

Senden Sonra Ben

Sisters Planet

Roman

Senden Önce Ben'in Yazarı

JOJO MOYES

Pegasus Yayınları: 1358
Bestseller Roman: 595

SENDEN SONRA BEN
JOJO MOYES
Özgün Adı: After You

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Tüvana Zararsız
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2016
ISBN: 978-605-343-904-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Jojo's Moyo Ltd., 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Curtis Brown Group Limited' dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JOJO MOYES

Senden Sonra Ben

İngilizceden Çeviren:
FAZİLET MISTIKOĞLU

PEGASUS YAYINLARI

Büyükannem Betty McKee'ye...

Birinci Bölüm

Barın sonundaki iri yarı adam terliyor. Double İskoç viskisine gömülmüş ama birkaç dakikada bir başını kaldırıyor ve yanına, arkasına, kapıya doğru bakıyor. Şerit şeklindeki led ışıklandırmanın altında teri ince ince parlıyor. İç geçirme kılığına bürünmüş uzun, titrek bir nefes veriyor ve yeniden içkisine dönüyor.

“Pardon. Bakar mısınız?”

Başımı, parlattığım bardaklardan kaldırıp ona bakıyorum.

“Buraya bir tane daha alabilir miyim?”

Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söylemek istiyorum. İşe yaramayacak, hatta belki de sınırı aşmasına sebep olacak. Ama o kocaman bir adam, kapanma saatine on beş dakika var ve şirket prensiplerine göre isteğini reddetmem için hiçbir sebep yok. Bu yüzden ona doğru yürüyorum, bardağını alıyorum ve içkisini dolduruyorum. Başıyla şişeyi işaret ediyor. “Double,” diyor ve tombul eli nemli yüzünden aşağı kayıyor.

“Yedi sterlin yirmi peni ediyor.”

Salı gecesi saat on bire çeyrek var ve East City Havalimanı’nın İrlanda temalı barı Shamrock and Clover bu gecelik kapanmak üzere. Bar son uçak kalktıktan on dakika sonra kapanıyor ve şu anda içeride benimle birlikte ya SC107 numaralı Stockholm uçağını ya da kırk dakika rötar yapan DB224 numaralı Münih uçağını bekleyen, dizüstü bilgisayarına gömülmüş bir genç adam, masa

ikide gevezelik eden kadınlar ve duble Jameson'ını yudumlayan adam var.

Öğleden beri buradayım. Carly'nin mide ağrısı tutunca eve gitti. Şikâyet etmiyorum. Geç saatlere kadar kalmanın bence bir mahsuru yok. *Zümrüt Adanın Kelt Gaydaları III*'teki şarkıları sessizce mırıldanarak yürüyorum ve bir video kaydını telefondan dikkatle izleyen iki kadının bardaklarını topluyorum. Çakırkeyiflere özgü bir rahatlıkla kahkaha atıyorlar.

Ben masanın üzerinden bardağına uzanırken, “Torunum,” diyor sarışın kadın. “Beş günlük.”

“Çok güzel.” Gülümsüyorum. Bütün bebekler gözüme kuş üzümlü çörek gibi görünüyor.

“İsveç'te yaşıyorlar. Ben oraya hiç gitmedim. Ama gidip ilk torunumu görmem lazım, öyle değil mi?”

“Bebegin doğumuna içiyoruz.” Yeniden kahkahalara boğuluyorlar. “Bizimle beraber kadeh kaldırır mısınız? Haydi, beş dakika ara ver. Yoksa bu şişeyi vaktinde bitiremeyeceğiz.”

“Ah! Haydi bakalım. Gitmemiz gerek, Dor.” Ekranda gördüklerine telaşlanıp eşyalarını topluyorlar, güvenlik kapısına doğru yürümeye hazırlanırken hafifçe sendelediklerini belki de yalnızca ben fark ediyorum. Kadehlerini tezgâha koyuyorum ve yıkanması gereken başka bir bulaşık olup olmadığını görmek için barı gözlerimle tarıyorum.

“Hiç aklın çelinmedi yani?” Kısa boylu kadın, atkısını almak için dönüyor.

“Efendim?”

“Mesain bittiğinde öylece aşağıya inmek, bir uçağa atlamak istemedin mi? Ben olsam yapardım.” Tekrar gülüyor. “Hem de her gün.”

Gülümsüyorum, her anlama gelebilecek profesyonel bir gülümseme bu. Sonra tezgâha dönüyorum.

Çevremdeki mağazalar bu geceliğine kapanıyor. Çelik kepenkler pahalı el çantalarının ve acil durum hediyesi görevi gören Toblerone çikolataların üzerine takırdayarak iniyor. Üç, beş ve on bir numaralı kapıların ışıkları titreyerek sönüyor ve günün son yolcuları gecenin karanlığında kayboluyor. Kongolu temizlikçi Violet, arabasını bana doğru itiyor, yavaşça salınarak yaklaşıyor ve lastik tabanlı ayakkabıları parlak linolyum zeminde gıcırıyor.

“İyi akşamlar, tatlım.”

“İyi akşamlar, Violet.”

“Bu kadar geç saatte burada olmamalısın, tatlım. Evinde, sevdiklerinin yanında olmalısın.”

Her gece tam olarak aynı cümleyi kuruyor. “Az kaldı.” Ben de ona her gece tam olarak aynı kelimelerle karşılık veriyorum. Memnun olarak başını sallıyor ve yoluna devam ediyor.

Bilgisayarına Gömülmüş Genç Adam ve Terli İskoç Viskisi Sever gitti. Bardakları istiflemeyi bitiriyorum ve paraları sayıyorum, yazar kasa rulosundakiyle çekmecedeki eşit olana kadar iki kez kontrol ediyorum. Her şeyi hesap defterine yazıyorum, pompaları kontrol ediyorum, yeniden sipariş edilmesi gerekenleri not alıyorum. Koca adamın paltosunun hâlâ bar taburesinin arkasında asılı durduğunu o anda fark ediyorum. Yürüyorum ve başımı kaldırıp ekrana bakıyorum. Münih uçağı yolcu alımına henüz başlıyor, eğer paltosunu ona yetiştirmeye kalkışırsam diye. Bir kez daha bakıyorum ve sonra erkekler tuvaletine doğru yavaşça yürüyorum.

“Merhaba? Kimse var mı?”

Duyduğum ses boğuk, belli belirsiz bir histerinin izini taşıyor. Kapıyı itiyorum.

İskoç Viskisi Sever, lavaboların üzerine eğilmiş, yüzüne su çarpıyor. Yüzü bembeyaz kesilmiş. “Benim uçağımı mı anons ediyorlar?”

“Yolcu alımına henüz başladılar. Birkaç dakika daha zamanınız olduğunu tahmin ediyorum.” Gitmeye yelteniyorum ama bir şey beni durduruyor. Adam bana bakıyor, gözleri iki küçük, gergin endişe düğmesine dönüşmüş. “Yapamam.” Bir kâğıt havlu alıyor ve yüzünü kuruluyor. “O uçağa binemem.”

Bekliyorum.

“Bu yolculuğa yeni patronumla tanışmak için çıkmam gerekiyor ve yapamıyorum. Ona uçağa binmekten korktuğumu söyleyecek cesareti bulamadım.” Başını iki yana sallıyor. “Korkmak değil. Dehşete kapılıyorum.”

Kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. “Yeni işiniz ne?”

Gözünü kırıştırıyor. “A... araba parçaları. Hunt Motors firmasının yeni Kıdemli Bölge Müdürü oldum, parantez aç Yedek Parçalar parantezi kapa.”

“Büyük bir işe benziyor,” diyorum. “Sizin... parantezleriniz falan var.”

“Bu iş için uzun zamandır uğraşıyorum.” Zorlukla yutkunuyor. “O yüzden de bir alev topunun içinde ölmek istemiyorum. Gerçekten uçan bir alev topunun içinde ölmek istemiyorum.”

Aslında bunun uçan bir alev topundan ziyade hızlıca inişe geçen bir alev topu olacağına dikkat çekmek istiyorum ama sanırım bunu söylememin ona pek yardımı dokunmaz. Tekrar yüzüne su çarpıyor, ona bir tane daha kâğıt havlu uzatıyorum.

“Teşekkür ederim.” Titrek bir nefes veriyor ve dikleşiyor, kendini toplamaya çalışıyor. “Eminim daha önce hiç aptal gibi davranan bir yetişkin görmemiştir, değil mi?”

“Günde yaklaşık dört kere görüyorum.”

Küçük gözleri büyüyor.

“Günde yaklaşık dört kere erkekler tuvaletinden birini çıkarmak zorunda kalıyorum. Sebebi de genelde uçak korkusu oluyor.”

Bana göz kırpmıyor.

“Ama bakın, diğerlerine de söylediğim gibi bu havalimanından kalkan hiçbir uçak düşmedi.”

Boynunu yakasına gömüyor. “Gerçekten mi?”

“Bir tanesi bile düşmedi.”

“Pistte küçük bir çarpışma bile olmadı mı?”

Omuz silkiyorum. “Aslında burada zaman oldukça sıkıcı geçiyor. İnsanlar uçağa biniyor, nereye gideceklerse oraya gidiyor, birkaç gün sonra da geri dönüyorlar.” Açılsın diye kapıya yaslanıyorum. Bu tuvaletlerin kokusu akşamları iyice ağırlaşıyor. “Her neyse, ayrıca bence başınıza gelebilecek daha kötü şeyler var.”

“Eh. Galiba haklısınız.” Bunun üzerine düşünüyor ve bana yan yan bakıyor. “Demek günde dört kere, öyle mi?”

“Bazen daha fazla. Şimdi kusura bakmazsanız geri dönmem gerekiyor. Sık sık erkekler tuvaletinden çıktığım görülürse benim için iyi olmaz.”

Adam gülümsüyor ve bir anlığına başka şartlarda onun nasıl biri olacağını görebiliyorum. Doğal bir coşkuya sahip bir erkek. Neşeli biri. Tüm kıta için imal edilen araba parçaları oyununun zirvesinde bir adam. “Baksanıza, sanırım sizin uçuşunuzu anons ediyorlar.”

“Sizce iyi olacak mıyım?”

“İyi olacaksınız. Çok güvenli bir havayolu firmasıyla gidiyorsunuz. Hem hayatınızın yalnızca birkaç saatini götürecek. Bakın, SK491 beş dakika önce piste indi. Uçağınızın çıkış kapısına doğru yürürken sağ salim evlerine dönen host ve hosteslerle karşılaşacak

ve hepsinin aralarında sohbet ettiğini, gülüştüklerini göreceksiniz. Onlar için bu uçaklara binmek otobüse binmekten farksız. Bazıları bunu günde iki, üç, dört kere yapıyor. Ve bu insanlar aptal değil. Güvenli olmasa binmezlerdi, öyle değil mi?”

“Otobüse binmek gibi,” diye tekrarlıyor.

“Muhtemelen ondan çok daha güvenli.”

“Eh, orası kesin.” Kaşlarını kaldırıyor. “Yollarda çok fazla aptal insan var.”

Başımınla onaylıyorum.

Kravatımı düzeltiyor. “Ve bu büyük bir iş.”

“Küçük bir şey yüzünden kaçırırsanız yazık olur. Yeniden yukarıda olmaya alışınca hiçbir sıkıntınız kalmayacak.”

“Belki de haklısınız. Teşekkür ederim...”

“Louisa,” diyorum.

“Teşekkür ederim, Louisa. Çok nazik bir kızsın.” Yüzüme şüpheyle bakıyor. “Sanırım... sen... bir ara birlikte bir şeyler içmek ister misin?”

“Sanırım sizin uçuşunuzu anons ediyorlar, efendim,” diyorum ve kapıyı açıp geçmesini bekliyorum.

Başını sallıyor ve utancını gizlemek için aceleyle ceplerine vuruyor. “Evet. Doğru. Şey... o zaman ben kaçayım.”

“Parantezlerin tadını çıkarın.”

O çıktıktan iki dakika sonra üçüncü kabinin her yanına kustuğunu fark ediyorum.

Eve saat biri çeyrek geçe varıyorum ve sessiz dairenin kapısını arkamdan kapatıyorum. Pijama altımı ve kapüşonlu eşofman üstümü giydikten sonra buzdolabını açıyorum. Bir şişe beyaz şarap ve bir kadeh çıkarıyorum. Dudak büzdürecek kadar ekşi. Etiketini

incelediğimde şişeyi önceki gece açtığımı, sonra mantarını tekrar takmayı unuttuğumu fark ediyorum ve bu konularda ayrıntılı düşünmenin hiçbir zaman iyi bir fikir olmadığına karar veriyorum. Kadehimle bir koltuğa çöküveriyorum.

Şömine rafında iki kartpostal duruyor. Biri ailemden geldi, doğum günümü kutluyor. Annemden gelen “en iyi dilekler” bir bıçak yarası kadar acı veriyor. Diğer kartsa kız kardeşimden, Thom’la birlikte hafta sonu gelmeyi teklif ediyor. Altı ay önce gönderilmiş. Telefonumda iki sesli mesaj var, biri diş hekiminden. Diğeri değil.

Selam, Louisa. Ben Jared. Dirty Duck’ta tanışmıştık. Daha doğrusu takılmıştık (boğuk, tuhaf bir kahkaha). Yani işte... anlarsın ya... ben keyif aldım. Belki tekrarlayabiliriz diye düşündüm. Sende numaram var...

Şişede bir şey kalmayınca yeni bir tane almayı düşünüyorum ama tekrar dışarı çıkmak istemiyorum. Yirmi dört saat açık marketteki Samir’in benim bitmek bilmeyen Pinot Grigio şişelerim hakkında yapacağı espriyi duymak istemiyorum. Kimseyle konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. Bir anda üzerime yorgunluk çöküyor ama bana, yatağa gidersem uyuyamayacağımı anlatan baş ağrısının eşlik ettiği bir bitkinlik bu. Kısa bir an için Jared’i ve tuhaf biçimli tırnaklarını düşünüyorum. Tuhaf biçimli tırnaklar beni rahatsız mı ediyor? Salonun çıplak duvarlarına bakıyorum ve asıl ihtiyacım olanın temiz hava olduğunu anlıyorum. Gerçekten hava almaya ihtiyacım var. Salonun penceresini açıyorum ve çatıya ulaşana kadar yangın merdivenlerini dengesizce çıkıyorum.

Buraya dokuz ay önce ilk kez çıktığımda emlakçı bana eski kiracıların burada yaptığı küçük teras bahçesini göstermişti, birkaç saksı ve küçük bir bankla döşemişlerdi. “Resmî olarak senin değil tabii,” demişti emlakçı, “ama bir tek senin dairenin buraya doğrudan erişimi var. Bence oldukça güzel. İstersen burada parti

bile verebilirsin!" Yüzüne bakakalmıştım, gerçekten parti veren bir insana benzeyip benzemediğimi merak ediyordum.

O zamandan beri bitkiler çoktan kurudu ve soldu. Anlaşılan o ki bir şeylerin bakımını üstlenmede yeterince iyi değilim. Şimdi çatıda durmuş, Londra'nın aşağıdan göz kırpan karanlığını izliyorum. Çevremde bir milyon insan yaşıyor, nefes alıyor, yemek yiyor, tartışıyor. Benimkinden tamamen ayrı bir milyon hayat. Bu bana garip bir huzur veriyor.

Şehrin gürültüleri gece semalarına süzülürken sodyum lambalar titreşiyor, araba motorları çalışıyor, kapılar çarpılıyor. Birkaç kilometre güneyde bir polis helikopterinin uzaktan gelen şiddetli gürültüsü duyuluyor. Işığı yerel parkta sırta kadem basan bir suçluyu bulmak için karanlığı tarıyor. Uzaktan bir siren sesi duyuluyor. Siren hep vardır. "Burayı evin olarak benimsemem uzun sürmeyecek," demişti emlakçı. Az kalsın kahkahayı basıyordum. Bu şehir bana her zamanki kadar yabancı geliyor. Ama bugünlerde bana her yer yabancı geliyor zaten.

Tereddüt ediyorum, sonra bir adım atıp korkuluğa çıkıyorum. Kolları iki yana açık, hafifçe sarhoş bir ip cambazı. Bir ayağımı diğerinin önüne koyup beton boyunca ilerliyorum, esinti açık kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Buraya ilk taşındığımda, gerçekler yüzüme en şiddetli haliyle çarptığında bazen kendi binamın bir ucundan diğer ucuna yürümeyi göze alırdım. Diğer uca ulaştığımda gece esintisine gülerdim. *Görüyor musun? Buradayım - havattayım- ve en uçtayım. Bana söylediğini yapıyorum!*

Bu gizli bir alışkanlık oldu; ben, şehrin silüeti, karanlığın huzuru, isimsizlik, burada hiç kimsenin adımı bilmediğinin farkında olmak. Başımı kaldırıyorum, gece esintilerini hissediyorum, aşağıdan gelen kahkahaları duyuyorum, bir şişe kırılıp paramparça oluyor, trafik şehre doğru ilerliyor, arka lambalardan oluşan bitmek bilmeyen kırmızı bir akış görünüyor, arabaların kan akışı...

Yalnızca sabaha karşı saat üç ile beş arası nispeten sakin oluyor; sarhoşların yataklarına çöktüğü, restoran şeflerinin beyaz önlüklerini çıkardığı, barların kapılarını kilitlediği saatler. O saatlerin sessizliği ancak gelişigüzel zamanlarda bölünür; gece tankerleriyle, sokaktaki Yahudi fırınının açılışıyla, gazete dağıtım kamyonları balyaları yere fırlattığında çıkan yumuşak gürültüyle. Bu şehrin en küçük hareketlerini bile bilirim çünkü artık uyumuyorum.

Aşağıda bir yerde, White Horse'ta parti sonrası hipsterları ve Doğu Yakası insanlarıyla dolu başka bir parti devam ediyor. Dışarıda bir çift kavga ediyor ve şehrin her yanında devlet hastaneleri hastaları, yaralıları ve güç bela bir günü daha atlatanları kendine getirmeye çalışıyor. Burada yalnızca açık hava, karanlık ve bir yerde FedEx'in Heathrow Havalimanı'ndan kalkıp Pekin'e giden kargo uçağı var. Bir de Bay İskoç Viskisi Sever gibi sayısız gezgin yeni bir yerlere yolculuk ediyor.

"On sekiz ay. Tam on sekiz ay. Ne zaman yetecek, peki?" diyorum karanlığa. Ve işte geliyor, o beklenmedik öfkenin yeniden fokurdadığını hissedebiliyorum. İki adım atıp bakışlarımı ayaklarıma çeviriyorum. "Çünkü artık yaşadığımı hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum."

İki adım. İki adım daha. Bu gece köşeye kadar gideceğim.

"Bana lanet olası bir hayat vermedin, değil mi? Vermedin aslında. Yalnızca eskisini mahvettin. Küçük parçalara ayırdın. Elimde kalanlarla ne yapmalıyım? Ne zaman hissedeceğim..." Kollarımı iki yana uzatıyorum, serin geceyi tenimde hissediyorum ve yeniden ağladığımı fark ediyorum. "Lanet olsun sana, Will," diye fısıldıyorum. "Beni terk ettiğin için sana lanet olsun."

Keder yeniden içime doluyor, ani bir akıntı gibi yoğun ve ezici. Ve tam bu akıntıya kapıldığımı hissederken gölgelerden bir ses şöyle diyor: "Bence burada durmamalısın."

Sesin geldiği tarafa doğru yarı yarıya dönüyorum ve yangın merdiveninde küçük, solgun bir yüzün aydınlığını yakalıyorum. Şaşkınlıktan korkuluktaki ayağım kayıyor ve ağırlığımı bir anda yükseltinin yanlış tarafına veriyorum. Kalbim sendeliyor ve bir salise sonra onu vücudum takip ediyor. Ardından tıpkı bir kâbus gibi gece havasının boşluğunda ağırlığımı kaybediyorum, bacaklarım başımın üzerinde dalgalanıyor ve o anda belki de benden gelen feryadı duyuyorum...

Bir çatırtı.

Sonra her şey kararıyor.

İkinci Bölüm

“Adın ne, tatlım?”

Biri boynuma dokunuyor.

Bir el başımda nazikçe ve hızla geziniyor.

Hayattayım. Açıkçası bu oldukça şaşırtıcı.

“Bu kadar. Gözlerini aç. Şimdi bana bak. Bana bak. Adını söyleyebilir misin?”

Konuşmak, ağzımı açmak istiyorum ama sesim boğuk çıkıyor ve anlamsız sözcükler geveliyorum. Sanırım dilimi ısırđım. Ağzımda kan var, sıcak ve demir tadında. Hareket edemiyorum.

“Seni omurga sedyesine yatıracağız, tamam mı? İlk anda biraz rahatsız gelebilir ama acıyı azaltmak için sana biraz morfin vereceğim.” Adamın sesi sakın ve ölçölü, sanki betonun üzerinde kemikleri kırık bir halde yatıp karanlık gökyüzüne bakmak dünyadaki en normal durummuş gibi davranıyor. Kahkaha atmak istiyorum. Ona burada olmamın ne kadar saçma olduğunu anlatmak istiyorum. Ama hiçbir şey olması gerektiğı gibi ilerlemiyor.

Adamın yüzü görüş açımdan çıkıyor. Neon renkte bir montu olan, koyu renkli ve kıvrıcık saçlarını at kuyruğı yapmış bir kadın üzerime eğiliyor ve gözlerime aniden ince bir el feneri tutuyor. Yüzüme sanki ben bir birey değil de bir numuneymişim gibi mesafeli bir ilgiyle bakıyor.

“Solunum cihazına bağlanması gerekiyor mu?”

Konuşmak istiyorum ama bacağımanın ağrısı dikkatimi dağıtıyor. *Tanrım*, diyorum ama bunu sesli söyleyip söylemediğimi bilmiyorum.

“Birden fazla kırık. Göz bebekleri olağan ve tepki veriyor. Tansiyon doksana altmış. Tenteye çarptığı için şanslı. Bir çekyata iniş yapma ihtimalin nedir ki? Ama şu morluktan hoşlanmadım.” Diyaframımda soğuk hava hissediyorum ve sıcak parmakların hafif dokunuşunu... “İç kanama mı?”

“İkinci bir ekibe ihtiyacımız var mı?”

“Lütfen geri çekilir misiniz, bayım? İyice geriye.”

Başka bir adamın sesi. “Sigara içmek için dışarı çıkıyorum ve benim lanet olası balkonuma düşüyor. Kahretsin, neredeyse benim üzerime inecekti.”

“Eh, ne yapaım, bugün şanslı gününüzmüş. Üzerinize düşmedi.”

“Hayatımın en büyük şokunu yaşadım. İnsanların kahrolası gökyüzünden yağmalarını beklemiyorsun. Sandalyeme bakın. Conran Shop’tan sekiz yüz sterline almıştım. Sizce tazminat isteyebilir miyim?”

Kısa bir sessizlik.

“Ne istiyorsanız onu yapabilirsiniz, bayım. Ne diyeceğim, hazır başlamışken balkonunuzdaki kanın temizlik masrafını da bu kadına ödetin. Ne dersiniz?”

İlk adamın gözleri meslektaşına kayıyor. Zaman da kayıyor ve ben onunla birlikte yan yatıyorum. Çatıdan mı düştüm? Yüzüm soğuk ve aniden titremeye başladığımı fark ediyorum.

“Şoka giriyor, Sam.”

Aşağıda bir minibüsün kapısı açılıyor. Sonra altımdaki sedye hareket ediyor ve kısa bir an *acı acı acı*. Her şey kararıyor.

Bir siren ve mavi bir girdap. Londra'da her zaman siren çalar. Hareket ediyoruz. Neon, ambulansın içine süzülüyor, hıçkırıklar ve tekrarlar... İçerinin beklenmeyen kalabalığı aydınlanıyor, yeşil üniformalı adam telefonunda bir şeyler tuşluyor, sonra başımın üstündeki serumu düzeltiyor. Acı azaldı -morfin sayesinde mi?- ama bilincimle birlikte dehşetim de artıyor. Devasa bir hava yastığı içimde yavaşça şişiyor ve gitgide diğer her şeyi engellemeye başlıyor. Ah, olamaz. Hayır, olamaz.

"Öffedersiniz?"

Kolunu sürücü koltuğuna dayamış olan adamın beni duyması için iki kere seslenmem gerekiyor. Dönüyor ve yüzüme doğru eğiliyor. Limon kokuyor ve tıraş olurken küçük bir yeri atlamış. "İyi misiniz?"

"Acobo bön?.."

Adam daha da eğiliyor. "Kusura bakmayın. Siren sesi yüzünden sizi duymakta zorlanıyorum. Yakında hastanede olacağız." Bir elini benimkinin üzerine koyuyor. Eli kuru, ılık ve güven verici. Bir an için bırakacak diye telaşlanıyorum. "Biraz daha dayanın. Tahmini varış süremiz nedir, Donna?"

Kelimeleri telaffuz edemiyorum. Dilim ağzımı dolduruyor. Düşüncelerim karışıyor, üst üste geliyor. Beni yerden kaldırdıkları sırada kollarımı hareket ettirdim mi? Sağ elimi kaldırdım, değil mi?

"Fölç mü geçürdüm?" Sözcükler bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Ne?" Kulağını ağzıma doğru yaklaşıyor.

"Fölç? Fölç mü geçürdüm?"

"Felç mi?" Adam tereddüt ediyor. Gözleri benim gözlerimde. Sonra dönüyor ve bacaklarıma bakıyor. "Ayak parmaklarınızı oynatabiliyor musunuz?"

Ayaklarımı nasıl hareket ettirdiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Eskisinden daha fazla yoğunlaşmam gerekiyormuş gibi geliyor.

Adam uzanıyor ve ayak parmağıma hafifçe dokunuyor, sanki bana nerede olduklarımı hatırlatmak ister gibi. “Tekrar deneyin. İşte böyle.”

İki bacağıma birden ağırlı saplanıyor. Birileri nefes nefese kalıyor, belki de hıçkırıyor. O benim.

“Gayet iyisiniz. Acı hissetmeniz iyi bir şey. Emin değilim ama omurilik hasarınızın olmadığını düşünüyorum. Kalçanızda ve birkaç yerde daha sıkıntı var.”

Gözleri benim gözlerimde. Nazik bakışlar. İkna edilmeye nasıl da ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi görünüyor. Elini benimkinin yakınında hissediyorum. Bir insanın dokunuşuna daha önce hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım.

“Gerçekten. Felç geçirmediğinizden oldukça eminim.”

“Oh, Tonru’ya şükür.” Kendi sesimi uzaktan geliyormuş gibi duyuyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. “Lütfön bönü burokmo,” diye fısıldıyorum.

Yüzünü iyice yaklaşıyor. “Sizi bırakmıyorum.”

Konuşmak istiyorum ama yüzü bulanıklaşıyor ve ben yine kayboluyorum.

Sonrasında bana beşinci kattan iki kat aşağı düştüğümü anlatıyorlar. Bir tenteye çarparak geçmişim ve düşüşümü, sınıfının en iyisi büyük boy branda ve hiç tanışmadığım telif hakkı avukatı komşum Bay Antony Gardiner’ın balkonundaki su geçirmez minderli hasır şezlong sayesinde yumuşatmışım. Kalçam iki parçaya ayrıldı ve kaburgalarımın ikisi ile köprücük kemiğim anında çatladı. Sol elimin iki parmağını ve ayak tarak kemiğimi kırdım. Tarak kemiğim ayak derimi delip dışarı çıkınca tıp öğrencilerinden biri bayıldı. Röntgenlerim tam bir cazibe kaynağı.

Beni tedavi eden sağlık görevlisinin sesini devamlı duyuyorum: *Yüksekten düştüğünde ne olacağını asla bilemezsin.* Anlaşılan

çok şanslıymışım. Bana bunu söylüyorlar ve sonra gülümseyerek bekliyorlar, sanki kocaman bir sırıtmayla ya da ufak bir tap dansı gösterisiyle karşılık vermem gerekiyormuş gibi. Şanslı hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Uyukluyorum ve uyanıyorum. Yukarıdaki manzara bazen ameliyathanenin parlak ışıkları oluyor, sonra sessiz, hareketsiz bir odaya dönüşüyor. Bir hemşirenin yüzü. Kısa sohbetler.

D4'teki yaşlı kadının ortalığı nasıl batırdığını gördün mü? Mesai bitimine denk gelmese olmaz, değil mi?

Sen yukarıda Prenses Elizabeth'te çalışıyorsun, değil mi? Söyle onlara, acil servisin nasıl işletileceğini biz biliyoruz. Ha ha ha ha ha.

Sen şimdilik dinlen, Louisa. Biz her şeyin icabına bakıyoruz. Sen sadece dinlen.

Morfin yüzünden uyukluyum. Dozu artırıyorlar ve kayıtsızlığın beni soğuk damlalar halinde karşıladığını duyuyorum.

*

Gözlerimi açtığımda annemi yatağımın ayak ucunda otururken buluyorum. "Uyandı. Bernard. Uyandı. Hemşireyi çağırmamız gerekiyor mu?"

İlgisiz bir şekilde, *saç rengini değiştirmiş*, diye düşünüyorum. Ve sonra: *Ah. Bu annem. Annem artık benimle konuşmuyor.*

"Ah. Şükürler olsun. Şükürler olsun." Annem elini uzatıp boynundaki haça dokunuyor. Bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu bulamıyorum. Öne eğiliyor ve yanağımı hafifçe okşuyor. Bir sebepten bu hareket gözlerimi anında yaşlarla dolduruyor. "Ah, benim küçük kızım." Bana doğru eğiliyor, sanki daha fazla zarardan korumaya çalışır gibi. Parfümünün kokusunu alıyorum, benimki kadar tanıdık. "Ah, Lou." Gözlerimdeki yaşları bir mendille

kuruluyor. "Telefon geldiğinde yüreğime indi. Ağrın var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı? Rahat mısın? Ne getireyim sana?"

O kadar hızlı konuşuyor ki cevap veremiyorum.

"Duyar duymaz geldik. Büyükbabayla Treena ilgileniyor. Büyükbaba sana sevgilerini gönderdi. Yani o sesi çıkardı demek daha doğru ama hepimiz ne anlama geldiğini biliyoruz. Ah, tatlım, nasıl bu hallere düştün? Ne *düşünüyordun* acaba?"

Bir cevap bekliyormuş gibi görünmüyor. Tek yapmam gereken olduğum yerde yatmaya devam etmek.

Annem önce kendi gözlerini siliyor, sonra tekrar benimkileri. "Sen hâlâ benim kızımsın. Ben... ben sana bir şey olsaydı buna dayanamazdım ve biz... biliyorsun."

"Annö..." Kelimeleri yutuyorum. Dilimde tuhaf bir his var. Sarhoş gibi konuşuyorum. "Bön hüç üstömezdim..."

"Biliyorum. Ama benim için işleri çok zorlaştırdın, Lou. Yapamadım..."

"Şimdi değil, tatlım. Tamam mı?" Babam onun omuzuna dokunuyor.

Annem bakışlarını benden uzaklaştırıp ortaya bir yerlere dikeyiyor ve elimi tutuyor.

"Telefon geldiğinde. Ah. Sandım ki... Bilmiyordum..." Burnunu yeniden çekiyor, mendilini dudaklarına bastırmış. "Şükürler olsun ki kızımız iyi, Bernard."

"Tabii ki iyi. Lastik gibi çocuk, değil mi?"

Babam uzun boyuyla tepemde dikiliyor. Onunla en son iki ay önce telefonda konuşmuştuk ama doğduğum şehirden on sekiz ay önce ayrıldığımdan beri yüz yüze görüşmemiştik. Devasa ve tanıdık görünüyor. Ve son derece ümitsiz bir şekilde yorgun.

"Özör dilerüm," diye fısıldıyorum. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyor.

“Saçma sapan konuşma. İyi olduğun için seviniyoruz. Mike Tyson’la altı raunt kapışmış gibi görünsen de... Buraya geldiğinden beri hiç aynaya baktın mı?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Belki... bunu biraz daha erteleyebiliriz. Terry Nicholls’ı biliyorsun, hani bir keresinde marketin yanındaki gidonun üzerinden tepetakla devrilmişti. Eh, bıyık hariç şu anda tıpkı ona benziyorsun. Aslında,” diyor yüzüme daha yakından bakarak, “madem konuyu açtın...”

“Bernard.”

“Sana yarın cımbız getiririz. Her neyse, bir dahaki sefere uçuş dersleri almaya karar verdiğinde haber ver de küçük bir uçuş pistine gidelim, olmaz mı? Anlaşılan atlamak ve kollarını iki yana açmak senin için tek başına yeterli olmuyor.”

Gülümsemeye çalışıyorum.

İkisi de bana doğru eğiliyor. Yüzleri gergin ve endişeli. Annem ve babam.

“Zayıflamış, Bernard. Sence de zayıflamamış mı?”

Babam daha da yaklaşıyor, o zaman gözlerinin birazcık su landığını görüyorum. Gülüşü her zamankinden biraz daha titrek. “Ah, çok güzel görünüyorsun, tatlım. İnan bana. Aşırı güzel görünüyorsun.” Elimi sıkıyor ve sonra dudaklarına yaklaştıırıp öpüyor. Babam bana hayatım boyunca ilk kez böyle bir şey yapıyor.

O zaman sağ kurtulamayacağımı düşündüklerini anlıyorum ve göğsümden habersizce bir hıçkırık yükseliyor. Gözlerimi sıcak gözyaşlarımın üzerine kapatıyorum ve babamın büyük, nasırlı avucunu kendi avucumda hissediyorum.

“Yanındayız, tatlım. Her şey yolunda. Her şey düzelecek.”

İki hafta boyunca her sabah ilk treni yakalayıp seksen kilometre yolculuk yaparak yanıma geldiler, sonrasında birkaç günde bir. Babam işten özel izin almak zorunda kalıyor çünkü annem tek başına seyahat etmek istemiyor. Sonuçta Londra'da her türden insan var. Bu bir kereden fazla konuşuldu ve sonrasında her zaman annem arkasına kaçamak bir bakış attı. Sanki şimdi bile kapüşon takmış bıçaklı bir saldırgan arkasından gizlice hastane odasına giriyor. Treena, büyükbabaya göz kulak olmak için yanında kalıyor. Annemin söyleyiş tarzı bana kız kardeşimin ilk tercihinin bu olmadığını düşündürüyor.

Hastane yemeğine beş dakika boyunca bakıp, birçok tahmin yürütüp ne olduğunu çıkaramadığımız günden beri annem bana ev yapımı yemekler getiriyor. "Hem de plastik tepside, Bernard. Hapishane gibi." Önce üzülmeye çatalıyla dürttü, sonra kokladı. O zamandan beri kocaman sandviçlerle, ekmek arası kalın jambon ya da peynir dilimleriyle, termoslarda ev yapımı çorbalarla geliyor. "Tanıyabildiğin yemekler," diyor ve beni bir bebek gibi besliyor. Dilim yavaş yavaş normal boyutuna dönmeye başladı. Görünüşe göre düşerken neredeyse koparacak kadar sert ısırılmışım. Olağan dışı bir durum değilmiş, öyle diyorlar.

Kalçamı birleştirmek için iki ameliyat oluyorum ve sol ayağımla sol kolum eklem yerlerine kadar alçıya alınıyor. Hasta bakıcılardan Keith, alçılarımla imzalamak için izin istiyor. Anlaşılan bakire beyazı kalmaları uğursuzluk getirmiş ve acilen o kadar edepsiz bir yorum yazıyor ki Filipinli hemşire Eveline, uzman doktor gelmeden önce yazının üzerine yara bandı yapıştırmak zorunda kalıyor. Beni röntgene ya da eczaneye götürürken hastanenin her yerindeki dedikoduları aktarıyor. Yavaş yavaş ve korkunç bir ölümle buluşan hastaların hikâyelerini dinlemesem de olurdu. Bu hikâyelerden sonsuz sayıda var gibi görünüyor ama onu mutlu ediyor. Bazen insanlara benimle ilgili neler anlattığını merak ediyorum. Ben beş

katlı bir binadan düşen ve hayatta kalan kızım. Anlaşılan hastane şartlarında bu beni C koğuşundaki tıkalı bağırsaktan ya da Kazara Bahçe Makasıyla Baş Parmağını Koparan Kaçık Hatun'dan daha üst sıralara koyuyor.

Hastaneye böyle çabucak kapatılmak şaşırtıcı. Uyanıyorum ve artık tanıdığım bir avuç insanın hizmetini kabul ediyorum. Uzman doktorlara doğru şeyi söylemeye çalışıyorum ve ailemin gelmesini bekliyorum. Annem ve babam odada küçük işlerle meşgul oluyor ve doktorların huzurunda alışılmadık şekilde saygılı bir tavır takınıyorlar. Babam zıplama konusundaki beceriksizliğimden ötürü defalarca özür diliyor, ta ki annem ayak bileğine sağlam bir tekme atana kadar.

Annem odada işi bittikten sonra genellikle alt kattaki mağazaları dolaşıyor ve hazır yemek zincirlerinin sayısındaki artışı sessiz çılgınlarla karşılayarak dönüyor. "Kardiyooloji servisindeki o tek bacaklı adam var ya, Bernard. Orada oturmuş yüzünü çizburger ve patates kızartmasıyla dolduruyor, inanamazsınız."

Babam yatağının ayak ucundaki sandalyeye oturmuş, yerel gazeteyi okuyor. İlk hafta boyunca, geçirdiğim kazayla ilgili haber çıkıp çıkmadığını takip ediyor. Ona şehrin bu kısmında çifte cinayetlerin bile Kısa Haberler bölümünde güç bela yer bulduğunu anlatmaya çalışıyorum. Oysaki Stortfold'da geçen hafta yerel gazetenin ön sayfasındaki manşet "Alışveriş Arabaları Otoparkın Yanlış Bölümüne Bırakıldı"ydı. Ondan önceki haftaysa "Öğrenciler Ördekli Gölün Durumuna Üzülüyor" manşetini kullanmışlardı. O yüzden babamın ikna olmaması anlaşılır bir şey.

Cuma günkü son kalça ameliyatımdan sonra annem bana bir beden büyük bir sabahlık ve büyük bir kese kâğıdı dolusu yumurtalı sandviç getiriyor. Ne olduklarını sormama gerek kalmıyor: Kükürt kokusu çantasını açar açmaz odayı sarıyor. Babam elini burnunun

önünde sallıyor. "Hemşireler beni suçlayacak, Josie," diyor odamın kapısını açıp kapatırken.

"Yumurta kuvvetlenmesine yardım edecek. Çok zayıfladı. Ayrıca senin konuşmaya hakkın yok. Öldükten iki sene sonra bile kendi berbat kokun için köpeği suçluyordun."

"Sadece romantizmi canlı tutuyordum, aşkım."

Annem sesini alçaltıyor: "Treena'nın son erkek arkadaşı gaz çıkardığında yorganı kızın başına kadar çekiyormuş. Düşünebiliyor musun?"

Babam bana dönüyor: "Bunu ben yapsam annen benimle aynı posta kodunda bile yaşamaz."

Gülerlerken bile havada gerginlik var. Hissedebiliyorum.

İnsanın bütün dünyası dört duvarla sınırlandığında havadaki en küçük değişikliği bile şiddetle hissediyor. Uzman doktorların röntgenleri incelemek için hafifçe dönüşünde ya da hemşirelerin yakın odalardan birinde kısa süre önce ölen birinden bahsederken ağızlarını kapatmasında yakaladığım bir şey.

"Ne var?" diyorum. "Ne oldu?"

Çaresizce birbirlerine bakıyorlar.

"Şöyle ki..." Annem yatağın ayak ucunda oturuyor. "Doktor dedi ki... uzman doktor dedi ki... nasıl düştüğün konusunda bir belirsizlik varmış."

Yumurtalı sandviçimden bir ısırık alıyorum. Artık sol elimle bir şeyleri tutabiliyorum. "Ah, o mu? Dikkatim dağılmıştı."

"Çatının etrafında yürürken."

Bir dakika boyunca ağızımdakini çiğniyorum.

"Uyurgezer olma ihtimalin var mı acaba, tatlım?"

"Baba... Ben hayatımda hiç uykumda kalkıp gezmedim."

“Yanılıyorsun. On üç yaşındayken uykunda aşağı kata inip Treena’nın doğum günü pastasının yarısını yemiştin.”

“Hımm... Aslında o sırada muhtemelen uykuda değildim.”

“Bir de kanındaki alkol seviyesi var. Dediklerine göre... al-kollüymüşsün... hem de fazlaca.”

“İşte zor bir gece geçirmiştin. Bir iki kadeh içtikten sonra biraz hava almak için çatıya çıktım. Sonra bir ses dikkatimi dağıttı.”

“Bir ses duydu.”

“Kenara çıkmış, etrafa bakıyordum. Ara sıra yaptığım bir şey. Sonra arkamdan bir kızın sesini duydum, donakaldım ve dengemi kaybettim.”

“Bir kız mı?”

“Aslında sadece sesini duydum.”

Babam öne doğru eğiliyor: “Gerçekten bir kız olduğundan emin misin? Hayali bir...”

“Kalçam parçalandı, baba, beynim değil.”

“Ambulansı bir kızın çağırdığını söylemişlerdi.” Annem babamın koluna dokunuyor.

“Yani gerçekten bir kaza olduğunu söylüyorsun.”

Yemeyi bırakıyorum. Gözlerini suçluluk duygusuyla birbirlerinden kaçırıyorlar. “Ne? Siz... siz benim atladığımı mı düşünüyorsunuz?”

“Bir şey dediğimiz yok.” Babam başını kaşıyor. “Sadece... işte... şeyden beri işler hep ters gitti ve seni uzun zamandır görmüyorduk... Gecenin geç bir saatinde bir binanın çatısına çıkıp yürümene biraz şaşırdık. Eskiden yüksek yerlerden korkardın.”

“Eskiden uyurken kaç kalori yaktığını hesaplamanın normal olduğunu düşünen bir adamla birlikteydin. Tanrım. O yüzden mi bana bu kadar iyi davranıyordunuz? Kendimi öldürmeye çalıştığımı mı düşündünüz?”

“O adam bize her türlü şeyi soruyordu...”

“Kim neyi soruyordu?”

“O psikiyatrist herif. İyi olduğundan emin olmak istiyorlar, hayatım. Durumların şeyden beri... biliyorsun işte, iyi olmadığını bili...”

“Psikiyatrist mi?”

“Biriyle görüşmen için seni bekleme listesine alıyorlar. Konuşmak için, anlarsın işte. Doktorlarla uzun bir görüşme yaptık ve bizimle eve dönmene karar verdik. Yalnızca iyileşme süreci için. Kendi dairende tek başına kalamazsın. Orası...”

“Benim daireme mi gittiniz?”

“Yani eşyalarını toplamamız gerekiyordu.”

Uzun bir sessizlik oluyor. Kapımın önünde durduklarını, anemin, elleri çantasını sıkıca kavramış halde kirli çarşaf ve yastık kılıflarını incelediğini, şömine rafına sıra sıra dizilmiş boş şarap şişelerini, buzdolabında tek başına duran yarısı yenmiş meyveli ve fındıklı barı gördüklerini düşünüyorum. Başlarını iki yana sallayıp birbirlerine baktıklarını hayal ediyorum. *Doğru yere geldiğimizden emin misin, Bernard?*

“Şu anda ailenle olmaya ihtiyacın var. Kendini toparlayana kadar.”

Ne düşünürlerse düşünsünler kendi dairemde iyi olacağımı söylemek istiyorum. İşimi yapmak, eve dönmek ve bir sonraki vardiyama kadar düşünmemek istiyorum. Stortfold’a dönemeyeceğimi ve yeniden *o kız, hani o kız* olamayacağımı söylemek istiyorum. Annemin özenle gizlediği hoşnutsuzluğun ağırlığını, babamın *her şeyin iyi olduğuna, hiçbir sorun olmadığına* dair neşeli kararlılığını hissetmek zorunda kalmak istemiyorum. Sanki yeterince söyleyince gerçekten her şey düzelecekmiş gibi. Her gün Will’in evinin önün-

den geçmek, neyin parçası olduğumu, her zaman orada duracak olan şeyi düşünmek istemiyorum.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Çünkü kendimi aniden yorgun hissediyorum, her yanımda ağrıyor ve artık savaşmıyorum.

Babam iki hafta sonra iş kamyonetiyle beni eve götürüyor. Önde yalnızca iki kişilik yer olduğu için annem hazırlanmak üzere evde kaldı ve otoban altımızda hızlanırken midemin gerginlikle sıkıştığını fark ediyorum.

Doğduğum şehrin neşeli sokakları artık bana yabancı geliyor. Onlara uzak, analitik bir gözle bakıyorum ve her şeyin ne kadar da küçük, yorgun, *tuhaf* göründüğünü fark ediyorum. Demek Will de kazadan sonra ilk kez eve geldiğinde şehri böyle görmüştü, bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Sokağımıza girerken kendimi koltuğuma gömülmüş halde buluyorum. Ne komşularla nazik sohbetlere girmek ne de onlara kendimi açıklamak istiyorum. Yaptığım şey yüzünden yargılanmak istemiyorum.

“İyi misin?” Babam aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi bana dönüyor.

“İyiyim.”

“Aferin kızıma.” Elini kısa bir an için omuzuma koyuyor.

Biz arabayı park ederken annem kapının önüne çıkmış bile. Bizi son yarım saattir pencerenin önünde bekliyor olabileceğinden şüpheleniyorum. Babam çantalarımın birini basamağa koyuyor ve geri dönüp arabadan inmeme yardım ederken diğer çantayı da omuzuna alıyor.

Bastonumu kaldırım taşına dikkatle yerleştiriyorum ve yolu yavaşça çıkarken arkamdan perdelerin kıpırdandığını hissedebiliyorum. *Bak, kim gelmiş,* diye fısıldadıklarını duyabiliyorum. *Acaba bu sefer ne yaptı?*

Babam beni eve doğru yönlendirirken ayaklarımı dikkatlice izliyor, sanki bir anda fırlayıp kendilerini gitmemeleri gereken bir yerde bulabilirlermiş gibi. “Orada her şey yolunda mı?” diye sorup duruyor. “Acele etmeden...”

Büyükbabamın holde, annemin arkasında gezindiğini görüyorum. Üzerinde kareli gömleği ve iyi durumdaki mavi kazağı var. Hiçbir şey değişmemiş. Duvar kâğıdı aynı. Holdeki halı aynı. Annemin bu sabah elektrik süpürgesiyle aldığını tahmin ettiğim yerlerinde çizgiler var. Askıda duran eski, mavi parkamı görebiliyorum. On sekiz ay. Ama sanki on yıldır uzaktaymış gibi hissediyorum.

“Acele ettirme kızı,” diyor annem, ellerini kavuşturmuş. “Çok hızlı gidiyorsun, Bernard.”

“Mo Farah’ya¹ fark atacak değil zaten. Daha yavaş giderse ay yürüyüşü yapıyor olacağız.”

“Basamaklara dikkat edin. Bernard, acaba basamakları çıkarken arkasında mı dursan? Hani arkaya doğru düşme ihtimaline karşı?..”

“Basamakların nerede olduğunu biliyorum,” diyorum istemeye istemeye. “Burada sadece yirmi altı yıl yaşadım.”

“Dikkat et de o köşeye takılmasın, Bernard. Diğer kalçasını da kırmasını istemeyiz.”

Ah, Tanrım, diye geçiriyorum içimden. Senin her gün yaşadığın bu muydu, Will? Hem de her gün?

Sonra kız kardeşim annemi geçerek kapının önüne geliyor. “Ah, Tanrı aşkına, anne. Haydi gel, Aksak. Kahrolası bir gösteriye dönüştürüyorsun bizi.”

Treena omuzunu koltuk altıma sıkıştırıyor ve kısa bir an için başını kaldırıp komşulara dik dik bakıyor. Kaşlarını, *cidden mi*, dermişçesine kaldırmış. Perdelerin kapanırken çıkardığı hışırtıyı neredeyse duyabiliyorum.

1 Somali asıllı İngiliz atlet. (ç. n.)

“Lanet olası meraklılar sürüsü. Neyse, acele et. Thomas’a gençlik kulübüne gitmeden önce senin yaralarını görebileceğine dair söz verdim. Tanrım, kaç kilo verdin sen? Memelerin bir çift çorabın içindeki mandalinalar gibi görünüyormuş olmalı.”

Aynı anda hem gülüp hem yürümek zor. Thomas koşup beni kucaklayınca durmak zorunda kalıyorum ve çarpışırken dengemi korumak için bir elimi duvara yaslıyorum. “Gerçekten seni kesip sonra tekrar birleştirdiler mi?” diye soruyor. Başı göğsüme yetiştiriyor. Ön dişlerinden dördü eksik. “Büyükbaba seni büyük ihtimalle yanlış birleştirdiklerini söylüyor. Farkı nasıl anlayacağız kim bilir?”

“Bernard!”

“Şaka yapıyordum.”

“Louisa.” Büyükbabamın sesi kalın ve tereddütlü. Kararsızca yaklaşıyor ve bana sarılıyor, ben de ona sarılıyorum. Uzaklaşıyor, yaşlı elleri kollarımı şaşırtıcı şekilde sıkıca yakalıyor ve bana kaşlarını çatarak bakıyor, sahte bir öfkeyle.

“Biliyorum, baba. Biliyorum. Ama artık eve döndü,” diyor annem.

“Eski odana döndün,” diyor babam. “Ne yazık ki orayı Thom için Transformers figürlü duvar kâğıdıyla yeniden dekore ettik. Autobot’u ve Predacon’ı dert etmezsin, değil mi?”

“Popomda kurtlar vardı,” diyor Thomas. “Annem evin dışında bununla ilgili konuşmama izin vermiyor. Ya da parmaklarımı sok...”

“Ah, yüce Tanrım,” diyor annem.

“Evine hoş geldin, Lou,” diyor babam ve çantamı aceleyle ayağımın üstüne bırakıyor.

Üçüncü Bölüm

Geriye dönüp bakınca Will'in ölümünden sonraki dokuz ay boyunca sersemlemiş haldeydim. Eve dönmek yerine doğruca Paris'e gittim. Özgürlükten, Will'in içime işlediği arzulardan başım dönüyordu. Berbat Fransızcamı sorun etmeyen gurbetçilerin tercih ettiği bir barda iş buldum ve işimde giderek iyileştim. On altıncı bölgede, bir Orta Doğu restoranının üst katında küçük bir tavan arası oda kiraladım. Uyanık halde uzanır, geç saatlere kalan sarhoşların, sabahın erken saatlerinde gelen teslimatların sesini dinlerdim ve her gün başka birinin hayatını yaşıyormuş gibi hissederdim.

O ilk aylarda tenimin bir katmanını kaybetmiş gibiydim, her şeyi daha yoğun hissediyordum. Kahkaha atarak ya da ağlayarak uyanır, her şeyi sanki aradaki filtre kaldırılmış gibi görürdüm. Yeni yemekler yedim, yabancı sokaklarda dolaştım, benim dilimi konuşmayan insanlarla konuştum. Bazen peşimde olduğunu hissederdim, sanki etrafı tamamen onun gözlerinden görüyor, sesini kulaklarımda duyuyordum.

Buna ne diyorsun o zaman, Clark?

Seveceğini söylemiştim.

Ye şunu! Denesene! Haydi!

Günlük rutin işlerimiz olmadan kendimi kaybolmuş hissediyordum. Onun vücuduyla günlük temasını kurmayan ellerim haftalarca işe yaramaz hissetmişti. Düğmelerini iliklediğim yumuşak gömlek, nazıkçe yıkadığım sıcak, hareketsiz eller, parmaklarımin

arasında hâlâ hissedebildiğim ipeksi saçlar. Sesini özledim, aniden gelen, zor kazanılmış kahkahasını, parmaklarıma değen dudaklarının verdiği hissi, uykuya dalmak üzereyken göz kapaklarının kapanışını. Parçası olduğum şey yüzünden hâlâ dehşet içinde olan annem beni sevdiğini ama olanları onun yetiştirdiği Louisa'yla bağdaştıramadığını söylemişti. Sevdiğim adamla birlikte ailemi de kaybedince beni olduğum insana bağlayan bütün ipler de koparılmış oldu. Zincirimden kurtulup öylece bilinmeyen bir evrene süzüldüğümü hissettim.

Böylece kendime yeni bir hayat yarattım. Diğer gezginlerle geçici, mesafeli arkadaşlıklar kurdum. Okula bir yıl ara veren genç İngiliz öğrenciler, edebî kahramanların izini süren, Ortabatı'ya bir daha asla dönmeyeceğinden emin olan Amerikalılar, genç ve zengin bankerler, gününbirlik gezmeye gelenler, sürekli değişen oyuncular, geçmişe karışanlar, başka hayatlardan kaçanlar... Gülümsedim, sohbet ettim, çalıştım ve kendime onun istediği şeyi yaptığımı söyledim. En azından bununla teselli bulmalıydım.

Kış yerini güzel ilkbahara bıraktı. Sonra neredeyse bir gece içinde şehre olan aşkımın tükendiğini fark ettim. Ya da en azından kendimi orada kalacak kadar Parisli hissetmiyordum. Gurbetçilerin hikâyeleri yorucu bir benzerlik taşımaya başlamıştı, Parisliler soğuk görünüyordu. Günde en azından birkaç kere oraya asla uyum sağlayamamanın sayısız yolunu keşfediyordum. Şehir bütün zorlayıcılığıyla, aceleyle aldığım ama sonuçta üzerime uymayan göz kamaştırıcı, özel tasarımı bir elbise gibiydi. Böylece istifamı verdim ve Avrupa'yı gezmeye başladım.

İki ay boyunca kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar yetersiz hissettim. Neredeyse her zaman yalnızdım. Geceleri nerede uyuyacağımı bilmemekten, tren tarifeleri ve nakit para konusunda devamlı endişelenmekten nefret ediyordum. Tanıştığım kimseye güvenmeyince arkadaş edinmekte zorlandım. Zaten kendimle il-

gili ne anlatabilirdim ki? İnsanlar sorduğunda onlara yalnızca en genel ayrıntıları söyleyebiliyordum. Benimle ilgili önemli ya da ilginç olan şeylerin hepsi paylaşamayacağım şeylerdi. Konuşacak kimsem olmadığından gördüğüm her yer –Trevi Çeşmesi de olsa Amsterdam’da bir kanal da– listede işaretlenmesi gereken bir kutucuktan fazlası değil gibi geliyordu. Son haftamı Yunanistan’da bir kumsalda geçirdim, orası bana çok da eskilerde değil, yakın zamanda Will’le birlikte gittiğim kumsalı hatırlatıyordu. Sonunda hepsinin adı Dmitri’ymiş gibi gelen bronzlaşmış adamları savuşturarak ve kendime aslında iyi vakit geçirdiğimi söylemeye çalışarak geçirdiğim bir haftadan sonra pes ettim ve Paris’e döndüm. Bunun asıl sebebi ilk kez gidecek başka hiçbir yerimin olmadığını anlamamdı.

İki hafta boyunca bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışırken barda birlikte çalıştığım kızın kanepesinde uyudum. Will’le kariyerler hakkında yaptığımız bir sohbeti hatırlayarak birkaç üniversiteye moda bölümleri için yazdım ama onlara gösterecek bir işim yoktu, o yüzden beni nazikçe geri çevirdiler. Will’in ölümünden sonra kazandığım kurs, erteleme yapmadığım için başka birine hediye edilmişti. Müdür gelecek yıl yeniden başvurabileceğimi söylemişti, başvurmayacağımı bilen birinin ses tonuyla.

İnternette iş ilanlarına baktım ve başımdan geçen onca şeye rağmen hâlâ ilgimi çekebilecek işler için vasıfsız olduğumu gördüm. Sonra tesadüfen, tam da bundan sonra ne yapacağımı merak ederken Will’in avukatı Michael Lawler beni aradı ve Will’in bıraktığı parayla bir şeyler yapma zamanımın geldiğini bildirdi. Taşınmak için ihtiyacım olan bahaneyi bulmuştum. Square Mile sınırındaki iki yatak odalı korkunç derecede pahalı bir daire için pazarlık yapmama yardım etti. Bu daireyi satın almamın asıl sebebi, Will’in bir keresinde köşedeki şarap barından bahsettiğini hatırlamamdı. Böylece kendimi ona azıcık daha yakın hissedecektim. Evi döşemek için çok az para kalmıştı. Altı hafta sonra İngiltere’ye döndüm,

Shamrock and Clover'da işe girdim, bir daha asla görmeyeceğim Phil adında bir adamla yattım ve yeniden yaşamaya başlamış gibi hissetmeyi bekledim.

Dokuz ay sonra hâlâ bekliyordum.

*

İlk ay evden pek çıkmadım. Ağrım vardı ve çabucak yorgun düşüyordum, o yüzden yatakta uzanmak ve fazladan ağrı kesicilerle bitkin düşerek uyuklamak kolay geliyordu, kendime önemli olan tek şeyin vücudumun iyileşmesine izin vermek olduğunu söylüyordum. Garip bir şekilde küçük aile evimize dönmek iyi gelmişti. Gittiğimden beri dört saatten fazla deliksiz uyuyabildiğim ilk yer burası olmuştu. İçerisi her zaman destek almak için duvara uzanabileceğim kadar küçüktü. Annem beni besliyor, büyükbabam bana arkadaşlık ediyordu (Treena, Thomas'ı da yanma alarak üniversiteye geri dönmüştü). Televizyonda gündüz kuşağını bolca takip ediyor, kredi şirketleri ve merdiven asansörlerinin bitmeyen reklamlarını, yılın çoğunu yurt dışında geçiren az ünlülere gösterilen ilgiyi hayretle izliyordum. Küçük bir kozada olmak gibiydi, itiraf etmek gerekirse köşesine kocaman bir fil çökmüş bir koza gibi.

Bu narin dengeyi bozabilecek hiçbir şeyden bahsetmedik. Ben televizyon ünlülerle ilgili hangi gündüz programını kusarsa onu izlerdim ve sonra akşam yemeğinde, "Eh, o zaman şu Shayna West'e ne diyorsunuz bakalım?" diye sorardım. Annem ve babam da minnetle konunun üzerine atlar, West'in sürtüklüğünden ya da güzel saçlarından veya şüpheli bir karakteri olduğundan bahsederlerdi. *Çatı Katımızdaki Pazarlıklar* programının üzerinden geçtikten sonra ("Annenin şu Victoria tarzı saksısı ne kadara gider, merak ediyorum. Eski, çirkin şey...") *Taşradaki Kusursuz Evler*'i konuşuyor-

duk ("O banyoda köpeğimi bile yıkamam!"). Akşam yemeğinden, üzerimi giyinmek, dişimi fırçalamak ve annemin bana o gün için belirlediği küçük görevleri tamamlamak gibi temel işlerden ötesini düşünmüyordum ("Tatlım, bak ne diyeceğim, ben dışarıdayken çamaşırlarını ayırırsan benim renklilerle beraber yıkayabilirim...").

Ama sürünerek gelen bir gelgit gibi dış dünya içeri girmek için boyuna ısrar ediyordu. Annem çamaşırları asarken komşuların sorular sorduğunu duyuyordum. *Lou'n evde o zaman, öyle mi?* Ve annemin alışılmadık ters ve kısa cevabı: *Evde*. Evin şatoyu görebildiğim odalarından kaçarken buldum kendimi. Ama şatonun orada olduğunu, içindeki insanların Will'in yaşayan, nefes alan bağlantıları olduğunu biliyordum. Bazen ne yaşadıklarını merak ederdim. Paris'teyken Bayan Traynor'dan bana bir mektup gelmişti, oğluna yaptığım her şey için resmî bir tavırla teşekkür ediyordu. "Elinden gelen her şeyi yaptığının bilincindeyim." Ama o kadardı. O aile bir zamanlar bütün hayatımken şimdi hatırlamak için kendime izin vermediğim bir dönemin manevi kalıntısına dönüşmüştü. Sokağımız her akşam birkaç saat şatonun gölgesinde dinlenirken Traynorların varlığını azarlanır gibi üzerimde hissediyordum.

Anne ve babamın artık sosyal kulüplerine gitmediğini eve döndükten ancak iki hafta sonra fark ettim. Üçüncü haftada yemek masasının etrafında otururken, "Bugün salı değil mi?" dedim. "Şimdiye kadar gitmiş olmanız gerekmiyor muydu?"

Birbirlerine baktılar. "Ah, hayır. Burada iyiyiz," dedi babam domuz pirzolasından bir parçayı çiğnerken.

"Ben tek başıma iyiyim açıkçası," dedim onlara. "Artık çok daha iyiyim. Televizyon izlerken keyfim gayet yerinde." İçten içe izlenmeden, odada kimse yokken oturmayı özlüyordum. Eve geldiğimden beri yarım saatten uzun süre yalnız bırakılmamıştım. "Gerçekten. Gidip keyfinize bakın. Beni düşünmeyin."

“Biz... biz aslında artık kulübe gitmiyoruz,” dedi annem elindeki patatesi doğrarken.

“İnsanların... söyleyecek çok şeyi vardı. Yaşananlarla ilgili.” Babam omuz silkti. “En sonunda tamamen dışında kalmanın daha kolay olduğunu anladık.” Bu cümleyi takip eden sessizlik tam altı dakika sürdü.

Bir de geride bıraktığım hayatın başka, daha somut hatırlatıcıları vardı. Özel nitelikli iplikleri olan daracık koşu taytları giyen hatırlatıcılar.

Dördüncü sabah Patrick evimizin önünden hafif tempoda koşarak geçtiğinde bunun bir tesadüften fazlası olabileceğini düşündüm. İlk gün onun sesini duymuş ve uyuklu bir halde topallayarak pencereye gidip, panjuru aralayıp bakmıştım. Ve işte orada, aşağıdaydı, at kuyruklu sarışın bir kızla konuşurken *hamstring*² kaslarını esnetiyordu. Kızın giydiği kıyafetlerle uyumlu, mavi, likralı tayt o kadar dardı ki kahvaltıda yediklerini az çok çıkarabiliyordum. İki olimpiyat sporcusuna benziyorlardı, bir *bobsled*leri³ eksikti.

Patrick yukarı bakıp da beni görürse diye pencereden çekildim. Bir dakika içinde gitmişlerdi. Sırtları dimdik halde bacaklarını pompalayarak bir çift parlak, turkuaz araba çeken midilli gibi yoldan aşağıya doğru koşuyorlardı.

İki gün sonra seslerini duyduğumda giyiniyordum. Patrick yüksek sesle karbonhidrat yüklemesi hakkında bir şey söylüyordu ve kız bu kez evime doğru şüpheci bir bakış attı, sanki neden ikinci kez tam olarak aynı noktada durduklarını merak ediyormuş gibiydi.

Üçüncü gün geldiklerinde büyükbabamla ön taraftaki odadaydım. “*Sprint* antrenmanı yapmamız lazım,” diyordu Patrick yüksek sesle. “Bak ne diyeceğim, sen üçüncü sokak lambasına kadar koşup geri dön, ben de zaman tutayım. İki dakikalık koşular yapalım. Başla!”

2 (İng.) Bacağın arkasında, diz kapağı ile kalçalar arasında kalan kaslar. (ç. n.)

3 (İng.) Kış sporlarında kullanılan kar kızıağı. (ç. n.)

Büyükbabam imalı bir şekilde gözlerini devirdi.

“Bunu ben döndüğümünden beri yapıyor mu?”

Büyükbabamın gözleri neredeyse başının arkasına kadar döndü.

Tül perdelerin arkasından Patrick’i izledim, gözlerini kronometresinden ayırmıyordu. Yüzünün iyi yanı benim pencereme dönüktü. Fermuarlı, siyah, muflon bir üst ve onunla takım likralı bir şort giymişti. Perdenin diğer yanında, yalnızca birkaç metre ötede dururken onu seyredebiliyordum ve karşımdakinin çok uzun zaman sevdiğimden emin olduğum biri olmasına oldukça hayret ediyordum.

“Devam et!” diye bağırdı kronometreden başım kaldırarak. Bunun üzerine kız itaatkâr bir av köpeği gibi yanındaki sokak lambası direğine dokundu ve tekrar fırlayıp uzaklaştı.

Nefes nefese geri döndüğünde, “Kırk iki saniye, otuz sekiz salise,” dedi Patrick beğeniyle. “Saniyenin sıfır nokta beşi kadar daha kırpabileceğini tahmin ediyorum.”

“Senin yararına,” dedi annem elinde iki kupayla içeri girerken.

“Şüpheliyim.”

“Süpermarkette annesi bana senin dönüp dönmediğini sordu, ben de döndüğünü söyledim. Bana öyle bakma, kadına yalan söyleyemezdim.” Başını pencereye doğru salladı. “Bu kız göğüslerini yaptırmış. Bütün Stortfold’un dilindeler.” Bir an yanımda durdu. “Nişanlandılar, biliyor muydun?”

İçimde bir sızı duymak için bekledim ama o kadar zayıftı ki rüzgâr bile olabilirdi. “Birbirleriyle... uyumlu görünüyorlar.”

Annem bir dakika orada durup Patrick’i izledi. “Kötü bir çocuk değil, Lou. Sen sadece... değiştin.” Kupalardan birini elime tutuşturup arkasını döndü.

Sonunda Patrick evin önündeki kaldırımında sınav çekmek için durduğunda ön kapıyı açıp dışarı çıktım. Kollarımı göğsümde kavuşturup verandanın korkuluğuna yaslandım ve başını kaldırana dek onu izledim. “Ben olsaydım orada fazla durmazdım. Yan komşunun köpeği kaldırımın o kısmına biraz düşkün.”

“Lou!” diye haykırdı, sanki evimin önünde durmasını beklediği en son insan bendim. O da bu evi birlikte olduğumuz yedi yıl boyunca haftada birkaç kere ziyaret etmişti. “Şey... dönmene şaşırdım. Kocaman, uçsuz bucaksız dünyayı keşfetmeye gittiğini sanıyordum!”

Yanında sınav çeken nişanlısı başını kaldırıp baktı, sonra tekrar kaldırıma döndü. Benim hayal gücüm olabilir ama sanki kalçalarını daha da sıkımişti. Yukarı, aşağı öfkeyle alçalıp yükseldi. Yukarı ve aşağı. Kendimi kızın yeni göğüslerinin esenliği için çok az da olsa endişelenirken buldum.

Patrick sıçrayarak ayağa kalktı. “Bu Caroline, nişanlım.” Gözlerini benden ayırmadı, belki de bir tepki vermemi bekliyordu. “Bir sonraki Ironman Triatlonu’na hazırlanıyoruz. Birlikte iki kere katıldık bile.”

“Ne kadar da... romantik,” dedim.

“Şey, Caroline ve ben bir şeyleri birlikte yapmanın iyi olduğunu hissediyoruz,” dedi Patrick.

“Öyle görünüyor,” diye karşılık verdim. “Bir de likralı, turkuaz taytlarınız var!”

“Ah. Evet. Takım rengi.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Havaya doğru ufak bir yumruk savurdum. “Bastır, takım!”

Caroline ayağa fırladı ve uyluk kaslarını esnetmeye başladı. Ayağını arkasında bir leylek gibi katlıyordu. Bana doğru başını

salladı, işin içinden makul bir şekilde sıyrılmasına yetecek bir nezaket gösterisiydi bu.

“Kilo vermişsin,” dedi Patrick.

“Şey, evet. Tuzlu su serumu rejimiyle sen de verebilirsin.”

“Bir şey geçirdiğini duydum... kaza.”

Anlayışlı bir şekilde başını yana eğdi.

“Haberler hızlı yayılıyor.”

“Yine de iyi olmana sevindim.”

Burnunu çekti ve yolun diğer tarafına baktı. “Geçen yıl senin için zor geçmiş olmalı. Biliyorsun işte. Yaptığın şey ve diğerleri.”

İşte gelmişti. Nefesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Caroline kararlılıkla yüzüme bakmayı reddediyor, *hamstring* esnetmesi için bacağına uzatmaya devam ediyordu. Sonra, “Neyse... evlilik kararınız için sizi tebrik ederim,” dedim.

Patrick müstakbel karısını gururla inceledi ve kaslı bacağına hayranlıkla daldı. “Eh, ne derler bilirsin; karşına doğru kişi çıktığında anlarsın.” Bana yalandan mahcup bir gülümsemeyle baktı. Tepemi attıran da bu oldu.

“Eminim öyledir. Düğün için kenara büyük miktarda para ayırdığını tahmin ediyorum. Ucuz işler değil tabii, değil mi?”

İkisi de bana baktı.

“Hikâyemi gazetelere satmandan bahsediyorum. Sana ne kadar ödediler, Pat? Birkaç bin mi? Treena tam fiyatı hiç öğrenemedi. Yine de Will’in ölümü birkaç tane birbiriyle uyumlu likralı tulum almanızı sağlamıştır herhalde, değil mi?”

Caroline’ın yüzünün nişanlığına aniden dönüşü bana bu konunun, Patrick’in hayatının henüz paylaşmaya vakit bulamadığı bir parçası olduğunu anlatıyordu.

Patrick bakışlarını bana dikti ve kan yüzüne iki yandan hücum etti. “Bunun benimle hiçbir alakası yoktu.”

“Tabii ki yoktu. Yine de seni görmek güzel, Pat. Dügün için iyi şanslar, Caroline! Eminim buralardaki en... sıkı gelin olacaksın.” Döndüm ve yavaşça içeriye doğru yürüdüm. Kalbim küt küt atarken arkamdan kapattığım kapiya yaslandım ve sonunda koşmaya devam ettiklerinden emin olana kadar oradan kıpırdamadım.

Ben tekrar salona doğru topallarken, “Göt,” dedi büyükbabam. Sonra pencereye aşağılayan bir bakış atarak tekrarladı: “Göt.” Arından kıkırdadı.

Büyükbabama baktım. Ve tamamen beklenmedik bir şekilde gülmeye başladığımı gördüm, ne zamandır ilk kez.

“Peki, ne yapacağına karar verdin mi? Daha iyi olduğunda?”

Yatağıma uzanmıştım. Treena, Thomas’ın futbol kulübünden çıkmasını beklediği sırada üniversiteden arıyordu. Gözümü tavana diktim, Thomas burayı bir galaksi dolusu Day-glo çıkartmasıyla doldurmuştu. Anlaşılan kimse bu çıkartmaları tavanın yarısını sökmeden çıkaramayacaktı. “Pek sayılmaz,” diye karşılık verdim.

“Bir şeyler yapman gerekiyor. Sonsuza kadar buralarda poponun üzerinde oturamazsın.”

“Popomun üzerinde oturmayacağım. Ayrıca kalçam hâlâ ağrıyor. Fizyoterapist uzanırsam daha iyi olacağını söyledi.”

“Annem ve babam ne yapacağını merak ediyor. Stortfold’da iş olanağı yok.”

“Ondan haberim var.”

“Ama amaçsızca sürükleniyorsun. Hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyorsun.”

“Treen, kısa bir süre önce bir binadan düştüm. İyileşme aşamasındayım.”

“Ondan önce de seyahat ederek sürükleniyordun. Sonra ne yapacağını bulana kadar bir barda çalışmaya başladın. Okula dön-

meyeceksen bir noktada hayatını gerçekten nasıl geçirmek istediğine karar vermek zorundasın.

“Ben söylemiş olayım. Neyse, eğer Stortfold’da kalacaksan o daireyi kiraya vermen gerekiyor. Annem ve babam seni her zaman destekleyemez.”

“Bunu son sekiz yıldır Anne ve Baba Bankası’ndan destek almış bir kadın mı söylüyor?”

“Ben tam gün eğitim alıyorum. Bu farklı. O yüzden... Neyse, sen hastanedeysen banka hesap ekstrelerini inceledim ve bütün faturalarını ödedikten sonra geriye yaklaşık on beş bin sterlininin kaldığını hesapladım, yasal hastalık maaşın da dâhil. Bu arada bütün o okyanus ötesi telefon konuşmaları saçmalığı neydi? Sana küçük bir servete mal oldular.”

“Seni ilgilendirmez.”

“Civarda kiralama yapan emlakçıların bir listesini çıkardım. Sonra belki üniversite başvurularına bir kere daha bakabileceğimizi düşündüm. Senin istediğin bölümü bırakan biri olmuş olabilir.”

“Treen. Beni yoruyorsun.”

“Ortalıkta gezinmenin bir anlamı yok. Bir şeye odaklandığın zaman kendini daha iyi hissedeceksin.”

Söyledikleri ne kadar sinir bozucu gelse de kız kardeşimin başımın etini yemesinde güven veren bir şeyler vardı. Buna başka kimse cesaret edemiyordu. Sanki annem ve babam hâlâ özümde çok sorunlu bir şey olduğuna ve beni korumaları gerektiğine inanıyordu. Annem düzgünce katlanmış temiz çamaşırlarımı yatağımın ucuna yerleştiriyor ve bana günde üç kez yemek pişiriyordu. Beni onu izlerken yakaladığında yüzüme tuhaf, yarım bir gülümsemeyle bakıyordu, birbirimize söylemek istemediğimiz her şeyi anlatan bir gülümseme. Babam beni fizyoterapi randevularına götürüyor,

televizyon izlemek için yanımda oturuyor ve bana hiç takılmıyordu bile. Bir tek Treena bana her zamanki gibi davranıyordu.

“Ne diyeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Yüzümü buruşturarak yan döndüm.

“Biliyorum. Ve bilmiyorum.”

“Yani Will ne derdi, biliyorsun. Bir anlaşma yapmıştınız. Şimdi vazgeçemezsin.”

“Tamam. Yeter, Treen. Artık bu konuşmanın sonuna geldik.”

“İyi. Thom da şimdi soyunma odalarından çıkıyor. Cuma günü görüşürüz!” dedi, sanki az önce müzik, tatilde nereye gideceği ya da bir dizi hakkında konuşuyorduk.

Sonra tavanla baş başa kaldım.

Bir anlaşma yapmıştınız.

Evet. Onun nasıl sonuçlandığını da gördük.

Treena ne kadar şikâyet etse de eve geldiğimden beri biraz ilerleme kaydetmiştim. Kendimi seksen dokuz yaşında hissetmeme neden olan ve döndüğümünden beri ziyaret ettiğim hemen hemen her yerde unutmayı başardığım bastonu kullanmayı bırakmıştım. Çoğu sabah annemin isteğiyle büyükbabamı parkta yürüyüşe çıkarıyordum. Doktor her gün egzersiz yapmasını salık vermişti ama annem bir gün onu takip ettiğinde büyükbabamın köşedeki dükkâna yürüyüp büyük bir paket domuz derisi kızartması aldığını ve eve ağır ağır yürürken yediğini keşfetmişti.

İkimiz de topalladığımızdan ve ulaşmamız gereken bir yer olmadığından yavaşça yürüdük.

Annem “ortam değişikliği” için şatonun çevresinden dolaşmamızı önerip duruyordu ama onu duymazlıktan geldim, büyükbabamsa her sabah kapı arkamızdan kapandıktan sonra başıyla kesin bir tavırla park yönünü işaret etti. Bu yol sadece kestirme olduğu ya

da ganyan bayisinin yakınında bulunduğu için değildi. Bence benim oraya dönmek istemediğimi biliyordu. Hazır değildim. Hiçbir zaman hazır olabileceğimden emin değildim.

Ördekli gölün çevresinde iki yavaş tur attıktan sonra zayıf bahar güneşinin altında bir banka oturup tombul ördekleri besleyen çocuklar ve ailelerini, sigara içip bağırsan ve birbirlerini pataklayan yeni yetmeleri izledik, çaresiz savaşlarla geçen ilk flört denemelerini. Ganyan bayisinin önünden dolaştık ki büyükbabam Wag The Dog isimli bir ata sırasız ikili oynayıp üç sterlin kaybedebilsin. Sonrasında bahis kuponunu buruşturup çöp kutusuna atarken ben de süpermarketten ona reçelli donut alacağımı söyledim.

Marketin pastanesinin önünde durduğumuzda büyükbabam, “Ah, yağ,” dedi.

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

“Ah, yağ,” dedi donutlarımızı işaret ederek ve güldü. “Ah. Tamam. Annene şey diyeceğiz... Az yağlı donutlar.” Annem onun yeni ilaç tedavisi yüzünden kıkırdadığını söyledi. İnsanın başına daha kötü şeylerin gelebileceğine karar vermiştim.

Kasada sıraya girdiğimizde büyükbabam hâlâ kendi esprisine kıkırdıyordu. Başımı önüme eğdim ve bozukluk bulmak için ceplerimi karıştırdım. Bu hafta sonu babama bahçe işlerinde yardım edip etmeyeceğimi düşünüyordum. O yüzden arkamda fısıltıyla konuşulanları anlamam biraz zaman aldı.

“Suçluluk duygusu yüzünden bir apartmanın çatısından atlamaya çalıştığını söylüyorlar.”

“Eh, sen de aynısını yapmaz mıydın? Ben olsam kendimle yaşayamazdım, onu biliyorum.”

“Ortalıkta yüzünü gösterebilmesine şaşıyorum.”

Hiç kıpırdamadan durdum.

“Biliyor musun, zavallı Josie Clark hâlâ çok mahcup. Her hafta günah çıkarmaya gidiyor ve biliyorsun, o kadın bir askı temiz çamaşır kadar kabahatsiz.”

Büyükbabam donutlara işaret ediyor ve kasiyer kıza dudaklarını oynatarak şunu diyordu: “Ah, yağ.”

Kız nazıkçe gülümsedi. “Seksen altı peni lütfen.”

“Traynorlar bir daha eskisi gibi olamadı.”

“Bu olay onları mahvetti, değil mi?”

“Seksen altı peni lütfen.”

Kasiyer kızın bana bekleyerek baktığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Cebimden bir avuç dolusu bozukluk çıkardım. Onları ayırmaya çalışan parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu.

“Josie’nin onu tamamen büyükbabasının sorumluluğuna bırakmaya cesaret edeceğini düşünmezsin, değil mi?”

“Onun şey yapacağını düşünmüyorsun...”

“Eh, bilemezsin. Bir kere yaptı sonuçta...”

Yanaklarım yanıyordu. Paralar gürültüyle kasanın üzerine saçıldı. Büyükbabam şaşkın kasiyer kıza hâlâ, “AH, YAĞ. AH, YAĞ,” diye tekrarlıyor, espriyi anlamasını bekliyordu. Onu kolundan çektiirdim. “Haydi, büyükbaba, gitmemiz gerekiyor.”

“Ah, yağ,” diye sürdürdü.

“Tabii,” dedi kasiyer kız ve nazıkçe gülümsedi.

“Lütfen, büyükbaba.” Ateş bastığını ve başımın döndüğünü hissettim, bayılacak gibiydim. Belki de hâlâ konuşuyorlardı ama kulaklarım öyle bir çınılıyordu ki hiçbir şey duyduğum yoktu.

“Hoşça kal,” dedi büyükbabam.

“Güle güle,” dedi kız.

“Güzel,” dedi büyükbabam aydınlığa çıktığımızda. Sonra bana baktı ve sordu: “Neden ağlıyorsun?”

İnsanın hayatını değiştiren, feci bir olayın içinde yer almanın ne-
lere yol açtığını anlatayım. Yalnızca o hayat değiştiren feci olayla
uğraşmak zorunda kalacağınızı zannedersiniz. Geçmişe dönüşler,
uykusuz geceler, kafanızda olayların üzerinden sonsuz kere geç-
meler, doğru şeyi yaptınız mı, söylemeniz gerekenleri söylediniz
mi, yaşananları değiştirebilir miydiniz, her şeyi bir derece bile olsa
farklı yapabilir miydiniz diye kendinizi sorgulamalar...

Annem bana son anında Will'le birlikte olmanın hayatımın
geri kalanını etkileyeceğini söylemişti, o zamanlar ruh halimi kas-
tettiğini düşünmüştüm. Açmayı öğrenmemin gerekeceği suçluluk
duygusundan, kederden, uykusuzluktan, garip, uygunsuz öfke pat-
lamalarından, orada olmayan biriyle yapılan bitmek bilmeyen içsel
diyaloglardan bahsediyor sanmıştım. Ama artık yalnızca benden
bahsetmediğini anlıyordum; içinde bulunduğumuz dijital çağda
ben sonsuza dek o insan olacaktım. Her şeyi hafızamdan silmeyi
başarsam da kendimi Will'in ölümünden ayırmama asla izin ve-
rilmeyecekti. Pikseller ve bir ekran olduğu sürece benim adım
onunkine bağlı olacaktı. İnsanlar en üstünkörü bilgilerle –ya da
bazen hiç bilgileri olmadan– benim hakkımda yargılara varacaktı
ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Saçımı kısa kestirdim, giyim tarzımı değiştirdim ve bugüne
kadar beni ben yapan her şeyi paketleyip gardırobumun arka-
sına tıkıştırdım. Treena'nın birbirine benzeyen kotlarını ve düz
tişörtünü ödünç aldım. Artık gazetelerde bir servet çalan banka
memurunun, çocuğunu öldüren kadının, ortadan kaybolan kız
kardeşin hikâyelerini okuduğumda eskiden olduğu gibi dehşetten
ürpermiyor, onun yerine hikâyenin yazıya dökülmemiş kısımlarını
merak ediyordum.

Onlarla aramda tuhaf bir yakınlık hissediyordum. Lekelen-
miştim. Çevremdeki dünya bunu biliyordu. Daha kötüşü, ben de
bildiğimi düşünmeye başlamıştım.

Koyu renk saçlarımdan kalanları bir berenin içine sıkıştırdım, güneş gözlüklerimi taktım ve kütüphaneye yürüdüm. Topalladığımı belli etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum, o kadar konsantre olmuştum ki çenem kasılıp ağrımaya başlamıştı.

Onlara ayrılan köşede şarkı söyleyen küçük çocuklar grubunun ve sessiz soy araştırması heveslilerinin önünden geçtim. Evet, Kral III. Richard'la uzaktan bağlantılı olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı. Yerel gazetelerin dosyalarını alarak bir köşeye oturdum. Ağustos 2009'u bulmak zor olmadı. Bir nefes aldım ve gazeteleri yarısına kadar açıp manşetlere göz gezdirdim.

Şehrimizden Bir Adam Hayatını İsviçre'deki Bir Klinikte Sonlandırdı

Traynor Ailesi "Zor Zamanlarında" Mahremiyet İstiyor

Stortfold Şatosu'nun müdürü Steven Traynor'ın 35 yaşındaki oğlu, yardımcı intiharların tartışmalı merkezi Dignitas'ta hayatına son verdi. Bay Traynor 2007'de geçirdiği trafik kazasından sonra kuadripleji olmuştu. Görünüşe göre kliniğe ailesi ve 27 yaşındaki Stortfoldlu bakıcısı Louisa Clark'la gitti.

Polis bu ölümü çevreleyen ayrıntıları araştırıyor. Kaynaklar soruşturma açılmasının hâlâ ihtimal dâhilinde olduğunu bildiriyor.

Louisa Clark'ın anne ve babası, Renfrew Yolu'ndan Bernard ve Josephine Clark olay hakkında yorum yapmayı reddetti.

Sulh Hâkimi Camilla Traynor'm, oğlunun intiharını takiben makamını bıraktığı anlaşıyor. Yerel bir kaynak, ailenin yaptıkları düşünüldünce Traynor'ın makamında kalmasının "savunulamaz" olduğunu söyledi.

Ve işte oradaydı; Will'in yüzü, pürüzlü gazete fotoğrafından bana bakıyordu. O belli belirsiz alaycı gülümsemesi, doğrudan bakışı. Kısa bir an için nefessiz kaldığımı hissettim.

Bay Traynor'ın ölümü Londra Şehri'ndeki⁴ başarılı bir kariyerin sonunu getiriyor. Kendisi burada hem amansız bir gayrimenkul satışçısı olarak biliniyordu hem de kurumsal pazarlıklarda keskin bir göze sahip olduğu konuşuluyordu. Meslektaşları dün bu adamı anmak için sıraya girdi. Onu bir...

Gazeteyi kapattım. Yüzümü kontrol altına aldığımdan emin olduğumda başımı kaldırdım. Çevremde kütüphane sessiz bir gayretle vızır vızır çalışıyordu. Çocuklar şarkı söylemeye devam etti. Tiz sesleri karmakarışık ve dolambaçlıydı, anneleri çevrelerinde şefkatle alkış tutuyordu. Arkamdaki kütüphane görevlisi, bir meslektaşıyla fısıltıyla Thai usulü körili yemeklerinin en iyi nasıl yapıldığını tartışıyordu. Yanımdaki adam eskiden kalma bir seçmen kütüğünü parmağıyla tarıyor ve mırıldanıyordu: "Fisher, Fitzgibbon, Fitzwilliam..."

Hiçbir şey yapmamıştım. On sekiz aydan fazla zaman geçmişti ve ben iki farklı ülkede içki satın kendime acımdan başka hiçbir şey yapmamıştım. Ve şimdi, büyüdüğüm eve döndükten dört hafta sonra Stortfold'un uzanıp beni içine çektiğini, burada iyi olacağımın sözünü verdiğini hissedebiliyorum. Her şey yoluna girecek. Büyük maceralar olmayabilir tabii, insanlar yeniden varlığıma alışana kadar biraz rahatsızlık duyabilirim ama hayatımda ailemle olmaktan, sevmekten ve güvende olmaktan daha kötü şeyler de vardı, değil mi? Emin ellerde olmaktan?

4 City of London: Londra'nın içinde Antik Roma Dönemi'nde kurulmuş, şehir statüsü taşıyan bölge. Büyük Londra'nın küçük ama en tarihi olan kısmıdır. (ç. n.)

Başımı önümdeki gazete yığınınına çevirdim. En yeni ön sayfa manşeti şöyle diyordu:

POSTANENİN ÖNÜNDEKİ ENGELLİ PARK YERİ İÇİN KAVGA

Düşüncelerim babama gitti. Hastane yatağımdaya oturmuş, sıra dışı bir kazanın haberini boşuna arıyordu.

Seni hayal kırıklığına uğrattım, Will. Seni her anlamda hayal kırıklığına uğrattım.

Sokak boyunca bağrıışları dinleyerek sonunda eve vardım. Kapıyı açtığımda kulaklarım Thomas'ın ağlama sesleriyle doldu. Kız kardeşim parmağını sallayarak salonun köşesinde onu azarlıyordu. Annem bir kâse bulaşık suyu ve bulaşık süngeriyi büyükbabamın üzerine eğilmişti, büyükbabamsa onu kibarca uzaklaştırıyordu.

“Neler oluyor?”

Annem kenara çekildi ve büyükbabamın yeni yüzünü ilk kez net bir şekilde gördüm. Kapkara yeni kaşlar ve kalın, siyah, biçimsiz bir bıyık edinmişti.

“Kalıcı tükenmez kalem,” dedi annem. “Bundan sonra kimse şekerleme yapan büyükbabayla Thomas'ı aynı odada bırakmayacak.”

“Bir şeyleri karalamayı bırakmalısın,” diye bağıırıyordu Treena. “Yalnızca kâğıda, tamam mı? Duvarlar yasak. Yüzler yasak. Bayan Reynolds'ın köpeğı yasak. Pantolonum yasak.”

“Sana haftanın günlerini yapıyordum.”

“Haftanın günlerine ihtiyacım yok benim!” diye bağıırdı. “Ol-
saydı da çarşambayı doğru hecelerdim.”

“Azarlama çocuğu, Treen,” dedi annem. Sonra bu yaptığıının bir etkisinin olup olmadığını görmek için arkasına yaslandı. “Çok daha kötüsü olabilirdi.”

Küçük evimizde merdivenden inen babamın ayak sesleri özellikle vurgulanmış bir gök gürültüsü gibi duyuluyordu. Hızlıca ön odaya yöneldi. Omuzları hüsrarla kamburlaşmış, saçı bir yanına yatmıştı. “İzin günümüzde evimizde dinlenemeyecek miyiz? Burası tam bir tımarhaneye dönüştü.”

Hepimiz durduk ve ona baktık.

“Ne? Ne dedim ki?”

“Bernard...”

“Ah, yapma. Lou’muz onu kastettiğimi düşünmüyor...”

“Ah, yüce Tanrım.” Annemin eli yüzüne gitti.

Kız kardeşim, Thomas’ı odadan iterek çıkarmaya başladı ve dişlerinin arasından, “Ah, çocuk,” dedi. “Thomas, buradan hemen çıksan iyi olur. Çünkü yemin ederim büyükbaban seni eline geçirirse...”

“Ne?” Babam kaşlarını çatı. “Sorun ne?”

Büyükbabam kahkahayı patlattı ve bir parmağını babama doğru salladı.

Neredeyse görkemliydi. Thomas mavi keçeli kalemikle babamın da bütün yüzünü boyamıştı. Gözleri çini mavisi bir denizin içinden fırlayan iki Bektaşî üzümüne benziyordu. “Ne?”

Koridorun sonunda kaybolurken Thomas’ın isyankâr feryadı duyuldu: “Avatar’ı izliyorduk! Avatar olmayı dert etmeyeceğini söylemişti!”

Babamın gözleri büyüdü. Hızlı adımlarla şömine rafının üzerindeki aynaya doğru yürüdü.

Kısa bir sessizlik oldu. “Aman Tanrım.”

“Bernard, Tanrı’nın adını boş yere ağzına alma.”

“Çocuk her tarafımı kahrolası maviye boyamış, Josie. Bence Tanrı'nın adını alıp takla atan bir el arabasıyla Butlins'e götürmeye bile hakkım var. Bu çıkmayan mürekkep mi? THOMMO? KALICI MÜREKKEP Mİ BU?”

“Çıkarırız, baba.” Kız kardeşim bahçeye açılan kapıyı arkasından kapadı. Ötesinden yalnızca Thomas'ın ağlamaları duyuluyordu.

“Yarın şato çevresindeki yeni parmaklıkların yapımını denetlemem gerekiyor. Müteahhitler gelecek. *Mavi* halimle onlarla nasıl ilgilenmemi bekliyorsunuz?” Babam eline tükürdü ve yüzünü ovuşturmaya başladı. Küçük bir leke göründü ama çoğu avucuna bulaşmış gibi görünüyordu. “Çıkmıyor. Josie, *çıkıyor!*”

Annemin dikkati bulaşık süngeriyile birlikte büyükbabamdan babama kaydı. “Kıpırdama, Bernard. Elimden geleni yapıyorum.”

Treena dizüstü bilgisayarının çantasına uzandı. “İnternete bakayım. Eminim bir şeyler vardır. Diş macunu ya da oje çıkarıcı veya çamaşır suyu ya da...”

“Lanet olası yüzüme çamaşır suyu sürmeyeceksiniz!” diye gürledi babam. Yeni korsan bıyığıyla büyükbabam odanın köşesinde kıkırdayarak oturuyordu.

Yavaş yavaş yanlarından geçerek ilerlemeye başladım.

Annem babamın yüzünü sol eliyle tutmuş, ovuyordu. Beni henüz görmüş gibi döndü. “Lou! Sormayı unuttum. İyi misin, tatlım? Yürüyüş güzel geçti mi?”

Bir anda herkes bana gülümsemek için duraksadı, *burada her şey yolunda, Lou, endişelenmene gerek yok*, diyen bir gülümsemedeydi. Bu gülümsemeden nefret ediyordum.

“İyi.”

Hepsinin istediği cevap buydu. Annem babama döndü. “Bu çok büyük bir şey. Büyük bir şey değil mi, Bernard?”

“Öyle. Harika haber.”

“Hayatım, beyazlarını ayırırsan sonra onları babaninkilerle birlikte makineye atarım.”

“Aslında,” dedim, “hiç uğraşma. Düşünüyordum da artık eve gitmemin zamanı geldi.”

Kimse konuşmadı. Annem babamdan yana bir bakış attı. Büyükbabam yine kıkırdadı ve elini ağzına bastırdı.

“Makul,” dedi babam ciddiyetle, orta yaşlı, yaban mersini rengine boyanmış bir adam ne kadar ciddi görünebilirse. “Ama o daireye dönüyorsan, Louisa, bir şartla dönüyorsun...”

Dördüncü Bölüm

“Benim adım Natasha ve kocamı üç yıl önce kanserden kaybettim.”

Hayata Devam Edenler Çemberi’nin üyeleri nemli bir pazartesi gecesi turuncu ofis sandalyelerinden oluşan bir dairenin içinde, Pentekostal Kilisesi’nin salonunda, tüm varoluşu bitkin bir melankoli yayan uzun boylu, bıyıklı lider Marc’m ve boş bir sandalyenin yanında oturuyordu.

“Ben Fred. Karım Jilly eylül ayında öldü. Yetmiş dört yaşındaydı.”

“Sunil. İkiz kardeşim iki yıl önce lösemiden öldü.”

“William. Babam öldü, altı ay önce. Olay biraz saçma açıkçası, aslında hayattayken hiç geçinemezdik. Kendime neden burada olduğumu sorup duruyorum.”

Kederin kendine özgü bir kokusu vardı. Rutubet, doğru düzgün havalandırılmayan kilise salonları ve kalitesiz poşet çay kokuyordu. Özellikle tek kişilik akşam yemekleri ve soğuktan kamburlaşarak içilen bozuk sigaralar gibi kokuyordu. Spreylenmiş saç ve koltuk altı kokuyordu, umutsuzluk batağının içinde küçük, kullanışlı zafferler. Tek başına bu koku bana, babama hangi sözü vermiş olursam olayım buraya ait olmadığımı anlatıyordu.

Sahtekâr gibi hissediyordum. Ayrıca hepsi çok... üzgün görünüyordu.

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ve Marc beni yakaladı. Bana güven verici bir gülümsemeyle baktı. *Biliyoruz*, diyordu. *Bunu daha önce yaşadık.*

Yaşamadığınıza eminim, diye cevap verdim içimden.

“Pardon. Pardon geciktim.” Kapı açıldı, içeriye ılık bir hava dalgası doldu ve paspas kafalı bir genç, boş sandalyeye oturdu. Kol ve bacaklarını, sanki bulundukları boşluk için fazla uzunlarmış gibi bükerek yerleştirdi.

“Jake. Geçen hafta yoktun. Her şey yolunda mı?”

“Kusura bakmayın. Babam işlerini berbat ettiği için beni buraya getiremedi.”

“Önemli değil. Gelebilmen iyi. İçeceklerin nerede olduğunu biliyorsun.”

Oğlan uzun perçeminin altından odaya göz gezdirdi ve bakışları benim parlak yeşil eteğime takılınca kısa bir an tereddüt etti. Eteği gizlemek için çantamı kucağıma çektim, o da bakışını çevirdi.

“Merhaba, tatlım. Ben Daphne. Kocam intihar etti. Dırdır yüzünden olduğunu sanmıyorum!” Kadının yarım kahkahasından acı sızıyor gibi görünüyordu. Özenle yapılmış saçlarına hafifçe dokundu ve başını eğip beceriksizce dizlerine baktı. “Mutluyduk. Gerçekten mutluyduk.”

Oğlan ellerini kalçalarının altına sıkıştırmıştı. “Jake. Anne. İki yıl önce. Son bir yıldır buraya geliyorum çünkü babam bununla başa çıkamıyor ve benim konuşacak birine ihtiyacım var.”

“Baban bu hafta nasıl, Jake?” dedi Marc.

“Fena değil. Yani geçen cuma gecesi eve bir kadın getirdi ama... sonrasında kanepeye oturup ağlamadı. Bu da bir şeydir.”

“Jake’in babası kederiyle kendi yöntemini kullanarak başa çıkıyor,” dedi Marc benim tarafıma doğru.

“Seks yaparak,” dedi Jake. “Genellikle seks yaparak.”

“Keşke daha genç olsaydım,” dedi Fred özlemle. Takım elbise-
liydi, üzerinde takımı olmayınca kendini çıplak hisseden adamlar-
dandı. “Bence bu, Jilly’nin ölümüyle başa çıkmak için harikulade
bir yöntem olurdu.”

“Kuzenim, teyzemin cenazesinde bir adamı yatağa atmıştı,”
dedi köşede oturan kadın. Adı Leanne olabilirdi, hatırlayamadım.
Ufak tefek ve yuvarlaktı, çikolata renkli kalın bir kâkülü vardı.

“Gerçekten cenaze sırasında mı?”

“Sandviçlerden sonra bir otele gitmişler.” Omuz silkti. “Anla-
şılan yoğunlaşan duyguların etkisiyle olmuş.”

Yanlış yerdeydim. Bunu artık görebiliyordum. Belli etmeden
eşyalarımı topladım ve gittiğimi haber vermeli miyim, yoksa öylece
koşarak kaçmak mı daha kolay olur diye düşünmeye başladım.

Sonra Marc beklentiyle bana döndü.

Ona boş gözlerle baktım.

Kaşlarını kaldırdı.

“Ah. Ben mi? Aslında ben tam da gidiyordum. Sanırım ben...
yani ben uygun olduğumu...”

“Ah, herkes ilk gününde buradan gitmek ister, tatlım.”

“Ben ikinci ve üçüncü gelişimde de çıkıp gitmek istemişim.”

“Bisküviler yüzünden. Marc’a daha iyilerini almamız gerek-
tiğini söyleyip duruyorum.”

“İstersen ayrıntıya girmeden anlat. Endişelenme. Arkadaşlar
arasındasın.”

Hepsi bekliyordu. Kaçamadım. Koltuğuma iyice gömüldüm.
“Hımmm... Pekâlâ. Şey, benim adım Louisa ve benim... benim
sevdiğim adam... otuz beş yaşında öldü.”

Birkaç kişi acımı paylaşırcasına başını salladı. “Çok gençmiş.
Bu ne zaman oldu, Louisa?”

“Yirmi ay önce. Artı bir hafta. Artı iki gün.”

“Üç yıl, iki hafta, iki gün.” Natasha odanın karşısından bana gülümsedi.

Merhamet dolu mırıltılar yükseldi. Yanımda oturan Daphne tombul, yüzüklü elini uzattı ve bacağıma okşadı.

“Bu odada pek çok kez birinin genç yaşta ölmesinin kendine özgü zorluklarını tartıştık,” dedi Marc. “Ne kadar zamandır birlikteydiniz?”

“Ah. Biz... şey... altı aydan biraz kısa.”

Birkaç kişi şaşkın bakışlarını gizleyemedi. “Bu... oldukça kısa bir süre,” dedi bir ses.

“Eminim Louisa’nın acısı hepinizinki kadar meşrudur,” dedi Marc duraksamadan.

“Peki, nasıl oldu, Louisa?”

“Ne nasıl oldu?”

“Nasıl öldü?” dedi Fred yardımcı olmak için.

“Ah. O... şey... kendi hayatına son verdi.”

“Senin için büyük bir şok olmuştur.”

“Pek sayılmaz. Planladığını biliyordum.”

Meğer sevilen birinin ölümüyle ilgili her şeyi bildiğini düşünen insanlara aslında bilmediklerini söylediğinizde garip bir sessizlik oluyormuş.

Bir nefes aldım. “Bunu yapmak istediğini ben onunla tanışmadan önce biliyordum. Fikrini değiştirmeye çalıştım ama başaramadım. Ben de onu sevdiğim için ona eşlik ettim, o zaman bunu yapmak mantıklı geliyordu. Şimdiyse çok daha az mantıklı geliyor. O yüzden buradayım.”

“Ölüm hiçbir zaman mantıklı değildir,” dedi Daphne.

“Budist değilsen tabii,” dedi Natasha. “Aklıma Budist düşünceler getirmeye çalışıyorum ama Olaf’ın fare falan olarak döneceğinden, benim de onu zehirleyeceğimden endişeleniyorum.” İç geçirdi. “Zehir koymak zorundayım. Apartmanımızda berbat bir fare problemi var da.”

“Asla kurtulamıyorsun. Pire gibiler,” dedi Sunil. “Sen bir tanesini görüyorsun, perde arkasında yüzlercesi daha var.”

“Ne yaptığını düşünsen iyi olabilir, Natasha, tatlım,” dedi Daphne. “Etrafta koşturan yüzlerce küçük Olaf olabilir. Benim Alan’ım da onlardan biridir belki. İkisini birden zehirliyor olabilirsin.”

“Eh,” dedi Fred, “eğer Budizm böyleyse yine başka bir şey olarak dönecektir, öyle değil mi?”

“Peki ya sinek falan olarak dönerse ve Natasha onu da öldürürse?”

“Sinek olarak yeniden doğmak istemezdim,” dedi William. “İğrenç, siyah tüylü şeyler.” Ürperdi.

“Yani ben seri katil falan değilim,” dedi Natasha. “Öyle bir söylüyorsunuz ki duyan da herkesin reenkarne olmuş kocasını katlediyorum sanır.”

“Eh, o fare, birilerinin kocası olabilir. Olaf olmasa bile.”

“Bence bu seansın konusuna geri dönmeliyiz,” dedi Marc şakağını ovuşturarak. “Louisa, buraya gelip bize hikâyeni anlatman cesurca. Bize onunla –ismi neydi?– nasıl tanıştığını biraz daha anlatsana. Bir güven çemberindesin. Hikâyelerimizin bu duvarların ötesine geçmeyeceğine dair yemin ettik.”

O sırada Jake’in bakışlarını yakaladım. Önce Daphne’ye, sonra bana baktı ve dikkat çekmeden başını iki yana salladı.

“Onunla işyerinde tanıştım,” dedim. “Adı... Bill’di.”

Babama verdiğim söze rağmen Hayata Devam Edenler Çemberi’ne devam etmeyi düşünmüyordum. Fakat işe dönüşüm o kadar kötü

olmuştı ki gün bittiğinde boş bir daireye gitme düşüncesini kaldıramadım.

“Dönmüşsün!” Carly bir fincan kahveyi bara koydu, iş adamının parasını aldı ve bana sarıldı. Aynı anda da bozuk paraları tek harekette para çekmecesinin doğru bölmelerine bıraktı. “Ne oldu, Tanrı aşkına? Tim sadece bir kaza geçirdiğini söyledi. Sonra da gitti. O yüzden geri dönüp dönmeyeceğinden bile emin olamadım.”

“Uzun hikâye.” Ona baktım. “Hımmm... üzerindeki kıyafet de ne?”

Pazartesi sabahı saat dokuz ve havaalanı dizüstü bilgisayarlarını şarj eden, gözünü iPhone’larına diken, şehir gazetelerini okuyan ya da pazar payıyla ilgili ahizeye doğru tedbirli bir tavırla konuşan mavi gri erkek silüetleriyle dolmuş. Carly kasanın diğer yanından birinin dikkatini çekti. “Evet. Şey, gittiğinden beri burada işler değişti.”

Döndüğümde bir iş adamının barın arka tarafında durduğunu gördüm. Ona göz kırptım ve çantamı yere bıraktım. “Hımmm, eğer burada beklemek istiyorsanız size...”

“Sen Louisa olmalısın.” Tokalaşması güçlü ve soğuktu. “Ben yeni bar müdürüyüm. Richard Percival.” Kusursuz saçına, takım elbisesine, açık mavi gömleğine baktım ve ne tür barlar işlettiğini gerçekten merak ettim.

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

“İki aydır izinde olan sensin.”

“Şey... Evet. Ben...”

İçki muslukları boyunca yürüyor, her bir şişeyi inceliyordu. “Şunu bilmeni isterim; insanların bitmek bilmeyen hastalık izinleri almasından hoşlanmam.”

Boynum yakama birkaç santim yaklaştı.

“Bunu belirtmem gerekiyor, Louisa. Ben görmezden gelen müdürlerden değilim. Birçok şirkette izin dönemlerinin personelin ikramiyesi gibi görüldüğünü biliyorum. Ama benim çalıştığım şirketlerde değil.”

“İnanın bana, son dokuz haftayı ikramiye olarak hiç düşünmedim.”

Bir musluğun alt bölümünü inceledi ve başparmağıyla hızlıca ovaladı.

Konuşmadan önce bir nefes aldım. “Bir binadan düştüm. Belki size ameliyat izlerimi gösterebilirim. Böylece emin olabilirsiniz, hani... bir daha yapma ihtimalimin ne kadar düşük olduğunu anlamanız açısından.”

Bana dik dik baktı. “Alaycı olmaya gerek yok. Yakında başka kazalar geçireceğini söylemiyorum ama bu şirket için görece kısa süredir çalışan biri için hastalık izninin süresi alışılmadık derecede uzun. Yalnızca bunu vurgulamak istedim. Kaydedildiğinden haberin olsun.”

Üzerinde yarış arabaları bulunan kol düğmeleri takıyordu.

“Mesaj alındı, Bay Percival,” dedim. “Bir daha neredeyse ölümcül kazalara karışmamak için elimden geleni yapacağım.”

“Üniformaya ihtiyacın olacak. Bana beş dakika zaman verersen depodan getireyim. Bedenin kaç? Otuz sekiz? Kırk?”

Gözlerimi ona diktim. “Otuz altı.”

Tek kaşını kaldırdı. Ben de karşılık olarak tek kaşımı kaldırdım. Ofisine doğru yürürken Carly kahve makinesinin üzerinden eğildi ve ona doğru tatlılıkla gülümsedi. “Tam, tam bir pislik,” dedi ağzının kenarından.

Haksız değildi. Richard Percival, işe döndüğüm andan itibaren babamın sözleriyle kötü bir takım elbise gibi her yerimdeydi. Öl-

çülerimi aldı, moleküler yer fıstığı kırıntıları var mı diye her köşeyi kontrol etti, temizliğine bakmak için tuvaletlere girip çıktı ve başımızda durup kesilen her fişin kasaya giren parayla kuruşu kuruşuna uyduğundan emin olana kadar işten çıkmamıza izin vermedi.

Artık müşterilerle laflamak, uçakların kalkış saatlerine bakmak, kayıp pasaportları teslim etmek, devasa camdan uçakların kalkışını izleyip düşüncelere dalmak için zamanım yoktu. *Zümrüt Adanın Kelt Gaydaları III*'ten rahatsız olmak için bile zamanım yoktu. Eğer bir müşteriye on saniyeden uzun süre servis yapılmazsa Richard mucizevi bir şekilde ofisinden çıkıp yanımızda belirir, gösterişli bir şekilde iç çeker, *bu kadar uzun süre bekletildikleri için müşterilerden yüksek sesle defalarca özür dilerdi*. Çoğunlukla diğer müşterilerle meşgul olan Carly ve ben birbirimize pes ettiğimizi ve bu adama nasıl da sinir olduğumuzu anlatan gizli bakışlar atardık.

Percival gününün yarısını satış temsilcileriyle toplantı yaparak gerisiniyse telefonda genel müdürlüğe müşteri trafiği ve kişi başı harcamalar konusunda sızlanarak geçirirdi. Her alışverişte müşteriyi daha pahalı olanı almaya ikna etmemiz bekleniyordu, bunu yapmayı unutursak bir köşeye çekilip azarlanıyorduk. Bunlar zaten yeterince kötüydü.

Ama bir de üniforma vardı.

Ben üstümü değiştirirken Carly kadınlar tuvaletine geldi ve aynanın karşısında yanımda durdu. "Bir çift mankafa gibi görünüyoruz," dedi.

Şirketin koyu renk etek ve beyaz gömlek politikasından memnun olmayan yüksek mevkili bir pazarlama dehası, hakiki İrlanda kıyafetlerinin Shamrock and Clover barlar zinciri atmosferine katkı sağlayacağına karar vermişti. Bu orijinal İrlanda kostümlerini, tam şu dakikada Dublin'in çevresinde iş kadınlarının ve kasiyer kızların pırıltılı zümrüt yeşili işlemeli önlükleri, aynı renkte diz hizasında çorapları ve bağcıklı dans ayakkabılarıyla işyerlerini parmak ucunda

dönüşler yaparak gezdiklerine inanan birilerinin tasarladığı çok açıktı. Bukleli perukları da unutmamak gerekiyordu.

“Tanrım. Erkek arkadaşım böyle giyindiğimi görse beni terk eder.” Carly bir sigara yaktı ve tavandaki duman alarmini devre dışı bırakmak için lavabonun üzerine çıktı. “Yalnız dikkatini çekerim; öncesinde muhtemelen beni becermek isterdi. Sapık herif.”

“Erkeklerin ne giymesi gerekiyor?” Kısa eteğimi iki yandan çekıştirdim ve alev almaya ne kadar müsait olduğumu merak ederek Carly’nin çakmağını süzdüm.

“Dışarı baksana. Sadece Richard var. O da yeşil logolu o gömleği giymek zorunda. Zavallı çocuk.”

“O kadcırcık mı? Peri ayakkabıları yok mu? Ya da küçük Leprikon şapkası?”

“Çok şaşırdık. Sadece biz kızlar porno Munchkinler gibi görünerek çalışmak zorundayız.”

“Bu perukla Dolly Parton’ın *The Early Years* albümündeki haline benziyorum.”

“Kızıl olanı al. Ne kadar şanslıyız, üç farklı peruk seçeneğimiz var.”

Dışarıdan Richard’ın seslendiğini duyuyorduk. Onun sesini duyunca midem refleks olarak kasılmaya başlamıştı.

“Neyse, burada kalmayacağım. Buradan Riverdance tarzı çıkacağım ve kendime başka bir iş bulacağım,” dedi Carly. “O adam istiyorsa lanet olası yoncalarını küçük, dar, kurumsal poposuna sokabilir.” Sonra ancak alaycı olarak tanımlayabileceğim bir sıçramayla kadınlar tuvaletinden çıktı. Bense günün geri kalanını kumaş yüzünden küçük elektrik şokları yiyerek geçirdim.

*

Hayata Devam Edenler Çemberi toplantısı saat dokuz buçukta bitti. Dışarı çıkıp nemli yaz akşamına adım attım, hem iş hem de akşam etkinliğinden bitkin düşmüştüm. Sıcaklayınca ceketimi çıkardım ve bir anda bir oda dolusu yabancıнын önünde her şeyimi anlatıp çırılçıplak kaldıktan sonra aslında üzerime bariz bir şekilde küçük gelen sahte İrlanda dans kostümü içinde görülmemin pek de fark yaratmayacağını hissettim.

Onlar sevdikleri hakkında sanki hâlâ hayatlarının bir parçasıymış, belki de yan odadaymışlar gibi konuşabilirken ben Will için aynısını yapamamıştım.

– Ah, evet, Jilly'm eskiden hep öyle yapardı.

– Erkek kardeşimin sesli mesajını silemiyorum. Sesini unutacakmış gibi hissettiğimde açıp biraz dinliyorum.

– Bazen onun yan odada konuştuğunu duyabiliyorum.

Ben Will'in ismini bile söyleyemiyordum. Ve onların aile ilişkileriyle, otuz yıllık evliliklerle, paylaşılan evlerle, hayatlarla ve çocuklarla ilgili hikâyelerini dinlerken kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Birine altı ay boyunca bakıcılık yapmıştım. Onu sevmiş, hayatına son vermesini izlemiştim. Bu yabancı insanlar birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca birbirimiz için ne ifade ettiğimizi nasıl anlayabilirlerdi ki? Onlara birbirimizi ne kadar hızlı anladığımızı, aramızdaki şakaları, dobra gerçekleri ve müstehcen sırları nasıl açıklayabilirdim? Birlikte geçirdiğimiz o kısa ayların her konudaki hissimi değiştirdiğini nasıl anlatacaktım? Tepetakla ettiği dünyamın o olmadan hiçbir anlam ifade etmediğini anlayabilecekler miydi?

Durum böyleyken mutsuzluğunu her an tekrar tekrar incelemenin anlamı neydi ki zaten? Bu bir yarayla sürekli oynayıp iyileşmesine izin vermemek gibiydi. Neyin parçası olmayı seçti-

ğimi biliyordum. Bana düşen rolü biliyordum. Üzerinden defalarca geçmemin ne anlamı olacaktı?

Gelecek hafta buraya gelmeyecektim, artık biliyordum. Babama söyleyecek bir bahane bulacaktım.

Ağır ağır otoparkın içinden geçtim, çantamda anahtarlarımı aradım, kendime en azından bir geceyi daha televizyonumun karşısında tek başıma, on iki saat sonra işe döneceğim korkusuyla geçirmek zorunda kalmadığımı hatırlattım.

“İsmi aslında Bill değildi, haksız mıyım?”

Jake yanıma gelip adımlarıma ayak uydurdu.

“Hayır.”

“Daphne tek kişilik bir yayın kuruluşu gibi. Niyeti iyi ama sen daha Kemirgen Reenkarnasyonu diyemeden kişisel hikâyeni tüm sosyal çevresine yetiştirir.”

“Haber verdiğin için sağ ol.”

Sırıttı ve simli eteğime bakarak başını salladı. “Bu arada güzel parçalar seçmişsin. Yas danışmanlığı seansları için uygun bir görüşüm.” Ayakkabısının bağcığını bağlamak için kısa bir süre durdu.

Ben de onunla durdum ve tereddüt ettikten sonra, “Annen için üzgünüm,” dedim.

İfadesi ciddileşti. “Bunu söyleyemezsin. Hapishanedeki gibi, içeri düşme sebebini soramazsın.”

“Gerçekten mi? Ah, üzgünüm. Bilmiyordum...”

“Şaka yapıyorum. Haftaya görüşürüz.”

Motosiklete yaslanmış bir adam elini kaldırıp selam verdi. Jake otoparktan geçerken adam bir adım attı, onu kollarının arasına aldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Durup onları izlememin temel sebebi bir adamın, oğlunu, okul çantası taşıma yaşını geçtikten sonra herkesin ortasında böyle kucakladığına nadiren şahit olmamdı.

“Nasıldı?”

“İyi. Her zamanki gibi.” Jake beni işaret etti. “Ah, bu... Louisa. Kısa süre önce katıldı.”

Adam bana gözlerini kısarak baktı. Uzun boylu ve geniş omuzlu-
luydu. Bir zamanlar kırılmış gibi görünen burnu ona hafifçe hır-
palanmış eski bir boksör havası veriyordu.

Ona başımla nazikçe selam verdim. “Tanıştığımıza memnun
oldum, Jake. O zaman hoşça kal.” Elimi kaldırdım ve arabama
doğru yürümeye başladım. Ama babası ben yanından geçerken
gözünü benden ayırmadı ve bakışlarının yoğunluğuyla yüzümün
kızardığını hissettim. “Sen o kızsın,” dedi.

*Ah, hayır, diye düşündüm bir anda yavaşlarken. Bari burada
olmasın.*

Bir an için yere baktım ve nefes aldım. Sonra dönüp ikisinin
de yüzüne baktım. “Tamam. Biraz önce gruba anlattığım gibi,
arkadaşım kendi kararlarını verdi. Benim tek yaptığım onu destek-
lemektir. Her ne kadar hiç tanımadığım biriyle şu anda bu konudan
bahsetmek istemiyor olsam da durum bu.”

Jake’in babası gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti. Elini
başının üzerine kaldırdı.

“Herkesin anlamayacağını farkındaydım. Ama anlattığım gi-
biydi. Seçimlerimi tartışmak zorunda olduğumu düşünmüyorum.
Hem gerçekten yorgunum, uzun bir gün oldu ve galiba şimdi eve
gideceğim.”

Başını bir yana eğdi ve sonra şöyle dedi: “Neden bahsettiğin
hakkında hiçbir fikrim yok.”

Kaşlarımı çattım.

“Topallıyorsun. Topalladığını fark ettim. Şu devasa yeni sitenin
orada oturuyorsun, değil mi? Sen çatıdan düşen kızsın. Martta.
Nisanda.”

Ve bir anda yüzünü hatırladım. “Ah, siz...”

“Sağlık ekibindenim. Seni alan ekip bizdik. Sana ne olduğunu merak ediyordum.”

Ne kadar rahatladığımı anlatamam. Bakışlarımı yüzünde gezdirdim, saçına, kollarına baktım ve Pavlovyan bir kesinlikle onun güven veren tavrını, siren sesini, belli belirsiz limon kokusunu hatırladım. Ve tuttuğum nefesimi bıraktım. “İyiyim. Yani... aslında iyi sayılmam. Kalçam kırık, yeni patronum tam bir pislik ve biliyorsunuz işte, rutubetli bir kilise salonunda yas danışmanlığı kulübündeydim ve oradaki insanlar gerçekten çok, çok...”

“Üzgün,” dedi Jake yardımcı olmak için.

“Kalçan iyileşecektir. Dans kariyerini aksatmadığı belli oluyor.”

Kahkaham otoparkta yankılandı.

“Ah. Hayır. Bu kostüm pislik patronumun başının altından çıkıyor. Aslında böyle giyinmem. Neyse. Teşekkür ederim. Vay canına...” Elimi başıma koydum. “Tuhaf oldu. Beni siz kurtardınız.”

“Seni görmek güzel. Sonrasında neler olduğunu genellikle öğrenemiyoruz.”

“Harika bir iş çıkardınız. Yani... Şey, gerçekten çok naziktiniz. En azından onu hatırlıyorum.”

“*De nada.*”

Anlamayarak yüzüne baktım.

“*De nada.* İspanyolca. ‘Bir şey değil’ demek.”

“Ah. Tamam, o zaman. Hepsini geri alıyorum. Hiçbir şey için teşekkürler.”

Gülümsedi ve kürek büyüklüğündeki elini kaldırdı.

Sonrasında bunu yapmama ne sebep oldu bilmiyorum. “Hey.”

Tekrar bana döndü. “Aslında adım Sam.”

“Sam. Ben atlamadım.”

“Tamam.”

“Hayır. Gerçekten. Yani biliyorum, beni yas danışma grubundan çıkarken gördün falan ama işin aslı... şey... ben atlamayı düşünmem.”

Bana her şeyi gördüğünü ve duyduğunu anlatan bir bakış attı.

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

Bir dakika daha birbirimize baktık. Sonra o yeniden elini kaldırdı. “Seni görmek güzeldi, Louisa.”

Kaskını taktı ve Jake motosiklette onun arkasına bindi. Kendimi onların otoparktan çıkışını izlerken buldum. Hâlâ onlara baktığım için Jake’i kendi kaskını takarken abartılı bir şekilde gözlerini devirirken yakaladım. Sonra seans sırasında söylediklerini hatırladım.

İflah olmaz pompacı.

“Salak,” dedim kendi kendime ve topallayarak asfalt otoparkın geri kalanını geçip akşam sıcaklığında yavaşça kaynayan arabama doğru ilerledim.

Beşinci Bölüm

Eski şehir merkezinin sınırında yaşıyordum. Şüpheyeye düştüğüm anda yolun karşısında duran devasa, iş hanı büyüklüğündeki, imarcının ilan panolarıyla çevrili oyuğun üzerindeki yazıya bakardım: FARTHINGATE – ŞEHRİN BAŞLADIĞI YER. Tam olarak gösterişli, camdan finans tapınaklarının kurtlu, eski tuğlalı ve sürgülü pencerele köri yemeği dükkânlarına ve yirmi dört saat açık bakkallara, striptiz barlarına ve yok olmayı katiyen reddeden kaçak taksi büolarına dönüştüğü noktada var oluyorduk. Benim bloğum mimari retçilerin arasında bulunuyordu. Kurşun lekeli, depo tarzı bina, camın ve çeliğin aralıksız saldırısına bakıyor ve daha ne kadar hayatta kalabileceğini merak ediyordu. Belki de hipster bir meyve suyu barı ya da gezici mağaza deneyimiyle kurulabilirdi. Mahalle bakkalını işleten Samir'den ve simit fırınında bana selam verircesine gülümseyen ama hiç İngilizce konuşmuyor gibi görünen kadından başka kimseyi tanıımıyordum.

Bu anonimlik genellikle işime geliyordu. Sonuçta buraya geçmişimden, sanki herkes benimle ilgili ne varsa biliyormuş gibi hissetmekten kaçmak için gelmişim. Ve Londra Şehri beni değiştirmeye başlamıştı. Artık kendi küçük köşemi tanıyor, ritimlerini ve tehlike noktalarını biliyordum. Otobüs durağındaki ayyaşa para verince sonraki sekiz hafta boyunca binamın önünde oturacağını, arsadan gece geçmek zorunda kalırsam anahtarlarımı parmaklarımın arasına sıkıştırmamın akıllıca olacağını, geç saatlerde bir şişe

şarap almak için dışarı çıkmışsam başımı Kebab Korner'in önünde toplanan genç erkek grubuna doğru hiç çevirmemem gerektiğini öğrendim. Artık başımın üstünde dolaşan polis helikopterinin ısrarcı *pata pata pata* sesinden de rahatsız olmuyordum.

Hayatta kalabilirdim. Ayrıca herkesten iyi ben biliyordum ki insanın başına kötü şeyler gelebilirdi.

"Selam."

"Selam, Lou. Yine uyuyamıyor musun?"

"Burada saat onu henüz geçti."

"Eee, ne var ne yok?"

Will'in eski fizyoterapisti Nathan son dokuz ayını New York'ta, Wall Street'te ün salmış orta yaşlı bir CEO'yla birlikte dört katlı bir konakta, bir kas rahatsızlığı üzerine çalışarak geçirmişti. Gece yarısı uykusuz saatlerimde onu aramak benim için âdeta bir alışkanlığa dönüşmüştü. Orada, karanlıkta beni anlayan birinin olduğunu bilmek güzeldi, bazen ondan gelen haberler benim için küçük darbelere işaret etse de: *Diğer herkes hayatına devam ediyor. Diğer herkes bir şeyler başardı.*

"Büyük Elma nasıl bakalım?"

"Fena değil?" Sözcükleri uzatarak konuştuğundan her cevabı bir soruya dönüşüyordu.

Kanepeye uzandım ve ayaklarımı kol dayama yerine uzattım. "Evet. Bu pek bir şey ifade etmedi."

"Tamam. Şöyle: Maaşıma zam geldi, o iyi oldu. Bizimkileri görmek için birkaç hafta sonrasına uçak bileti aldım. O da güzel olacak. Kız kardeşimin bebeği olacağı için havalara uçuyorlar. Ah, bir de Altıncı Cadde'deki bir barda tam bir fıstıkla tanıştım, çok iyi anlaşıyorduk, ben de ona çıkma teklif ettim, sonra ona ne iş

yaptığımı söyleyince, 'Kusura bakma ama ben sadece işe takım elbise giyerek giden erkeklerle çıkarım,' dedi." Güldü.

Ben de gülümsedim. "Yani hastane önlüğü sayılmıyor muymuş?"

"Görünüşe göre sayılmıyormuş. Gerçi eğer gerçek bir doktor olsaymışım farklı olabilirmiş." Yine kahkaha attı. Nathan'ın özünde sakinlik vardı. "Sorun değil. Böyle kızlar onları doğru restorana götürmediğinde falan da mızızlanılır. Önceden bilmek daha iyi bence, ne dersin? Senden ne haber?"

Omuz silktim. "Düzeliyorum. Gibi."

"Hâlâ onun tişörtüyle mi uyuyorsun?"

"Hayır. Artık onun gibi kokmuyor. Açıkçası biraz da kirlenmişti. Yıkayıp kaldırdım. Ama kazağını kötü günler için saklıyorum."

"Yedeğinin olması iyi."

"Ah, bir de yas danışmanlığı grubuna katıldım."

"Nasıldı?"

"Berbat. Kendimi sahtekâr gibi hissettim."

Nathan bekledi.

Başımın altındaki yastığı oynattım. "Her şeyi hayal mi ettim, Nathan? Bazen Will'le aramızda geçenleri kafamda fazla büyütmüşüm gibi geliyor. Mesela o kadar kısa bir süre içinde birini nasıl bu kadar çok sevebildim? İkimize dair hatırladığım bütün o şeyler... Gerçekten hatırladığım gibi hissetmiş miydik? Üzerinden zaman geçtikçe o altı ay gittikçe daha da tuhaf bir... rüya gibi geliyor."

Nathan cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Bunlar hayalinde yaşanmadı, dostum."

Gözlerimi ovuşturdum. "Bir tek ben miyim? Bir tek ben mi onu hâlâ özleyorum?"

Kısa bir sessizlik daha oldu.

"Hayır. O iyi bir adamdı. En iyisiydi."

Nathan'la ilgili sevdiğim şeylerden biri de buydu. Telefonda uzayan sessizliklerden rahatsız olmazdı. Sonunda doğrulup burnumu sildim. "Neyse. Bir daha gideceğimi sanmıyorum. Bana göre olduğundan emin değilim."

"Bir şans daha ver, Lou. Bir seansta fikir edinemezsin."

"Babam gibi konuşuyorsun."

"Eh, baban her zaman mantıklı bir insandı."

Kapı zilinin sesiyle sıçradım. Daire on ikideki Bayan Nellis dışında kapımı kimse çalmazdı, o da ancak postacı kazara posta kutumuzu karıştırdığında uğradı. Bu saatte uyanık olduğundan şüpheliydim. Hem *Elizabethan Doll* dergisi kesinlikle elime ulaşmamıştı.

Zil tekrar çaldı. Üçüncü kez, tiz ve ısrarcı.

"Kapatmam lazım. Kapıda biri var."

"Takma kafana, dostum. İyi olacaksın."

Telefonu kapattım ve tedbirli bir şekilde ayağa kalktım. Yakınlarda arkadaşım yoktu. Yeni bir yere taşınıp uyanık saatlerinin çoğunu işte geçirirken nasıl arkadaş edinildiğini açıkçası çözememiştim. Annem ve babam hayatıma müdahale etmeye ve beni Stortfold'a geri götürmeye karar vermiş olsa bunu gün içine denk getirirlerdi çünkü ikisi de karanlıkta araba kullanmayı sevmiyordu.

Bekledim, kapıdaki her kimse acaba hatasını anlayıp gider mi, diye düşündüm. Ama zil tekrar çaldı, kulak tırmalıyor ve susmuyordu. Sanki artık zile yaslanmışlardı.

Kalktım ve kapıya yürüdüm. "Kim o?"

"Seninle konuşmam gerekiyor."

Bir kız sesi. Delikten baktım. Ayaklarına bakıyordu, o yüzden yalnızca uzun, kestane rengi saçlarını ve büyük boy *bomber* ceketini seçebildim. Azıcık sallandı ve burnunu ovuşturdu. Sarhoş muydu?

"Sanırım yanlış daireye geldiniz."

“Louisa Clark değil misin?”

Duraksadım. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Seninle konuşmam gerekiyor. Kapıyı açar mısın, lütfen?”

“Saat on buçuğu geçiyor.”

“Evet. O yüzden koridorda beklememeyi tercih ederim.”

Burada kapıyı yabancılara açmamam gerektiğini bilecek kadar uzun süre yaşamıştım. Şehrin bu tarafında nakit para umuduyla zilleri çalan tuhaf esrarkeşlerle karşılaşmak sıra dışı değildi. Ama bu kızın konuşması düzgündü. Ve genç biriydi. Kafasını kısa bir süreliğine kariyeri parlak, yakışıklı bir adamın hayatına son vermesine takmış olan gazetecilerden biri olmak için fazla gençti. Bu saatte dışarıda olmak için de mi fazla gençti acaba? Başımı eğdim ve koridorda başka kimse olup olmadığını görmeye çalıştım. Boş gibi görünüyordu. “Hangi konuda görüşmek istiyorsun?”

“Burada olmaz, hayır.”

Kapıyı güvenlik zinciri mesafesinde açtım ve böylece göz göze geldik. “Bana bundan fazlasını söylemen gerekiyor.”

On altı yaşından büyük olamazdı, yanaklarında gençliğin verdiği o canlı dolgunluğu hâlâ görmek mümkündü. Saçı uzun ve parlaktı. Uzun, ince bacaklarında dar, siyah bir kot pantolon vardı. Güzel bir yüzde kuyruklu göz kalemi.

“Evet... kimim demiştin?” diye sordum.

“Lily. Lily Houghton-Miller. Bak,” dedi ve çenesini bir santim kaldırdı, “seninle babam hakkında konuşmam gerekiyor.”

“Sanırım yanlış kişiye geldin. Ben Houghton-Miller soyadlı birini tanımıyorum. Beni başka bir Louisa Clark’la karıştırmış olmalısın.”

Kapıyı kapamaya yeltendim ama o, ayakkabısının burnunu araya sıkıştırdı. Önce ayağına, sonra yavaşça başımı kaldırıp yüzüne baktım.

“Onun soyadı değil,” dedi sanki ben aptalın tekiymişim gibi. Ve sonra konuştuğunda bakışları hem keskin hem de öfkeliydi. “Babamın adı Will Traynor.”

Lily Houghton-Miller salonumun ortasında durdu ve bana bir bilim insanının yeni bir tür gübre bazlı omurgasız hayvanı incelemesi gibi mesafeli bir ilgiyle baktı. “Vay canına. Üzerindeki ne?”

“Ben... ben bir İrlanda barında çalışıyorum.”

“Direk dansı mı?” Görünüşe göre bana olan ilgisini kaybederek yavaşça kendi etrafında döndü ve gözleriyle odayı taradı. “Gerçekten burada mı yaşıyorsun? Mobilyaların nerede?”

“Kısa süre önce taşındım.”

“Bir kanep, bir televizyon, iki kutu kitap mı?” Başıyla oturduğum sandalyeyi işaret etti. Nefesim hâlâ düzensizdi, bana biraz önce söylediği şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Ayağa kalktım. “Ben içecek bir şeyler alacağım. Ne istersin?”

“Ben bir kola alayım. Tabii şarabın yoksa.”

“Kaç yaşındasın?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Anlamıyorum...” Mutfak tezgâhının arkasına geçtim.

“Will’in çocuğu yoktu. Olsaydı bilirdim.” Kaşlarımı çattım, aniden şüphelenmişim. “Bu bir çeşit şaka mı?”

“Şaka mı?”

“Will ve ben konuşurduk... hem de çok. Bana anlatırdı.”

“Evet. Demek ki anlatmamış. Benim de biriyle onun hakkında konuşmam gerekiyor, ailemin geri kalanı gibi onun ismi her geçtiğinde çıldırmayacak biriyle.”

Annemden gelen kartı eline aldı ve sonra bıraktı. “Bunun şaka-sını yapacak değilim. Yani, evet, gerçek babam tekerlekli sandalyeye mahkûm, zavallı bir adamdı. Neresi komik ki bunun?”

Ona bir bardak su uzattım. “Ama kim... ailen kim? Yani annen kim?”

“Sigaran var mı?”

Odada dolanmaya başladı. Ne bulursa dokunuyor, birkaç eşyayı eline alıp bırakıyordu. Başımla sigaram olmadığını belirttiğimde, “Annemin adı Tanya. Tanya Miller. Üvey babamla evli, onun da adı Francis Geri Zekâlı Boksurat Houghton.”

“Güzel isim.”

Suyu bıraktı ve *bomber* tarzı ceketinin cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktı. Benim evimde içemeyeceğini söyleyecektim ama fazlasıyla afallamıştım, o yüzden gidip pencereyi açtım.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Belki Will'den küçük izler görebilirdim. Mavi gözlerinde, o hayal meyal karamel teninde vardı. Konuşmadan önce çenesini hafifçe yukarı kaldırışında, gözünü kırpmadan bakışında vardı. Yoksa ne görmek istersem onu mu görüyordum? Pencereden eğilip sokağa baktı.

“Lily, devam etmeden önce sana söylemem gereken...”

“Öldüğünü biliyorum,” dedi. Sigarasından hızlı bir nefes çekti ve dumanını odanın ortasına üfledi. “Yani zaten öyle öğrendim. Televizyonda yardımcı intihar hakkında bir belgesel vardı, onun adı geçince annem bir anda sebepsiz yere çıldırdı, banyoya koştu ve Boksurat da arkasından gitti. Doğal olarak ben de dışarıdan dinledim. Annem tamamen şok olmuştu çünkü tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğunu bile bilmiyormuş. Her şeyi duydum. Yani Boksurat'ın gerçek babam olmadığını bilmiyor değildim. Ama annemin tek söylediği, gerçek babamın beni tanımak istemeyen bir pislik olduğuydu.”

"Will pislik değildi."

Omuz silkti. "Bana öyleymiş gibi geldi. Ama neyse, anneme soru sormaya kalktığımda kendini kaybediyordu ve onunla ilgili bilmem gereken her şeyi bildiğini söylüyordu. Bir de Boksurat Francis bana Will Traynor'ın olacağından çok daha iyi bir baba olmuşmuş ve bu işin peşini bırakmalıymışım."

Suyumdan bir yudum aldım. Bir bardak şarabı hiç bu kadar arzulamamıştım. "Sen ne yaptın, peki?"

Sigarasından bir nefes daha çekti. "Tabii ki adını Google'a yazdım. Ve seni buldum."

Bana anlattıklarını sindirebilmem için yalnız kalmam gerekiyordu. Bu çok büyük bir şeydi. Salonumda dolaşan, çevresindeki havayı karıştıran bu dik kafalı kızla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Yani sana benimle ilgili hiçbir şey söylemedi mi?"

Gözümü ayakkabılarına dikmişim: Londra sokaklarını fazlasıyla arşınlamaktan aşınmış gibi görünen babetler. Bir şeyin içine çekildiğimi hissediyordum. "Kaç yaşındasın, Lily?"

"On altı. En azından ona benziyor muyum? Google görsellerinde bir resmini gördüm ama belki sende bir fotoğrafı vardır diye düşünüyordum." Etrafına bakındı. "Bütün fotoğrafların kutularda mı?"

Köşedeki karton kutuları inceledi, acaba açıp içlerini mi karıştıracak diye merak ettim. Gözüne kestirdiği kutuda Will'in kazağı olduğundan neredeyse emindim. Ve aniden paniğe kapıldım. "Şey... Lily, anlattıkların... sindirilmesi zor şeyler. Eğer söylediğin kişiysen ikimizin konuşacağı çok şey var demektir. Ama saat on bire geliyor ve bu saatte başlamalı mıyız, bilmiyorum. Nerede yaşıyorsun?"

"St. John's Wood'da."

"Peki. Şey... Ailen nerede olduğunu merak edecektir. Ben sana numaramı vereyim ve biz..."

“Eve gidemem.” Yüzünü pencereye döndü ve deneyimli parmaklarıyla külü dışarı silkeledi. “Açıkkçası şu anda burada bile olmam gerekiyor. Okulda olmalıyım. Yatılı okuldayım. Şimdi orada değilim diye çıldırıyorlardır.” O anda aklına gelmiş gibi telefonunu çıkardı ve ekranda gördüğü şey üzerine yüzünü buruşturdu. Sonra telefonu tekrar cebine sıkıştırdı.

“Şey, ben... şeyden başka ne yapabilirim, emin değilim...”

“Belki burada kalabilirim, diye düşünmüştüm. Bu gecelik? Hem bana babamla ilgili daha çok şey anlatabilirsin.”

“Burada kalmak mı? Hayır. Hayır. Üzgünüm, olmaz. Seni tanımıyorum.”

“Ama babamı tanıyordun. Benden haberi olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Eve gitmelisin. Bak, en iyisi aileni arayalım. Onlar gelip seni alabilir. Bunu yapalım ve ben...”

Bakışlarını bana dikti. “Bana yardım edersin sanmıştım.”

“Sana yardım edeceğim, Lily. Ama yardım etmemin yolu bu...”

“Bana inanmıyorsun, değil mi?”

“Ben... benim hiçbir fikrim...”

“Yardım etmek istemiyorsun. Hiçbir şey yapmak istemiyorsun. Babamla ilgili bana ne anlattın? Hiçbir şey. Nasıl yardım ettin? Etmedin. Teşekkürler.”

“Dur bakalım! Bu hiç adil değil... daha yeni...”

Fakat kız izmaritini pencereden dışarı attı ve önümden geçerek kapıya doğru yürümeye başladı.

“Ne? Nereye gidiyorsun?”

“Ah, sana ne ki?” dedi ve ben başka bir şey söyleyemeden dış kapıyı çarparak gitti.

Kanepemde kıpırdamadan oturdum ve son bir saat içinde yaşadıklarımı sindirmeye çalıştım. Lily'nin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Onu doğru mu duymuştum? Bana söylediği şeyin üzerinden defalarca geçtim, kulaklarımdaki çınlamayı bastırıp hatırlamaya çalıştım.

Babam Will Traynor'dı.

Belli ki Lily'nin annesi kızına Will'in onunla ilişki kurmak istemediğini söylemişti. Ama Will bana muhakkak bir şeyler anlatırdı. Birbirimizden sır saklamazdık. Her konuda konuşmayı başaran iki insan değil miydik biz? Bir an için tereddüt ettim: Will bana düşündüğüm kadar dürüst davranmamış mıydı? Gerçekten çocuğunu bütün vicdanından öylece çıkaracak bir yeteneğe mi sahipti?

Düşüncelerim daireler çizerek birbirini kovalıyordu. Bilgisayarımı kaptım, bağdaş kurup kanepeye oturdum ve arama motoruna "Lily Hawton Miller" yazdım. Hiçbir sonuç çıkmayınca bu kez farklı yazılışları denedim ve en son "Lily Houghton-Miller" da karar kıldım. Shropshire'daki Upton Tilton isimli bir okuldan bir sürü hokey fikstürü sonucu çıktı. Görsellerden bazılarına baktım ve yakınlaştırdığımda işte oradaydı: bir dizi gülümseyen hokey oyuncusunun arasında gülümsemeyen bir kız. *Lily Houghton-Miller başarısızsa bile gözü pek bir savunma oyuncusudur.* Resim iki yıl öncesine aitti. Yatılı okul. Yatılı okulda olması gerektiğini söylemişti. Yine de doğruyu söylemiş olması Will'le bir bağlantısının olduğu ya da annesinin ebeveynliğiyle ilgili gerçeği söylediği anlamına gelmiyordu.

Aramayı değiştirip yalnızca "Houghton-Miller" kelimelerini arattım ve karşıma Francis ve Tanya Houghton-Miller'ın Savoy'da bir banka yemeğine katılmasıyla ilgili kısa bir gündem maddesi çıktı. Bir de önceki yıldan St. John's Wood'daki bir evin altındaki şarap mahzeni için planlı bir projelendirme başvurusu vardı.

Arkama yaslanıp düşündüm ve sonra “Tanya Miller” ile “William Traynor” isimlerini arattım. Bir şey çıkmadı. “Will Traynor”ı kullanarak tekrar denedim ve kendimi bir anda Durham Üniversitesi mezunlarının olduğu bir Facebook sayfasında buldum. Burada hepsinin ismi “-ella”yla bitiyormuş gibi görünen –Estella, Fenella, Arabella– birkaç kadın, Will’in ölümünü tartışıyordu.

Haberlerde görünce inanamadım. Herkes aklıma gelirdi ama ol..
Huzur içinde yat, Will.

Kimse hayattan yara almadan kurtulamıyor. Rory Appleton'ın da
Turks ve Caicos Adaları'nda bir sürat teknesi kazasında öldüğünü biliyor muydun?

Şu coğrafya bölümündeki değil miydi? Kızıl saçlı olan hani?

Hayır. Felsefe, politika ve ekonomi bölümünden.

Rory'yle Birinci Sınıf Balosu'nda yiyiştikten eminim. Dili kocamandı.

Dalga geçmek istemiyorum, Fenella ama bu biraz uygunsuz oldu.
Zavallı adam ölmüş.

Will Traynor üçüncü sınıf boyunca Tanya Miller'la çıkan çocuk değil miydi?

Biri öldü diye geçmişte onunla öpüşmüş olabileceğinden bahsetmemin nesi uygunsuz, anlayamıyorum.

Tarihi yeniden yazman gerektiğini söylemiyorum. Belki karısı bunu okuyordur ve sevdiğinin dilini Facebook'taki bir kızın ağzına soktuğunu bilmek istemeyebilir.

Eminim kocasının dilinin kocaman olduğunu biliyordur. Yani sonu-
nuçta onunla evlendi.

Rory Appleton evlendi mi?

Tanya bir bankacıyla evlendi. Aşağıya linkini koyuyorum. Biz üniversitedeyken hep onun Will'le evleneceğini düşünürdüm. Harika bir çifttiler.

Bağlantıya tıkladım. Çıkan fotoğrafta dal gibi ince, sarışın bir kadın ustaca dağınık bırakılmış topuz saçlarıyla ve yanında yaşlıca, koyu renk saçlı bir adamla birlikte evlendirme dairesinin basamaklarında durmuş, gülümsüyordu. Biraz uzakta, resmin kenarında beyaz, tül elbiseli bir genç kız kaşlarını çatıyordu. Bu kız tanıştığım Lily Houghton-Miller'a çok benziyordu. Ama görüntü yedi yıllıktı ve gördüğüm kız uzun, kahverengi saçlı, huysuz bir nedime de olabilirdi.

Konuşmayı yeniden okuyup bilgisayarımı kapattım. Ne yapmalıydım? Bu kız gerçekten Will'in kızıysa okulu aramalı mıydım? Genç kızlarla iletişime geçen yabancılar konusunda kurallar olduğundan oldukça emindim.

Bu gerçekten ayrıntılı bir sahtekârlığın parçası olabilir miydi? Will varlıklı bir adam olarak ölmüştü. Birinin ailesinden para kopardık için çetrefilli bir dolap çevirmesi mantık dışı bir ihtimal değildi. Babamın arkadaşı Chalky kalp krizinden hayatını kaybet-

tiğinde on yedi kişi karısının kapısını çalıp adamın onlara bahis borcunun olduğunu söylemişti.

Bulaşmamaya karar verdim. Bu işle yanlış şekilde baş etmeye çalışırsam acı ve sıkıntı yaşama ihtimalim çok yüksekti.

Fakat yatağa girdiğimde Lily'nin sesini duydum, sessiz dairede yankılandı.

Will Traynor benim babamdı.

Altıncı Bölüm

“Özür dilerim. Alarmım çalmadı.” Aceleyle Richard’ın yanından geçtim ve paltomu askıya asıp sentetik eteğimi aşağı çektişirdim.

“Kırk beş dakikalık bir gecikme. Kabul edilemez.”

Saat sabahın sekiz buçuğuydu. Dikkat ettiğim üzere barda yalnızca ikimiz vardık.

Carly, Richard’m yüzüne söylemekle bile uğraşmadan ayrılmıştı. Yalnızca kısa mesaj göndermiş, kahrolası üniformasını hafta sonuna doğru bırakacağını, iki haftalık kahrolası izin ücreti alacağı olduğundan ihbar süresini kullanmayacağını söylemişti. *Zahmet edip de personel kılavuzunu okusaydı, diye hiddetini dışa vurmuştu Richard, ihbar süresini tatil olarak kullanmanın kabul edilemez olduğunu bilirdi. Üçüncü Bölüm’de bundan gün gibi açık bir şekilde bahsediliyordu, tabii bakmaya zahmet etseydi... Küfürlü bir dil kullanmasıysa lüzumsuzdu.*

Şimdi Carly’nin yerine başkasını bulmak için yasal prosedürü devreye sokacaktı. Yani prosedürler tamamlanana kadar yalnızca ben vardım. Ve Richard.

“Özür dilerim. Evde... bir işim çıktı.”

Saat yedi buçukta korkuyla uyanmış, birkaç dakika boyunca hangi ülkede olduğumu, adımları hatırlayamamış ve yatakta hareket edemeden, bir önceki akşamın olayları üzerine düşünerek uzanmıştım.

“İyi bir çalışan, ev hayatını işyerine getirmez,” dedi Richard monoton bir sesle, bir yandan da elinde panosuyla beni iterek yanımdan geçti. Onun gidişini izleyip merak ettim: Acaba bir ev hayatı var mıydı? Orada hiç zaman geçirmiyor gibiydi.

Anahtarımı kasaya sokup boş elimle simli kumaştan eteğimi aşağı çekştirirken, “Peki. Öyle olsun,” diye mırıldandım. “İyi bir işveren de çalışanına Stringfellow Kulübü’nün bile pejmürde olduğu için reddedeceği türden üniformalar giydirmez.”

Hızlıca arkasını döndü ve barın etrafından dolanıp geri geldi. “Ne dedin sen?”

“Hiç.”

“Hayır, bir şey söyledin.”

“Bir dahaki sefere bunu aklımda tutacağım, dedim. Hatırlatığınızı için çok teşekkür ederim.”

Nazikçe gülümsedim.

İkimizi de rahatsız edecek kadar uzun bir süre boyunca bakışlarını bana dikti ve şöyle dedi: “Temizlikçi yine hasta olduğu için gelemedi. Bara geçmeden önce erkekler tuvaletini temizlemen gerekecek.”

Bakışları sabitti, ters bir şey söylemem için bana meydan okuyordu. Bu işi kaybetmeyi maddi olarak göze alamayacağımı kendime hatırlattım ve yutkundum. “Tamamdır.”

“Ah, bir de üçüncü tuvalet kabini batmış durumda.”

“Harika,” dedim.

Fazlasıyla cilalanmış ayakkabısının topuğunun üzerinde arkasına döndü ve tekrar ofise doğru yürüdü. Yol boyunca ona başının arkasından hayali Vudu okları yolladım.

“Bu haftanın Hayata Devam Edenler Çemberi toplantısı suçluluk hakkında olacak; geride kalanların duyduğu suçluluk, yeterince

işlemediğimiz bir konu. Bizi ilerlemekten alıkoyan genellikle bu duygudur.”

Biz bisküvi kavanozunu elden ele dolaştırırken Marc bekledi, sonra plastik sandalyesinde öne eğildi ve ellerini önünde kavuşturdu. Bourbon bisküvi olmamasından yakınanların alçak sesle homurdanmalarını görmezden geldi.

“Eskiden Jilly’ye karşı çok sabırsızdım,” dedi Fred sessizliğe doğru. “Yani bunama başladığında. Kirli tabakları mutfak dolaplarına geri koyardı, ben de günler sonra bulurdum ve... söylemeye utanıyorum ama ona bağırdığım zamanlar oldu.” Gözündeki yaşları sildi. “Öncesinde evi konusunda o kadar titiz bir kadındı ki... En kötüsü de buydu.”

“Jilly’nin hastalığıyla uzun süre yaşadın, Fred. Zorlanmamak için insanüstü bir varlık olman gerekirdi.”

“Kirli tabaklar beni de deli ederdi,” dedi Daphne. “Herhalde ona bağırıp korkunç şeyler söyledim.”

“Ama onun hatası değildi, değil mi?” Fred sandalyesinde doğruldu. “O tabakları sık sık düşünüyorum. Keşke geri dönebilsem. Tek bir kelime etmeden hepsini yıkardım. Bağırarak yerine Jilly’ye güzelce sarılırdım.”

“Kendimi metrodaki erkekleri arzularken buluyorum,” dedi Natasha. “Bazen yürüyen merdivenle yukarı çıkarken, aşağı inmekte olan rastgele bir adamla bakışıyorum. Henüz perona varmadan kafamda onunla bütün ilişkiyi kurmuş oluyorum. Yürüyen merdivenden koşarak yukarı çıkıyor çünkü aramızda sihirli bir şeyler yaşanacağını anlamış. Orada duruyoruz, Piccadilly Hattı’nın kalabalığı arasında birbirimize bakıyoruz, sonra bir içki içmeye çıkıyoruz ve bir de bakmışsınız ki biz...”

“Richard Curtis filmlerinden bir sahne gibi,” dedi William.

“Richard Curtis filmlerini severim,” dedi Sunil. “Özellikle şu aktris ile kumaş pantolonlu adamın olduğu filmini.”

“Shepherd’s Bush⁵,” dedi Daphne.

Kısa bir sessizlik oldu. “Sanırım *Aşk Engel Tanımaz*’dı, Daphne,” dedi Marc.

“Ben Daphne’nin yorumunu tercih ederim. Ne?” dedi William kahkahalarla. “Artık gülmeye de mi izin yok?”

“İşte, sonra kafamda evlendiğimizi kuruyorum,” dedi Natasha. “Ve sunakta dururken, *ne yapıyorum ben*, diye düşünüyorum. Olaf öleli yalnızca üç yıl oldu ve ben başka erkeklerin hayalini kuruyorum.”

Marc arkasına yaslandı. “Tek başına geçirdiğin üç yıldan sonra bu sence de doğal değil mi? Başka ilişkilerin hayalini kurmak?”

“Ama Olaf’ı gerçekten sevseydim başka kimseyi düşünmezdim.”

“Victoria devrinde yaşamıyoruz,” dedi William. “Yaşlanana kadar matem elbisesiyle gezmek zorunda değilsin.”

“Ben ölseydim Olaf’ın başka birine âşık olduğu düşüncesine dayanamazdım.”

“Bilemezdin,” dedi William. “Ölü olduğun için.”

“Ya sen, Louisa?” Marc sessizliğimi fark etmişti. “Sen suçluluk hissediyor musun?”

“Başka... başka biriyle devam edebilir miyiz?”

“Ben Katoliğim,” dedi Daphne. “Kendimi her konuda suçlu hissediyorum. Hep rahibeler yüzünden.”

“Bu konuda seni en çok ne zorluyor, Louisa?”

Kahvemden bir yudum aldım. Herkesin gözlerini üzerimde hissediyordum. *Haydi*, dedim kendi kendime. Yutkundum. “Onu durduramamak,” dedim. “Bazen daha zeki olsaydım ya da... daha

5 Londra’nın batısında bir bölge. (ç. n.)

farklı bir yöntem izleseydim... ya da sadece daha... bilmiyorum. Daha fazlasını yapsaydım.”

“Onu durdurabileceğini düşündüğün için mi Bill’in ölümü konusunda suçluluk duyuyorsun?”

Bir ipliği çekiştirmeye başladım. İplik elimde söküldükçe beynimdeki bir şey gevşiyor gibiydi. “Ayrıca ona yaşayacağıma dair söz verdiğim hayattan çok daha azını yaşıyor olmak. Ve kız kardeşim kendi dairesini tutacak parayı bulamazken onun benim dairemin ücretini karşılamasından duyduğum suçluluk. Orada yaşamayı aslında sevmediğimi bilmenin suçluluğu. Çünkü benimmiş gibi hissetmiyorum ve o evle ilişkilendirdiğim tek şey W... Bill’in öldüğü ve benim bundan bir şekilde yararlandığım olduğu için orayı güzelleştirecek bir şeyler yapmak yanlış geliyor.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Daire konusunda kendini suçlu hissetmemelisin,” dedi Daphne.

“Keşke bana da biri ev bıraksaydı,” dedi Sunil.

“Ama bu son yalnızca peri masallarında gerçekleşir, değil mi? Adam ölür, herkes bir şeyler öğrenir, hayatına devam eder ve ölümden muhteşem bir şey yaratır.” Artık düşünmeden konuşuyordum. “Ben hiçbirini yapmadım. Aslında hepsinde başarısız oldum.”

“Babam, annem olmayan biriyle işi pişirdikten sonra neredeyse her seferinde ağlıyor,” diye patladı Jake ellerini birbirine kavuşturarak. Perçemlerinin arkasından bize doğru baktı. “Kadınları onunla yatması için baştan çıkarıyor, sonra da oturup yaptığı şeyden dolayı üzülüyor. Sanki sonrasında kendini suçlu hissediyorsa sorun yokmuş gibi.”

“Suçluluk duygusunu koltuk değneği niyetine kullandığını düşünüyorsun.”

“Ya seks yaparsın ve yaptığın bütün bu sekslerden dolayı mutlu olursun diye düşünüyorum...”

“Ben bütün o sekslerden dolayı suçluluk duymazdım,” dedi Fred.

“Ya da kadınlara insan gibi davranırsın ve suçluluk duyacak bir şeyinin olmadığından emin olursun. Ya da kimseyle yatmazsın ve devam etmeye gerçekten hazır olana kadar annemin anısına sarılırsın.”

Sarılmak derken sesi çatladı ve çenesi gerildi. O zamana kadar artık ifadelerin aniden katılaşmasına alışmıştık ve gruptaki dile getirilmeyen nezaket kuralından ötürü gözyaşları dinene kadar hepimiz bakışlarımızı başka yöne çeviriyorduk.

Marc’ın sesi yumuşaktı. “Babana hislerinden bahsettin mi, Jake?”

“Annemle ilgili konuşmuyoruz. Onun adı geçmediği sürece babam iyi.”

“Tek başına taşıman için fazlasıyla büyük bir yük bu.”

“Evet. Neyse... Bu yüzden buraya geliyorum, değil mi?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Bir bisküvi al, Jake, tatlım,” dedi Daphne ve teneke kutuyu yeniden elden ele gezdirdik. Jake’in bir tane bisküvi aldığını görünce kimsenin tanımlayamadığı belli belirsiz bir şekilde rahatladık.

Lily’yi düşünüp duruyordum. Sunil’in süpermarketin unlu muller reyonunda hıçkıra hıçkıra ağlama hikâyesini yarım yamalak takip edebildim ve Fred’in, Jilly’nin doğum gününü bir sürü folyo balonla yalnız başına kutlamasına karşı ancak anlayışlı bir yüz ifadesi takınabildim. Lily’yle yaşadığımız anlar son günlerde canlı ve gerçeküstü bir rüya halini almıştı.

Will’in bir kızı nasıl olabilirdi?

“Mutlu görünüyorsun.”

Ben kilisenin önündeki otoparka doğru yürürken Jake’in babası motosikletine yaslanmıştı.

Önünde durdum. “Yas danışmanlığı seansından geliyorum. Tap dansı yaparak çıkacak halim yok.”

“Doğru söylüyorsun.”

“Düşündüğün gibi değil. Yani benimle ilgili değil,” dedim. “Bir... gençle alakalı.”

Başını geriye attı, arkamdan Jake’i gözlüyordu. “Ah. Tamam. Şey, o konuda aynı duyguları paylaşıyoruz. Çocuk yapmak için fazla genç görünüyorsun, yanlış anlama ama.”

“Ah. Hayır. Benim değil! Durum... karışık.”

“Sana tavsiye verebilmek isterdim. Ama konuya dair hiçbir fikrim yok.” Öne çıktı ve Jake’i sıkıca sardı, delikanlı da somurtarak bu duruma katlandı. “İyi misin, genç adam?”

“İyi.”

“İyi,” dedi Sam bana yan yan bakarak. “İşte böyle. Bütün ergenlerin her şeye evrensel cevabı. Savaşa, açlığa, piyangoyu tutturmaya, dünya çapında ün kazanmaya, hepsine aynı. Hepsi iyi.”

“Beni almana gerek yoktu. Joolslara gidiyorum.”

“Seni bırakmamı ister misin?”

“Evi iki adım ötede. Şu blokta.” Jake parmağıyla işaret etti. “Sanırım kendi başıma halledebilirim.”

Sam’in yüz ifadesi değişmedi. “O zaman belki gelecek sefere bana mesaj atarsın? Böylece ben de buraya kadar gelip boşuna beklememiş olurum?”

Jake omuz silkti ve dönüp yürümeye başladı, sırt çantası omuzundan aşağı sarkıyordu. Onun gidişini sessizce izledik.

“Sonra görüşürüz, tamam mı Jake?”

Jake arkasına dönmeden tek elini kaldırdı.

“Peki,” dedim. “Şimdi biraz daha iyi hissediyorum.”

Sam başını belli belirsiz iki yana salladı. Oğlunun gidişini izledi. Sanki şimdi bile onu öylece bırakmaya dayanamıyordu. “Bazı günler diğerlerine göre daha çok zorlanıyor.” Sonra bana döndü. “Bir kahve falan içmek ister misin, Louisa? Böylece ben de kendimi dünyanın en büyük eziği gibi hissetmek zorunda kalmam? Adın Louisa’ydı, değil mi?”

Jake’in o akşamki seansta söylediklerini düşündüm. *Cuma günü babam eve Mags denen şu psikopat sarışını getirdi. Kadın kafayı ona takmış. Babam duştayken bana, o bizimle değilken babamın onun hakkında konuşup konuşmadığını sorup duruyordu.*

İflah olmaz pompacı. Ama gayet nazikti, ambulansa kendime gelmeme yardım etmişti ve onunla gitmenin alternatifi, bir gece daha evde oturup Lily Houghton-Miller’in aklından geçenleri düşünmekti. “Ergenlerden bahsetmeyeceksek olur.”

“Senin kıyafetinden bahsedebilir miyiz?”

Yeşil simli eteğime ve İrlanda stili dans ayakkabılarıma baktım. “Kesinlikle olmaz.”

“Denemeye değerci,” dedi ve motosikletine atladı.

Dairemin yakınlarında, neredeyse boş bir barın dışında oturduk. O sade kahve sipariş etti, bense meyve suyu içtim.

Artık otoparkta otomobillerden kaçmadığım ya da ambulans sedyesine bağlı halde yatmadığım için onu gizlice inceleyecek vaktim vardı. Burnundaki eğriliğin bir hikâyesi olmalıydı ve gözleri, görmediği ve onu eğlendirmeyen neredeyse hiçbir insan davranışı yokmuş gibi kırışmıştı. Uzun boylu ve geniş yapılıydı, yüz hatları nasılsa Will’inkinden daha kabaydı ama yine de nazik bir ölçülülükle hareket ediyordu. Sanki boyutu yüzünden hiçbir şeye zarar vermemek için özel bir çaba sarf ediyordu. Dinlerken, konuştuğundan daha rahattı ya da belki de bu kadar uzun zaman sonra

bir erkekle baş başa olmak benim için rahatsızlık vericiydi çünkü sözcükleri geveliyordum. Ona bardaki işimden bahsettim, Richard Percival'dan ve kıyafetimin korkunçluklarından bahsederken onu güldürdüm, kısa süreliğine yeniden eve dönmenin ne kadar garip olduğunu, babamın kötü şakalarını, büyükbabamı, donutlarını ve yeğenimin mavi keçeli kalemi özgürce kullanışını anlattım. Ama konuşurken bugünlerde sıklıkla olduğu gibi ne kadarını anlatmadığımın farkındaydım. Will'i, geçen akşam başıma gelen gerçeküstü olayı, kendimi... Will'in yanındayken asla ne dediğimi düşünmek zorunda kalmamıştım. Onunla konuşmak nefes almak kadar zahmetsiz bir şeydi. Şimdiyse konuşup kendim hakkında hiçbir şey söylememek konusunda uzman olmuştum.

O sadece oturdu, başıyla onayladı, trafiğin akışını izledi ve kahvesini yudumladı. Sanki yeşil, simli bir mini etek giymiş, hareketle konuşan bir yabancıyla sohbet ederek vakit geçirmek onun için tamamen sıradan bir şeydi.

Ben sonunda ara verdiğimde, "Eee, kalçan nasıl?" diye sordu.

"Fena değil. Tabii keşke topallamam geçse."

"Fizyoterapiye devam edersen hiçbir şeyin kalmaz." Bir an için kulağımda ambulansın arkasından gelen o ses çınladı. Sakin, korkusuz ve güven verici. "Peki ya diğer yaralar?"

Başımı eğip kendime baktım, sanki kıyafetlerimin içini görebilecektim. "Biri parlak bir kırmızı kalemle her yerimi çizmiş gibi görünüyor, onun dışında idare eder."

Sam başını salladı. "Şanslıydın. Kötü bir düşüştü."

İşte yine oradaydı. Midemdeki o berbat kasılma. Ayağımın altındaki hava. *Müthiş bir yükseklikten düştüğünde ne olacağını asla bilemezsin.* "Bilerek de..."

"Söylemiştin."

"Ama bana inanan var mı, emin değilim."

Garip bir gülümsemeyle birbirimize baktık ve bir an için onun da inanıp inanmadığını merak ettim.

“Peki... binaların tepesinden düşen çok insan topluyor musunuz?”

Başını iki yana salladı ve bakışları yolun karşısına kayd. “Ben yalnızca parçaları birleştiriyorum. Senin durumunda parçalar yerli yerine oturduğu için mutluyum.”

Bir süre daha sessizce oturduk. Devamlı söylemem gereken şeyleri düşünüyordum ama bir erkekle yalnız kalma konusunda –en azından ayıkken– o kadar paslanmışım ki cesaretimi kaybettim. Ağzım Japon balığı gibi açılıp kapanıyordu.

“Peki, bana şu ergeni anlatmak ister misin?” diye sordu Sam.

Birine açılmak beni rahatlatmıştı. Gece yarısı çalan kapımdan, garip tanışmamızdan, Facebook’ta bulduklarımdan ve ben ne yapacağımı düşünme fırsatı bulamadan kızın kapıyı çarpıp çıkmasından bahsettim.

Sözlerimi bitirdiğimde, “Vay canına,” dedi. “Bu...” Başını hafifçe iki yana salladı. “Sence gerçekten söylediği kişi mi?”

“Ona biraz benziyor. Ama açıkçası bilmiyorum. İşaret mi arıyorum? Görmek istediğimi mi görüyorum? Olabilir. Zamanımın yarısını ondan geriye bir şey kalmasının ne kadar muhteşem olduğunu düşünerek geçiriyorum, diğer yarısında tam bir enayi olup olmadığımı merak ediyorum. Bir de ortadaki katman var: Eğer bu kız gerçekten onun kızıysa hiç tanışmamış olmaları adil mi? Anne ve babası bununla nasıl başa çıkacak? Kızıyla tanışsaydı fikri değişir miydi? Belki de onu ikna edecek şey buydu...” Sesim gittikçe kısıldı.

Sam sandalyesinde arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı. “Grubun seanslarına katılmanın sebebi bu adam, değil mi?”

“Evet.”

Beni incelediğini hissedebiliyordum, belki de Will'in benim için ne ifade ettiğini değerlendiriyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Onu arasam mı, yoksa fazla kurcalamamalı mıyım?"

Düşünceli bir halde sokağa baktı ve sonra, "Pekâlâ, o olsaydı ne yapardı?" diye sordu. Ve bir anda öylece kaldım. Başımı kaldırıp gözümü bu koca adamın dik bakışlarına, iki günlük sakalına ve nazik, becerikli ellerine diktim. Bütün düşüncelerim buharlaştı.

"İyi misin?"

İçeceğimden büyük bir yudum aldım ve yüzümde yazılı olduğunu düşündüğüm hislerimi saklamaya çalıştım. Bir anda, anlayabildiğim hiçbir sebep yokken ağlamak istedim. Çok fazla gelmişti. Bu garip, dengemi bozan gece... Will'in yeniden bir karaltı gibi ortaya çıkması, bütün konuşmaların bir parçası haline gelmesi... Bir anda onun yüzünü görebiliyordum. Kaşını, *şimdi neyin peşindesin acaba, Clark*, dercesine alaycılıkla kaldırmasını...

"Sadece... uzun bir gün oldu. Acaba ayıp olur mu ben?.."

Sam sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Hayır. Hayır, sen git. Üzgünüm. Düşünemedim..."

"Her şey çok iyiydi. Sadece..."

"Sorun değil. Uzun bir gündü. Üstelik bütün bu yas meselesi... Anlıyorum. Hayır, hayır, gerek yok," dedi ben cüzdanıma uzanırken. "Gerçekten. Sana bir portakal suyu ısmarlayabilirim."

Topallamama rağmen arabama koşmuş olabilirim. Gözlerini yol boyunca üzerimde hissettim.

Arabayı otoparka çektim ve bardan beri tutuyormuş gibi hissettiğim nefesimi bıraktım. Önce köşedeki dükkâna, sonra yeniden daireme baktım ve makul davranmak istemediğime karar verdim. Şarap

istiyordum, hem de birkaç büyük kadeh, kendimi ardıma bakmayacağıma ikna edene kadar. Ya da hiçbir şeye bakmayacağıma.

Arabadan çıkarken kalçam sızladı. Richard geldiğinden beri devamlı ağrıyordu. Hastanedeki fizyoterapist çok fazla ayakta kalmamam gerektiğini söylemişti. Ama Richard'a bu kadarını bile söyleme düşüncesi içimi korkuyla dolduruyordu.

Anlıyorum. Yani barda çalışıyorsun ama bütün gün oturmana izin verilmesini istiyorsun, öyle mi?

O sütle beslenmiş, orta-kademe-yönetime-hazırlanan yüz, o ne olduğu belirsiz saç kesimi... Benden ancak iki yaş büyük olmasına rağmen o bıkıtıran üstünlük havası... Gözlerimi kapadım ve midemdeki endişe düğümünden kurtulmaya çalıştım.

"Sadece bunu alabilir miyim?" dedim kasaya bir şişe soğuk Sauvignon Blanc koyarken.

"Parti mi var?"

"Ne?"

"Maskeli balo elbisesi. Sen şey olarak gidiyorsun... sakın söyleme." Samir çenesini sıvazladı. "Pamuk Prenses?"

"Aynen," dedim.

"Dikkat etsen iyi olur. Boş kalori, değil mi? Votka içsen daha iyi. O temiz bir içki işte. Belki bir parça da limon. Yolun karşısındaki Ginny'ye de öyle diyorum. Kucak dansçısı olduğunu biliyorsun, değil mi? Vücutlarına dikkat etmeleri lazım."

"Perhiz tavsiyeleri. Ne güzel."

"Hep şu şekerle ilgili şeylerden. Şekere dikkat etmek lazım. İçi şekerle doluyorsa az yağlı şeyler almanın anlamı yok, değil mi? İşte senin boş kalorilerin. Tam burada. Kimyasal şekerler de en kötüsü. Midene yapıyorlar."

Şarabı kasadan geçirdi ve para üstünü uzattı.

"Senin yediğin şey ne, Samir?"

“Füme domuz pastırmalı hazır erişte. Çok iyi, dostum.”

Düşüncelere dalmıştım, ağrıyan leğen kemiğimin arasındaki karanlık çatlak, işle bağlantılı varoluşsal çaresizlik ve füme domuz pastırmalı erişteye duyduğum garip istek arasında onu gördüm. Apartmanımın girişinde yere oturmuş ve kollarını dizlerinin etrafına sarmıştı. Samir’den para üstümü aldıktan sonra yarı yürüyüp yarı koşarak yolun karşısına geçtim. “Lily?”

Başını yavaşça kaldırdı.

Sesi titriyordu, gözleri sanki ağlamış gibi kan çanağına dönmüştü. “Kimse beni içeri almadı. Bütün zilleri çaldım ama kimse beni içeri almadı.”

Anahtarı kapıya takıp çantamı önüne koyduktan sonra yanına çömeldim. “Ne oldu?”

“Yalnızca uyumak istiyorum,” dedi gözlerini ovuşturarak. “Çok, çok yorgunum. Eve taksiyle dönmek istedim ama hiç param yoktu.”

Nefesindeki ekşi alkol kokusunu yakaladım. “Sarhoş musun sen?”

“Bilmiyorum.” Bana göz kırıp başını yana eğdi. Alkolden başka bir şey alıp almadığını merak ettim. “Ama değilsem sen tamamen bir Leprikon’a dönüştün demektir.” Ceplerini yokladı. “Ah, bak, bak, bende ne var?” Yarıyı içilmiş bir sigarayı havaya kaldırdı, ben bile tütünden başka bir şeylerin kokusunu alabiliyordum. “Haydi, bir fırt alalım, Lily,” dedi. “Ah, hayır. Sen Louisa’sın. Lily benim.” Kıkırdadı ve cebinden beceriksizce bir çakmak çıkardıktan sonra aceleyle sigaranın yanlış tarafını yakmaya çalıştı.

“Tamam, yeter. Eve gitme vakti.” Zayıf itirazlarını görmezden gelerek sigarayı ayağımanın altında iyice ezdim. “Senin için taksi çağıracağım.”

“Ama ben...”

“Lily!”

Başımı kaldırdım. Genç bir adam yolun karşısında durmuş, ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş, gözünü ayırmadan bizi izliyordu. Lily önce ona baktı, sonra başını diğer tarafa çevirdi.

“Kim o?” dedim.

Ayaklarına baktı.

“Lily. Buraya gel.” Sesinde sahip olmanın verdiği bir kendinden eminlik vardı. Orada bacaklarını hafifçe açarak duruyor, sanki bu mesafeden bile kızın ona itaat etmesini bekliyordu. Bir şey beni anında huzursuz etti.

Kimse kıpırdamadı.

“Erkek arkadaşın mı? Onunla konuşmak ister misin?” dedim sessizce.

Konuşmaya başladığında Lily’nin söylediklerini ilk başta çıkı-karamadım. Ona doğru iyice yaklaşmam ve söylediklerini tekrarlamasını istemem gerekti.

“Gitsin buradan.” Gözlerini kapadı ve yüzünü kapıya çevirdi. “Lütfen.”

Delikanlı yolun karşısından bize doğru yürümeye başladı. Durdum ve sesimin buyurgan çıkması için elimden geleni yaptım. “Artık gidebilirsin, teşekkürler. Lily benimle birlikte içeri geliyor.”

Yolun tam ortasında durdu.

Gözlerimi ondan ayırmadım. “Lily’yle başka bir zaman konuşabilirsin. Tamam mı?”

Diyafonun düğmesine bastım ve kaslı, asabi, hayalî bir erkek arkadaşına mırıldandım. “Evet. Gelip bana yardımcı olabilir misin, Dave? Sağ ol.”

Genç adamın yüzündeki ifade henüz vazgeçmediğini gösteriyordu. Sonra döndü, cebinden telefonunu çıkardı ve uzaklaşırken biriyle alçak sesle telaşlı bir konuşma yapmaya başladı. Direksiyonu

kırmak zorunda kalıp korna çalan taksiyi görmezden geldi ve arkasına dönüp bize kısacık bir bakış attı.

Beklediğimden biraz daha titrek bir şekilde iç geçirdim, ellerimi koltuk altına soktum ve zarafetten uzak hareketler ve bolca boğuk sesli küfür eşliğinde Lily Houghton-Miller'ı hole doğru sürüklemeyi başardım.

O gece benim evimde uyudu. Başka ne yapacağımı bilememiştim. Banyoda iki kere kustu ve saçlarını tutmaya çalıştığımda beni eliyle uzaklaştırdı. Bana evinin numarasını vermeyi reddetti ya da belki de hatırlayamıyordu ve cep telefonu kilitlenmişti.

Üstünü temizledim, koşu eşofmanlarımdan birini ve bir tişört giymesine yardım ettim ve onu salona götürdüm. "Ortalığı toplamışsın!" dedi hafif bir nidayla, sanki sadece onun için yapmışım gibi. Ona bir bardak su içirdim ve kurtarma pozisyonunda kanepeye yatırdım, gerçi artık içinde kusacağı hiçbir şey kalmadığından oldukça emindim.

Başını kaldırıp yastığa yerleştirdiğimde gözlerini açtı, sanki kim olduğumu ilk kez doğru düzgün fark ediyordu. "Özür dilerim." O kadar sessiz konuştu ki ne söylediğinden tam olarak emin olamadım, sonra gözleri kısa bir an için dolu dolu oldu.

Üzerine bir battaniye örttüm ve uykuya dalışını izledim; solgun yüzünü, gözlerinin altındaki mavi gölgeleri, Will'inkiyle aynı kavise sahip olan kaşlarını, aynı solgun çillerini.

Sonradan aklıma gelmiş gibi dairenin kapısını kilitledim ve anahtarları yanımda yatak odama götürüp yastığımın altına koydum. Amacım bir şey çalmasını engellemek mi yoksa sadece gitmesini mi önlemektir, emin değildim. Yatakta uyanık halde uzandım. Zihnim hâlâ siren, havaalanı sesleri, kilisedeki kederli yüzler, yolun karşısındaki genç adamın bilgiçlik taslayan bakışları ve çatımın

altında temelde yabancı birinin uyuduğu bilgisiyle meşguldü. Bu sırada içimden bir ses, *ne yaptığını sanıyorsun sen*, deyip duruyordu.

Ama başka ne yapabilirdim ki? Sonunda kuşlar şakımaya başladıktan ve fırıncının kamyoneti aşağıya sabah teslimatını yaptıktan sonra düşüncelerim yavaşladı, duruldu ve uykuya daldım.

Yedinci Bölüm

Kahve kokusunu alabiliyordum. Kokunun daireme neden yayılmış olabileceğini idrak etmek birkaç saniyemi aldı ve cevabı anladığımda yataktan fırlayıp kapüşonumu başıma geçirdim.

Kanepede bacak bacak üstüne atmış sigara içiyor, tek işe yarar fincanımı küllük olarak kullanıyordu. Televizyon açıktı –birkaç manyak çocuk ile ısıt ısıt giyinmiş, yüzünü şekilden şekle sokan sunucuların olduğu bir program vardı– ve iki kâğıt bardak, şömine rafının üzerinde duruyordu.

“Ah, selam. Sağdaki kahve senin,” dedi bir an için bana dönerek. “Ne sevdiğini bilemedim, o yüzden sana Americano aldım.”

Gözlerimi kırptırdım ve sigara kokusu yüzünden burnumu buruşturdum. Gidip pencereyi açtıktan sonra saate baktım. “Saat doğru mu?”

“Evet. Kahve biraz soğumuş olabilir. Seni uyandırayım mı, bilemedim.”

“Bugün izin günüm,” dedim kahveye uzanarak. Yeterince ılıktı. Minnetle bir yudum aldım ve sonra bardağa baktım. “Bir dakika. Sen bunları nasıl aldın? Ön kapıyı kilitlemiştim.”

“Yangın merdiveninden indim,” dedi. “Üzerimde hiç para yoktu, ben de fırındaki adama kimin dairesinden geldiğimi söyledim, o da daha sonra ödeyebileceğimi söyledi. Ah, bir de iki simit, somon fûme ve krem peynirin borcu var.”

“Öyle mi?” Kızmak istiyordum ama bir anda acıktığımı hissettim.

Bakışlarımı takip etti. "Ah, onları yedim." Sigarasının dumanını odanın ortasına doğru üfledi. "Buzdolabında pek bir şey yoktu. Buraya gerçekten biraz çekidüzen vermek lazım."

Bu sabahki Lily, dün gece sokaktan topladığım kızıdan o kadar farklı bir karakterdi ki aynı kişi olduklarına inanmak zordu. Giyinmek için yatak odama döndüm ve onun televizyon izleyişini, kendine içecek bir şeyler almak için mutfığa doğru sessizce yürüyüşünü dinledim.

"Hey, adın neydi?.. Louisa. Bana biraz borç verebilir misin?" diye seslendi.

"Yine kafayı bulmak içinse olmaz."

Kapıyı çalmadan odama girdi. Kazağımla göğsümü kapattım.

"Bir de bu gece burada kalabilir miyim?"

"Annenle konuşmam lazım, Lily."

"Niye ki?"

"Neler olup bittiğini anlamam gerekiyor."

Kapı eşliğinde durdu. "Yani bana inanmıyorsun."

Arkasını dönmesi için işaret ettim ki sutyenimi giyebileyim. "Sana inanıyorum. Ama anlaşmamız böyle. Sen benden bir şey istiyorsun, o zaman önce seninle ilgili biraz daha bilgi sahibi olmam gerekiyor." Tişörtümü başımdan geçirirken tekrar bana döndü.

"Keyfin bilir. Zaten birkaç kıyafet daha almam gerekiyor."

"Neden? Nerede kalıyordun?"

Dediğimi duymamış gibi benden uzaklaşırken koltuk altını kokladı. "Duşunu kullanabilir miyim? Leş gibi kokuyorum."

Bir saat sonra St. John's Wood yolundaydık. Hem gecenin olaylarından hem de Lily'nin yanımda yaydığı tuhaf enerjiden bitkin düşmüştüm. Durmadan kıpırdanıyordu, arka arkaya sigara yakıyordu,

sonra o kadar dolu bir sessizlik içinde oturuyordu ki neredeyse düşüncelerinin ağırlığını hissedebiliyordum.

“Peki, kimdi o? Dün geceki çocuk?” Bakışlarımı yoldan ayırmadım, sesim nötrdü.

“Öylesine biri.”

“Bana bir erkek arkadaşın olduğunu söylemiştin.”

“O zaman öyledir.” Sesi sertleşmiş, yüzü asılmıştı. Ebeveynlerinin evine yaklaştıkça kollarını göğsünde kavuşturdu, dizlerini çenesine kadar çekti, bakışları karardı ve küstahlaştı. Sanki şimdiden sessiz bir savaş veriyordu. St. John’s Wood konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordum ama geniş, iki yanında ağaçların dizili olduğu bir sokağı işaret etti ve üçüncü sola dönmemi söyledi. Ulaştığımız yer, diplomatların ya da yurt dışında çalışan Amerikan bankerlerinin yaşadığı türden bir yoldu, hiç giren ya da çıkan yokmuş gibi görünen yollardan. Arabayı kenara çektim, pencereden başımı uzatıp uzun, beyaz, stuko binalara, özenle budanmış porsuk çalılarından çite ve kusursuz çiçekliklere baktım.

“*Burada* mı yaşıyorsun?”

Yolcu kapısını arkasından o kadar hızlı çarptı ki küçük arabam sarsıldı. “Ben burada yaşamıyorum. *Onlar* burada yaşıyor.”

İçeri girdi, ben de onu beceriksizce takip ettim. Orada bulunmamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ferah, yüksek tavanlı bir holdeydik. Döşemeler parkeydi ve duvarda yaldızlı, devasa bir ayna vardı. Bol miktarda beyaz kartlı davetiye, çerçevesindeki boş yerleri üst üste doldurmuştu. Bir vazo dolusu güzelce düzenlenmiş çiçek, küçük, antika bir sehpanın üzerinde duruyordu. Havayı bu çiçeklerin kokusu sarmıştı.

Üst kattan bir patırtı duyuluyordu, çocuk sesi gibiydi ama tam anlaşılmıyordu.

“Üvey kardeşlerim,” dedi Lily ilgisizce ve mutfağa doğru yürüdü. Onu takip etmemi bekliyordu. Modern, gri, devasa mutfağın mantar rengi, cilalı, uçsuz bucaksız bir tezgâhı vardı. İçerideki her şey, *para*, diye bağıırıyordu, Dualit ekmek kızartma makinesinden Milano’da bir kafede olsa aykırı görünmeyecek kadar büyük ve karmaşık kahve makinesine kadar... Lily buzdolabını açtı ve içini taradı, sonunda bir kutu taze ananas dilimi çıkarıp parmaklarıyla yemeye başladı.

“Lily?”

Yukarıdan bir ses. Telaşlı, kadın sesi.

“Lily, sen misin?”

Aşağı koşturan ayak sesleri. Lily gözlerini devirdi.

Kapı ağzında sarışın bir kadın belirdi. Gözlerini önce bana dikti, sonra ananas dilimini kendinden geçerek ağzına sokuşturan Lily’ye. Yanımıza geldi ve kutuyu Lily’nin elinden aldı. “Hangi cehennemdeydin sen? Okuldakiler çılgına dönmüş. Baban arabayla bütün mahalleyi turladı. Öldürüldüğünü sandık! Neredeydin sen?”

“O benim babam değil.”

“Ukalalık yapma, küçük hanım. Buraya öylece, hiçbir şey olmamış gibi gelemezsin! Yarattığın sıkıntılardan hiç haberin var mı? Neredeyse bütün gece kardeşinle birlikte ayaktaydım, sonra da senin için endişelenmekten uyuyamadım. Houghton Büyükanne’ye yapacağımız ziyareti iptal etmek zorunda kaldım çünkü senin nerede olduğunu bilmiyorduk.”

Lily soğukkanlı bir şekilde ona baktı. “Niye zahmet ettiniz, bilmiyorum. Genelde nerede olduğumu umursamazsınız.”

Kadın öfkeden kaskatı kesildi. Zayıftı, şok diyetlerle ya da zorlayıcı egzersizle gelen bir zayıflığı var gibiydi. Saçının pahalı kesimi ve boyası, sanki ikisi de yokmuş gibi bir hava veriyordu ve üzerindeki kot tahminlerime göre bir tasarımcının elinden çıkmaydı.

Fakat yüzü ne kadar bronzlaşmış olursa olsun onu ele veriyordu, kadın bitkin görünüyordu.

Bana döndü. "Seninle mi kalıyordu?"

"Şey, evet, ama..."

Beni baştan aşağıya süzdü ve anlaşılan sonunda gördüğünden memnun kalmadığına karar verdi. "Nasıl sıkıntılara yol açtığını biliyor musun? Bu kızın kaç yaşında olduğundan haberin var mı? Bu kadar genç bir kızla ne işin olabilir zaten? Kaç yaşındasın sen? Otuz mu?"

"Aslında ben..."

"Mesele bu mu?" diye sordu kızına. "Bu kadınla ilişkin mi var?"

"Ah, anne, kapa çeneni." Lily yine ananası almıştı ve işaret parmağıyla kurcalıyordu. "Düşündüğün gibi değil. O hiçbir şey yapmadı." Ananasın son dilimini ağzına attı ve çiğnemek için, belki de çarpıcı etki yaratmak için konuşmadan önce bir süre bekledi. "Eskiden babamın bakımıyla ilgilenen kadın bu. Gerçek babamın."

Tanya Houghton-Miller krem rengi kanepesinin sonsuz yastıkları arasına oturdu ve kahvesini karıştırdı. Ben karşıdaki kanepenin kenarına iliştim, büyük boy Diptyque mumlara ve özenle yerleştirilmiş *Interiors* dergilerine baktım. Onun gibi arkama yaslanırsam kahvemim kucağıma damlamasından birazcık çekiniyordum.

"Kızım ile nasıl karşılaştınız?" diye sordu bıkkınlıkla. Alyansı bugüne dek gördüğüm en büyük iki elmastan oluşuyordu.

"Karşılaşmadık aslında. Kapıma geldi. Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

Bir dakika durup bunu sindirdi. "Ve eskiden Will Traynor'a bakıyordunuz."

"Evet. Ölene kadar baktım."

İkimiz de tavana baktığımız için bir duraksama oldu, tepemizde bir şey parçalanmıştı. “Oğullarım.” İç geçirdi. “Bazı davranış sorunları var.”

“Onlar sizin?..”

“Will”den değiller, sormak istediğiniz buysa.”

Orada sessizlik içinde oturduk. Neredeyse sessizlik içinde, zira üst kattan gelen öfkeli çılgınlıkların ardı arkası kesilmiyordu. Bir patırtı daha oldu ve onu uğursuz bir sessizlik takip etti.

“Bayan Houghton-Miller,” dedim. “Bu doğru mu? Lily gerçekten Will’in kızı mı?”

Kadın çenesini hafifçe kaldırdı. “Evet.”

Bir anda kendimi güçsüz hissettim ve kahve fincanımı sehpayaya koydum. “Anlamıyorum. Anlamıyorum nasıl olur da?..”

“Oldukça basit. Will ve ben üniversitedeki son yılımızda beraberdik. Tabii ki ona delice âşıktım. Herkes öyleydi. Ama tek taraflı bir şey de değildi elbette, anlıyor musunuz?” Hafifçe gülümsedi ve duraksadı, sanki benim bir şey söylememi bekliyordu.

Yapamadım. Will bir kızı olduğunu bana nasıl söylemezdi? Yaşadığımız onca şeye rağmen?

Tanya ağır ağır devam etti: “Her neyse. Arkadaş grubumuzun altın çiftiydik. Balolar, *punting*⁶, hafta sonu kaçamakları, bilirsiniz işte. Will ve ben... şey, biz her yerdeydik.” Hikâyeyi zihninde hâlâ tazemiş gibi anlatıyordu, sanki defalarca üzerinden geçtiği bir şeydi. “Sonra Kurucular Balosu’ndan biraz dağıtan arkadaşım Liza’ya yardım etmek için ayrılmam gerekti, döndüğümde Will gitmişti. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben de orada saatlerce bekledim. Bütün arabalar geldi, herkesi eve götürdü ve sonunda pek de iyi tanımadığım bir kız gelip Will’in Stephanie Loudon diye bir

6 Altı düz bir kayığın sığ nehirlerde kürek yerine sopa yardımıyla çekilmesiyle yapılan gezinti. (ç. n.)

kızla gittiğini söyledi. Popüler bir kız değildi ama gözü her zaman Will'deymiş. Başta inanmadım ama yine de arabayla kızın evinin önüne gidip dışarıda bekledim ve gerçekten Will sabaha karşı saat beşte dışarı çıktı. İkisi kapının önünde öpüştü. Sanki birinin onları görmesini umursamıyorlardı. Sonra arabadan çıkıp karşısına dikildiğimde Will utanma nezaketini bile göstermedi. Duygusal davranmamıza gerek olmadığını, zaten üniversiteden sonra devam etmeyeceğimizin açık olduğunu söyledi.

“Tabii sonra üniversite bitti. Açıkçası biraz da rahatlamıştım çünkü kim Will Traynor'ın terk ettiği kız olmak isterdi ki? Ama atlatmam çok zor oldu çünkü çok hızlı bitmişti. Okul bittikten ve o şehrin eski merkezinde çalışmaya başladıktan sonra ona yazdım. En azından bir şeyler içmek için buluşursak neyin ters gittiğini anlayabilirim, dedim. Çünkü bence gerçekten mutluyduk, anlıyor musunuz? Fakat o, sekreterine onu, o kartı göndertti ve sekreteri de çok üzgün olduğunu ama Will'in ajandasının tamamen dolduğunu, hiç vaktinin olmadığını söylüyor, bana iyi şanslar diliyordu. ‘İyi şanslar’mış.” Yüzünü ekşitti.

İçten içe ürperdim. Hikâyesini ne kadar ciddiye almak istemesem de Will'in bu tarafının berbat bir gerçeklik payı vardı. Will de gençlik yıllarını mutlak bir berraklıkla anlatmış, eskiden kadınlara ne kadar kötü davrandığını itiraf etmişti. (Tam olarak şu cümleyi kurmuştu: “Tam bir göttüm.”)

Tanya hâlâ konuşuyordu. “Ve sonra, iki ay sonra hamile olduğumu keşfettim. Zaten çok geç kalınmıştı çünkü regl dönemlerim her zaman düzensiz olduğundan iki kere kaçırdığımı fark etmemiştim bile. Ben de devam edip Lily'yi doğurmaya karar verdim. Ama...” Tekrar çenesini kaldırdı, sanki kendisini savunmaya hazırlanıyordu. “Bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu. Söylediklerinden ve yaptıklarından sonra bir anlamı kalmamıştı.”

Kahvem soğumuştur. “Bir anlamı yok muydu?”

“Neredeyse benimle uzaktan yakından bir ilgisinin olmasını istemediğini söylemişti. Özellikle yapmışım gibi davranırdı, onu tuzağa düşürmek için falan.”

Ağzım açık kalmıştı. Kapattım. “Ama siz... sizce onun da bilmeye hakkı yok muydu, Bayan Houghton-Miller? Sizce çocuğuyla tanışmak istemez miydi? İkinizin arasında geçenlerden bağımsız olarak?”

Fincanını bıraktı.

“Kızınız on altı yaşında,” dedim. “Will öldüğünde on dört, hatta on beş yaşındaydı. Bu çok uzun bir...”

“O zamana kadar Francis hayatımızdaydı. Francis onun babasıydı. Ve Lily’ye çok iyi davrandı. Biz bir aileydik. Aileyiz.”

“Anlamıyorum...”

“Will onu tanımayı hak etmiyordu.”

Kelimeler aramızdaki havada asılı kaldı.

“O pisliğin tekiydi. Tamam mı? Will Traynor bencil pisliğin tekiydi.” Yüzünün önüne düşen bir tutam saçı geriye attı. “Tabii ki başına gelenleri bilmiyordum. Şok oldum. Ama bilmem de bir şeyi değiştirir miydi, emin değilim.”

Ses çıkarmayı başarmam bir dakikamı aldı. “Çok şeyi değiştirirdi. Onun için.”

Sert bir ifadeyle bana baktı.

“Will kendini öldürdü,” derken sesim biraz çatladı. “Will hayatına son verdi çünkü devam etmek için bir sebep bulamadı. Bir kızı olduğunu bilseydi...”

Ayağa kalktı. “Ah, hayır. Bunu benim üzerime yıkmaya kalkmayın, Bayan Her Kimseniz. Bu adamın intiharından sorumlu tutulmama izin vermeyeceğim. Hayatımın yeterince karmaşık olmadığını mı düşünüyorsunuz? Buraya gelip beni yargılamaya

kalkmayın. Benim baş etmek zorunda kaldıklarımın yarısını yaşasaydınız... Hayır. Will Traynor korkunç bir adamdı.”

“Will Traynor tanıdığım en iyi adamdı.”

Tanya beni baştan aşağı süzdü. “Evet. Eh, bunun büyük ihtimalle doğru olduğunu görebiliyorum.”

Bugüne kadar hiç kimseye karşı böylesine ani bir hoşlanmama hissiyle dolmadığımı düşündüm.

Gitmek üzere ayağa kalkmışım ki bir ses, sessizliği deldi. “Yani aslında babamın benden haberi yoktu.”

Lily kıpırdamadan kapı eşiğinde duruyordu. Tanya Houghton-Miller’ın rengi soldu. Sonra kendisini toparladı. “Seni acıdan kurtarıyordum, Lily. Will’i çok iyi tanıyordum ve onu istemeyeceği bir ilişkinin parçası olmak için ikna etmeye çalışmanın getireceği aşağılanmayı bize yaşatmaya hazır değildim.” Saçını düzeltti. “Ayrıca bu berbat gizlice dinleme alışkanlığından bir an önce vazgeçmelisin. Yanlış anlaşılmalara yol açması muhtemel.”

Daha fazla dinleyemedim. Yukarıda bir çocuk bağırırken kapıya doğru yürüdüm. Plastik bir kamyon merdivenlerden aşağı uçtu ve bir yerde parçalara ayrıldı. Endişeli bir yüz –Filipinli mi?– tırabzanın üzerinden bana baktı. Merdivenlerden inmeye başladım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Üzgünüm, Lily. Biz... belki başka zaman konuşuruz.”

“Ama bana babamla ilgili doğru düzgün bir şey anlatmadın.”

“O senin baban değildi,” dedi Tanya Houghton-Miller. “Francis, küçüklüğünden beri Will’in senin için yapacaklarından daha fazlasını yaptı.”

“Francis benim babam değil!” diye kükredi Lily.

Yukarıdan bir patırtı daha geldi ve anlamadığım bir dilde bağıran bir kadın sesi duyuldu. Oyuncak bir makineli tüfek, havaya

teneke gürültüsü misali patlamalar gönderdi. Tanya ellerini başının üzerine koydu. "Bununla baş edemiyorum. Yapamıyorum işte."

Lily beni kapıda yakaladı. "Seninle kalabilir miyim?"

"Ne?"

"Senin dairende. Burada kalamam."

"Lily, bence..."

"Sadece bu gecelik. Lütfen."

"Ah, buyurun lütfen. Birkaç gün sizinle kalsın bakalım. Nefis bir arkadaş olacaktır." Tanya el salladı. "Kibar, yardımsever, sevgi dolu. Rüya gibi!" İfadesi sertleşti. "Bakalım neler olacak. İçki içtiğini biliyor musunuz? Evde sigara içtiğini? Okuldan uzaklaştırıldığını? Hepsini söylemiştir size, değil mi?"

Lily neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu, sanki bu sözleri daha önce milyonlarca kez duymuştu.

"Zahmet edip sınavlarına bile girmedi. Onun için mümkün olan ne varsa yaptık. Danışmanlar, en iyi okullar, özel öğretmenler. Francis ona kendi çocuğu gibi davrandı. Ama o hepsini reddetti. Kocam şu anda bankada çok zor zamanlar geçiriyor ve oğlanların da kendi sorunları var ama Lily hiç geri adım atmıyor. Hiç atmadı."

"Sen nereden bileceksin ki? Hayatımın yarısını dadılarla geçirdim. Oğlanlar doğunca beni yatılı okula gönderdin."

"Hepinizle birden başka çıkamadım! Elimden geleni yaptım!"

"Ne istiyorsan onu yaptın, o da kusursuz ailenle yeni bir başlangıçtı; ben olmadan." Lily tekrar bana döndü. "Lütfen? Bir süreligine? Ayak bağı olmayacağıma söz veriyorum. Sana gerçekten yardımcı olacağım."

Hayır demeliydim. Öyle yapmam gerektiğini biliyordum. Fakat o kadına çok öfkelenmiştim. Ve bir anlığına kendimi Will'in yerine koymam, onun yapmadığını yapmam gerektiğini hissettim. "Peki," dedim. Büyük bir lego kütlesi kulağımın yanından vızıl-

dayarak geçti ve ayağımın dibinde küçük, renkli parçalara ayrıldı. “Eşyalarını al. Ben dışarıda bekleyeceğim.”

Günün geri kalanı bulanıktı. Kutularımı evin boş odasından çıkarıp benim yatak odama taşıdık. Boş oda onun oldu ya da en azından depo alanını azalttık, bir türlü vakit bulup tamir edemediğim güneşliği astık, odaya bir lamba ve benim fazla komodinimi getirdik. Bir kamp yatağı aldım ve onu birlikte merdivenlerden yukarı taşıdık. Birkaç eşyası için askı, yeni bir nevresim takımı ve yastık kılıfları aldık. Bir amacı olmasından hoşlanıyor gibiydi ve hemen hemen hiç tanımadığı biriyle aynı evde yaşama fikrine karşı tamamen rahattı. O akşam odadaki birkaç eşyasını düzenleyişini izlediğimde tuhaf bir hüznün hissettim. Bir kızın bütün o konforu bir kamp yatağı ve sarsak bir kıyafet askısıyla değiştirmek istemesi için ne kadar mutsuz olması gerekirdi?

Biri için yemek yapmanın tuhaflığını hissederek makarna pişirdim, sonra birlikte televizyon izledik. Saat sekiz buçukta telefonu çaldı ve benden kâğıt ve kalem istedi. “Al,” dedi üzerine aceleyle çiziktirerek. “Bu annemin cep telefonu numarası. O da senin telefon numaranı ve adresini istiyor. Acil durumlar için.”

Lily’nin burada ne sıklıkta kalacağını düşünüyor diye merak etmekten kendimi alamadım.

Bitkin bir halde saat onda yatacağımı söyledim. O hâlâ kanepede bağdaş kurmuş, televizyon izliyordu ve küçük dizüstü bilgisayarı-
rından birilerine mesaj atıyordu. “Çok geç saatlere kadar oturma, olur mu?” Benim dudaklarımdan çıkınca kulağa yapmacık gelmişti, yetişkin gibi davranmaya çalışan biri gibiydim.

Gözlerini televizyondan ayırmıyordu.

“Lily?”

Başını kaldırdı. Sanki odada olduğumu henüz fark etmişti. “Ah, evet, sana söyleyecektim. Ben oradaydım.”

“Nerede?”

“Çatıda. Düştüğünde. Ambulansı arayan bendim.”

Yüzü ansızın gözümün önüne geldi; o iri gözleri, karanlıkta görünen o solgun teni. “Ama orada ne yapıyordun?”

“Adresini bulmuştum. Evdeki herkes kafayı sıyırdıktan sonra seninle konuşmadan önce kim olduğunu biraz öğreneyim istedim. Yangın merdiveninden buraya çıkabileceğimi gördüm, ışığın da açıktı. Sadece bekliyordum aslında. Ama sen yukarı çıkıp kenarlarda gezinmeye başlayınca bir anda bir şey söylersem ürkebileceğini düşündüm.”

“Ürküttün de.”

“Evet. Bilerek yapmadım. Aslında seni öldürdüğümü düşünmüştüm.” Gergin bir tavırla güldü.

Bir dakika sessizce oturduk.

“Herkes benim atlamaya çalıştığımı düşünüyor.”

Yüzünü bana çevirdi. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

Bunun üzerine düşündü. “Babama olanlar yüzünden mi?”

“Evet.”

“Onu özlüyor musun?”

“Hem de her gün.”

Sessizleşti ve sonra, “Peki bir sonraki izin günün ne zaman?” diye sordu.

“Pazar. Neden?” dedim düşüncelerimi zihnimin gerisine atarak.

“Senin şehrine gidebilir miyiz?”

“Stortfold’a mı gitmek istiyorsun?”

“Onun nerede yaşadığını görmek istiyorum.”

Sekizinci Bölüm

Geleceğimizi babama haber vermemiştim. Bu konuşmayı nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Arabayı bizim evin önüne park ettiğimizde bir süre oturdum. Lily'nin pencereden baktığında gördüğü, ailemin küçük ve oldukça eskimiş evinin görüntüsünü onun eviyle karşılaştırınca ortaya çıkan tezadın farkındaydım. Annemin öğle yemeğine kalmamız için ısrar edeceğini söylediğimde çiçek götürmemizi önermişti. Ben benzin istasyonundan alınma karanfilleri önerdiğimdeyse kızmıştı, çiçekler hiç tanımadığı birine gidecek olsa bile.

Stortfold'un bir ucundaki süpermarkete gittik ve orada süsen, şakayık ve düğün çiçeğinden oluşan kocaman bir buket seçti. Parasını benim ödediğim bir buket.

O dışarı çıkmaya hazırlanırken, "Bir dakika burada bekle," dedim. "Sen içeri girmeden durumu açıklayacağım."

"Ama..."

"Güven bana," dedim. "Bir dakikaya ihtiyaçları olacak."

Küçük bahçe patikasından yürüdüm ve kapıyı çaldım. Salondaki televizyon sesini duyabiliyordum. Büyükbabamı orada hayal ettim; yarışı izliyor, ağzını atların bacaklarıyla birlikte sessizce oynatıyor olmalıydı. Evin sesleri ve görüntüleri. Buradan uzak kaldığım ayları düşündüm, artık burada istenip istenmediğimden emin değildim; bu patikayı çıkmanın nasıl hissettirdiğini düşünmeyi nasıl reddet-

tiğimi, annemin kucaklayışının yumuşatıcılı kokusunu, babamın gürültülü kahkahasını...

Babam kapıyı açtı ve kaşları havaya kalktı. "Lou! Seni beklemiyorduk!.. Seni bekliyor muyduk?" Yaklaşıp beni kucakladı.

Yeniden ailemin yanında olmaktan hoşlandığımı fark ettim. "Selam, baba."

Koluyla içeriyi işaret edip basamakta bekledi. Kızarmış tavuğun kokusu koridoru doldurmuştu. "Öyleyse içeri giriyor musun, yoksa kapının önünde piknik mi yapacağız?"

"Önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

"İşini kaybettin."

"Hayır, işimi kaybet..."

"Yeni bir dövme yaptırdın."

"Eski dövmemden haberin var mıydı?"

"Ben senin babanı. Üç yaşından beri senin ve kız kardeşinin yediği her halattan haberim var." Öne eğildi. "Annen benim yaptırmama hiç izin vermedi."

"Hayır, baba, yeni bir dövme yaptırmadım." Nefes aldım. "Will'in kızını getirdim."

Babam donup kaldı. Arkasından annem belirdi, üzerinde mutfak önlüğü vardı. "Lou!" Babamın yüzündeki bakışı yakaladı. "Ne? Sorun ne?"

"Will'in kızını getirmiş."

"Will'in neyini getirmiş?" Annem ciyakladı.

Babam bembeyaz kesilmişti. Arkasındaki kalorifere uzanıp kavradı.

"Ne?" dedim endişeyle. "Sorun ne?"

"Onun... anlarsın ya... küçük adamlarını... içine ektiğimi söylemiyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. “Kız arabada. On altı yaşında.”

“Ah, Tanrı’ya şükür. Ah, Josie, Tanrı’ya şükür. Bugünlerde sen çok... neyin ne olduğunu asla...” Kendini topladı. “Will’in kızı mı dedin? Kızı olduğunu hiç...”

“Bilmiyordum. Kimse bilmiyordu.”

Annem babamın yanından arabama doğru baktı. Lily orada oturmuş, sanki kendisinden bahsedildiğini bilmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

“Eh, onu içeri getirsen iyi olur,” dedi annem, elini ensesine koymuştu. “Tavuğun boyutu uygun. Birkaç patates daha eklersem hepimize yetecektir.” Başını hayretle salladı. “Will’in kızı demek. Vay canına, Lou. Gerçekten sürprizlerle dolusun.” Lily’ye el salladı ve o da çekinerek karşılık verdi. “İçeri gel, hayatım!”

Babam elini kaldırarak ona selam verdi ve sonra sessizce mırıldandı: “Bay Traynor’ın haberi var mı?”

“Henüz yok.”

Babam göğsünü ovuşturdu. “Başka bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

“Bana söylemen gereken herhangi bir şey... Binalardan atlamak ya da kayıp çocuklarla eve gelmek haricinde. Sirke katılmıyorsun ya da Kazakistan’dan falan çocuk evlat edinmiyorsun, değil mi?”

“Bunların hiçbirini yapmadığıma dair söz veriyorum. Şimdilik.”

“Eh, Tanrı’ya şükürler olsun o zaman. Saat kaç? Sanırım bir içki için hazırım.”

“Eee, Lily, nerede okuyordun?”

“Shropshire’daki küçük bir yatılı okulda. Kimsenin bilmediği bir yer. Çoğunlukla sosyetik geri zekâlılar ve Moldovya kraliyet ailesinin uzak üyeleriyle dolu.”

Ön odadaki yemek masasının etrafına doluşmuştuk ve yedimiz diz dizeydik. Altımız kimsenin tuvalet ihtiyacı olmaması için dua ediyordu, yoksa herkesin kalkması ve masanın kanepeye doğru on beş santim itilmesi gerekecekti.

“Yatılı okul, öyle mi? Şekerci dükkânları, gece yarısı ziyafetleri falan da var mı? Eminim muhteşemdir.”

“Pek değil. Şekerci dükkânını geçen yıl kapadılar çünkü kızların yarısında yeme bozukluğu vardı ve Snickers yiyip kusuyorlardı.”

“Lily’nin annesi St. John’s Wood’da yaşıyor,” dedim. “Birkaç gün benimle kalacak, şey... ailesinin diğer tarafını biraz öğrenirken.”

Annem, “Traynorlar nesillerdir burada yaşıyor,” dedi.

“Gerçekten mi? Onları tanıyor musunuz?”

Annem dondu. “Şey, tam olarak değil...”

“Nasıl bir evleri var?”

Annemin yüzü asıldı. “Bunları Lou’ya sorsan daha iyi olur. Bütün vaktini... orada geçiren o.”

Lily bekledi.

Babam, “Ben Bay Traynor’la çalışıyorum,” dedi. “Mülkün yönetiminden kendisi sorumlu.”

“Büyükbaba!” diye bağırdı büyükbabam ve kahkaha attı. Lily önce ona, sonra tekrar bana baktı. Gülümsedim, oysaki Bay Traynor’ın isminin geçmesi bile garip bir şekilde dengemi bozmuştu.

“Haklısın, baba,” dedi annem. “O, Lily’nin büyükbabası oluyor. Tıpkı senin gibi. Şimdi kim biraz daha patates ister?”

“Büyükbaba,” diye tekrarladı Lily sessizce, memnun olduğu belliydi.

“Onları arayıp... söyleyeceğiz,” dedim. “Eğer istersen giderken evlerinin önünden geçebiliriz. Bir kısmını görmüş olursun.”

Kardeşim bu konuşma boyunca sessizce oturdu. Lily, herhalde Thom'un misafirin yanında doğru düzgün hareket edeceği düşüncesiyle onun yanına oturtulmuştu ama yine de bağırsak parazitleriyle ilgili bir sohbet başlatma ihtimali hâlâ oldukça yüksekti. Treena, Lily'yi izledi. Tüm söylediklerimi anında kabul eden anne ve babamdan daha şüpheliydi. Babam Lily'ye bahçeyi gösterirken Treena beni üst kata sürükledi ve kafamın içinde kapalı bir odaya kısıtılmış bir güvercin gibi çılgınca uçuşan soruların hepsini bana birer birer sordu. *Söylediği kişi olduğunu nereden biliyordum? Ne istiyordu? Ve son olarak, annesi neden gelip seninle yaşamasını istesin ki, Tanrı aşkına,* diyordu.

"Peki, ne kadar kalacak?" dedi masada. Babam Lily'ye yeşil meşe odunuyla çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlatıyordu.

"Aslında konuşmadık."

Aynı anda hem benim geri zekâlı olduğumu anlatan hem de bunun onu hiç şaşırtmadığını belirten bir yüz ifadesi takındı.

"İki gecedir benimle, Treen. Ve daha çok genç."

"Demek istediğim de bu. Sen çocuk bakmaktan ne anlarsın?"

"Çocuk değil ki."

"Çocuktan da kötü. Ergenler aslında hormonlu çocuklardır. Hiçbir sağduyuya sahip olmadan bir şeyler yapmak isteyecek kadar büyüklere. Başını her türlü belaya sokabilir. Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum."

Ona sos kâsesini uzattım. "Selam, Lou. Zorlu piyasa şartlarında işini kaybetmediğin için bravo. Korkunç kazanı atlattığın için de tebrikler. Seni görmek gerçekten çok güzel."

Bana tuzu uzattı ve dişlerinin arasından mırıldandı: "Biliyorsun, bununla başa çıkamayacaksın. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Depresyonun."

“Ben depresyonda değilim,” diye çıkıştım. “Bunalımda değilim, Treena. Tanrı aşkına, kendimi binadan aşağı atmadım.”

“Uzun zamandır kendinde değilsin. Will olayından beri.”

“Seni ikna etmek için ne yapmam gerekiyor? Sabit bir işim var. Kalçamı düzeltmek için fizyoterapiye, zihnimi temizlemek için de yas danışmanlığı grubuna gidiyorum. Bence gayet iyiyim, tamam mı?” Artık bütün masa beni dinliyordu. “Aslında bakın, ne oldu. Ah, evet. Lily oradaymış. Benim düştüğümü görmüş. Meğer ambulansı arayan oymuş.”

Ailemin bütün üyeleri yüzüme bakıyordu. “Gördünüz mü, doğruymuş. Düştüğümü gördü. Atlamadım. Lily, ben de tam kız kardeşime anlatıyordum. Ben düştüğümde oradaydın, değil mi? Gördünüz mü? Hepinize bir kız sesi duyduğumu söylemiştim. Delirmedim. Gerçekten her şeyi gördü. Ayağım kaydı, değil mi?”

Lily başını tabağından kaldırdı, hâlâ çiğniyordu. Oturduğumuzdan beri yemeye bir an olsun ara vermemişti. “Aynen. Gerçekten kendini öldürmeye çalışmıyordu.”

Annem ve babam birbirlerine baktılar. Annem iç geçirdi, tedbirli bir biçimde haç çıkardı ve gülümsedi. Kız kardeşim kaşlarını kaldırdı, ondan özre dair görebileceğim en yakın şey buydu. Kısa bir an için sevinmiştim.

“Evet. Gökyüzüne doğru bağıırıyordu.” Lily çatalını kaldırdı. “Ve çok ama çok sinirliydi.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ah,” dedi babam. “Şey bu...”

“Bu... güzel,” dedi annem.

“Tavuk harika olmuş,” dedi Lily. “Biraz daha alabilir miyim?”

Öğleden sonrayı orada geçirdik. Annem hem her kalktığında bize biraz daha yemek koyuyordu hem de Lily’yle sohbet edecek başka

insanların olması, durumu biraz daha az tuhaf ve gergin kılıyordu. Babamla ben arka bahçeye geçtik ve kışı her nasılsa çürümeden geçiren iki şezlonga (gerçi oturduktan sonra en iyisi hiç kıpırdamadan durmaktı, ne olur ne olmaz) kurulduk.

“Kız kardeşinin *İğdiş Edilmiş Kadın*’ı okuduğunu biliyor muydun? Bir de *Kadınlara Özel*’ mi, öyle bir şey. Annen ezilen kadınların tipik bir örneğiymiş ve buna itiraz etmesi ne kadar baskı gördüğünü kanıtlıyormuş. Ona yemeği ve temizliği benim yapmam gerektiğini söylemeye çalışıyor ve benim kahrolası bir mağara adamı olduğumu iddia ediyor. Karşılık vermeye kalktığımdaysa bana, ‘Ayrıcalıklarına bir bak,’ deyip duruyor. Ayrıcalıklarına bakacakmışım! Ona şöyle dedim: ‘Annenin nereye tıktığını bilseydim çıkarıp ayrıcalıklarına bir bakmak isterdim.’”

“Bana annem iyiymiş gibi geldi,” dedim ve çayımдан bir yudum aldım. Duyduklarımın annemin bulaşık yıkama sesleri olması bana hafif bir suçluluk sancısı yaşattı.

Babam bana yan yan baktı. “Üç haftadır bacaklarını tıraş etmiyor. Üç haftadır, Lou! Açık konuşmamı istersen bana değdiğinde içimi ürpertiyor. Son iki gecedir kanepede yatıyorum. Bilmiyorum, Lou. Neden insanlar artık oluruna bırakmaktan mutlu olamıyorlar? Annen mutluydu, ben mutluyum. Rollerimizi biliyoruz. Kılılı bacakları olan benim. Lastik eldivenleri takan o. Basit.”

Bahçenin sonunda Lily, Thom’a kalın ot saplarından kuş sesi çıkarmayı öğretiyordu. Thom sapı başparmaklarının arasında tutup kaldırdı ama herhangi bir ses çıkarmasına dört eksik dişi engel olmuş olabilir, zira ortaya çıkan tek şey bir ağzı şapırtısı ve hafif bir tükürük yağmuruydu.

7 Marilyn French’in *Kadınlara Mahsus (The Women’s Room)* adlı kitabından bahsediliyor. (yay. n.)

Bir süre samimi bir sessizlik içinde oturduk. İnce kuş ötüşlerini, büyükbabamın ıslık çalışını, komşunun köpeğinin içeri girmek için acı acı havlayışını dinledik. Evde olduğum için mutluydum.

“Bay Traynor nasıl, peki?” diye sordum.

“Ah, şahane. Tekrar baba olacağını biliyor muydun?”

Sandalyemde dikkatlice döndüm.

“Gerçekten mi?”

“Bayan Traynor’dan değil. Şeyden hemen sonra Bayan Traynor evi terk etti... şeyden sonra işte. Adını unutuyorum, şu kızıl saçlı kızla.”

“Della,” dedim aniden hatırlayarak.

“Evet, o. Birbirlerini uzun zamandır tanıyor gibiler ama bebek olayı bence ikisi için de sürpriz oldu.” Babam bir bira daha açtı. “Gayet neşeli görünüyor. Sanırım yeni bir oğlanın ya da kızın yolda olması ona iyi geliyor. Odaklanacak bir şeyi oluyor.”

Bir yanım onu yargılamak istiyordu. Ama yaşananlardan güzel bir şey yaratma ihtiyacını kolaylıkla hayal edebiliyordum, yeniden tırmanma arzusunu, hangi yolu kullanarak başarırlarsa.

Hâlâ birlikte olmalarının tek sebebi benim, demişti Will bana pek çok kez.

“Sence Lily konusunda ne düşünecek?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok, tatlım.” Babam bir süre düşündü. “Bence mutlu olacak. Oğlunun bir parçasını geri alıyormuş gibi, öyle değil mi?”

“Sence Bayan Traynor ne düşünecek?”

“Bilmiyorum, tatlım. Bu aralar nerede yaşadığından bile haberim yok.”

“Lily biraz... ele avuca sığmayan bir çocuk.”

Babam kahkahayı patlattı. “Bunu diyen sen misin? Treena ve sen anneni ve beni gece geç gelmelerinizle, erkek arkadaşlarınızla ve kalp kırıklıklarınızla yıllarca çıldırttınız. Birazının dönüp seni vurmasının zamanı gelmişti.” Birasından bir yudum aldı ve yeniden kıkırdadı. “Bu iyi haber, tatlım. O eski boş dairende yalnız başına kalmayacağın için seviniyorum.”

Thom’un otundan bir ısıklık sesi duyuldu. Yüzü aydınlandı ve sapı göğze doğru fırlattı. Başparmaklarımızı kaldırarak onu tebrik ettik.

“Baba.”

Bana döndü.

“İyi olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, tatlım.” Bana nazıkçe omuz attı. “Ama endişelenmek benim işim. Sandalyemden kalkamayacak yaşa gelene kadar endişeleneceğim.” Eğilip oturduğu yere baktı. “Gerçi bu tahmin ettiğimden daha yakın bir zamanda olabilir.”

Saat beşe doğru evden ayrıldık. Dikiz aynasından baktığımda aileden el sallamayan tek kişi Treena’ydı. Kollarını göğsünde kavuşturup orada durdu. Gidişimizi izlerken başı yavaşça bir yandan diğer yana hareket ediyordu.

*

Eve geldiğimizde Lily çatıya fırladı. Kazadan beri oraya çıkmamıştım. Kendime bahar havasından ötürü denemenin manasızlaştığını, yangın merdiveninin yağmurdan dolayı kaygan olacağını, bütün o ölü bitkilerin durduğu saksıların görüntüsü yüzünden kendimi suçlu hissedeceğimi söylemişim ama işin aslı korkuyordum. Oraya çıkma düşüncesi bile kalbimin daha hızlı çarpmasına yol açıyordu. Dünyanın ayağımın altından bir halı çekilmiş gibi yok olduğu hissini hatırlamam bir an bile sürmüyordu.

Onun pencereden çıkıp yangın merdivenine tırmanışını izledim ve arkasından yirmi dakika sonra bağırarak inmesi gerektiğini söyledim. Yirmi beş dakika geçince endişelenmeye başladım. Pencereden seslendim ama bana yalnızca trafik gürültüsü karşılık verdi. Otuz beş dakika geçince kendimi fısıltıyla küfrederek pencereden yangın merdivenine tırmanırken buldum.

Sıcak bir yaz akşamıydı ve asfalt dam ısınmıştı. Altımızda şehrin sesleri, tembel bir pazar gününün yavaşça ilerleyen trafiğini anlatıyordu. Kapalı pencereler, yüksek ve tiz müzik sesi, sokak köşelerinde takılan gençler ve diğer çatılarda yapılan barbekülerden gelen kömürde ızgara kokuları...

Lily ters çevrilmiş bir saksıya oturmuş, eski şehir merkezini izliyordu. Su deposuna yaslanıp durdum ve o kenara doğru her eğildiğinde istemsiz bir paniğe kapılmamaya çalıştım.

Buraya çıkmak bir hataydı. Asfaltın ayaklarımın altında bir geminin güvertesi gibi usulca kaydığını hissediyordum. Sarsak adımlarla paslanmış demir iskemleye eğildim. Vücudum o çıkıntıda durmanın nasıl hissettirdiğini tam anlamıyla biliyordu. Yaşamak denen faaliyet ile her şeyi bitirecek sendelemenin arasındaki o gözle görülemeyecek kadar küçük farkın en küçük birimlerle, gramlarla, milimetrelerle, derecelerle ölçülebileceğini biliyordum ve bu bilgi, kolumdaki tüyleri diken diken ediyor, ensemden aşağı bir ter damlasının süzülmesine neden oluyordu.

“Aşağı gelebilir misin, Lily?”

“Bütün bitkilerin ölmüş.” Kurumuş çalının ölü yapraklarını karıştırıyordu.

“Evet. Şey, buraya aylardır çıkmıyordum.”

“Bitkilerinin ölmesine izin vermemelisin. Zalimlik bu.”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona hızlı bir bakış attım ama dalga geçer gibi bir hali yoktu. Öne doğru eğildi, bir dal kopardı ve kurumuş orta kısmını inceledi. “Babamla nasıl tanıştın?”

Su tankının köşesine uzanırken bacaklarımın titremesine engel olmaya çalıştım. “Onun bakımını üstlenme işine başvurdum. Ve kabul edildim.”

“Tıbbi eğitimin olmamasına rağmen.”

“Evet.”

Söylediklerimi düşündü, kurumuş dalı havaya savurdu, sonra ayağa kalktı ve terasın diğer ucuna yürüdü; elleri kalçalarında, bacaklarını birleştirmiş, sıska bir Amazon savaşçısı. “Yakışıklı bir adamdı, değil mi?”

Dam altımda sallanıyordu. Alt kata inmeme gerekiyordu. “Bunu burada konuşmam, Lily.”

“Gerçekten korkuyor musun?”

“Aşağı inmeyi tercih ederim sadece. Lütfen.”

Başını eğdi ve beni izlemeye başladı. Sanki istediğim şeyi yapıp yapmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Duvara doğru bir adım attı ve ayağını kenara çıkacakmış gibi, beni hazırlıksız bir terlemeye sürüklemeye yetecek kadar şüpheli bir şekilde yukarı kaldırdı. Sonra sırtıtarak bana döndü ve sigarasını dişlerinin arasına koyup yangın merdivenine doğru yürümeye başladı. “Tekrar düşmeyeceksin, aptal. Kimse o kadar şanssız değildir.”

“Evet. Şey, şu anda gerçekten ihtimalleri teste tabi tutmak istemiyorum.”

Dakikalar sonra bacaklarım yeniden beynime itaat etmeye başladığında iki kat demir basamağı indik. Pencereimin önünde durduğumuzda tırmanarak içeri giremeyecek kadar şiddetli bir şekilde sarsıldığımı fark edip basamağa oturdum.

Lily gözlerini devirerek bekledi. Sonra hareket edemediğini kavrayınca basamakta yanıma oturdu. Az öncekine göre üç metre kadar aşağıdaydık ama pencereden koridorumu görmek ve iki yanımda parmaklıkların olması yeniden normal nefes almamı sağlamıştı.

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun,” dedi ve sigarasını havaya kaldırdı.

“Bana gerçekten kafayı bulmamı mı söylüyorsun? Dört kat yukarıda? Sana kısa süre önce çatıdan düştüğümü söylemiş miydin?”

“Rahatlamana yardımcı olur.”

Ve sonra, ben kabul etmeyince, “Ah, haydi ama,” dedi. “Ne yani, bütün Londra’daki en düzgün insan gerçekten sen misin?”

“Ben Londralı değilim.”

Sonrasında on altı yaşındaki bir çocuk tarafından ustalıkla yönetildiğime inanamadım. Ama Lily sınıfın havalı kızı gibiydi, insanın kendini bir anda onu etkilemeye çalışırken bulduğu kızlardan. O başka bir şey diyemeden sigarayı elinden aldım ve denemek için bir nefes çektim. Duman boğazımdan geçerken öksürmemeye gayret ettim. “Neyse, on altı yaşındasın,” diye mırıldandım. “Bunu yapmamalısın. Hem senin gibi biri bunları nereden alıyor?”

Lily korkuluklardan aşağı baktı. “Ondan hoşlanıyor muydun?”

“Kimden? Babandan mı? İlk başta hayır.”

“Tekerlekli sandalyede olduğu için.”

Sol Ayağım *filmindeki Daniel Day-Lewis’in taklidini yapıyordu ve ödümü patlatmıştı*, demek istedim ama bu çok fazla açıklama gerektirecekti. “Hayır. Tekerlekli sandalye onunla ilgili en az önem taşıyan şeydi. Ondan hoşlanmamıştım çünkü... çok sinirliydi. Biraz da gözümü korkutmuştu. Bu iki şey ondan hoşlanmamı zorlaştırmıştı.”

“Ben ona benziyor muyum? Google’den arattım ama anlayamadım.”

“Biraz. Ten renginiz aynı. Belki gözleriniz.”

“Annemin dediğine göre gerçekten yakışıklıymış ve o yüzden bu kadar pislmiş. Sebeplerinden biri oymuş yani. Artık ne zaman sinirine dokunacak bir şey yapsam bana tıpkı onun gibi olduğumu söylüyor. *Tanrım, tıpkı Will Traynor gibisin.* Ama ondan her zaman Will Traynor olarak bahsediyor. ‘Baban’ demiyor. Babam Boksurat’mış gibi davranmaya kararlı, o olmadığı aşıkâr tabii. Ancak ısrarla öyle olduğunu tekrarlarsa aile olabileceğimizi düşünüyor galiba.”

Bir nefes daha çektim. Sersemlediğimi hissedebiliyordum. Paris’teki bir ev partisi dışında ot içmeyeli yıllar olmuştu. “Biliyor musun, küçük de olsa bu yangın merdiveninden düşme ihtimalim olmasaydı bundan daha çok keyif alabilirdim.”

Elimden aldı. “Yapma ama, Louisa. Biraz eğlenmelisin.” Derin bir nefes çekti ve başını arkaya yasladı. “Nasıl hissettiğini sana söyledi mi? Yani gerçek hislerini?” Dumanı tekrar içine çekti ve bana uzattı. Hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

“Evet.”

“Tartışır mıydınız?”

“Epeyce. Ama çok da gülerdik.”

“Seni beğeniyor muydu?”

“Beni beğenmek mi?... ‘Beğenmek’ doğru kelime mi, bilmiyorum.” Ağzım bulamadığım kelimelerin çevresinde sessizce dolanıyordu.

Bu kıza Will ile benim birbimiz için ne ifade ettiğimizi nasıl açıklayabilirdim? Bu dünyada hiç kimsenin beni onun gibi anlamadığını ve asla anlamayacağını hissettiğimi ona nasıl anlatabilirdim? Onu kaybetmenin benim için içimdeki bir kurşun deliği gibi acı dolu, devamlı bir hatırlatıcı olduğunu, asla dolduramayacağım bir boşluğu taşıdığımı nasıl anlayabilirdi?

Gözlerini bana dikti. “Evet! Babam seni beğeniyordu!” Kıkırdamaya başladı. Will’le birbirimiz için neler ifade ettiğimizi düşününce kullandığı kelime o kadar saçma ve manasızdı ki kendimi tutamayıp güldüm.

“Babam sana hastaymış. Ne kadar çılgınca!” Nefesi kesilmişti. “Aman Tanrım! Başka bir evrende olsaydık ÜVEY ANNEM olacaktın.”

Sahte bir korkuyla birbirimize baktık. Bu gerçek, bir şekilde aramızda büyüdü ve bir neşe balonuna dönüşüp göğsüme oturdu. Kahkahalarla gülmeye başladım. Histerinin sınırlarında gezen bir kahkahaydı; insanın midasını ağrıtan, yalnızca birine bakmanın bile yeniden tetiklediği bir kahkaha.

“Seks yaptınız mı?”

Bunu deyince her şey bitti.

“Tamam. Bu konuşma garipleşti.”

Lily’nin yüzü asıldı. “Bütün ilişkiniz kulağa garip geliyor.”

“Hiç öyle değildi. İlişkimiz... ilişkimiz...”

Bir anda her şey çok fazla geldi; çatı, sorular, sigara, Will’in hatıraları. Aramızdaki havada onu var ediyor gibiydik; gülümsemesini, tenini, yüzüme değen yüzünün hissini. Ve ben bunu yapmak istediğimden emin değildim. Başımın dizlerimin arasına doğru hafifçe düşmesine izin verdim. *Nefes al*, dedim kendi kendime.

“Louisa?”

“Ne?”

“Oraya gitmeyi en başından mı planlamıştı? Dignitas’a?”

Başımı salladım. Sözcükleri kendi kendime tekrarladım, içimde yükselen panik hissini bastırmaya çalıştım. *Al. Ver. Sadece nefes al.*

“Fikrini değiştirmeye çalıştın mı?”

“Will... inatçı biriydi.”

“Bu konuda tartışır mıydınız?”

Yutkundum. “Son güne kadar.”

Son gün. Neden öyle demiştim? Gözlerimi kapadım.

Sonunda tekrar açtığımda beni izliyordu. “Öldüğünde onun yanında mıydın?”

Bakışlarımız karşılaştı. *Gençler ne kadar da korkutucu*, diye düşündüm. Sınır tanımıyorlar. Hiçbir şeyden korkmuyorlar. Dudaklarında şekillenen bir sonraki soruyu görebiliyordum, bakışlarındaki belli belirsiz arayışı. Ama belki de düşündüğüm kadar cesur değildi.

Sonunda bakışlarını çevirdi. “Peki, ailesine benden ne zaman bahsedeceksin?”

Kalbim sıkıştı. “Bu hafta. Onları bu hafta arayacağım.”

Başını salladı ve yüz ifadesini göremeyeyim diye yüzünü diğer tarafa çevirdi. Sigaradan bir nefes daha çekişini izledim. Sonra onu aniden yangın merdiveninin parmaklıklarının arasından aşağı bıraktı, ayağa kalktı ve arkasına bakmadan içeri tırmandı. Ben de bacaklarımın beni yeniden taşıyabileceğini hissedene kadar bekledikten sonra onu takip edip içeri girdim.

Dokuzuncu Bölüm

Salı günü öğle vaktinde, Fransız ve Alman hava trafik kontrolünün bir günlük ortak grevi yüzünden bar boş kaldığında aradım. Richard toptancıya gitmek için ortadan kaybolana kadar bekledim. Sonra yolcu salonunda, güvenlikten önceki son kadınlar tuvaletinin önünde durdum ve telefonumda bir türlü silemediğim o numarayı aradım.

Telefon üç dört kere çaldı ve bir an için ÇAĞRIYI SONLANDIR tuşuna basmak için yoğun bir istekle doldum. Ama bir erkek sesi telefona cevap verdi. Sesli harfleri kısa ve tanıdıktı. “Efendim?”

“Bay Traynor? Ben... ben Lou.”

“Lou mu?”

“Louisa Clark.”

Kısa bir sessizlik. Benim adımın basit gerçekliğiyle birlikte üzerine çullanan anıları duyabiliyordum ve garip bir şekilde kendimi suçlu hissettim. Onu en son Will’in mezarı başında görmüştüm. Erken yaşlanmış bir adamdı, kederinin ağırlığıyla mücadele ederken sürekli omuzlarını düzeltiyordu.

“Louisa. Şey... Tanrım. Bu... Nasılsın?”

Kenara çekilip Violet’in temizlik arabasıyla salınarak geçmesine izin verdim. Bana bilgiç bir bakış attı ve boş eliyle mor beresini düzeltti. Tırnaklarına küçük İngiliz bayraklarının çizili olduğunu fark ettim.

“Gayet iyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

“Ah, biliyorsun. Aslında ben de gayet iyiyim. Son görüştüğümüzden beri durumlar değişti ama her şey... bilirsin...”

Bu geçici ve beklenmedik neşe kaybı bocalamama sebep oldu. Derin bir nefes aldım. “Bay Traynor, sizi aradım çünkü sizinle gerçekten konuşmam gereken bir konu var.”

“Michael Lawler’ın bütün mali meseleleri çözdüğünü sanıyordum.” Ses tonu hafifçe değişmişti.

“Parayla alakası yok.” Gözlerimi kapadım. “Bay Traynor, yakın zamanda bir misafirim oldu ve bence tanışmanız gereken biri.”

Bir kadın tekerlekli valiziyle bacağıma çarptı ve dudaklarını oynatarak özür diledi.

“Peki. Bunu yapmanın kolay bir yolu yok, o yüzden doğru-
dan söyleyeceğim. Will’in bir kızı varmış ve kapıma geldi. Sizinle tanışmak için can atıyor.”

Bu sefer uzun bir sessizlik oldu.

“Bay Traynor?”

“Affedersin. Söylediklerini tekrarlayabilir misin?”

“Will’in bir kızı varmış. Tanımadığı bir kızı. Annesi Will’in üniversiteden eski bir kız arkadaşı, durumu saklamayı kendine vazife edinmiş. Bir kızı varmış ve kız benim izimi buldu. Sizinle tanışmayı gerçekten çok istiyor. On altı yaşında. Adı Lily.”

“Lily mi?”

“Evet. Annesiyle konuştum, samimi gibi görünüyor. Miller soyadında bir kadın. Tanya Miller.”

“Ben... ben onu hatırlamıyorum. Ama Will’in çok kız arkadaşı olurdu.”

Uzun bir sessizlik daha. Tekrar konuştuğunda sesi çatladı. “Will’in... bir kızı mı varmış?”

“Evet. Torununuz.”

“Sen... sen gerçekten onun çocuğu olduğunu düşünüyor musun?”

“Annesiyle tanıştım, hikâyeyi ondan dinledim ve evet, bence o gerçekten Will’in kızı.”

“Ah. Ah, Tanrım.”

Arkadan bir ses duydum: “Steven? Steven? İyi misin?”

Bir sessizlik daha oldu.

“Bay Traynor?”

“Çok üzgünüm. Bu sadece... ben biraz...”

Elimi başıma koydum. “Çok büyük bir şok. Biliyorum. Üzgünüm. Bunu size söylemenin en iyi yolu nasıl olur, bilemedim. Bir anda evinizde belirlemek istemedim, olur da...”

“Hayır. Hayır, özür dileyecek bir şey yok. Bu iyi bir haber. Harika bir haber. *Bir torun.*”

“Neler oluyor? Neden öyle oturuyorsun?” Arkadan gelen ses endişeliydi.

Bir elin ahizeyi kapattığı ve sonra Bay Traynor’ın, “İyiyim, hayatım. Gerçekten. Birazdan her şeyi açıklayacağım,” diyen sesi duyuldu.

Boğuk konuşmalar. Sonra Bay Traynor tekrar bana döndü, sesi bir anda kararsızlaşmıştı: “Louisa?”

“Efendim?”

“Kesinlikle emin misin? Yani bu sadece...”

“Olabileceğim kadar eminim, Bay Traynor. Size daha fazlasını açıklamak isterim ama şimdilik şu kadarını söyleyeceğim: on altı yaşında, hayat dolu ve... şey, bugüne kadar varlığından haberdar olmadığı ailesini tanıma konusunda oldukça istekli.”

“Ah, aman Tanrım. Ah, ah... Louisa?”

“Buradayım.”

Yeniden konuştuğunda gözlerimin beklenmedik şekilde yaşlarla dolduğunu fark ettim.

“Onunla nasıl tanışacağım? Nasıl yapacağız?.. Lily’yle nasıl tanışacağız?”

Bir sonraki cumartesi günü yola koyulduk. Lily yalnız başına gitmeye korkuyor ama bunu dile getirmiyordu. Yalnızca her şeyi Bay Traynor’a benim açıklamamın daha iyi olacağını çünkü “yaşlı insanların en rahat kendileri gibi yaşlı kişilerle konuştuklarını” söylemişti.

Arabayı sessizce sürmeye devam ettim. Yeniden Traynorların evine girecek olmak sinirlerimi bozuyordu ama bunu yanımdaki yolcuya açıklayamazdım. Lily hiçbir şey demedi.

Sana inandı mı?

Evet demiştim ona. Sanırım inandı. Ama yine de herkesin şüphesini gidermek adına kan testi yaptırması akıllıca olabilirdi.

Benimle tanışmayı kendisi mi talep etti yoksa sen mi teklif ettin?

Hatırlayamıyordum. Yeniden onunla konuşunca beynime bir çeşit statik cızırtı yerleşmişti.

Ya beklediği şey ben değilsem?

Herhangi bir şey beklediğinden emin değildim. Torunu olduğunu henüz öğrenmişti.

Onu cumartesi sabahına kadar beklesem de Lily cuma akşamı ortaya çıkmış, annesiyle büyük bir kavga ettiğini ve o Boksurat Francis’in kendisine büyümesi gerektiğini söylediğini anlatmıştı. Burnunu çekmişti. “Bunu diyen de bütün bir odayı *tren setine* ayırmanın olağan olduğunu düşünen bir adam.”

Ona istediği zaman benimle kalabileceğini ama bazı şartlarımın olduğunu söylemiştim: (a) Annesi nerede olduğundan her zaman haberdar olacaktı, dairemde (b) alkol ve (c) sigara kullanmayacaktı.

Bu da ben banyodayken yolun karşısındaki Samir'in dükkânına gidip iki sigara süresi boyunca onunla sohbet etmesi anlamına geliyordu ama huysuzluk etmenin anlamı yoktu. Tanya Houghton-Miller her şeyin imkânsızlığı hakkında yirmi dakika sızlandıktan ve dayanamayıp Lily'yi kırk sekiz saat içinde eve göndereceğimi söyledikten sonra ancak arkada bir çocuk çılgılık atmaya başlayınca telefonu kapattı. Lily'nin küçük mutfağında gürültüyle dolanmasını ve anlamadığım bir müziğin salonumdaki birkaç parça mobilyayı titretmesini dinledim.

Tamam, Will, dedim içimden. Beni tamamen yeni bir hayatın içine atma anlayışın buysa kesinlikle muhteşem bir performans sergiledin.

*

Ertesi sabah Lily'yi uyandırmak için boş odaya girdiğimde çoktan uyanmış olduğunu gördüm. Kollarını bacaklarına dolamış, açık pencerenin yanında sigara içiyordu. Bir dizi kıyafet yatağın üzerine atılmıştı, sanki bir sürü kombin denemiş ve hepsini kusurlu bulmuştu.

Bana dik dik baktı, bir şey söylemem için âdeta meydan okuyordu. Bir anda gözümün önüne Will geldi, tekerlekli sandalyesiyle pencereye dönmüş, bakışları öfkeli ve acılı. Bu görüntü nefesimi kesti.

"Yarım saate çıkıyoruz," dedim.

Saat on bir olmadan kasabanın girişine vardık. Yaz mevsimi Stortfold'un dar sokaklarını yeniden turistlerle doldurmuştu. Rengârenk boyanmış kırlangıçlar gibi, toprak kümeleri gibi... Ellerinde sıkıca kavranmış gezi rehberleri ve dondurmalarıyla amaçsızca kafelerin ve evde çekmecelere hızlıca yerleştirilip bir daha nadiren yüzüne

bakılacak olan şato baskılı bardak altlıklarıyla ve takvimlerle dolu sezonluk dükkânların önlerinde salınıyorlardı. Uzun National Trust trafiğinde beklerken şatonun önünden yavaşça geçtim, her sene aynı kalıyormuş gibi görünen yağmurluklara, parkalara ve geniş kenarlı şapkalara hayretle baktım. Bu sene şatonun beş yüzüncü yıl dönümüydü ve baktığımız her yerde bununla bağlantılı etkinlikleri tanıtan afişler vardı: dansçı İngiliz köylüler, domuz kızartmaları, ziyafetler...

Arabayı evin önüne doğru sürdüm. Will'le uzun zaman geçirdiğim ek binayla yüz yüze olmadığımız için minnettardım. Arabada oturup motorun susmasını bekledik. Fark ettim ki Lily neredeyse bütün tırnaklarını yemişti. "İyi misin?"

Omuz silkti.

"O zaman içeri girelim mi?"

Gözünü ayaklarına dikti. "Ya benden hoşlanmazsa?"

"Neden hoşlanmasın?"

"Kimse hoşlanmıyor."

"Bunun doğru olmadığından eminim."

"Okulda kimse beni sevmiyor. Ailem benden kurtulmak için sabırsızlanıyor." Başparmağının kalan tırnağını köşesinden vahşice ısırdı. "Nasıl bir anne kızının gidip tanımadığı birinin eski, küf tutmuş evinde yaşamasına izin verir?"

Derin bir nefes aldım. "Bay Traynor iyi bir adamdır. Kötü geçeceğini düşünseydim seni buraya getirmezdim."

"Benden hoşlanmazsa buradan gidebilir miyiz? Ama çok, çok hızlı bir şekilde?"

"Tabii ki."

"Ben anlarım. Bana bir bakışından anlarım."

"Gerekirse iki teker üstünde patinaj çekerek kaçarız."

İsteksizce gülümsedi.

“Pekâlâ,” dedim en az onun kadar gergin olduğumu göstermemeye çalışarak. “Haydi, gidelim.”

Basamakta durup Lily’yi izlemeye başladım ki nerede olduğum üzerine çok fazla düşünmeyeyim. Kapı yavaşça açıldı ve işte orada duruyordu. İki yaz öncesinden hatırladığım mavikantaron rengi gömleğini giymişti ama yeni, daha kısa bir saç kesimi vardı. Belki de aşırı kederin yaşlandırıcı etkilerine karşı verdiği nafile bir mücadeleydi. Ağzını bir şey söylemek ister gibi açtı ama ne olduğunu unutmuştu, sonra Lily’ye baktı ve gözleri birazcık büyüdü. “Lily?”

Lily başını salladı.

Bay Traynor, Lily’ye dikkatle baktı. Kimse kıpırdamadı. Sonra ağzı büzüldü, yaşlar gözlerini doldurdu, bir adım öne çıktı ve onu kollarına aldı. “Ah, tatlım. Ah, Tanrım. Ah, seninle tanışmak o kadar güzel ki... Ah, Tanrım.”

Gri kafasını Lily’ninkine yasladı. Bir an için merak ettim; Lily geri çekilecek miydi? Genelde fiziksel temasa pek açık biri değildi. Ama elleri yavaşça uzandı ve Bay Traynor’ın belinin etrafına dolanıp onu gömleğinden kavradı. Kendini onun kollarına bırakırken parmak boğumları beyazlaşıyor, gözleri kapanıyordu. Uzun bir süre öylece kaldılar. Yaşlı adam ve torunu basamakta kıpırdamadan duruyordu.

Bay Traynor geri çekildi, yüzünden yaşlar süzülüyordu. “Sana bir bakayım. Bir bakayım.”

Lily bana bir bakış attı, aynı anda hem utanmış hem de memnunun görünüyordu.

“Evet. Evet, görebiliyorum. Kendine bir bak! Baksana!” Yüzünü bana doğru çevirdi. “Gerçekten ona benziyor, değil mi?”

Başımlla onayladım.

Lily de ona bakıyordu, belki de yüzünde babasının izlerini arıyordu. Bakışlarını indirdiğinde hâlâ birbirlerinin elini tutuyorlardı.

Ağladığımı o ana kadar fark etmemiştim. Bay Traynor'ın yıpranmış, yaşlı yüzünde katıksız bir rahatlama vardı; kaybettiğini düşündüğü bir şeyi kısmen yeniden ele geçirmenin sevinci, ikisinin de birbirlerini buldukları için paylaştığı bu hiç beklenmedik mutluluk... Lily onu benimsediğini gösteren yavaş, tatlı bir gülümsemeyle yüzüne bakarken endişelerim ve Lily Houghton-Miller'la ilgili bütün şüphelerim kaybolmuştu.

İki yıldan az zaman geçmesine rağmen Granta House buraya son geldiğimden beri büyük ölçüde değişmişti. Devasa antika dolaplar, epeyce cilalı maun masaların üzerindeki biblo kutuları, ağır perdeler gitmişti. Bu değişikliğin sebebini işaret etmesi için bize sallanarak yaklaşan Della Layton'ı görmemiz yetti. Hâlâ birkaç parça parıltılı antika mobilya vardı, evet, ama geri kalan her şey beyaz ya da parlaktı. Gün ışığı sarısı yeni Sanderson perdeler ve eski, ahşap zemindeki açık renkli halılar, sade çerçevelerde modern resimler... Della bize doğru yavaşça ilerlerken gülüşünde hafif bir tedbir vardı, sanki bunu kendini zorlayarak yapıyordu. O yaklaştıkça kendimi istemsizce geri çekilirken buldum. Böylesine hamile bir kadında insanı şaşkına çeviren tuhaf bir şeyler vardı; hacmi, karnının neredeyse müstehcen kıvrımı...

“Merhaba, sen Louisa olmalısın. Tanıştığımıza çok sevindim.”

Işık saçan kızıl saçları tepeden bir tokayla tutturulmuştu. Açık mavi keten gömleği, hafifçe şişmiş bileklerinin üzerinden kıvrılmıştı. Yüzük parmağındaki devasa pırlantayı fark etmeden edemedim ve içimde ince bir sızıyla son ayların Bayan Traynor için nasıl geçtiğini merak ettim.

“Tebrikler,” dedim karnını işaret ederek. Bir şeyler daha söylemek isterdim ama karnı burnundaki bir kadına “büyük”, “büyük değil”, “on numara”, “aşırı” ya da insanların söylemek istediklerini gizlemek istediğinde kullandıkları diğer abartılı tabirlerle hitap etmek uygun kaçır mı, bilemedim. Aslında bütün bu tabirler, *oha*, demekten farklı sayılmazdı.

“Teşekkür ederim. Biraz sürpriz oldu ama heyecanla bekliyoruz.” Bakışları benden uzaklaştı. Bay Traynor ile Lily’yi izliyordu. Bay Traynor kızın bir elini hâlâ sıkıca tutuyor, vurgulamak için hafifçe vuruyor ve ona evi, nasıl nesillerdir aileden aileye aktarıldığını anlatıyordu. “Herkes çay ister mi?” diye sordu Della Layton. Ve sonra tekrar, “Steven? Çay?” diye sordu.

“Harika olur, hayatım. Teşekkür ederim. Lily, çay içer misin?”

“Ben meyve suyu alabilir miyim, lütfen? Ya da biraz su?” Lily gülümsedi.

“Yardım edeyim,” dedim Della’ya. Bay Traynor duvardaki atalarının portrelerini anlatmaya başlamıştı. Eli Lily’nin dirseğinde, burnunun oradakinin burnuna benzerliğinden, saç renginin şuradakinin saç renginin aynısı olmasından dem vuruyordu.

Della bir süre onları izledi ve yüz hatlarının arasında hoşnutsuzluğa yakın bir duygunun alevlendiğini gördüğümü düşündüm. Beni ona bakarken yakaladı ve aceleyle gülümsedi, sanki duygularının böylesine açığa çıkması onu utandırmıştı. “Harika olur. Teşekkür ederim,” dedi.

Mutfakta birbirimizin etrafında dolandık, süt, şeker, çaydanlık çıkardık ve bisküvilerle ilgili nazikçe sorular sorduk. Della o kadar aşağıya rahatça uzanamadığından ben eğilip fincanları çıkardım ve mutfak tezgâhının üzerine yerleştirdim. Fincanların değiştiğini fark ettim. Kendisinden önceki kadının tercih ettiği çiçek desenli,

eskimiş porselenler yerine modern, geometrik bir tasarım tercihi etmişti. Hepsinin üzerinde yabancı şifalı otların ve çiçeklerin Latince isimleri yazıyordu. Bayan Traynor'ın buradaki otuz sekiz yıllık memuriyetine dair tüm izler süratle ve acımasızca silinmiş gibi görünüyordu.

"Evet... güzel görünüyor. Farklı," dedim.

"Evet. Şey, Steven boşanma sırasında mobilyalarının çoğunu kaybetti. O yüzden görünümü biraz değiştirmemiz gerekti." Çay kutusuna uzandı. "Nesillerdir ailesinde olan birçok şeyi kaybetti. Tabii ki o kadın alabildiği her şeyi aldı."

Bana bir bakış attı, sanki müttefik olarak görülüp görülemeyeceğimi değerlendiriyordu.

Tuhaf bir şekilde vefasızlık etmişim gibi hissederek, "Bayan... Camilla'yla uzun süredir konuşmuyorum... Will'den beri..." dedim.

"Peki, o zaman. Steven bu kızın bir anda kapının önünde biterdiğini söyledi." Gülümsemesi küçük ve sabitti.

"Evet. Sürpriz oldu. Ama Lily'nin annesiyle tanıştım ve o... şey, belli ki bir süre Will'le gerçekten yakınmış."

Della elini ensesine koydu, sonra su ısıtıcısına döndü. Annem onun komşu kasabadaki küçük bir hukuk danışmanlığı bürosunun başında olduğunu söylemişti. *Otuz yaşına kadar evlenmeyen kadını sorgulayacaksın*, demişti küçümseyerek. Sonra bana doğru hızlıca bir bakış atıp, *kırk, yani kırktan sonra demek istedim*, demişti.

"Neyin peşinde sence?"

"Efendim?"

"Sence ne istiyor? Kız?"

Koridordan Lily'nin sesini duyabiliyordum, çocuksu ve ilgili bir tavırla sorular soruyordu. İçimi tuhaf bir korumacılık hissi kapladı. "Bir şey *istediğini* sanmıyorum. Hiç tanışmadığı bir babası

olduğunu henüz öğrendi ve onun ailesini tanımak istiyor. *Kendi ailesini.*"

Della suyu ısıtıp boşalttı ve çay yapraklarını ölçtü (tıpkı Bayan Traynor'ın yapacağı gibi bolca koymuştu). Kaynar suyu yavaşça, üzerine sıçratmamaya dikkat ederek döktü. "Steven'i çok uzun zamandır seviyorum. O... o geçen yıldan beri çok zor zamanlar geçiriyor. Eğer şey olursa..." Konuşurken bana bakmadı. "Eğer şu noktada Lily onun hayatını karıştırırsa üstesinden gelmekte çok zorlanacak," dedi.

"Lily'nin ikinizin de hayatını karıştırmaya çalıştığını sanmıyorum," dedim dikkatlice. "Ama bence büyükbabasını tanımaya hakkı var."

"Tabii ki," dedi rahatça, otomatik gülümsemesini takınmayı unutmadan. O anda içsel bir sınavı geçemediğimi fark ettim ve aynı zamanda da umursamadığımı. Sonra tepsiyi bir şeyler mırıldanarak son bir kez kontrol eden Della onu aldı ve benim kekle demliği getirme teklifimi kabul ederek önümden salona doğru ilerledi.

"Sen nasılsın bakalım, Louisa?"

Bay Traynor rahat koltuğunda arkasına yaslandı, sarkmış yüz hatlarını kocaman bir gülümseme bölüyordu. Çay içilen süre boyunca Lily'yle neredeyse durmaksızın konuşmuştu. Annesi, nerede yaşadığı, ne okuduğu hakkındaki soruları (Lily ona okuldaki sorunlarından bahsetmedi), pastayı meyveli mi yoksa çikolatalı mı sevdiği ("Çikolatalı mı? Ben de!") -yoksa zencefilli mi seviyordu (hayır)- ve kriketi sevip sevmediği (pek sevmezmiş... "Eh, bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek!") gibi sorular takip etti. Ona, oğluna olan benzerliğine güvenmiş gibi görünüyordu. Şu noktada Lily annesinin Brezilyalı bir kucak dansçısı olduğunu açıklasa bile Bay Traynor muhtemelen umursamazdı.

Lily'ye gizlice bakışını izledim. Konuşurken onu yandan ince-liyordu, sanki orada Will'i de görebilecekti. Diğer zamanlardaysa ifadesinde titreşen bir hüznü yakaladım. Benim de aklımdan geçeni düşündüğünden şüpheleniyordum; oğlunun onu asla tanıyamaya-cağına dair duyduğu şu yeni keder. Sonra neredeyse gözle görülür bir şekilde toparlandı, biraz daha dik oturmak için kendini zorladı ve hazır bir gülümseme yüzüne geri döndü.

Ona yarım saat boyunca çevreyi gezdirmiş ve döndüklerinde Lily'nin labirentten çıkış yolunu buluşunu heyecanla anlatmıştı: "Hem de ilk denemesinde! Genetik bir beceri olsa gerek." Lily bir ödül kazanmış gibi kocaman gülümsemişti.

"Ya sen, Louisa? Senin hayatında neler oluyor?"

"İyiym, teşekkür ederim."

"Hâlâ şey olarak mı... bakıcı olarak mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Ben... ben bir süre gezdim, şimdiyse havaalanında çalışıyorum."

"Ah! Güzel! British Airways'tir umarım."

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Yönetimde misin yoksa?"

"Barda çalışıyorum. Havaalanının barında."

Yalnızca bir saniye tereddüt ettikten sonra kararlı bir ifadeyle başını salladı.

"İnsanların barlara her zaman ihtiyacı vardır. Özellikle de ha-valimanlarında. Ben uçağa binmeden önce mutlaka duble viskimi içerim, değil mi hayatım?"

"Evet, içersin," diye cevap verdi Della.

"Sanıyorum herkesin her gün bir yerlere koşturmasını izlemek de oldukça ilginçtir. Heyecan verici olmalı."

"Başka planlarım da var."

“Tabii ki vardır. Güzel. Güzel...”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Doğum ne zaman?” dedim dikkatleri başka yöne çekmek için.

“Gelecek ay,” dedi Della, ellerini karnına koyarak. “Kızımız olacak.”

“Ne kadar güzel. Adını ne koyacaksınız?”

Aralarındaki bakışma, müstakbel anne ve babanın bir isimde karar kıldığını ama onu kimseye söylemek istemediğini gösteriyordu.

“Ah... bilmiyoruz.”

“Çok tuhaf geliyor. Bu yaşta yeniden baba olmak. Hayal edemiyorum bile. Bez değiştirmek falan.” Della’ya bir bakış attıktan sonra güven verici bir şekilde ekledi: “Fakat olağanüstü bir şey tabii. Çok şanslı bir adamım. İkimiz de çok şanslıyız, öyle değil mi Della?”

Della ona gülümsedi.

“Kesinlikle,” dedim. “Georgina nasıl?”

Bay Traynor’m yüz ifadesindeki anlık değişimi yalnızca ben fark etmiş olabilirim. “Ah, o iyi. Hâlâ Avustralya’da.”

“Doğru.”

“Birkaç ay önce buralara uğradı... ama zamanının çoğunu annesiyle geçirdi. Çok meşguldü.”

“Öyledir.”

“Sanırım bir erkek arkadaşı var. Biri bana erkek arkadaşı olduğunu söylemişti, eminim. Yani bu da... bu da güzel.”

Della elini uzatıp onun elinin üzerine koydu.

“Georgina kim?” Lily bisküvi yiyordu.

“Will’in kız kardeşi,” dedi Bay Traynor ona dönerek. “Senin halan! Evet! Aslında senin yaşındayken sana biraz benziyordu.”

“Fotoğrafını görebilir miyim?”

“Senin için bir tane bulurum.” Bay Traynor yanağını kaşıdı. “Şu mezuniyet fotoğrafını nereye koyduğumuzu hatırlamaya çalışıyorum.”

“Çalışma odanda,” dedi Della. “Kalkma, hayatım. Ben getiririm. Hareket etmem lazım.”

Kanepeden destek alarak kalktı ve ağır adımlarla odadan çıktı. Lily de onunla gitmekte ısrar etti. “Fotoğrafların hepsini görmek istiyorum. Kime benzediğimi bulmak istiyorum.”

Bay Traynor arkalarından baktı, hâlâ gülümsüyordu. Oturduk ve sessizlik içinde çayımızı yudumladık. Bana döndü: “Onunla konuştu mu?.. Camilla’yla?”

“Nerede yaşadığını bilmiyorum. Bilgilerini sizden isteyecektim. Lily’nin de onunla tanışmak istediğini biliyorum.”

“Zor zamanlar geçirdi. En azından George öyle diyor. Aslında pek konuşmadık. Şeyden dolayı durum biraz karışık...” Başıyla kapıyı işaret etti ve neredeyse duyulmayacak şekilde iç geçirdi.

“Ona siz söylemek ister misiniz? Lily’yi?”

“Ah, hayır. Ah... Hayır. İsteyeceğimden emin değilim...” Elini kaşının üzerinde gezdirdi. “Sen yapsan daha iyi olur.”

Adresi ve telefonu bir kâğıda yazıp bana uzattı. “Biraz uzak” olduğunu belirtti ve özür diler gibi gülümsedi. “Sanırım yeni bir başlangıç yapmak istedi. Ona en iyi dileklerimi ilet, olur mu? Tuhaf... sonunda, bu şartlarda bir torun sahibi olmamız.” Sesini alçaltarak ekledi: “İlginç bir şekilde şu anda hissettiklerimi gerçekten anlayabilecek tek kişi Camilla.”

Karşımda başka biri oturuyor olsaydı o anda ona sarılabilirdim ama biz İngiliz’dik ve bu adam bir zamanlar hesapta benim patronum olmuştu, o yüzden yalnızca birbirimize acemice gülümsedik. Ve belki de başka bir yerde olmayı istedik.

Bay Traynor sandalyesinde doğruldu. “Yine de ben şanslı bir adamım. Bu yaşta taze bir başlangıç. Bunu gerçekten hak ettim mi, emin değilim.”

“Mutluluk insanın neyi hak ettiğiyle ilgili bir şey mi, bilmiyorum.”

“Peki ya sen? Will’e ne kadar düşkün olduğunu biliyorum.”

“Onun yerini doldurmak imkânsız.” Boğazımın düğümlendiğinin farkındaydım. Normale döndüğünde Bay Traynor hâlâ bana bakıyordu.

“Oğlum hayat doluydu, Louisa. Sana bunu söylememe gerek yok.”

“Ama mesele de bu işte, değil mi?”

Bekledi.

“Bu konuda hepimizden iyiydi.”

“Sen de oraya geleceksin, Louisa. Hepimiz oraya geliyoruz. Kendi yollarımızdan.” Dirseğime dokundu, yüz ifadesi yumuşaktı.

Odaya dönen Della tepsiyi doldurmaya başladı, fincanları öyle gösterişli bir şekilde diziyordu ki ancak bir şey ima ediyor olabilirdi.

“Gitsek iyi olur,” dedim Lily’ye. Elinde çerçeveli bir fotoğrafla içeri girerken ayağa kalktım.

“Bana benziyor, değil mi? Sizce gözlerimiz benziyor mu? Acaba benimle konuşmak ister mi? E-posta adresi var mı?”

“Eminim isteyecektir,” dedi Bay Traynor. “Ama senin için sorun olmayacaksa, Lily, onunla önce ben konuşmak isterim. Hepimiz için çok büyük bir haber, sindirmemiz gerekecek. Alışması için ona birkaç gün vermek en iyisi.”

“Tamam. Ne zaman gelip sizle kalabilirim?”

Sağımda Della’nın fincanı neredeyse düşürmesinin tangirtisini duydum. Hafifçe eğildi ve tepsidekileri düzeltti.

“Kalmak mı?” Bay Traynor öne eğildi, sanki onu doğru duyduğundan emin değildi.

“Eh. Sen benim büyükbabamısın. Belki buraya gelip yazın kalanını sizinle geçirebilirim diye düşündüm. Birbirimizi daha yakından tanırız. Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki, öyle değil mi?” Yüzü beklentiyle aydınlandı.

Bay Traynor, Della’ya doğru baktı ve kadının yüz ifadesi, söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçmesine yol açtı.

“Bir ara seni burada ağırlamayı çok isteriz,” dedi Della. Tepsiyi önünde tutuyordu. “Ama şimdilik ilgilenmemiz gereken başka şeyler var.”

“Della ilk çocuğunu doğuracak işte. Şey isteyebilir bence...”

“Steven’la bir süre baş başa zaman geçirmeye ihtiyacım var. Bir de bebekle.”

“Size yardım edebilirim. Bebeklerle aram çok iyidir,” dedi Lily.

“Erkek kardeşlerim bebekken onlara hep ben bakardım. Ve korkunç çocuklardı. Gerçekten berbat bebeklerdi. Yani her dakika cıglık cıglığa bağırıyorlardı.”

Bay Traynor, Della’ya baktı. “Eminim harika bir iş çıkarıyordur, Lily, tatlım,” dedi. “Sadece şu anda iyi bir zaman değil.”

“Ama bir sürü odanız var. Misafir odalarından birinde kalabilirim. Burada yaşadığımın farkına bile varmazsınız. Bezlerle falan ilgilenirim, hem bebek bakıcılığı da yaparım ki siz dışarı çıkabilesiniz. Ben sadece...” Lily devam etmedi. Bakışlarını Bay Traynor ile Della arasında gezdirdi, bekledi.

“Lily...” dedim rahatsız bir şekilde kapının yanında duraksayarak.

“Beni burada istemiyorsunuz.”

Bay Traynor bir adım attı, bir elini Lily’nin omuzuna koyacak gibiydi. “Lily, tatlım. Öyle demek...”

Lily geri çekildi. “Torunun olması fikri hoşuna gidiyor ama aslında beni hayatınızda istemiyorsun. Siz sadece... sadece bir ziyaretçi istiyorsunuz.”

“Zamanlamayla alakalı, Lily,” dedi Della sakince. “Sadece... şey... ben Steven için, yani büyükbaban için uzun zaman bekledim ve bebeğimizle geçireceğimiz bu zaman bizim için çok değerli.”

“Ama ben değilim.”

“Bununla hiç alakası yok.” Bay Traynor yeniden ona doğru hareketlendi.

Lily onu eliyle kovaladı. “Ah, Tanrım, hepiniz aynısınız. Siz ve küçük, mükemmel aileleriniz. Dışarıya tamamen kapalı. Hiçbirinde bana yer yok.”

“Ah, yapma ama. Dramatize etmeye gerek...” diye başladı Della.

“Git başımdan!” diye patladı Lily. Della geri çekildi ve Bay Traynor’ın gözleri şaşkınlıkla açılırken Lily koştu. Ben de onları misafir odasında bırakıp sessizce Lily’nin peşinden gittim.

Onuncu Bölüm

Nathan'a e-posta gönderdim. Şöyle bir cevap geldi:

Lou, uyuşturucu kullanmaya mı başladın? Ne diyorsun sen?

Ona tekrar yazdım, bu kez biraz daha ayrıntılıydı. Bunun üzerine her zamanki sakinliğine dönmüş gibi geldi.

Bak sen yaşlı kurda. Demek bizim için hâlâ sürprizleri var...

Lily'den iki gün boyunca haber almadım. Bir yanımda endişeli, diğer yanımda kısa süreli sükûnetten dolayı memnundu. Will'in ailesiyle ilgili peri masalı düşüncelerinden kurtulduğunda kendi ailesiyle köprüler kurmaya daha meyilli olur mu diye aklımdan geçirdim. Sonra acaba Bay Traynor arayışını düzeltmek için onu arar mı diye merak ettim. Ardından da Lily'nin nerede olduğunu ve yokluğunun kapımın önünde durup onu izleyen genç adamla ilgisini merak ettim. O çocuğa dair bir şey aklımdan çıkmıyordu, onu sorduğumda Lily'nin verdiği kaçamak cevaplarla ilgili bir şey.

Sam'i çok düşünmüştüm, kaçır gibi gittiğim için pişmandım. Geriye dönüp bakınca yaptıklarım fazlasıyla duygusal ve tuhaf görünüyordu, yanından öylece kaçmak... Israrla olmadığımı söylediğim biri gibi görünmüş olmalıydım. Onu Hayata Devam Edenler

Çemberi'nin dışında bir dahaki görüşümde çok sakın davranacak, belki de gizemli, depresyonda-olmayan-insan gülümsemesini takınıp merhaba diyecektim.

İşteyse yuvarlanıp gidiyordum. Yeni bir kız işe başlamıştı: Vera. Katı bir Litvanyalıydı. Bardaki görevlerini yüzünde, yakınlara bir yerlere yerleştirdiği bombayı hayal eden birinin tuhaf, yarım ağız gülümsemesiyle tamamlıyordu. Richard'ın duyamayacağı zamanlarda bütün erkeklere, "Pislik, pislik yaratıklar," diyordu.

Richard sabahları "motivasyon" konuşmaları yapmaya başlamıştı. Sonrasında da ayağa fırlayıp, "EVET!" diye bağırmamız gerekiyordu. Bunu her yapışında kıvrıkcık peruğum başımdan kayıyor, Richard ise suratını asıyordu. Sanki peruğumun kayması kafamda durmayan naylon bir peruk takmanın riskine değil de bir şekilde kişiliğimdeki bir eksikliğe işaret ediyordu. Vera'nın peruğu başında sabit duruyordu. Belki de düşmeye yeltenmeyecek kadar korkuyordu.

Bir gece eve döndüğümde internette ergenlerin sorunlarıyla ilgili bir araştırma yaptım, hafta sonunun yarattığı hasarı onarıp onaramayacağımı anlamaya çalışıyordum. Hormonlara bağlı patlamalar üzerine pek çok şey yazmasına rağmen on altı yaşında bir genç kızın, artık hayatta olmayan kuadriplejik babasının hayattaki ailesiyle nasıl tanıştırılması gerektiği üzerine hiçbir şey yazılmamıştı. Saat on buçukta pes ettim, kıyafetlerimin yarısının hâlâ kutularda olduğu odama göz gezdirdim, bu işi bu hafta kesinlikle halledeceğime dair kendi kendime söz verdim ve kendimi bunu kesinlikle yapacağıma ikna ettikten sonra uykuya daldım.

Sabaha karşı saat iki buçukta birinin ön kapımı zorlarken çıkardığı seslere uyandım. Yataktan tökezleyerek çıktım, elime bir paspas aldım ve sonra gözümü gözetleme deliğine dayadım. Kalbim küt küt atıyordu. "Polisi arıyorum!" diye bağırdım. "Ne istiyorsun?"

“Ben Lily. *Yok artık.*” Kapıyı açar açmaz içeri daldı. Yarım yamalak gülüyor, leş gibi sigara kokuyordu. Rimeli gözlerinin çevresine bulaşmıştı.

Sabahlığımın önünü bağladım ve kapıyı arkasından kapattım. “Tanrı aşkına, Lily. Gecenin bir yarısı.”

“Dans etmeye gitmek ister misin? Gidip dans edebiliriz diye düşündüm. Dans etmeye bayılırım. Aslında bu tam olarak doğru değil. Dans etmeyi gerçekten severim ama buraya gelmemin sebebi o değil. Annem beni içeri almadı. Kilitleri değiştirmişler. İnana-biliyor musun?”

Buna verecek bir cevabım vardı, alarmı sabah saat altıya kurulu bir insan olarak ilginçtir ki bunu anlayabiliyordum.

Sertçe duvara yaslandı. “Aptal kapıyı açmadı bile. Sadece posta deliğinden bağırdı. Sanki... berduşun tekiyim. İşte ben de... burada kalırım diye düşündüm. Ya da dans etmeye gidebiliriz.” Yanımdan salınarak geçti ve ses sistemine doğru ilerleyip müziğin sesini kulakları sağır edecek kadar açtı. Kapatmak için peşinden koştum ama elimi yakaladı. “Haydi, dans edelim, Louisa! Biraz kıvırtman lazım! Hep mutsuzsun! Bırak kendini! Haydi!”

Elimi ondan kurtardım ve aşağıdan öfkeli ayak sesleri gelmeye başladığı sırada ses düğmesine atıldım. Döndüğümde Lily boş odaya girip ortadan kaybolmuştu. Biraz sendeledikten sonra sonunda kamp yatağına yüzüstü devrildi.

“Aman Tanrım. Bu yatak *o kadaaar* dandik ki!”

“Lily! Buraya öylece gelip... Ah, Tanrı aşkına.”

“Sadece bir dakika,” dedi boğuk bir ses. “Tam anlamıyla bir mola. Sonra dans etmeye gidiyorum. Hatta gidiyoruz.”

“Lily. Yarın sabah işe gideceğim.”

“Seni seviyorum, Louisa. Bunu hiç söylemiş miydim? Seni gerçekten seviyorum. Herkesin içinde bir tek sen...”

“Buraya öylece devrilemezsin...”

“Hımmmm, disko şekerlemesi yapayım...”

Hareketsizleşti.

Omuzuna dokundum.

“Lily... Lily?”

Cevap kısa bir horultuydu.

İç geçirdim, birkaç dakika bekledim ve sonra yırtık pırtık ayakkabılarını ve cebindekileri (sigara, cep telefonu, buruşmuş bir beşlik) dikkatli bir şekilde çıkarıp odama götürdüm. Onu yan çevirip kurtarma pozisyonuna getirdim ve son olarak sabahın üçünde, uykum kaçmış bir halde, boğulur korkusuyla uyuyamayacağımı bilerek sandalyeye oturup onu izlemeye başladım.

Lily'nin yüzü huzurluydu. Temkinle çatılan kaşları ve çılgın, aşırı hevesli gülümsemesi doğaüstü ve güzel bir sükûnete dönüşmüştü. Davranışları ne kadar sinir bozucu olsa da öfkelenemedim. O pazar günü canının nasıl yandığını yansıtan yüzünü aklımdan çıkaramıyordum. Lily benim tam tersimdi. Bir acıyı büyütmez, onu içine almazdı. Saldırır, sarhoş olur, unutmaya çabalarken Tanrı bilir neler yapardı. Babasına düşündüğümünden daha çok benziyordu.

Bununla nasıl başa çıkardın, Will, diye sordum içimden.

Fakat Will'e yardım etmekte nasıl zorlandıysam Lily konusunda da o kadar zorlanıyordum. Bunu nasıl düzelterceğimi bilmiyordum.

Kız kardeşimin sözlerini düşündüm: *Başa çıkamayacaksın, farkında mısın? Ve haklı olduğu için şafak sökmeden önceki birkaç durgun dakika boyunca ondan nefret ettim.*

Bir rutinimiz olmuştu, Lily beni birkaç günde bir görmeye geliyordu. Kapımın önünde hangi Lily'yle karşılaşacağımı asla kestiremiyordum. Çılgınca neşeli Lily dışarı çıkıp şu restoranda yemek yememizi ya da aşağıdaki duvarda duran inanılmaz, muhteşem kediye bakma-

mızı mı talep edecekti yoksa yeni keşfettiği bir grubun şarkılarıyla salonda dans mı edecekti? Belki de durgun, temkinli Lily içeri girerken bana sessizce selam verecek, sonra kanepeme uzanıp televizyon izleyecekti. Bazen Will’le ilgili rastgele sorular sorardı: Hangi programları seviyordu? (Hiç televizyon izlemezdi, film izlemeyi tercih ediyordu.) Favori meyvesi var mıydı? (Çekirdeksiz üzüm. Kırmızı olanlar.) En son ne zaman kahkaha attığını görmüştüm? (Pek kahkaha atmazdı ama gülümsemesi... Gülümsemesini hayal edebiliyordum, bembeyaz dişlerin nadiren görülebilecek ışıltısı... Gülümserken gözleri kırışırdı.) Cevaplarımı tatmin edici bulup bulmadığını asla anlayamazdım.

Bir de yaklaşık on günde bir karşımda sarhoş Lily olurdu. Daha da kötüsü (hiç emin değildim) gece yarısından sonra kapıma dayanıp saatle ve kaçan uykumla ilgili itirazlarımı görmezden gelerek rimel bulaşmış yanakları, teki eksik ayakkabısıyla sendeleyerek yanımdan geçer ve küçük kamp yatağında sızardı. Sabah ben çıkarken kalkmayı reddederdi.

Hiç hobisi yoktu ve çok az arkadaşı var gibiydi. Sokakta herkesle rahatça konuşur, yabancı bir çocuğun utanmaz kaygısızlığıyla iyilik isterdi. Fakat evdeyken telefona cevap vermez ve tanıştığı kişilerin ondan hoşlanmamasını bekliyor gibi görünürdü.

Çoğu özel okul yaz tatiline girdiği için benim evimde olmadığına ya da annesini ziyaret etmediğinde ona nerede olduğunu sordum ve kısa bir duraksamadan sonra, “Martinlerde,” dedi. Martin’in onun erkek arkadaşı olup olmadığını sorduğumda hem inanılmaz aptalca hem de iğrenç bir şey söyleyen yetişkinlere karşılık olarak verilen evrensel ergen yüz ifadesini takındı.

Bazen öfkeli olurdu, bazen kaba. Ama onu asla reddedemiyordum. Ne kadar başına buyruk davransa da benim dairemin onun için güvenli bir sığınak olduğu hissine kapılmıştım. Kendimi ipuçları ararken buldum: telefonundaki mesajları incelemek (şifreliydi),

ceplerinde uyuşturucu aramak (tek bir esrarlı sigara dışında hiçbir şey yoktu)... Bir keresinde de içeri gözü yaşlı ve sarhoş bir halde girdiğinde apartmanımın önünde duran arabayı gözetlemiştim. Neredeyse kırk beş dakika boyunca kesik kesik korna sesi gelmişti. Sonunda komşularımdan biri aşağı inmiş ve cama o kadar sertçe vurmuştu ki içerideki her kimse arabayı çalıştırıp uzaklaşmıştı.

Bir sabah ikimize de kahve yaparken, "Biliyorsun, seni yargıladığımdan değil ama ne yaptığını bilmeyecek kadar sarhoş olmak iyi bir fikir değil, Lily," dedim. Lily artık yanımda o kadar çok zaman geçiriyordu ki yaşam tarzımı ona uydurmak zorunda kalmıştım: Artık iki kişilik alışveriş yapıyor, benim olmayan dağınıklığı topluyor, sıcak içeceklerden iki tane yapıyor, *aman Tanrım, iğrenç*, feryatlarından kurtulmak için banyonun kapısını kilitlemeyi aklımdan çıkarmıyordum.

"Hem de nasıl yargılıyorsun. 'İyi bir fikir değil,' tam olarak bu anlama gelir."

"Ben ciddiylim."

"Ben senin hayatını nasıl yaşayacağına karışıyor muyum? Dairenin iç karartıcı olduğunu ve topallayan bir porno perisine dönüştüğün zamanlar dışında yaşama isteğini kaybetmiş biri gibi giyindiğini söylüyor muyum? Söylüyor muyum? Söylüyor muyum? Hayır. Hiçbir şey demiyorum, o yüzden beni rahat bırak."

O zaman ona anlatmak istedim. Dokuz yıl önce başıma gelenleri anlatmak istedim. Çok içtiğim bir gece ayakkabısız ve sessizce ağlar haldeyken kız kardeşimin beni nasıl eve taşıdığını söylemek istedim. Ama şüphesiz ki çoğu itirafımda olduğu gibi bunu da aynı çocuksu küçümsemeyle karşılayacaktı. Şimdiye kadar bu konuşmayı yalnızca bir kişiyle yapmayı başarabilmiştim. Ve o da artık burada değildi. "Ayrıca beni gecenin bir yarısı uyandırman hiç adil değil. Sabahları iş için erken kalkmam gerekiyor."

“Öyleyse bana bir anahtar ver. O zaman seni uyandırmam, değil mi?”

Kazanan tarafa özgü o gülümsemesiyle beni çarpmıştı. Gülümsemesi nadir ve büyüleyiciydi. Will’inkine, kendimi ona bir anahtar verirken bulmama neden olacak kadar çok benziyordu. Anahtarı ona uzatırken bile kız kardeşimin ne diyeceğini biliyordum.

O sıralarda Bay Traynor’la iki defa konuştum. Lily’nin iyi olduğunu öğrenmeyi arzu ediyordu ve hayatını nasıl sürdüreceği konusunda endişelenmeye başlamıştı. “Yani parlak bir kız olduğu açık. On altı yaşında okulu bırakması iyi bir fikir değil. Ebeveynleri bu konuda bir şey demiyor mu?”

“Sanırım çok sık konuşmuyorlar.”

“Onlarla ben konuşayım mı? Sence üniversite için fona ihtiyacı var mı? Boşanmadan beri durumların eskisinden biraz daha sıkışık olduğunu söylemeliyim ama Will iyi bir miktar para bıraktı. Belki bu iş için kullanmak... uygun olabilir diye düşündüm.” Sesini alçalttı. “Della’ya şimdilik bir şey söylememek akıllıca olur tabii. Yanlış düşüncelere kapılmasını istemiyorum.” *Doğru düşünce nedir ki*, sorusunu sorma isteğime karşı koydum.

“Louisa, sence Lily’yi geri dönmesi için ikna edebilir misin? Onu aklımdan çıkaramıyorum. Yeniden denemek istiyorum. Eminim Della da onu daha yakından tanımak isteyecektir.”

Mutfakta birbirimizin etrafında parmak uçlarımızda yürürken Della’nın yüzündeki ifadeyi hatırladım ve Bay Traynor durumu görmezden mi geliyor, yoksa sadece iflah olmaz bir iyimser mi, diye merak ettim.

“Denerim,” diye söz verdim.

Sıcak bir yaz hafta sonunda boşalan şhirdeki evinde yalnızsan içe-
rinin tuhaf bir sessizliği oluyor. Gündüz vardiyasıdaydım, mesaim
saat dörtte bitti, eve saat beşte bitkin bir halde vardım ve ev birkaç
saatliğine bana kaldığı için içten içe memnun oldum. Duş aldım,
biraz kızarmış ekmek yedim, asgari ücretten fazla veren ya da de-
ğişken çalışma saatli sözleşmesi olmayan işler var mı diye internete
göz attım. Sonra içeriye esinti girmesi için bütün pencereleri açıp
salonda oturdum. Şehrin ılık havadan süzülen seslerini dinledim.

Genelde hayatımdan makul derecede memnundum. Basit zevkler
için minnettar olmanın önemini bilecek kadar çok grup seansına
katılmışım. Sağlıklıydım. Ailemi geri kazanmışım. Çalışıyordum.
Will'in ölümüyle barışamadıysam bile en azından gölgesinin al-
tından sürünerek çıkabilecekmiş gibi hissediyordum.

Ama yine de...

Böyle gecelerde, aşağıdaki sokaklar gezinen çiftlerle doldu-
ğunda, kahkaha atan insanlar barlardan dışarı taşıtığında, şimdiden
yemek ve gece eğlencesi, kulübe gitme planları yapıldığında içimi
acıyordu. İlkel bir duygu bana yanlış yerde olduğumu, bir şeyleri
kaçırdığımı söylüyordu.

İşte en çok o anlarda geride bırakıldığımı hissediyordum.

Biraz ortalığı toparladım, üniformamı yıkadım ve sonra tam da
sessiz bir melankolinin içine dalmak üzereyken zil çaldı. Kalktım
ve bıkkınlıkla diyafonu açtım. Bir APS şoförünün yol sormasını
ya da yanlış adrese getirilmiş bir Hawaii pizzasıyla karşılaşmayı
bekliyordum ama onun yerine bir erkek sesi duydum.

"Louisa?"

Kim olduğunu anında anlamama rağmen, "Kimsiniz?" dedim.

"Sam. Ambulansçı Sam. İşten eve dönüyordum, buradan geçince
sadece... Yani o gece o kadar aceleyle gittin ki her şey yolunda mı
diye sormak istedim."

“İki hafta sonra mı? Şimdiye kadar kediler beni yemiş olabilirdi.”

“Yemediklerini tahmin ediyorum.”

“Kedim yok.” Kısa bir sessizlik. “Ama ben iyiyim, Ambulansçı Sam. Teşekkürler.”

“Harika... Bunu duymak güzel.”

Diyafonun karıncalı siyah beyaz ekranından onu görebilmek için döndüm. Üzerinde acil görevlisi üniforması yerine motosikletçi ceketi vardı, sonra onu üzerinden çıkarıp yüzünü yola çevirdi. İç çektiğini gördüm ve bu küçük hareket beni konuşmaya itti. “Eee, ne haber?”

“Pek bir şey yok. Genellikle birileriyle diyafondan sohbet etmeyi deneyip başarısız oluyorum.”

Kahkaham fazla hızlıydı. Fazla gürültülüydü. “Ben denemeyi yıllar önce bıraktım,” dedim. “Onlara içki ısmarlamayı bayağı, bayağı zorlaştırıyor.” Güldüğünü gördüm. Sessiz daireme göz gezdirdim. Ve düşünmeden kelimeler ağzımdan döküldü: “Orada kal. Aşağıya geliyorum.”

Arabamı getirecektim ama yedek motosiklet kaskını uzatınca kendi ulaşımımı sağlamakta ısrarcı davranmak mızımlık olur gibi geldi. Anahtarlarımı cebime sıkıştırdım ve binmemi işaret etmesini beklemeye başladım.

“Ambulans görevlisisin ve motosiklet kullanıyorsun.”

“Biliyorum. Ama günahlar açısından bakınca aslında elimde kalan tek günah bu.” Pis pis sıırttı. İçimdeki bir şey beklenmedik şekilde yalpaladı. “Kendini benimle güvende hissetmiyor musun?”

Bu sorunun uygun bir cevabı yoktu. Bakışlarımı ondan ayırmadan arkaya atladım. Tehlikeli bir şey yapsa da sonrasında beni onarmak için gerekli becerilere sahipti.

“O zaman ne yapıyorum?” dedim kaskı başıma takarken. “Daha önce bunun gibi bir şeye hiç binmemiştim.”

“Koltuğun yanındaki gidonlara tutun ve sadece motosikletle birlikte hareket et. Bana yaslanma. Eğer halinden memnun değilsen omuzuma dokun, dururum.”

“Nereye gidiyoruz?”

“İç dekorasyon konusunda iyi misindir?”

“Umutsuz vakayım. Neden?”

Kontağı çevirdi. “Sana yeni evimi gösteririm diye düşünmüştüm.”

Sonra trafiğin içine daldık. Arabaların ve kamyonların arasından girip çıkıyor, otoyol levhalarını takip ediyorduk. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, sırtına doğru yaslandım ve ciyakladığımı duymaması için dua ettim.

Şehrin bittiği noktaya vardık. Burası bahçelerin büyüyüp çayır-lara dönüştüğü, evlerin numaralar yerine isimlerinin olduğu bir yerd. Öncekinden çok da farklı olmayan bir köyün içinden geçtik ve Sam motosikletini bir bahçe kapısının önünde yavaşlattı. Sonunda motoru durdurdu ve bana inmemi işaret etti. Kalbim hâlâ kulaklarımın içinde atarken kaskımı çıkardım ve gidonları tutmaktan kaskatı kesilmiş olan parmaklarımla terden yapışan saçlarımı dağıtmaya çalıştım.

Sam kapıyı açtı ve bana yol gösterdi. Alanın yarısı otlaktı, diğer yarısı inaysa beton ve cüruf tuğlalar yığılmıştı. İnşaatın ardındaki köşede yüksek çitlerle çevrili bir tren vagonu duruyordu, onun yanındaysa birkaç tavuğun durup beklentiyle bize doğru baktığı bir kümes.

“Benim evim.”

“Güzelmış!” Etrafıma baktım. “Hımmm... evin nerede?”

Sam otlağın içinde yürümeye başladı. “Orada. Temelleri orada. Bunları dizmek üç ayımı aldı.”

“Burada mı yaşıyorsun?”

“Aynen.”

Beton levhalara bakakaldım. Ona döndüğümde yüz ifadesi, dilimin ucuna kadar gelen şeyi söylememe engel oldu. “Eee, bütün akşam orada dikilecek misin? Yoksa bana rehberli bir tur mu attıracaksın?”

Akşam güneşinde yıkanıp çimen ve lavanta kokularıyla, arıların tembel vızıltısıyla çevriliyken bir levhadan diğerine yürüdük. Sam pencerelerin ve kapıların nerede olacağını gösterdi. “Burası banyo.”

“Biraz fazla havadar.”

“Evet. O konuda bir şeyler yapmam gerekiyor. Dikkat et. Orası gerçekte kapı eşiği değil. Şu anda aslında duşa girdin.”

Bir tuğla yığınının üzerinden başka bir büyük, gri levhaya geçti ve elini uzattı ki ben de güvenle üzerlerine çıkabileyim. “Burası da salon. Yani şuradaki pencereden bakarsan...” Parmaklarıyla bir kare yaptı. “Açık kır manzarasını görebilirsin.”

Aşağıdaki pırıl pırıl manzaraya baktım. Şehirden on beş değil, milyonlarca kilometre uzakta gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve bu beklenmedik anın tadını çıkardım. “Güzel ama bence kanepen yanlış yerde,” dedim. “Sana iki tane lazım. Biri buraya, biri de belki şuraya. Galiba burada da bir penceren var?”

“Ah, evet. Çift taraflı olmalı.”

“Hımm. Ayrıca deponu kesinlikle yeniden gözden geçirmelisin.”

Çılgınca olan şey şuydu: Yürüyüp konuşmaya başlamamızdan sonraki birkaç dakika içinde evi gerçekten görebilmiştım. Sam’in ellerinin çizdiği şekilleri takip ederek işaret ettiği görünmez şömineleri, hayalinden çağrılan merdivenleri, şekillendirdiği görünmez

tavanları izledim. Fazla uzun pencerelerini, arkadaşının yıllanmış bir meşeden oyduğu tırabzanları görebiliyordum.

Son banyonun da üzerinden geçtikten sonra, "Çok güzel olacak," dedim.

"On yıl içinde. Ama evet, ben de öyle umuyorum."

Bahçeye göz gezdirdim, bostanı, kümesi, kuş ötüşlerini içime çektim. "Sana söyleyeyim, beklediğim bu değildi. İnşaatçı çağırasın gelmiyor mu hiç?"

"Herhalde sonunda çağıracağım. Ama kendim yapmayı seviyorum. Ev inşa etmek insanın ruhuna iyi geliyor." Omuz silkti. "Bütün gününü bıçak yaralarını, kendine fazla güvenen bisikletçileri, kocaları tarafından kum torbası niyetine kullanılan kadınları ve rutubet yüzünden kronik astım geçiren çocukları iyileştirmekle geçirince..."

"...ve çatılardan düşen üşütük kadınları."

"Onlar da var tabii." Beton mikserini ve tuğla yığınına işaret etti. "Başa çıkabilmek için bunu yapıyorum. Bira?" Tren vagonuna zıplayıp ona katılmam için beni çağırırdı.

İçerisi artık yük vagonu değildi. Küçük, tertemiz bir mutfak bölümü ve ucunda, üzerine sinmiş bal mumunun ve yolcuların kokusunun hâlâ belli belirsiz alınabildiği L şeklinde, kapitone koltuk vardı. "Karavanları sevmiyorum," dedi açıklarcasına. Koltuğu gösterip eliyle oturmamı işaret ettikten sonra buzdolabından soğuk bir bira çıkardı, kapağını açtı ve şişeyi bana uzattı. Kendisi için de ocağa bir cezve koydu.

"Sen içmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "İşe başladıktan birkaç sene sonra eve gelip rahatlamak için bir içki içmeye başladım. Sonra ikiye çıktı. Sonra o iki taneyi içmeden rahatlayamadığımı fark ettim, hatta belki üçüncüyü de." Çay kutusunu açtı ve fincana bir poşet çay

bıraktı. “Ve sonra ben... bir yakınımı kaybettim ve kendi kendime ya şimdi duracağımı ya da içmeyi bir daha asla bırakmayacağımı söyledim.” Bunu söylerken yüzüne bakmadı, yalnızca vagonunun içinde yürüdü. Dar duvarların arasında iri ama tuhaf bir şekilde zarif bir varlığı vardı. “Ara sıra bir biram var ama bu gece değil. Hem seni eve bırakacağım.”

Böyle yorumlar, gerçekten tanımadığım bir adamla bir tren vagonunda oturmanın garipliğini yok ediyordu. İnsan kırık, kısmen çıplak vücudunu iyileştiren biriyle arasına nasıl mesafe koyabilirdi ki? Sizi eve bırakma planından bahseden bir adamın yanında kendinizi nasıl gergin hissedebilirdiniz? Sanki ilk buluşmamızın havası birini tanımanın önündeki o olağan, sıkıntılı engelleri kaldırmıştı. Karşımdaki adam beni iç çamaşırlarımla görmüştü. Lanet olsun, derimin altını bile görmüştü. Bu da Sam’in yanındayken kimsenin yanında olmadığı kadar rahat hissettiğim anlamına geliyordu.

Vagon bana çocukluğumda kitaplarda okuduğum Çingene karavanlarını hatırlatıyordu. Burada her şeyin bir yeri vardı ve dar alanda bir düzen sağlanmıştı. Ev rahatlığındaydı ama sadeydi ve kesinlikle bir erkek elinden çıkmaydı. İçeride hoş bir güneşte ısınmış ahşap, sabun ve domuz pastırması kokusu vardı. Temiz bir başlangıç olduğunu tahmin ettim. Jake ile eski evlerine neler olduğu aklıma takıldı. “Peki... eee... Jake burayı nasıl buluyor?”

Elinde çayıyla bankın diğer ucuna oturdu. “Başta delirdiğimi düşündü. Şimdiyse burayı oldukça seviyor. Nöbetim olduğunda hayvanlarla o ilgileniyor. Ben de karşılığında, on yedi yaşına girdiğinde ona tarlada araba kullanmayı öğreteceğime dair söz verdim.” Kupasını kaldırdı. “Tanrı yardımcım olsun.”

Ben de şerefine biramı kaldırdım.

Belki ılık bir cuma akşamı konuşurken gözlerini çevirmeyen ve birazcık parmaklarınızla karıştırmak istediğiniz saçları olan bir adamla dışarıda oturmanın beklenmedik keyfindendi ya da

belki de sadece ikinci biradandı ama sonunda iyi vakit geçirmeye başlamıştım. Vagonun içi havasızlaşınca dışarıdaki katlanır sandalyelere taşındık ve tavukların çimenleri gagalamasını izledim. Garip bir şekilde huzur vericiydi ve Sam'in, evlerinden çıkarılabilmesi için dört ekip gereken obez hastalarla ve dikiş atılırken bile birbirine saldırmaya çalışan genç çete üyeleriyle ilgili hikâyelerini dinledim. Biz konuşurken kendimi ona kaçamak bakışlar atarken buldum. Ellerinin kupayı tutuşunu, her iki gözünün de çevresinde cetvelle çizilmiş gibi kusursuz üç çizginin belirmesine neden olan beklenmedik gülümsemelerini izliyordum.

Bana anne ve babasını anlattı. Babası emekli bir itfaiyeci, annesiyse kariyerini çocukları için bırakmış bir gece kulübü şarkıcısıydı. ("Bence kostümün o yüzden bana hitap etti. Işıltıya alışkınım.") Kaybettiği karısının ismini anmadı ama annesinin Jake'in hayatındaki kadın etkisinin eksikliğinden ötürü endişelendiği gözleminde bulundu. "Ayda bir gelip onu toparlıyor ve Cardiff'e geri götürüyor ki o ve kız kardeşleri üzerine titreyebilsin, karnını doyursun ve yeterince çorabı olduğundan emin olsun." Dirseklerini dizine koydu. "Jake gideceği zaman yakınıyor ama bu duruma içten içe bayılıyor."

Ona Lily'nin geri döndüğünden bahsettim. Traynor ailesiyle tanışma hikâyesini dinleyince yüzünü buruşturdu. Lily'nin değişken ruh hallerinden, dengesiz davranışlarından bahsettim ve bunların hepsi beklenen şeylermiş gibi başını salladı. Lily'nin annesini anlattığımdaysa başını iki yana salladı. "Varlıklı olmaları onları iyi birer anne ve baba yapmaya yetmiyor," dedi. "Sosyal yardım alıyor olsaydı o annesinin muhtemelen Sosyal Hizmetler'den bir misafiri olurdu." Kupasını bana doğru kaldırdı. "Güzel bir şey yapıyorsun, Louisa Clark."

"Çok iyi yaptığımdan emin değilim."

"Ergenlerle baş etmeye çalışan hiç kimse başarılı olduğunu hissetmez," dedi. "Sanırım onların olayı da bu."

Evinde rahatına bakan, tavuklarıyla ilgilenen Sam ile Hayata Devam Edenler Çemberi'nde dinlediğimiz, hıçkıra hıçkıra ağlayan zamparayı bağdaştırmak zordu. Ama dünyaya sunmayı seçtiğiniz kişilik ile içinizdeki çok farklı olabileceğini biliyordum. Kederin, insanı anlam vermenin mümkün olmadığı şekillerde davranmaya itebileceğini biliyordum. “Tren vagonuna bayıldım,” dedim. “Görünmez evine de.”

“O zaman yeniden geleceğini umuyorum,” dedi.

İflah olmaz pompacı. Eğer kadınları böyle tavlıyorsa, diye düşündüm biraz da özlemle, o zaman, dostum, cidden iyiydi. Tam tesirli bir karışımdı: yasını centilmence tutan bir baba, nadir gülümsemeler, tek eliyle tavuğu yakalayışı ve tavuğun halinden oldukça memnun görünmesi. Kendi kendime ruh hastası kız arkadaşlardan biri olmayacağımı tekrarlıyordum. Ama yakışıklı bir adamla nazikçe flört etmenin içten içe verdiği bir keyif vardı. Endişe ya da sessiz öfkeden başka bir şey hissetmek güzeldi. Bu iki duygu, günlük hayatımın büyük bir kısmını kaplıyor gibiydi. Son aylarda karşı cinsle diğer tüm yakınlaşmalarım gücünü alkolden almış, taksiyle ve duşta dökülen kendinden tikslenme gözyaşlarıyla sona ermişti.

Ne düşünüyorsun, Will? Sence uygun mu?

Hava kararmıştı, tavukların kızgınlıkla gıdaklaya gıdaklaya kümeslerine dönüşünü izledik.

Sam onları seyretti ve arkasına yaslandı. “Benimle konuşurken, Louisa Clark, başka bir yerde bambaşka bir konuşma yaşandığı hissine kapılıyorum.”

Zekice bir cevapla karşılık vermek istedim. Ama haklıydı ve söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

“Sen ve ben. İkimiz de bir şeyin etrafından dolanıyoruz.”

“Çok açık sözlüsün.”

“Şimdi de seni huzursuz ettim.”

“Hayır.” Ona bir bakış attım. “Şey, belki biraz.”

Arkamızda bir karga gürültüyle göğe yükseldi, çırpıtı kanatları durgun havanın içine titreşimler gönderiyordu. Saçımı düzeltme isteğiyle savaştım ve onun yerine biramın son yudumunu aldım. “Peki. Tamam. O zaman gerçek bir soru: Sence birinin ölümünü atlatmak ne kadar zaman alıyor? Yani gerçekten sevdiğin birinin.”

Bunu ona neden sordum, bilmiyorum. Durumunu düşününce neredeyse gaddarlık derecesinde patavatsızca bir soruydu. Belki de iflah olmaz pompacının meydana çıkmasından korkmuştum.

Sam’in gözleri büyüdü. “Vay canına. Şey...” Önce kupasına baktı, sonra karanlık çayırlara döndü. “Bir gün atlatılabilir mu, emin değilim.”

“Çok iç açıcı.”

“Hayır. Cidden. Bunun üzerine çok düşündüm. Bununla, onlarla yaşamayı öğreniyorsun. Çünkü artık yaşayan, nefes alan insanlar olmasalar da seninle kalıyorlar. Başta hissettiğin ezici keder değil. Dibe vurduğun, yanlış yerlerde ağlamana sebep olan ve sevdiğin insan ölmüşken hâlâ hayatta olan bütün aptallara mantıksız bir öfke duymayı sağlayan o duygu değil. Sadece alışmayı öğrendiğin bir şey. Bir deliğinin olmasına alışmak gibi. Bilmiyorum. Sanki çörek yerine... donut olmuşsun gibi.”

Yüzünde öyle bir mutsuzluk vardı ki kendimi bir anda suçlu hissettim. “Bir donut.”

“Saçma bir benzetme,” dedi yarım yamalak bir gülümsemeyle.

“Öyle demek isteme...”

Başını iki yana salladı. Önce ayaklarının arasındaki çimenlere, sonra yan yan bana baktı. “Haydi. Seni eve bırakayım.”

Çayırdan geçip motosikletine doğru yürüdük. Hava serinlemişti, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunu görünce ceketini uzattı

ve iyi olduğumu söylediğimde ısrar etti. İyi hissettiren bir ağırlığı vardı ve yoğun bir şekilde erkeksiydi. Nefes almamaya çalıştım.

“Bütün hastalarını böyle mi ağırlarsın?”

“Sadece yaşayanları.”

Kahkaha attım. Kahkaham beklemediğim bir şekilde çıkmıştı, hesapladığımdan daha yüksek sesliydi.

“Aslında hastalarla çıkmamamız gerekiyor.” Yedek kaskı uzattı. “Ama sanırım artık hastam sayılmazsın.”

Kaskı aldım. “Bu da aslında randevu değildi zaten.”

“Değil miydi?” Ben motosiklete binerken bilge bir edayla başını aşağı yukarı salladı. “Öyle olsun bakalım.”

On Birinci Bölüm

O haftaya Hayata Devam Edenler Çemberi'ne geldiğimde Jake orada değildi. Daphne mutfağında bir erkek olmayınca kavanozları açamadığını anlatıyordu. Sunil erkek kardeşinden kalan birkaç parça eşyanın diğer kardeşler arasında paylaşılmasının yarattığı sorunlardan bahsederken ben kendimi kilise koridorunun sonundaki ağır, kırmızı kapıların açılmasını beklerken buldum. Kendi kendime onun iyi olup olmadığı konusunda endişelendiğimi, babasının davranışlarından duyduğu rahatsızlığı güvenli bir yerde ifade edebilmesi gerektiğini söyledim. Görmeyi umduğum kişinin asla motosikletine yaslanmış olan Sam olmadığını kesin bir şekilde tekrarladım.

“Seni engellemeye çalışan küçük şeylerden bahsedebilir misin, Louisa?”

Belki de Jake grupla ilişkisini kesmiştir, diye düşündüm. Belki de artık ihtiyacı kalmadığına karar vermiştir. Bunu herkes söylüyordu, insanların ayrıldığı oluyordu. Buraya kadardı. İkisini de bir daha görmeyecektim.

“Louisa? Gündelik şeyler? Bir şeyler olmalı.”

O çayırı düşünüp duruyordum. Tren vagonunun sade sınırlarını, Sam'in çayırı bir kolunun altında tavukla, sanki kıymetli bir çıkın taşıyormuş gibi yürüyerek geçişini düşünüp duruyordum. Tavuğun göğsündeki tüyler yumuşacıktı.

Daphne beni dürttü.

“İnsanı gündelik hayatta kaybını düşünmeye iten küçük şeyleri tartışıyorduk,” dedi Marc.

“Seksi özlüyorum,” dedi Natasha.

“Bu küçük bir şey değil,” diye cevap verdi William.

“Kocamı tanıımıyordun,” dedi Natasha ve kendini tutamayarak güldü. “Pek sayılmaz. Çok kötü bir şakaydı. Özür dilerim. Bana ne oldu böyle, bilmiyorum.”

“Şaka yapmak iyidir,” dedi Marc onu yüreklendirerek.

“Olaf’ın hali vakti yerindeydi. Aslında fazlasıyla yerindeydi.” Natasha’nın gözleri aramızda titreyerek gezindi. Kimse konuşmayınca ellerini havaya kaldırdı, otuz santimetre kadar birbirinden ayırdı ve başını abartılı hareketlerle salladı. “Çok mutluyduk biz.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Güzel,” dedi Marc. “Bunu duymak güzel.”

“Kimsenin şey düşünmesini istemiyorum... Yani insanların kocamı düşünürken aklıma bunu getirmesini istemiyorum. Şeyinin küçük...”

“Eminim kimse kocanla ilgili böyle bir şey düşünmüyordur.”

“Eğer konuşmaya devam edersen ben düşünmeye başlayacağım.”

“Kocamın penisini düşünmenizi istemiyorum,” dedi Natasha. “Hatta kocamın penisini düşünmenizi yasaklıyorum.”

“O zaman onunla ilgili konuşma artık!” dedi William.

“Penislerle ilgili konuşmasak olur mu?” dedi Daphne. “Biraz tuhaf hissediyorum. Eskiden ‘iniş takımı’ dediğimizde bile rahibeler bizi cetvelle döverdi.”

Marc’ın sesinde artık ümitsizlik vardı. “Acaba sohbetimizi şeyden çıkarıp... kayıplarımızın sembollerine dönebilir miyiz? Louisa, sen bize sana kaybını anlatan küçük şeylerden bahsedecektin.”

Natasha'nın ellerini yeniden kaldırdığını, görünmez bir şeyin uzunluğu sessizce ölçtüğünü görmezden gelmeye çalışarak oturdum.

"Sanırım oturup bir şeyleri tartışacağım birinin olmasını öz-lüyorum," dedim dikkatle.

Aynı fikri paylaştığımızı belli eden bir mırıldanma oldu.

"Yani ben öyle kocaman bir arkadaş grubu olan insanlardan değilim. Son erkek arkadaşım ile uzun yıllar beraberdik ve biz... biz pek dışarı çıkmazdık. Bir de o vardı... Bill. Onunla konu-şup dururduk. Müzik hakkında, insanlar hakkında, yaptığımız ve yapmak istediklerimiz hakkında... Ve ben asla yanlış bir şey söylemekten ya da birini gücendirmekten çekinmezdim çünkü o beni 'biliyordu', anlıyor musunuz? Şimdiyse Londra'ya taşındım ve tek başıma gibiyim, ailemden uzağım ve onlarla konuşmak her zaman... dikkat istiyor."

"Aynen," dedi Sunil.

"Ve bu aralar onunla gerçekten konuşmak istediğim bir şeyler oluyor. Kafamda konuşuyorum ama aynı şey değil. Öylesine gidip, 'Hey, bu konuda ne düşünüyorsun?' diyebilmeyi öz-lüyorum. Ve ne derse dersin muhtemelen doğru şeyi söyleyeceğini bilmeyi de..."

Grup bir süre sessiz kaldı.

"Bizimle konuşabilirsin, Louisa," dedi Marc.

"Mesele... karışık."

"Her zaman öyledir," dedi Leanne.

Yüzlerine baktım. Nazik ve umutlu bir ifadeyle yüzüme ba-kıyorlardı ve söylediğim hiçbir şeyi anlamaları mümkün görün-müyordu. Yani *gerçekten* anlamaları.

Daphne ipek atkısını düzeltti. "Louisa'nın ihtiyacı olan, ko-nuşabileceği başka bir genç adam. Tabii ki öyle. Genç ve güzelsin. Başka birini bulacaksın," dedi. "Ve sen, Natasha. Çık ve sahalara dön. Benim için artık çok geç ama siz ikiniz bu eski ve köhne

salonda oturmamalısınız. Üzgünüm, Marc ama oturmamalılar. Dışarıda dans ediyor, gülüyor olmalısınız.”

Natasha’yla birbirimize baktık. Belli ki o da dansa gitmeyi ancak benim kadar istiyordu.

Bir anda aklıma Ambulansçı Sam geldi ama düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

“Ve eğer başka bir penis istersen,” dedi William, “eminim senin için bir şeyler...”

“Tamam, millet. Haydi, vasiyetnamelere geçelim,” dedi Marc. “Bulduğu vasiyetnameye şaşırın var mı?”

*

Saat dokuzu çeyrek geçe bitkin halde eve döndüğümde Lily’yi televizyonun önündeki kanepede pijamalarıyla uzanırken buldum. Çantamı yere bıraktım. “Ne zamandır buradasın?”

“Kahvaltıdan beri.”

“İyi misin?”

“Hı hı.”

Yüzünde ya hastalık ya da bitkinlik belirtisi olan bir solgunluk vardı.

“Kendini kötü mü hissediyorsun?”

Bir kâsedan patlamış mısır yiyordu, kırıntıları almak için kâsenin dibini parmaklarıyla miskin miskin araştırdı. “Bugün bir şey yapasım gelmedi sadece.”

Telefonu çaldı. Gelen mesaja ilgisizce göz attı, sonra telefonu kendinden uzaklaştırıp kanepenin minderlerinden birinin altına itti.

“Gerçekten her şey yolunda mı?” diye sordum bir süre sonra.

“İyi.”

İyi görünmüyordu.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“İyiym, dedim.”

Konuşurken yüzüme bakmadı.

Lily geceyi benimle geçirdi. Ertesi gün ben işe gitmeye hazırlanırken Bay Traynor aradı ve onunla konuşmak istedi. Lily kanepede boylu boyunca gerindi ve telefondakinin kim olduğunu söyleyince bana boş gözlerle baktı. Sonra bir eliyle uzanıp ahizeyi isteksizce aldı. Lily onu dinlerken ben de yanında durdum. Bay Traynor’ın söylediklerini olmasa da ses tonunu duyabiliyordum. Nazik, güven verici ve yumuşaktı. Konuşması bittiğinde Lily kısa bir süre duraksadı ve sonra, “Tamam. Peki,” dedi.

Telefonu geri uzattığında, “Onunla tekrar görüşecek misin?” diye sordum.

“Londra’ya gelip beni görmek istiyor.”

“Eee, ne güzel.”

“Ama şimdi *ondan* çok uzaklaşamaz çünkü doğum her an başlayabilir.”

“Seni onların yanına götürmemi ister misin?”

“Hayır.”

Dizlerini çenesinin altında birleştirdi, kumandaya uzandı ve kanallara baktı.

Bir dakika sonra, “Konuşmak ister misin?” diye sordum.

Cevap vermedi ve birkaç dakika geçince konuşmanın bittiğini anladım.

Perşembe günü yatak odama girdim, kapıyı kapattım ve kız kardeşimi aradım. Haftada birkaç kez konuşuyorduk. Anne ve babamıza

karşı duyduğum yabancılaşma, artık konuşmalarımız bir mayın tarlasında geçiyormuşçasına ağırlığını hissettirmedeği için daha rahattık.

“Sence bu normal mi?”

“Bir keresinde babam ben on altı yaşındayken onunla iki hafta boyunca konuşmadığımı söylemişti. Sadece homurdanmışım. Ve aslında gayet mutluydum.”

“O homurdanmıyor bile. Sadece perişan görünüyor.”

“Bütün ergenler öyledir. Fabrika ayarları öyle. Asıl neşeli olanını görürsen endişelenmelisin, ya dev bir yeme bozukluğunu saklıyordur ya da Boots’tan ruj çalışıyordur.”

“Son üç günü kanepede yatarak geçirdi.”

“Yani?”

“Bence bir sorun var.”

“O on altı yaşında. Babasının varlığından bile haberi yoktu ve onunla tanışmadan adam öteki dünyaya gitti. Annesi Boksurat dediği biriyle evlendi, stajyer Reggie ve Ronnie Kray izlenimi veren iki erkek kardeşi var ve evinin kilidini değiştirdiler. Onun yerinde olsaydım ben bir yıl boyunca kanepeden kalkmazdım.” Treena çayından höpürdeterek bir yudum aldı. “Ayrıca bardaki işine parıltılı yeşil spandeks kumaştan elbise giyen ve buna kariyer diyen biriyle yaşıyor.”

“Lureks. Lureks o.”

“Her neyse. Eee, kendine ne zaman düzgün bir iş bulacaksın?”

“Yakında. Önce bu durumu çözmem lazım.”

“Bu durum?”

“Morali gerçekten bozuk. Haline üzülüyorum.”

“Benim moralimi ne bozuyor, biliyor musun? Kendine belli bir hayat yaşamak için söz verip durman ve sonra yoluna çıkan her evsiz barksız için kendini feda etmen.”

“Will evsiz barksız biri değildi.”

“Ama Lily öyle. Bu kızı tanımıyorsun bile, Lou. Hayatında ilerlemeye odaklanman gerekiyor. Hayatını askıya almak için başka bir bahane daha bulmak yerine özgeçmişini bir yerlere göndermeli, tanıdıklarınla konuşmalı, güçlü yanlarını öğrenmelisin.”

Dışarıya, şehrin semalarına baktım. Yan odada televizyonun mırıltısını, sonra Lily’nin ayağa kalktığını, buzdolabına doğru yürüdüğünü ve kendini tekrar koltuğa bıraktığını duyabiliyordum. “Peki, sen ne yapardın, Treen? Sevdğin adamın çocuğu karına çıkıveriyor ve diğerk herkes onun sorumluluğunu üzerinden atmış gibi görünüyor. Sen de mi arkanı dönüp giderdin?”

Kız kardeşim kısa bir an için sessiz kaldı. Bu nadir yaşanan bir olaydı ve kendimi konuşmaya devam etmek zorunda hissettim. “Yani eğer sekiz yıl sonra herhangi bir sebepten Thom’la aranız açılırsa –diyelim ki çocuk yalnız başına kaldı ve hayatı raydan çıktı– sence yardım istediğı tek insan da onun tam bir karın ağrısı olduğuna karar verseydi çok mu harika olurdu? Çekip gitmeleri, kendi keyiflerine bakmaları mı doğru?” Başımı duvara yasladım. “Doğru olanı yapmaya çalışıyorum, Treen. Üzerime gelme, tamam mı?”

Cevap yoktu.

“Kendimi daha iyi hissediyorum. Tamam mı? Yardım ettiğimi bilince kendimi daha iyi hissediyorum.”

Kız kardeşim o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kapattığını düşündüm. “Treen?”

“Pekâlâ. Şey, sosyal psikolojide ergenlerin yüz yüze iletişimi fazlasıyla yorucu bulduklarıyla ilgili bir şeyler okuduğumuzu hatırlıyorum.”

“Onunla kapının arkasından mı konuşayım yani?” Bir gün kız kardeşimle, bir konuyu aptalın tekine açıklamaya çalışan birinin bıkkın iç geçirmesini içermeyen bir telefon görüşmesi yapacaktım.

“Hayır, salak. Eğer onu konuşturacaksan birlikte bir şeyler yapmanız gerekiyor, yan yana.”

Cuma akşamı eve dönüş yolunda büyük bir yapı markete uğradım. Apartmana döndüğümde poşetleri merdivenlerde dört kat sürükledim ve kendimi içeri attım. Lily tam da onu bulmayı beklediğim yerdeydi: televizyonun karşısında uzanmış halde. “O ne?” diye sordu.

“Boya. Daire biraz eskimiş. Sen de içeriyi biraz aydınlatmamı söyleyip duruyordun. Bu sıkıcı, eski manolya renginden kurtulabiliriz diye düşündüm.”

Kendini tutamadı. Kendime içecek bir şeyler hazırlamakla meşgulmüşüm gibi yaptım, göz ucuyla esneyip kalkmasını ve boya tenekelerini incelemesini izledim. “Bu da daha az sıkıcı sayılmaz. Açık gri gibi bir şey.”

“Grinin moda olduğunu söylediler. Güzel olmayacağını düşünüyorsan geri götürebilirim.”

Boyaya göz attı. “Hayır. İyidir.”

“Senin kaldığın odanın iki duvarını krem, bir duvarını gri yapabiliriz diye düşündüm. Sence yakışır mı?” Konuşurken boya fırçalarını ve ruloları paketinden çıkararak oyalandım. Üzerime eski bir gömlek ve şort geçirdim, sonra da Lily’ye müzik açıp açamayacağını sordum.

“Ne tür müzik?”

“Sen seç.” Bir sandalyeyi kenara çektim ve yere duvar boyunca örtü serdim. “Baban müzikal açıdan tam bir zevksiz olduğumu söylemişti.”

Lily bir şey demedi ama dikkatini çekmiştim. Bir boya kutusunu açtım ve karıştırmaya başladım. “Beni ilk konserime götürmüştü. Klasik müzikti, pop değil. Kabul etmemin tek nedeni, bu sayede evden çıkacak olmasıydı. İlk zamanlar dışarı çıkmayı pek sevmezdi. Üzerine gömlek ve güzel bir ceket giydi, işte o zaman onu ilk kez şey gibi görmüştüm...” O dik, mavi yakanın arasından yükselen yüzü gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı hatırladım, kazadan önceki adamdı o. Yutkundum. “Neyse. Sıkılmaya hazır gitmiştim ve ikinci yarıyı tam bir manyak gibi ağlayarak geçirdim. Hayatım boyunca duyduğum en inanılmaz şeydi.”

Kısa bir sessizlik.

“Neydi, peki? Ne dinlemiştiniz?”

“Hatırlayamıyorum. Sibelius mu? Öyle biri var mıydı?”

Omuz silkti. Ben boyamaya başladım ve o da yanıma gelip bir fırça aldı. Başta bir şey demedi ama kendini görevinin yinelenen doğasında kaybetmiş gibiydi. Dikkatliydi de, yere boya damlatmamak için örtüyü düzeltiyor, fırçayı kutunun kenarına siliyordu. Mırıltıyla bir şeyler rica etmek dışında konuşmadık: *Bana küçük fırçayı uzatabilir misin? Sence ikinci kat yeterli olacak mı? Aramızdaki ilk duvarı boyamak yalnızca yarım saatimizi aldı.*

“Eee, ne düşünüyorsun?” dedim hayranlıkla. “Sence bir tane daha yapabilir miyiz?”

Örtüyü çekip diğer duvarda çalışmaya başladı. Daha önce hiç duymadığım bir alternatif müzik grubunun şarkılarını açmıştı, kulağa neşeli ve hoş geliyordu. Omuzumdaki ağrıyı ve esneme isteğimi görmezden gelerek yeniden boyamaya başladım.

“Birkaç tane resim almalısın.”

“Haklısın.”

“Evde Kandinsky’nin büyük bir baskısı var. Odama pek uymuyor. İstersen sana getirebilirim.”

“Harika olur.” Artık daha hızlı çalışıyordu, duvar boyunca koşturuyor, büyük pencerenin çevresini dikkatlice boyuyordu.

“Düşünüyordum da,” dedim, “Will’in annesiyle konuşmalıyız. Büyükannenle. Ona yazmama ne dersin?”

Hiçbir şey demedi. Çömeldi, görünüşe göre duvarı süpürgeliğe kadar özenle bir kat daha boyamaya kendini kaptırmıştı. Sonunda ayağa kalktı. “Onun gibi biri mi?”

“Kimin gibi?”

“Bayan Traynor da Bay Traynor gibi biri mi?”

Üzerine çıkmak için kullandığım kutudan indim ve fırçamı tenekenin kenarına sildim. “Bayan Traynor... farklıdır.”

“Yani sığırın teki demek istiyorsun.”

“Öyle değil. Sadece... onu tanımak biraz daha uzun zaman alabiliyor.”

“Yani sığırın teki ve senden hoşlanmayacak demek istiyorsun.”

“Hiç de öyle bir şey demiyorum, Lily. Ama o, duygularını kolayca gösteren biri değildir.”

Lily iç geçirdi ve boya fırçasını bıraktı. “Resmen dünyada sahip olduğunu bilmediği büyükanne ve büyükbabasını keşfeden tek insanım ve sonra ikisinin de benden hoşlanmadığını öğreniyorum.”

Birbirimize baktık. Sonra bir anda, beklenmedik bir şekilde gülmeye başladık.

Boya tenekesinin kapağını kapattım. “Haydi,” dedim. “Dışarı çıkalım.”

“Nereye?”

“Biraz eğlenmem gerektiğini söyleyen sensin, nereye gideceğimizi de sen söyle.”

Lily sonunda hangisinin makbul olduğuna karar verene dek saklama kutularımdan bir dizi bluz çıkardım. Sonra beni West End'in yakınlarında yer alan bir arka sokaktaki küçük, depo tarzı bir kulübe götürmesine izin verdim. Kulüpteki kapı görevlileri onu ismen tanıyordu ve kimse onun on sekiz yaşından küçük olabileceğini bir an bile düşünmüyor gibiydi. "Doksanların müzikleri çalıyor. Eski zamanların müzikleri!" dedi neşeyle, bense onun gözünde aslında ihtiyarın teki olduğumu fazla düşünmemeye çalıştım.

Orada kendimizi kaybedene kadar dans ettik, kıyafetlerimiz terden ıslandı, saçlarımız kafamıza yapıştı ve kalçam o kadar çok ağrıdı ki önümüzdeki hafta boyunca barın arkasında ayakta durup duramayacağımı merak ettim. Sanki dans etmekten başka yapacak hiçbir şeyimiz yokmuşçasına dans ettik. Tanrım, o kadar iyi geldi ki... Sadece var olmanın, kalabalığın içinde kendini müziğe kaptırmanın, yalnızca bir temponun farkındaki insanlarla organik bir bütün olmanın getirdiği duyguları unutmuştum. Karanlık ve gürültülü birkaç saat boyunca her şeyi bir kenara bıraktım, sorunlarım uçan balonlar gibi süzülerek uzaklaştı; berbat işim, müşkülpesent patronum, hayatıma devam etme konusundaki başarısızlığım... Canlı ve neşeli bir şeye dönüştüm. Kalabalığın içinde Lily'ye baktım. Saçları yüzünün etrafında uçuşurken gözleri kapanmıştı. Yüz hatlarında, insan kendini ritme kaptırdığında oluşan o konsantrasyon ile özgürlüğün tuhaf karışımı vardı. Sonra gözlerini açtı. Havaya kaldırdığı elinde, içinde kola olmadığı belli olan bir şişe gördüğüm için öfkelenmek istedim ama kendimi ona gülümserken buldum -kocaman, coşkulu bir sırtımaydı- ve kendini bile doğru düzgün tanımayan kafası karışık bir çocuğun bana hayatla ilgili öğretecek bunca şeyinin olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm.

Londra saat sabaha karşı ikiyi bulmasına rağmen gürültülü ve hareketliydi. Bir tiyatronun, Çin simgesinin ve büyük bir ayı kılığına

girmiş bir adamın önünde Lily'nin ikimizin *selfiesini* çekmesi için durduk (görünüşe göre her etkinlik, fotoğrafik kanıtlarla işaretlenmek zorundaydı). Sonra kalabalık sokaklarda zikzak çizerek ilerleyip gece otobüsünü aramaya başladık. Geç saate kadar açık kebab dükkânlarını, öğüren sarhoşları, pezevenkleri ve cırtlak sesli kızlar topluluğunu geçtik. Kalçam fena halde zonkluyordu ve terim nemli kıyafetlerimin altında nahoş bir şekilde soğuyordu ama yine de enerjim yerindeydi, sanki yeniden sahneye fırlatılmışım.

"Tanrı bilir eve nasıl gideceğiz," dedi Lily neşeyle.

Sonra birinin bağırdığını duydum.

"Lou!" Sam karşımdaydı, bir ambulansın şoför tarafının camından eğiliyordu. Cevap olarak elimi kaldırdığımda o da aracıyla uzun bir U dönüşü yaptı. "Yolculuk nereye?"

"Eve. Otobüs bulabilirsek tabii."

"Atlayın. Haydi. Siz kimseye söylemezseniz ben de söylemem. Biz de nöbetimizi bitiriyoruz." Yanındaki kadına baktı. "Ah, yapma, Don. O hasta. Kalçası kırık. Eve böyle yürümesine izin veremeyiz."

Lily olayların bu beklenmedik gidişatından memnundu. Sonra arka kapı açıldı ve üniformalı kadın gözlerini devirerek bize yol gösterdi. "Senin yüzünden işimizden olacağız, Sam," dedi ve sedyeye oturmamızı işaret etti. "Selam. Ben Donna. Ah, olamaz... Seni hatırlıyorum. Sen hani şu..."

"...binadan düşen. Aynen."

Lily "ambulans *selfiesi*" için beni kendine doğru çekti, Donna yeniden gözlerini devirirken ona bakmamaya çalıştım.

"Eee, nerelerdeydiniz?" diye seslendi Sam dikiz aynasından.

"Dans etmeye gittik," dedi Lily. "Louisa'yı daha az sıkıcı bir moruk olmaya ikna etmeye çalışıyordum. Sireni çalıştırabilir miyiz?"

"Hayır. Nereye gittiniz? Bu arada bunu soran da başka bir sıkıcı moruk. Nereyi söylersen söyle hiçbir fikrim olmayacak."

"Twenty-two'ya gittik," dedi Lily. "Tottenham Court Yolu'nun arkasını biliyor musun?"

"Acil soluk borusu müdahalesini orada yapmıştık, Sam."

"Hatırlıyorum. Güzel bir gece geçirmiş gibi görünüyorsunuz." Aynada bakışlarımı yakaladı ve birazcık kızardım. Dans etmeye çıktığım için bir anda memnun olmuştum. Bambaşka biriymiş gibi görünmemi sağlamıştı. Gece dışarı çıkma anlayışı bir çatıdan düşmek olan trajik bir havalimanı garsonundan fazlasıydım.

"Harikaydı," dedim gülümseyerek.

Sonra Sam gösterge panelindeki ekrana baktı. "Ah, harika. Spencer's'ta Yeşil Bir görünüyor."

"Ama dönüşe geçtik," dedi Donna. "Lennie neden bize bunu hep yapıyor? O adam sadistin teki."

"Başka kimse uygun değil."

"Neler oluyor?"

"Bir iş çıktı. Sizi bırakmam gerekebilir. Evinize fazla uzak değil gerçi. Tamam mı?"

"Spencer's," dedi Donna ve derin bir nefes aldı. "Ah, harika. Sıkı tutunun, kızlar."

Siren çalmaya başladı ve yola çıktık. Başımızın üzerinde bağıran mavi ışıkla Londra trafiğinde yalpalayarak ilerliyorduk. Lily zevkten dört köşe olmuş halde ciyaklıyordu.

Biz parmaklıklara sarılmışken Donna istasyonun hafta içi her gece Spencer's'tan telefon aldığını anlattı, ya kapanış saatine kadar dik pozisyonda kalmayı başaramayanları iyileştirmeye ya da bir akşamda içilen altı şişe biradan sonra hırçınlaşan, sağduyudan yoksun genç adamların yüzlerini dikmeye giderlerdi. "Bu delikanlıların hayata bayılmalarını beklersin ama onun yerine ceplerindeki bütün parayı kendilerini rezil etmeye harcıyorlar. Hem de her gün."

Dakikalar içinde varmıştık, ambulans kaldırımıya yığılan sarhoşları ezmek için yavaşladı. Spencer's Gece Kulübü'nün buğulu pencerelerindeki afişlerde "Kızlara gece saat ondan önce bedava içki" kampanyasının reklamları vardı. Bekârlığa veda partilerine, ıslık seslerine ve cicili bicili kıyafetlere rağmen içki bölgesinin hıncahınc dolu sokaklarında karnaval havasından çok, gergin ve patlamaya hazır bir atmosfer vardı. Kendimi tedbiri elden bırakmadan pencereden dışarı bakarken buldum. Sam arka kapıları açtı, çantasını aldı ve "Burada kalın," diyerek aşağı atladı.

Bir polis memuru ona doğru yaklaştı ve bir şeyler fısıldadı. Sonra kaldırım kenarına oturmuş, şakağına doğru kan akan genç bir adamın yanına gitmelerini izledik. Sam adamın yanına çömeldi. Polis memuruysa sarhoş seyircileri, "yardım etmeye çalışan" arkadaşları ve hıçkırarak ağlayan kız arkadaşları uzakta tutmaya çalıştı. Çevresi, *Yürüyen Ölüler*'den fırlamış gibi görünen iyi giyimli figüranlar tarafından sarılmış gibiydi. Akılsızca sallanıyor, homurdanıyorlardı ve ara sıra bir yerleri kanıyor, yere yığılıyorlardı.

"Böyle işlerden nefret ediyorum," dedi Donna, biz dışarı bakarken streç filme sarılmış tıbbi malzemelerini hızlıca kontrol etti. "Doğum sancıları başlayan bir kadını ya da kardiyomiyopatiden muzdarip tatlı, yaşlı bir kadını her zaman tercih ederim. Ah, lanet olsun, ayaklandı."

Sam genç çocuğun yüzünü incelemek için yana yatırırken saçı jöleden kalınlaşmış ve gömleğinin yakası kana bulanmış başka bir tanesi onu omuzundan yakaladı. "Hey! Ambulansa binmem lazım!"

Sam yavaşça genç sarhoşa döndü, çocuk konuşurken kan ve salya saçıyordu. "Geri çekil, dostum. Tamam mı? İşimi yapmama izin ver."

Alkol çocuğu aptallaştırmıştı. Arkadaşlarına baktı, sonra da Sam'in yüzüne yaklaşp püskürdü: "Bana geri çekilmemi söylemeye kalkma!"

Sam onu görmezden geldi ve diğer çocuğun yüzüyle ilgilenmeye devam etti.

“Hey! Hey, sen! Hastaneye gitmem gerektiğini söylüyorum.” Sam’i omuzundan itti. “Hey!”

Sam bir süre hiç kıpırdamadan çömeldiği yerde kaldı. Sonra yavaşça doğruldu ve arkasını döndü, sarhoşla burun burunaydı. “Sana anlayabileceğin dilden konuşup bir şey anlatacağım, oğlum. Araca binmiyorsun, tamam mı? İşte o kadar. O yüzden enerjini kendine sakla, git ve arkadaşlarınla geceni bitir, yaranın üzerine biraz buz koy, yarın sabah da aile hekimine görün.”

“Sen bana *hiçbir şey* söyleyemezsin. Senin ücretini ben ödüyorum. *Lanet olası burnum kırık.*”

Sam bakışlarını ondan ayırmazken çocuk bir elini savurup Sam’i göğsünden ittirdi. Sam başını eğip baktı.

“Eyvah!” dedi yanımdaya duran Donna.

Bir süre sonra Sam’in sesi duyulduğunda hırıltı şeklinde çıktı: “Tamam. Şimdi seni uyarıyorum...”

“Sen beni uyaramazsın!” Çocuğun yüzü alaycıydı. “Sen beni uyaramazsın! Kim olduğunu sanıyorsun sen?”

Donna araçtan indi ve polislerden birine doğru yavaşça koşmaya başladı. Polisin kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisinin de durumu gözden geçirdiğini gördüm. Donna’nın yüzünde yalvarır gibi bir ifade vardı. Çocuk hâlâ bağırıyor ve küfür ediyordu, şimdi de Sam’i yine göğsünden itiyordu. “Sen o *serseriyle* uğraşmadan önce benim işimi halledeceksin.”

Sam yakasını düzeltti. Yüzü tehlikeli bir biçimde hareketsizleşmişti.

Ve tam ben nefesimi tuttuğumu fark ettiğimde polis yanlarına gitmiş, ikisinin arasında durmuştu. Donna’nın eli Sam’in ceketinin kolundaydı. Onu kaldırım kenarında oturan çocuğa doğru

yönlendirdi. Polis memuru telsizine bir şeyler fısıldadı, o sırada eli sarhoş çocuğun omuzundaydı. Çocuk dönüp Sam'in ceketine tükürüverdi. "Siktir git."

Kısa, şaşkınlıkla dolu bir sessizlik oldu. Sam kaskatı kesildi.

"Sam! Haydi, gel. Bana bir yardım et, olur mu? Sana ihtiyacım var." Donna onu çekiştirdi. Sam'in yüz ifadesini bir an için yakaladığımda gözlerinin elmas kadar soğuk ve sert bir şekilde parıldadığını gördüm.

Yarı baygın genci araca yerleştirirlerken Donna, "Haydi," dedi. "Gidelim buradan."

*

Arabayı sessizce sürdü. Lily ve ben ön koltuğa, onun yanına sıkıştık. O kirli sakallı çenesini sıkarak ileriye bakarken Donna onun ceketinin arkasını temizledi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Donna neşeyle. "Geçen ay bir tanesi saçıma kusmuştu. Hem de o küçük canavar bunu bilerek yaptı. Parmaklarını boğazına sokuşturdu ve arkamdan koştu. Sırf onu evine bırakmadım diye, sanki ben lanet bir kaçak taksiyim de."

Donna ayağa kalktı ve ön tarafta duran enerji içeceğini ona uzatmamızı işaret etti. "Kaynak israfından başka bir şey değil. Ufak tefek şeyleri toparlamak yerine yapabileceklerimizi düşününce..." Bir yudum aldı, sonra baygın halde yatan genç adama baktı. "Bilmiyorum. İnsan, kafalarından neler geçtiğini merak ediyor."

"Çok bir şey değil," dedi Sam.

"Evet. Eh, bizimkini sıkı kontrol altında tutmamız gerekiyor." Donna, Sam'in omuzuna hafifçe vurdu. "Geçen sene uyarı aldı."

Sam bana yandan bir bakış attı ve bir anda utangaç bir tavır takındı. "Commercial Sokağı'nın başından bir kızı almaya gittik.

Ağız yüzü dağılmıştı. Aile içi şiddet. Onu sedyeye taşıırken erkek arkadaşı bardan koşarak çıktı ve tekrar sataştı. Kendime hâkim olamadım.”

“Ona yumruk mu attın?”

“Birden fazla,” diye dalga geçti Donna.

“Evet. Şey... hoş bir durum değildi.”

Donna bana dönüp yüzünü buruşturdu. “İşte, o yüzden bizimki başını yeniden derde sokmayı göze alamaz. Yoksa görevden alınır.”

“Teşekkürler,” dedim evin önüne geldiğimizde. “Eve bıraktığınız için yani.”

“Sizi o açık hava tımarhanesinde bırakamazdım,” dedi.

Kısa bir an için göz göze geldik. Sonra Donna kapıyı kapattı ve zil zurna sarhoş insan yükleriyle hastaneye yol aldılar.

“Ondan kesinlikle hoşlanıyorsun,” dedi Lily ambulansın gözden kayboluşunu izlerken.

Orada olduğunu bile unutmuştum. Anahtarlarım için cebime uzanırken iç geçirdim. “Pompacıymış.”

“Yani? Ben onu kesin pompalardım,” dedi Lily ben kapıyı açarken. “Yani eğer yaşlı olsaydım. Biraz da çaresiz. Senin gibi.”

“Bir ilişkiye hazır olduğumu sanmıyorum, Lily.”

Arkamdan yürüyordu, o yüzden bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu ama yemin ederim ki eve girinceye kadar bana surat yaptığı hissedebiliyordum.

On İkinci Bölüm

Bayan Traynor'a mektup yazdım. Ona Lily'den bahsetmedim. Yalnızca iyi olduğunu umduğumu, seyahatimden döndüğümü, birkaç hafta içinde bir arkadaşımın birlikte onun yaşadığı taraflarda olacağımı ve mümkünse ona merhaba demek istediğimi söyledim. Mektubu hızlı postayla gönderdim ve kutuya pıt diye düştüğünde tuhaf bir heyecan duydum.

Babam telefonda Bayan Traynor'ın, Will'in ölümünden birkaç hafta sonra Granta House'tan ayrıldığını söylemişti. Konak çalışanlarının şaşkına döndüğünü de söylemişti ama Bay Traynor'ı dışarıda, yakında doğum yapacak olan Della'yla birlikte gördüğüm zamanı hatırladım ve çalışanlardan kaçının gerçekten şaşırdığını merak ettim. Küçük şehirlerde pek az sır olurdu.

"Çok ağırına gitti," demişti babam. "Bayan Traynor gider gitmez şu kızıl saçlı kadın hemen işe koyuldu. Eline geçen fırsatın farkındaydı tabii. Hoş, olgun bir adam, kendi saçı var ve büyük bir evde oturuyor. Uzun süre bekâr kalmayacaktı tabii, öyle değil mi? Aklıma gelmişken, Lou, annenle koltuk altları hakkında konuşma şansın olmaz, değil mi? Olur mu yoksa? Biraz daha uzatırsa örmeye başlayacak artık."

Bayan Traynor'ı düşünüp durdum. Lily'yle ilgili haberleri aldığı anda nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım. İlk karşılaşmalarında Bay Traynor'ın yüzündeki neşeyi ve kuşkuyu hatırladım. Lily onun acısını dindirmeye biraz olsun yardım eder miydi? Bazen Lily'nin

televizyondaki bir şeye kahkahalarla gülüşünü ya da düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı bakışını izlerdim ve yüz hatlarında Will'i o kadar net bir şekilde görürdüm ki -burnunun kusursuz açısı, o neredeyse Slavlarinki gibi elmacık kemikleri- nefesim kesilirdi. (Bu noktada Lily genellikle homurdanmaya başlardı: "Öyle tuhaf tuhaf bakmayı kes, Clark. Beni ürkütüyorsun.")

Lily iki haftalığına kalmaya gelmişti. Tanya Houghton-Miller beni arayıp ailece Toskana'ya tatile gideceklerini ve Lily'nin onlarla gelmek istemediğini söylemişti. "Açıkçası şu sıralardaki davranışlarını düşünürsek bence gelmemesi sorun değil. Beni bitap düşürüyor."

Lily'nin nadiren evde olduğunu ve Tanya'nın ön kapının kilitlerini değiştirdiğini düşününce Lily'nin camlarına vurmadıktan ve ağıt yakmadıktan sonra birini bitap düşürmesinin oldukça zor görüldüğünü belirttim. Kısa bir sessizlik oldu.

"Kendi çocuklarınız olduğunda, Louisa, neden bahsettiğim hakkında bir fikir sahibi olabileceğinizi düşünüyorum." Ah, tüm ebeveynlerin en büyük kozu. *Ben nasıl anlayabilirdim ki?*

Bana onlar yokken Lily'nin yiyecek ve kalma masraflarını karşılamak üzere para vermeyi teklif etti. Açıkçası Lily'yi ağırlamak beklediğimden daha masraflı olsa da bu parayı almayı aklımdan bile geçirmeyeceğimi söylemekten biraz zevk aldığımı itiraf etmiyorum. Lily'nin kızarmış ekmek üzerine fasulyelerden ya da peynirli sandviçten oluşan akşam yemeklerimden memnun olmadığı ortaya çıkmıştı. Nakit para isteyip artizan ekmekler, egzotik meyveler, süzme yoğurt ve organik tavukla eve dönüyordu, yani zengin bir orta sınıf mutfağın demirbaşlarıyla. Tanya'nın evini düşündüm ve Lily'nin büyük boy buzdolabının önünde durup taze ananas dilimlerini kaygısızca ağzına dolduruşunu hatırladım.

"Bu arada," dedim, "Martin kim?"

Kısa bir duraksama oldu. “Martin benim eski ortağım. Görünüşe göre Lily onunla görüşmekte ısrar ediyor, bundan hoşlanmadığımı bile bile.”

“Numarasını alabilir miyim? Yalnızca nerede olduğundan emin olmak istiyorum. Yani siz gittiğinizde.”

“Martin’in numarası mı? Bende neden Martin’in numarası olsun ki?” diye ciyakladı ve telefon kapandı.

*

Lily’yle tanıştığımdan beri bir şeyler değişmişti. Yalnızca boş sayılabilecek dairemdeki ergen işi dağınıklık patlamasına yer açmayı öğrendiğim için değildi bu, hayatımda Lily’nin olmasından gerçekten keyif almaya başlamıştım. Birlikte yemek yiyebileceğim, kanepede yan yana oturacağım birinin olması, televizyonda her ne izliyorsak üzerine birlikte yorum yapmamız ya da bana yaptığı uydurma bir karışımından ikram ettiğinde gerçek fikrimi gizlemek hoşuma gidiyordu. *Ah, patates salatasındaki patateslerin pişirilmesi gerektiğini nereden bileyim? Tanrı aşkına, salata yani bu.*

Artık isteyken bardaki babaların iş seyahatlerine çıkmadan önce çocuklarına iyi geceler dilemelerini –*Uslu bir çocuk ol, tamam mı, Luke?.. Öyle mi?.. Yaa? Akıllı oğlum benim!*– ve telefonda hırlaşarak yapılan velayet tartışmalarını dinliyordum: *Hayır, o gün onu okuldan alabileceğimi söylemedim. Barselona planım önceden belliydi... Evet, sana söylemiştim... Hayır, hayır, beni dinlemiyorsun.*

Bir insanın bir bebek doğurup, onu sevip, büyütüp on altı yaşına geldiğinde evinin kilitlerini değiştirip o çocuğun içeri girmesini engelleyecek kadar çileden çıkabileceğine inanamıyordum. Elbette ki on altı yaşında biri hâlâ çocuk sayılırdı. Bütün o tavırlarına rağmen Lily’nin içindeki çocuğu görebiliyordum. Heyecanlarında

ve ani heveslenmelerinde oradaydı. Somurtmalarında, banyo aynasının önünde farklı görünüşler denemesinde ve ani bir şekilde gelen, masum uykusunda oradaydı.

Kız kardeşimi ve Thom'a duyduğu katıksız sevgiyi düşündüm. Artık birer yetişkin olmamıza rağmen bizi teşvik eden, Treena'yla benim için endişelenen, bizi destekleyen anne ve babamı düşündüm. Ve o anlarda Will'in, Lily'nin hayatındaki yokluğunu kendi hayatımdaki kadar hissettim. *Burada olmalıydın, Will, dedim ona sessizce. Asıl sana ihtiyacı vardı.*

Bir günlük izin aldım – Richard'a göre bu büyük bir ayıptı ("İşe döneli henüz beş hafta oldu. Neden yine ortadan kaybolman gerekiyor, gerçekten anlamıyorum."). Gülümsedim, minnettar bir İrlandalı dansçı kız edasıyla reverans yaptım, sonrasında eve döndüğümdeyse Lily'yi boş odayı zümrüt yeşilinin özellikle parlak bir tonuna boyarken buldum. Ben ağzım açık bakakalırken, "Biraz canlandırmak istediğini söylemiştin," dedi. "Merak etme. Boyanın parasını kendi cebimden ödedim."

Peruğumu çıkarıp ayakkabılarımın bağcıklarını çözerken, "Şey..." dedim. "Sadece akşama kadar bitirmeye gayret et çünkü yarın için izin aldım." Bir yandan da kotumu giyiyordum. "Ve sana babanın sevdiği bazı şeyleri göstereceğim."

Durdu, halıya yeşil boya damlatıyordu. "Ne gibi şeyler?"
"Görürsün."

Günü araba kullanarak geçirdik. Fonda Lily'nin iPod'undaki, aşka ve kaybetmeye dair iç sızlatan ağıtlardan sonra birden bütün insanlığa karşı nefretin kulakları sağır edici, öfkeli marşlarına geçen çalma listesi vardı. Otoyoldayken zihnen sesin üzerine yükselip yola odaklanma sanatında ustalaştım, yanımda oturan Lily ise başını

tempoya uygun olarak ileri geri sallıyor ve ara sıra gösterge panelinin üzerinde doğaçlama davul performansı sergiliyordu. *Keyif alması güzel*, diye düşündüm. Zaten kimin iki tane çalışan kulak zarına ihtiyacı vardı ki?

Stortfold'dan başladık ve Will'le benim eskiden oturup bir şeyler yediğimiz yerleri ziyaret ettik. Şehrin yukarısında yer alan çayırlardaki piknik alanlarını, Will'in şatonun sınırlarındaki en sevdiği bankları gördük ve tüm bu süre boyunca Lily, sıkıldığını belli etmemeye gayret edecek kadar zarifti. Açık konuşmak gerekirse bir dizi çayır konusunda heyecan uyandırmak oldukça zordu. O yüzden oturup ona Will'le ilk tanıştığımda onun nadiren evden çıktığını ve çeşitli dalavere ve gıcıklıklarla onu yeniden dışarı çıkarmayı kafama koyduğumu anlattım. “Şunu anlamalısın,” dedim, “baban birine bağımlı olmaktan nefret ediyordu. Ve bizim dışarı çıkmamız yalnızca başkasına bel bağlamak zorunda kalması değil, aynı zamanda başkasına bel bağlarken görülmek zorunda olması anlamına geliyordu.”

“Bu kişi sen olsan bile.”

“Bu kişi ben olsam bile.”

Bir an için düşüncelere daldı. “Ben de olsam insanların beni öyle görmesinden nefret ederdim. Islak saçla görülmekten bile hoşlanmıyorum.”

Will'in bana “iyi” ve “kötü” modern sanat arasındaki farkı açıklamaya çalıştığı (hâlâ anlamıyordum) galeriyi ziyaret ettik ve Lily duvarlardaki hemen hemen her şeye burun kıvırdı. Will'in bana farklı şarap türlerini tattırdığı şarap tüccarının kapısından içeriye şöyle bir göz attık (“Hayır, Lily, biz bugün şarap tadımı yapmayacağız.”). Sonra beni dövmemi yaptırmam için ikna ettiği dövmeçiye doğru yürüdük. Lily dövme yaptırması için ona borç para verip veremeyeceğimi sordu (adam on sekiz yaşından küçüklere dövme yapmadığını söylediğinde o ferahlamayla az kalsın ağla-

yacaktım). Ardından benim küçük yaban arısı dövmemi görmek istedi. Onu gerçekten etkilediğimi hissettiğim nadir anlardan biriydi bu. Will'in kendisi için ne seçtiğini söylediğimdeyse kahkahalarla güldü: göğsüne kazınmış bir son kullanma tarihi.

"İkiniz de aynı berbat espri anlayışına sahipsiniz," dedim, Lily hoşnut görünmemeye çalıştı.

O sırada konuşmamıza kulak misafiri olan mekân sahibi elinde bir fotoğraf olduğundan bahsetti. "Bütün dövmelemin resimlerini saklarım," dedi fazla kıvrılmış pala bıyığının altından. "Kaydını tutmak isterim. Bana tarihi hatırlatabilirseniz..."

Adam ciltli dosyasının sayfalarını karıştırırken biz de sessizce bekledik. Ve işte karşımızdaydı: Will'in karamel rengi tenine düzgünce yapılmış o siyah beyaz tasarımın neredeyse iki sene önceki yakın çekimi. Durdum ve fotoğrafa bakakaldım, tanıdıklığı nefesimi kesti. Küçük, siyah beyaz desenli kare... Yumuşak bir bezle yıkadığım, kuruladığım, güneş kremi sürdüğüm, yüzümü yasladığım... Uzanıp dokunacaktım ama Lily benden önce davrandı. Yenmiş tırnaklı parmakları, babasının cildinin görüntüsü üzerinde nazikçe geziyordu. "Sanırım ben de bir tane yaptıracağım," dedi. "Onunki gibi yani. Yeterince büyüdüğümde."

"Baban nasıl, peki?"

Lily ve ben arkamızı döndük. Dövmeci sandalyesine oturmuş, fazlasıyla renkli bir kolu ovuşturuyordu. "Onu hatırlıyorum. Buraya fazla kuadripleji hastası gelmiyor." Sırıttı. "Âlem bir adam, değil mi?"

Bir anda boğazım düğümlendi.

"O öldü," dedi Lily cesurca. "Babam. Babam öldü."

Dövmeci irkildi. "Özür dilerim, tatlım. Bilmiyordum."

"Bu bende kalabilir mi?" Lily, Will'in dövmesinin fotoğrafım plastik dosyasından çıkarmaya başlamıştı.

“Tabii,” dedi adam aceleyle. “Almak istiyorsan al. Plastik dosyasını da alabilirsin. Yağmur yağarsa diye.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lily. Fotoğrafı düzgünce kolunun altına sıkıştırdı ve adam bir özür daha gevelerken dükkândan çıktık.

Öğle vaktini tüm gün kahvaltı servisi olan bir kafede karnımızı sessizce doyurarak geçirdik. Sabahki kötü ruh halimizin dağıldığını hissedince konuşmaya başladım. Lily’ye Will’in aşk hayatının geçmişine, kariyerine dair bildiklerimi anlattım. İnsanın yaptığı şeyi onaylamasını arzu ettiği bir adamdı. İnsan onu etkileyen bir şey yapmayı ya da aptal bir şakayla onu güldürebilmeyi isterdi. Onunla tanıştığımda nasıl olduğunu, nasıl değiştiğini, yumuşadığını, küçük şeylerden keyif almaya başladığını –bu küçük şeylerin çoğuna benimle dalga geçmek dâhil olsa da– anlattım. “Mesela yemek konusunda yeterince maceracı değilmişim. Annem geçtiğimiz yirmi beş yıl boyunca on çeşit yemeği döndürüp durdu. Ve hiçbirinde kinoa yoktu. Ya da limon otu. Ya da guakamole. Baban her şeyi yedi.”

“Artık sen de mi yiyorsun?”

“Aslında guakamoleyi birkaç ayda bir hâlâ deniyorum. Sırf onun için, cidden.”

“Sevmiyor musun?”

“Tadı fena değil sanırım. Ama burnundan fışkırttığın bir şey gibi görüldüğü gerçeğini aklımdan bir türlü atamıyorum.”

Will’in önceki kız arkadaşını, onun düğün dansına davetsiz dâhil oluşumuzu, motorlu tekerlekli sandalyesiyle dans pistinde daireler çizerken Will’in kucağında oturduğumu anlattım. Lily içeceğini burnundan püskürttü. “Gerçekten mi? Kadının düğününde mi?” Küçük kafenin fazla sıcak sınırları arasında babasını onun için elimden geldiğince canlandırmaya çalıştım. Belki evin

bütün karmaşasından uzakta olduğumuzdan ya da annesi başka bir ülkede olduğundan veya belki de bir kez olsun birisi babasıyla ilgili basit ve komik hikâyeler anlattığından Lily kahkahalarla güldü ve sorular sordu. Cevaplar zaten inandığı bir şeyi doğruluyormuş gibi başını salladı. *Evet, evet, öyle biriydi. Evet, belki ben de öyle biriyimdir.*

Konuşarak öğleni geride bıraktığımız sırada çaylarımızın önümüzde soğumasına izin verirken ve bitkin garson iki saatte yediğimiz kızarmış ekmeklerin sonuncusunu masadan kaldırmayı bir kez daha teklif ettiğinde başka bir şeyi yakaladım: Will'i ilk kez üzülmeden hatırlıyordum.

"Peki ya sen?"

"Ne olmuş bana?" Son ktır ekmeği ağzıma attım ve geri gelmek için tetikleyicisi buymuş gibi bize bakan garsonu süzdüm.

"Babam öldükten sonra sana ne oldu? Yani babam tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu halde onunlayken şimdi yaptığından çok daha fazla şey yapmış gibi görünüyorsun."

Ekmek ağzımda kupkuru kalmıştı. Onu yutmak için çabaladım. Sonunda lokma boğazımdan geçtiğinde, "Bir şeyler yapıyorum ben," dedim. "Sadece meşgulüm. Çalışıyorum. Yani vardiyalı çalıştığın zaman plan yapmak zor oluyor."

Kaşlarını azıcık kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve kalçam hâlâ çok ağrıyor. Henüz dağ tırmanışına hazır değilim."

Lily çayını öylesine karıştırdı.

"Benim hayatım zaten olaylı. Yani çatıdan düşmek pek de sıradan bir şey sayılmaz. Bir sene boyunca yetecek bir heyecan!"

"Ama bir şey *yapmaktan* sayılmaz, öyle değil mi?"

Bir dakika sessiz kaldık. Bir nefes aldım ve kulaklarımdaki ani uğultuyu bastırmaya çalıştım. Yanımızda biten garson boş tabaklarımızı topladı ve belli belirsiz bir zafer edasıyla mutfığa götürdü.

“Hey,” dedim. “Babanı at yarışına götürdüğüm günü anlatmış mıydım?”

Kusursuz bir zamanlamayla arabam Londra’ya altmış kilometre kala su kaynattı. Şaşırtıcı bir şekilde Lily bu konuda gayet neşeliydi. Hatta meraklıydı. “Daha önce hiç bozulan bir arabada bulunmamıştım. Hâlâ böyle bozulabildiklerini bilmiyordum bile.”

Bu yorumu karşısında ağızım açık kaldı (babam eski kamyoneti için düzenli olarak yüksek sesle dua eder ve onu eve kadar götürmesi karşılığında ona en iyi kalite benzin, düzenli lastik basınç kontrolü ve sonsuz sevgi vadederdi). Sonra Lily anne ve babasının Mercedes otomobillerini her sene yenisiyle takas ettiğini anlattı. “Genelde,” diye ekledi, “bu değişim üvey kardeşlerimin deri koltuklara verdikleri zararın boyutundan ötürüydü.”

Yol kenarında durduk, çekicinin gelmesini bekledik ve kamyonlar birbiri ardına gümbürtüyle geçtikçe küçük arabanın titreştiğini hissettik. Sonunda arabadan çıkmamızın bizim için daha güvenli olacağına karar vererek otoyolun yanındaki toprak dolguya tırmandık ve çimenlere oturup akşamüstü güneşinin sıcaklığını kaybetmesini ve otoyol köprüsünün diğer yanından alçalışını izledik.

Araba arızasına dair bütün konuşmaları tükettiğimizde, “Eee, Martin kim?” diye sordum.

Lily yanındaki çimenleri çekiştirdi. “Martin Steele mı? Birlikte büyüdüğüm adam.”

“Onu Francis sanmıştım.”

“Hayır. Boksurat ben yedi yaşındayken ortaya çıktı.”

“Biliyor musun, Lily, belki de ondan bu isimle bahsetmeye-bilirsin.”

Bana yan yan baktı. “Tamam. Muhtemelen haklısın.” Çimenlere uzandı ve tatlı bir ifadeyle gülümsedi. “O zaman ona artık Penisyüzlü diyeceğim.”

“En iyisi Boksurat’la devam edelim. Peki, onunla nasıl hâlâ görüşüyorsun?”

“Martin’le mi? Gerçekten hatırladığım tek baba o. Annem ben küçükken onunla birlikteydi. O bir müzisyen. Çok yaratıcıdır. Eskiden hikâyeler okurdu, benimle ilgili şarkılar uydururdu falan. Ben sadece...” Devam etmedi.

“Ne oldu? Yani annenle onun arasında?”

Lily çantasına uzandı, bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı. Bir nefes çekip uzun bir duman üfledi. Bunu yaparken neredeyse alt çene kemiğini çıkarıyordu. “Bir gün bakıcıyla eve geldim ve annem yalnızca onun gittiğini söyledi. Artık anlaşılamadıkları için gitmesi konusunda karara vardıklarını söyledi.” Bir nefes daha çekti. “Biri diğerinin kişisel gelişimiyle ilgilenmiyor muymuş, diğeri ötekinin gelecek hayallerini paylaşmıyor muymuş, neymiş... Bir saçmalıktan işte. Sanırım o sıralarda Francis’le tanışmıştı ve Martin’in ona istediği şeyi asla vermeyeceğini biliyordu.”

“Neymiş o?”

“Para. Ve büyük bir ev. Ve gününü alışveriş yaparak, arkadaşlarıyla gevezelik ederek, çakralarını ya da her neyse onları açarak geçirme şansı. Francis özel bankasında özel banka işleri yaparak bütün o diğer özel bankacılarla bir servet kazanıyor.” Bana döndü. “Yani aslında Martin bir zamanlar babamdı –gittiği güne kadar ona ‘baba’ demiştim– ama sonra bir de baktım ki artık babam değilmiş. Beni kreşe, okula hep o götürürdü. Sonra annem ondan usandığına karar verdi, eve geldim ve o... gitmişti. Annemin evi

olduğu için o gitmiş. Bir anda. Ve onu görmeme izin yok. Onun hakkında konuşmama bile izin yok çünkü ben *her şeyi deşiyorum* ve *insanları zorluyorum*. Ve tabii ki annem *çok acı çekiyor ve duygusal çöküntü yaşıyor*.” O sırada Lily, Tanya’nın sesinin korkutucu derecede iyi bir taklidini yaptı. “Ve ben ona gerçekten sinirlendiğimde öfkelenmemin anlamsız olduğunu çünkü o adamın benim gerçek babam bile olmadığını söyledi. Bu şekilde öğrenmek çok iyi gelmişti gerçekten.”

Gözlerimi ona diktim.

“Sonra bir baktık ki Francis kapımızda belirmiş, abartılı çiçekler getiriyor, sözde aile gezintileri için bizi dışarı çıkarıyor – oysaki o günlerde aslında fazlalık gibi görülüyordum. Onlar çocuk dostu lüks otellerde yiyişirken beni bakıcılara gönderiyorlardı. Altı ay sonra annem beni Pizza Express’e götürüyor. Beni oraya şımartmak için getirdiğini, belki de Martin’in geri döneceğini düşünüyorum ama o bana Francis’le evleneceklerini, bunun harika olduğunu, onun benim için dünyanın en harika babası olacağını ve onu ‘çok sevmem gerektiğini’ söylüyor.”

Lily duman halkasını gökyüzüne doğru üfledi ve dumanın yükselip titreştikten sonra en sonunda yok olmasını izledi.

“Ama sen sevmedin.”

“Ondan nefret ettim.” Bana şüpheyle baktı. “Bilirsin, biri sana katlandığında bunu anlayabilirsin. Küçük olsan bile. Beni asla istemedi, yalnızca annemi istiyordu. Bunu anlayabiliyorum aslında, kim başka bir adamın çocuğunun ortalıkta dolaşmasını ister ki? İkizler doğunca da beni yatılı okula gönderdiler. Pat. İş tamam.”

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Ona uzanmak istedim ama kollarını dizlerinin etrafına dolamış, uzaklara dalmıştı. Orada birkaç dakika sessizce oturduk ve güneş iyice alçalırken altımızdan akan trafiğin hareketlenmesini izledik.

“Biliyorsun, sonra onu buldum.”

Ona döndüm.

“Martin’i. On bir yaşındayken. Bakıcım diğer bakıcılardan birine, Martin’in uğradığını bana söylemesine izni olmadığından bahsediyordu. Ben de ona nerede yaşadığını söylemek zorunda olduğunu yoksa anneme hırsızlık yaptığını anlatacağımı söyledim. Adrese baktım. Martin bizim yaşadığımız yere on beş dakikalık yürüme mesafesinde yaşıyordu. Pycroft Yolu, orayı biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Seni gördüğüne memnun oldu mu?”

Tereddüt etti. “Çok mutluydu. Hatta neredeyse ağladı. Beni çok özlediğini, benden uzak olmanın berbat bir şey olduğunu, ne zaman istersem ona uğrayabileceğimi söyledi. Ama artık başka biriyle birlikteydi ve bir bebekleri olmuştu. Ve birinin evine öylece gitmişsen, bebekleri olmuşsa ve kendi düzgün aileleri falan varsa artık o ailenin bir parçası olmadığını fark ediyorsun. Fazlalıksın.”

“Eminim kimse öyle...”

“Evet, yani. Neyse, çok iyi biri falan ama ona onunla görüşmeyeceğimi söyledim. Çok tuhaf kaçacaktı. Ve bilirsin, ona da dediğim gibi, *ben senin gerçek kızın değilim*. Yine de beni hep arar. Aptalca gerçekten.” Lily başını öfkeyle iki yana salladı. Bir süre orada oturduk ve sonra gökyüzüne baktı. “Beni asıl rahatsız eden ne, biliyor musun?”

Bekledim.

“Annem evlendiğinde soyadımı değiştirdi. Benim soyadımı. Hiç kimse bana sormaya tenezzül bile etmedi.” Sesi birazcık çatladı. “Houghton-Miller olmak istemiyordum bile.”

“Ah, Lily.”

Yüzünü avucunun içiyle hızlıca sildi, sanki ağlarken görülmekten utanıyordu. Sigarasından bir nefes aldı, sonra onu çimenlerin üstünde söndürdü ve gürültülü bir şekilde burnunu çekti. “Dikkatini

çekerim, bu aralar Penisyüzlü ve annem her dakika kavga ediyor. Onlar da ayrılırsa şaşımam. Gerçekten ayrılırlarsa kesin hepimiz yine taşınmak, isim değiştirmek zorunda kalacağız ve kimse bir şey diyemeyecek çünkü *onun acısı* ve onun *duygusal olarak ilerleme* ihtiyacı falan filan. Ve iki yıl içinde başka bir Boksurat gelecek ve erkek kardeşlerim Houghton-Miller-Branson ya da Ozymandias veya Toodlepip ya da öyle bir şeyler olacak.” Yarım yamalak güldü. “Neyse ki o zamana kadar ben çoktan gitmiş olacağım. Farkına varacağı da yok zaten.”

“Gerçekten onun gözünde bu kadar değersiz olduğuna inanıyor musun?”

Lily bana döndü. Attığı bakış, yaşına göre çok fazla bilgelik taşıyordu ve acı vericiydi. “Bence beni seviyor. Ama kendini daha çok seviyor. Yoksa bu yaptıklarını nasıl yapabilirdi?”

On Üçüncü Bölüm

Ertesi gün Bay Traynor'm bebeği doğdu. Sabah altı buçukta telefonum çaldı ve kısa, berbat bir an için korkunç bir şey oldu sandım. Ama arayan Bay Traynor'dı ve nefes nefese, ağlamaklı, inanamayan, heyecanlı bir sesle bildiriyordu: "Kızımız oldu! Üç kilo altı yüz gram! Ve tamamen kusursuz!" Bebeğin ne kadar güzel olduğunu anlattı; tıpkı Will'in bebekliği gibiydi, kesinlikle gelip onu görmem gerekiyordu. Sonra benden Lily'yi uyandırmamı istedi ve ben de öyle yaptım. Onu izledim, büyükbabası ona haberi verirken Lily uykulu ve sessizdi: Lily'nin bir... bir... (çözmeleri biraz zaman aldı) halası olmuştu!

"Tamam," dedi sonunda. Bir süre dinledikten sonra, "Tabii... kesin," diye ekledi.

Konuşmayı bitirdi ve telefonu bana geri verdi. Bakışları benimkilerle buluştu, sonra buruşuk tişörtünü içine soktu ve kapıyı arkasından sertçe kapatıp yatağa geri döndü.

İyice cilalanmış sağlık sigortası satışçılarını tahminimce saat on kırk beş itibarıyla uçştan men edilmekten bir tur uzaktaydılar, tam bunu belirtip belirtmemeyi kafamda tartıyordum ki barda tanıdık bir fosforlu ceket göründü.

"Burada tıbbi yardıma ihtiyacı olan kimse yok." Yavaşça ona doğru yürüdüm. "Ama yine de..."

"Şu kostümden hiç bıkmıyorum. Neden, bilmem."

Sam tabureye oturdu ve dirseklerini tezgâha yasladı. “Peruk oldukça... ilginç.”

Lureks eteğimi çekiştirdim. “Statik elektrik yaratmak benim süper gücüm. Kahve ister misin?”

“Teşekkürler. Gerçi fazla takılamayacağım.” Telsizini kontrol etti ve ceket cebine tekrar koydu.

Ona bir Americano yaptım ve onu görmekten duyduğum memnuniyeti belli etmemeye çalıştım. “Burada çalıştığımı nereden bildin?”

“Kapı on dörtten bir çağrı aldık. Kalp krizi şüphesiyle. Jake bana havaalanında çalıştığını hatırlattı ve açıkçası izini sürmek zor olmadı.”

İş adamları kısa süreliğine sessizleşmişti. Sam’in diğer erkeklerin susmasına neden olan biri olduğunu fark etmiştim. “Donna *duty free* mağazasına göz atıyor. El çantalarına.”

“Sanırım hastanızı gördünüz.”

Sırıttı. “Hayır. Bir kahve içtikten sonra kapı on dörde nasıl gidildiğini soracaktım.”

“Komiksin. Yani hayatını kurtardınız?”

“Ona aspirin verdim ve sabah ondan önce dört duble espresso içmenin iyi bir fikir olmayabileceğini anlattım. İş günümü bu kadar heyecan verici gördüğün için onur duydum ama.”

Kahkahama engel olamadım ve ona kahvesini verdim. Müteşekkîr bir yudum aldı. “Evet. Merak ediyorum da... yakında başka bir randevu olmayan görüşmeye var mısınız?”

“Ambulanslı mı ambulanssız mı?”

“Kesinlikle ambulanssız.”

“Sorun çıkaran ergenleri tartışabilir miyiz?” Parmaklarımla kıvrıkcık bir tutam naylon elyaf karışımı saçı kıvırdığımı fark ettim.

Tanrı aşkına. Saçım ile oynuyordum ve gerçek saçım bile değildi. Bıraktım.

“Ne istersen onu tartışabiliriz.”

“Aklında ne vardı?”

Duraksaması yüzümü kızartacak kadar uzun sürdü.

“Akşam yemeği? Benim evimde? Bu gece? Söz veriyorum, eğer yağmur yağarsa seni yemek odasında oturtmayacağım.”

“Anlaştık.”

“Seni saat yedi buçukta alırım.”

Kahvesinin son yudumunu içiyordu ki Richard belirdi. Önce Sam’e, sonra bana baktı. Tezgâha yaslanmışım ve ondan birkaç santim uzaktaydım. “Bir sorun mu var?” dedi.

“Hiçbir sorun yok,” dedi Sam. Ayağa kalktığında Richard’dan bir kafa daha uzundu.

Richard’ın yüzünden bir anlığına düşünceler geçti. O kadar şeffaftı ki her birinin ilerleyişini takip edebiliyordum. *Bu ambulans görevlisi neden burada? Neden Louisa bir şey yapmıyor? Louisa’ya açıkça meşgul olmadığı için ağzının payını vermek istiyorum ama bu adam çok iri ve tam anlayamadığım bir dinamik var, ondan biraz çekiniyorum.* Neredeyse yüksek sesle gülecektim.

“O zaman bu gece.” Sam bana bakarak başını salladı. “Peruk kalsın, olur mu? Ben senin alev alabilecek halini seviyorum.”

İş adamlarından kırmızı yanaklı ve kendinden memnun bir tanesi, sandalyede arkasına öyle bir yaslandı ki karnı gömleğinin dikişlerini zorladı. “Şimdi bize alkol kısıtlamaları hakkında nutuk mu atacaksın?”

Diğerleri güldü.

“Hayır, siz devam edin, beyler,” dedi Sam onları selamlayarak. “Bir iki sene içinde sizinle de görüşürüz zaten.”

Onun giden yolcu bölümüne gidişini izledim, gazete bayisinin önünde Donna da ona katıldı. Bara doğru döndüğümde Richard'ın beni izlediğini gördüm. "Şunu söylemeliyim, Louisa, sosyal hayatını iş ortamına taşımanı onaylamıyorum."

"Pekâlâ. Bir dahaki sefere kapı on dörtteki kalp krizlerini görmezden gelmesini söylerim."

Richard'ın çenesi kasıldı. "Ve o söylediği şey... Peruğunu daha sonra da takmanla ilgili. O peruk, Shamrock and Clover İrlanda Temalı Barlar Şirketi'nin mülküdür. Özel hayatında onu takma iznin yok."

Bu kez kendime engel olamadım ve gülmeye başladım. "Gerçekten mi?"

O bile birazcık kızaracak kadar görgülüydü. "Şirket politikası. Üniforma olarak sayılıyor."

"Kahretsin," dedim. "Sanırım bundan sonra İrlandalı dansçı kız peruklarımı kendim satın almam gerekecek." O öfkeyle ofisine doğru yürürken, "Hey, Richard!" diye seslendim. "Adil olması açısından, bu, polo yakalı tişörtün üzerindeyken senin de Bayan Percival'la oynaşamayacağın anlamına mı geliyor?"

Eve geldiğimde Lily'den geriye mutfak tezgâhındaki gevrek kutusundan ve koridordaki açıklayamadığım toprak yığınının başka iz yoktu. Ona telefon etmeyi denedim, cevap alamadım ve Aşırı Endişeli Ebeveyn, Normal Olarak Endişeli Ebeveyn ve Tanya Houghton-Miller arasında nasıl bir denge kurabileceğimi merak ettim. Sonra duşa koşup kesinlikle ama kesinlikle bir randevu olmayan randevuma hazırlandım.

Yağmur yağdı. Biz Sam'in arazisine vardıktan kısa bir süre sonra gök kubbe yarılmış ve motosikletinden vagona koşturduğumuz

O kısacık mesafede bile ikimiz de sıırıslıklam olmuştuk. O kapıyı arkamdan kapatırken ben üzerimden sular damlayarak durdum. Islak çorapların ne kadar nahoş bir his verdiğini hatırlamıştım.

Bir eliyle damlaları başından silkeleyerek, “Orada kal,” dedi. “O ıslak kıyafetlerle oturamazsın.”

“Bu da tam kötü bir porno filminin başlangıcı gibi oldu,” dedim. Sam hareketsiz kaldı ve ben kelimeleri yüksek sesle söylediğimi anladım. Biraz tuhaf kaçan bir gülümsemeyle ona baktım.

“Peki,” dedi kaşlarını kaldırarak.

Vagonun arka tarafında kayboldu ve bir dakika sonra elinde bir kazak ve koşu eşofmanına benzeyen bir şeyle döndü.

“Jake’in eşofmanları. Yeni yıkandı. Pek porno yıldızlarına göre olmayabilir tabii.” Kıyafetleri bana uzattı. “Üstünü değiştirmek istersen odam arka tarafta ya da banyo şu kapıdan girince, hangisini tercih edersen.”

Yatak odasına doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Başımın üstünde yağmur damlaları vagonun üstüne gürültüyle düşüyor, pencereleri sonu gelmeyen bir su akışıyla karartıyordu. Perdeleri çekmeyi düşündüm ama sonra burada beni tavuklar dışında görebilecek kimse olmadığını hatırladım. Onlar da telaşla yağmurdan kaçmaya çalışıyor, huysuz bir tavırla damlaları tüylerinden silkeliyorlardı. Sırıslıklam olmuş bluzumu ve kotumu çıkarıp Sam’in kıyafetlerle beraber verdiği havluyla kurulandım. Eğlence olsun diye pencereden kendimi tavuklara teşhir ettim, sonradan fark ettiğim üzere bu tam da Lily’nin yapacağı türden bir şeydi. Tavuklar etkilenmiş görünmüyordu. Havluyu yüzüme yaklaştırdım ve suçlulukla kokladım, yasak bir uyuşturucuyu içine çeken biri gibiydim. Yeni yıkanmıştı ama yine de bir şekilde hâlâ keskin bir erkek kokusu taşıyordu. Böyle bir kokuyu Will’den beri

duymamıştım. Kısa bir an için dengemi kaybettiğimi hissettim ve kazağı elimden bıraktım.

Çift kişilik yatak, odanın çoğunu kaplıyordu. Karşıdaki dar dolap, gardırop işlevi görüyordu. İki çift iş botu köşeye düzgünce yerleştirilmişti. Komodinin üzerinde bir kitap vardı, onun yanında da Sam'in, sarı saçlarını dağınık topuz yapmış, gülümseyen bir kadınla fotoğrafı duruyordu. Kadın kolunu Sam'in omuzuna atmıştı ve kameraya gülümsüyordu. Süpermodel güzelliğinde değildi ama gülüşünde etkileyici bir şeyler vardı. Çok gülen bir kadın gibi görünüyordu. Jake'in kadın versiyonu gibiydi. Jake adına derin bir üzüntü duydum ve kendimi de üzmemek için başımı çevirdim. Bazen hepimiz kederin içinde bata çıka ilerlemeye çalışıyormuşuz gibi hissediyordum, diğerlerine ne kadar dalgalandığımızı ya da boğulduğumuzu söylemeye çekiniyorduk. Sam'in karısı hakkında konuşma konusundaki isteksizliği benim isteksizliğimi yansıtıyor muydu, kısa bir an için merak ettim. Kutuyu açtığın anda dışarı çıkan üzüntünden bir fısıltı bile olsa diğer bütün konuşmaları gölgeleyen bir buluta dönüşüyordu.

Kendimi kontrol ettim ve bir nefes aldım. "Sadece hoş bir akşam geçirmeye bak," diye mırıldanarak Hayata Devam Edenler Çemberi'nin kelimelerini kendime hatırlattım. *Mutluluk anları yaşamak için kendinize izin verin.*

Gözlerimin altındaki rimel lekelerini sildim, küçük aynaya bakınca saçımın da biraz düzeltilebileceğini gördüm. Sonra Sam'in bana büyük gelen kazağını başımdan geçirdim. Bir erkeğin kıyafetlerini giymenin verdiği o tuhaf samimiyeti göz ardı etmeye çalıştım. Jake'in eşofmanını da giydim ve aynadaki yansıma baktım.

Ne düşünüyorsun, Will? Sadece hoş bir akşam. Bir anlamı olması gerekmiyor, değil mi?

Ben kazağının kollarını katlayarak odadan çıkarken Sam sırıttı. "On iki yaşında gibi görünüyorsun."

Banyoya gittim, kotumun, gömleğimin ve çoraplarımın suyunu lavaboya sıktım ve onları banyo perdesinin üzerine astım.

“Ne pişiyor?”

“Şey, aslında salata yapacaktım ama artık salata havası kalmadı. O yüzden doğaçlama yapıyorum.”

Ocağa bir tencere su koymuştu ve kaynayan su pencereleri buğulandırmıştı. “Makarna yersin, değil mi?”

“Her şeyi yerim.”

“Mükemmel.”

Bir şişe şarap açtı ve benim için bir kadeh doldurup bank koltuğa oturmamı işaret etti. Önümde küçük, iki kişilik bir masa vardı ve bu manzara karşısında belli belirsiz bir ürperti hissettim. Bir anın, küçük bir zevkin tadını çıkarmak normaldi. Dans etmeye gitmişim. Bazı tavuklara kendimi teşhir etmişim. Şimdi de bana yemek yapmak isteyen bir adamla geçirdiğim akşamın tadını çıkaracaktım. Bunların hepsi bir çeşit ilerlemeydi.

Belki de Sam bu iç hesaplaşmama dair bir şeyler sezmişti çünkü ben ilk yudumu alana kadar bekledi ve sonra ocakta bir şeyler karıştırırken, “Bahsettiğin patron o muydu? Bugünkü adam...” diye sordu.

Şarap nefisti. Bir yudum daha aldım. Lily benimleyken içmeye cesaret edememişim ama şimdi gardımı indirebilirdim. “Aynen.”

“Bu tipleri bilirim. Eğer senin için teselli olacaksa, beş yıl içinde ya mide ülseri olacak ya da sertleşme bozukluğuna yol açacak kadar yüksek tansiyon sıkıntısı yaşayacak.”

Kahkaha attım. “Bu iki düşünce de garip bir şekilde huzur verici.”

Sonunda oturdu ve bana buharı tüten bir kâse makarna uzattı. “Şerefe,” dedi bir bardak su kaldırarak. “Şimdi anlat bakalım, senin şu uzun zamandır ortalıkta görünmeyen kızınla işler nasıl gidiyor?”

Ah, ama konuşacağım birini bulmak öyle büyük bir rahatlamaydı ki... Gerçekten dinleyen insanlar benim için o kadar alışılmadık bir şeydi ki... Bardaki yalnızca kendi sesini duymak isteyenlerin aksine Sam'le konuşmak aydınlatıcı olmuştu. Konuşmamı bölmedi, ne düşündüğünü ya da ne yapmam gerektiğini söylemedi. Dinledi, başını salladı, şarabımı doldurdu ve sonunda dışarıda hava çoktan kararmışken, "Oldukça büyük bir sorumluluk üstlendin," dedi.

Bankta arkama yaslandım ve dinlendim. "Seçeneğim olduğunu düşünmüyorum. Söylediğin şeyi kendime sorup duruyorum: Will ne yapmamı isterdi?" Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Tahmin ettiğimden daha zor oluyor. Onu büyükannesiyle ve büyükbabasıyla tanıştırmaya götüreceğimi, herkesin çok mutlu olacağını ve mutlu sonla biteceğini düşünüyordum, hani şu televizyondaki kavuşma programları gibi."

Ellerini inceledi. Ben de onu inceledim. "Buna bulaştığım için deli olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır. Bir sürü insan arkasında bıraktığı zararı bir an bile düşünmeden kendi mutluluğunun peşinden gidiyor. Hafta sonları topladığım çocuklara inanamazsın; sarhoş, uyuşturucu etkisi altında, dağılmış falan filan. Ailesi kendi meselelerine dalmış ya da tamamen ortadan kaybolmuş, o yüzden bir vakumun içinde var oluyorlar ve kötü seçimler yapıyorlar."

"Eskisinden daha mı kötü?"

"Kim bilir? Ben sadece bütün o mahvolmuş çocukları gördüğümü biliyorum. Ve hastanede genç bireylerle ilgilenen psikiyatristin kol gibi uzun bir bekleme listesi var." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Diyeceğini unutma. Gidip tavukları yerlerine sokmam lazım."

O zaman ona sormak istedim; onun kadar akıllı görünen biri kendi oğlunun hislerine karşı nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi?

Jake'in ne kadar mutsuz olduğunu biliyor muydu, sormak istedim. Ama onun konuşma şeklini düşününce bunu yapmak biraz fazla agresif bir davranış gibi geldi, bir de bana kısa bir sürede çok güzel bir akşam yemeği hazırladığını düşününce... Birer birer kümese zıplayan tavukların görüntüsü dikkatimi dağıttı. Sonra Sam içeri dönüp arkasından dışarının belli belirsiz kokusunu, o serin havayı getirdi ve o an geçmiş oldu.

Biraz daha şarap koydu, ben de içtim. Küçük vagonunun rahatlığının ve güzelce doyan karnımın keyfini çıkarmaya başlayıp Sam'i dinledim. Yaygara koparmak istemeyen yaşlı insanların elini tutarak geçirdiği gecelerden ve hepsinin moralini bozan yönetim hedeflerinden bahsetti. Eğitimini aldıkları işi yapmadıklarını hissediyorlardı. Dinledim, kendiminkinden uzak bir dünyanın içinde kayboldum, ellerinin havada canlı daireler çizişini izledim ve kendini fazla ciddiye aldığını hissettiğinde takındığı dertli gülümsemeyi gördüm. Ellerini izledim. Ellerini izledim.

Düşüncelerimin nereye kaydığını fark ettiğimde hafifçe kızardım ve bunu saklamak için şarabımdan bir yudum daha aldım. "Bu akşam Jake nerede?"

"Onu pek görmedim. Sanırım kız arkadaşında." Düşünceli görünüyordu. "Kız arkadaşının *Waltons* tarzı bir ailesi var; milyar tane erkek ve kız kardeş ve bütün gün evde olan bir anne. Orada takılmayı seviyor." Suyundan bir yudum daha aldı. "Peki, Lily nerede?"

"Bilmiyorum. Ona iki kere mesaj attım ama bana cevap veremeye tenezzül etmedi."

Onun orada tepeden tırnağa varoluşu... Sanki diğer erkeklerden iki kat daha büyük ve iki kat daha canlıydı. Düşüncelerim sürüklenmeye devam etti ve dinlerken hafifçe kıstığı gözlerine doğru çekildi, sanki beni tamamen anladığından emin olmaya çalışıyordu. Çenesindeki kirli sakalın belli belirsiz işaretleri, yumuşak

y n kazağının altındaki omuzlarının  ekli... Bakışlarını masanın üzerinde duran ellerine kayıp duruyordu, parmakları yüzeyde dalgın dalgın geziniyordu. O becerikli eller. Başıımı sedyeye nasıl bir hassasiyetle yerleştirdiğini hatırladım, ambulansta ona hayatla tek bağlantımmış gibi sıkıca tutunmamı. Bana baktı ve gülümsedi, bakışlarında nazik bir sorgulama vardı ve içimde bir Şeyler eridi. Gözlerim açık olduğu sürece o kadar kötü olabilir miydi?

“Kahve ister misin, Louisa?”

Bana bir bakış tarzı vardı. Başıımı iki yana salladım.

“Peki ya?..”

Düşünmeye vakit bulamadan küçük masanın üzerinden eğildim, ensesine doğru uzandım ve onu öptüm. Yalnızca bir anlık teredd ttten sonra o da eğilip  p c ğ me karşılık verdi. Sanırım bir ara birimiz Şarap kadehini devirdik ama duramadım. Onu sonsuza dek öpmek istedim. Bunun ne olduğuna, ne anlama geldiğine, kendime ilerisi için nasıl bir karışıklık yarattığına dair bütün düşünceleri engelledim. *Haydi, yaşamaya bak*, dedim kendi kendime. Mantığım g zeneklerimden sızmaya başlayanaya kadar onu öptüm ve yaşayan bir nabza dönüştüm, yalnızca ona yapmak istediklerimle hayattaydım.

 nce o geri çekildi, biraz sersemlemişti. “Louisa...”

Bir  atal ya da bıçak yere düştü. Ayağa kalktım, o da ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti. Ve bir anda o küçük vagonunun içinde gürültü yapmaya başladık. Bütün eller ve dudaklar çalışıyordu ve ah, Tanrım, kokusu, tadı ve teni... Sanki her yerimde küçük havai fişekler patlıyordu, öldüğünü düşündüğüm parçalarım hayata dönüyordu. Beni kucakladı, ben de ona sarıldım. Her yanı iri, g   l  ve kaslıydı. Yüzünü, kulaklarını öptüm, parmaklarımı koyu renkli yumuşak saçlarının arasında gezdirdim. Sonra beni

yere bıraktı. Aramızdaki mesafe yalnızca birkaç santimdi, gözleri üzerimdeydi ve yüzünde sessiz bir soru vardı.

Nefes nefeseydim. "Kimsenin önünde kıyafetlerimi çıkarmamıştım... kazadan beri," dedim.

"Önemli değil. Tıbbi eğitimim var."

"Ciddiyim. Biraz kötü durumdayım." Aniden tuhaf bir şekilde gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Sana kendini daha iyi hissettirmemi mi istiyorsun?"

"Bugüne kadar duyduğum en ucuz kız tavlama numarası..."

Gömleğini kaldırdı ve karnı boyunca uzanan beş santimetrelilik mor bir yara izi ortaya çıktı. "İşte. Dört yıl önce akli sorunları olan bir Avustralyalı tarafından bıçaklandım. Şurası." Arkasını döndüğünde belinde kocaman, sarı yeşil bir çürük göründü. "Geçen cumartesi sarhoşun tekinden tekme yedim. Kadındı." Elini uzattı. "Parmağım kırık. Aşırı kilolu bir hastayı kaldırırken sedyeye sıkıştı. Ve, ah, evet... şurada." Kalçasını gösterdi; dikkatli bakınca görülen dikiş izleri ile kısa, gümüş renginde, pürüzlü bir çizgi. "Delik yarası, kaynağı bilinmiyor, geçen yıl Hackney Yolu'ndaki bir gece kulübü kavgasından. Polisler kimin yaptığını bulamadı."

Ne kadar dayanıklı olduğunu gördüm ve yaralarının sayısının çokluğuna baktım. Karnının yanındaki daha küçük bir yaraya nazikçe dokunarak, "Peki, bu ne?" diye sordum. Gömleğinin altında teni sıcacıktı.

"O mu? Ah. Kör bağırsak. Dokuz yaşındaydım."

Vücuduna baktım, sonra da yüzüne. Sonra bakışlarımı ondan ayırmadan kazağı yavaşça çıkardım. İstemsizce titredim. Serin havadan mı yoksa gerginlikten mi titrediğimi anlayamadım. Yakınlaştı, aramızda santimetreler vardı. Parmağını nazikçe kalça çizgimde gezdirdi. "Bunu hatırlıyorum. Buradaki kırığı hissettiğimi hatırlıyorum." Parmağı çıplak karnımda gezinince kaslarımı ka-

sıldı. “Ve burada. Teninde oluşan morluk. Organ hasarı olmasından korkmuştum.” Avucunu oraya yasladı. Eli sıcaktı ve nefesimi kesti.

“Organ hasarı’ sözcüklerinin bu kadar seksi olabileceğini düşünmezdim.”

“Ah, daha yeni başlıyorum.”

Beni yavaşça geri geri, yatağına doğru yürüttü. Oturdum, gözlerim gözlerindeydi ve o diz çöküp ellerini bacaklarımda gezdirdi. “Bir de bu vardı.” Sağ ayağını kaldırdı ve üzerindeki parlak kırmızı yaraya baktı. Yara çizgisinin üzerinden başparmağıyla hafifçe geçti.

“Burada. Kırık. Yumuşak doku hasarı. Bu canını yakmıştır.”

“Çok şey hatırlıyorsun.”

“Çoğu insanı ertesi gün sokakta görsem tanımam. Ama sen, Louisa, sen biraz aklıma kazındın.” Başını eğdi ve ayağımın üstünü öptü, sonra elleri yavaşça bacaklarımdan yukarıya doğru çıktı ve iki yanıma yerleşti. Böylece üzerimdeydi, kendi ağırlığını destekliyordu. “Artık canın hiç yanmıyor, değil mi?”

Başımı iki yana salladım, konuşmadım. Artık umursamıyordum. İflah olmaz bir pompacıysa ya da oyun oynuyorsa bile umurumda değildi. Onu istemekle o kadar meşguldüm ki diğer kalçamı da o kırsa bile umursamazdım.

Üzerimde bir akıntı gibi santim santim ilerledi ve yatağa dümdüz uzandım. Her hareketle nefesim daha da kesiliyordu. Sonunda tek duyabildiğim sessizlik oldu. Bana baktı, sonra gözlerini kapattı ve beni öptü, yavaşça ve nazikçe. Beni öptü ve ağırlığının üzerime yığılmasına izin verdi, sadece şehvetin o nefis güçsüzlüğünü, vücudunun sertliğini hissedebileceğim kadar. Öpüştük. Dudakları boynumda, teni tenimdeydi, ben sersemleyene kadar, ona doğru istemeden bir yay çizmeye başlayana, bacaklarımı beline dolayana kadar.

Ara verdiğimizde nefes nefese kalmış bir halde, “Ah, Tanrım,” dedim. “Keşke benim için bu kadar yanıls olmasaydın.”

Kaşları havaya kalktı. “Bu... şey... baştan çıkarıcı.”

“Sonrasında ağlamayacaksın, değil mi?”

Gözlerini kırıştırdı. “İh... hayır.”

“Ayrıca haberin olsun, ben takıntılı bir manyak değilim. Sonrasında peşine düşmeyeceğim. Ya da sen duştayken Jake’ten seninle ilgili şeyler anlatmasını istemeyeceğim.”

“Bu... bunu bildiğim iyi oldu.”

Ve temel kuralları belirledikten sonra dönüp üzerine çıktım, sonra onu konuştuğumuz her şeyi unutuncaya kadar öptüm.

Bir buçuk saat sonra sırtüstü yatmış, tepemdeki alçak tavana şaşkın şaşkın bakıyordum. Tenim vızıldıyor, kemiklerim uğulduyordu. Ağrıyabileceğini bile bilmediğim yerlerim ağrmasına rağmen olağanüstü bir huzur beni ele geçirmişti, sanki özüm erimiş ve yeni bir şekil kazanmıştı. Bir daha ayağa kalkabileceğimden emin değildim.

Müthiş bir yükseklikten düştüğünde ne olacağını asla bilemezsin.

Bu kesinlikle ben değildim. Yirmi dakika öncesini düşündüğümde bile yüzüm kızarıyordu. Ben gerçekten... yani ben?.. Anılar sıcak daireler şeklinde birbirini kovaladı. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Patrick’le geçen yedi yıl boyunca böyle bir şey yaşamamıştım. Peynirli sandviçi şeyle karşılaştırmak gibiydi... ne olabilirdi? En inanılmaz *gurme mutfağıyla* mı? Devasa bir biftekle mi? İstemsizce kıkırdadım ve bir elimle ağzımı kapattım. Bambaşka biri gibi hissediyordum.

Sam yanımda uyukluyordu, ona bakmak için başımı çevirdim. *Aman Tanrım*, diye düşündüm ve yüzünün çizgilerine hayretle baktım, dudaklarına – ona bakıp dokunmak istememek mümkün

değildi. Merak ettim, yüzümü ve elimi ona biraz daha yaklaştırsaydım acaba?..

“Selam,” dedi sessizce, gözleri uykudan kayıyordu... ve sonra kafama dank etti.

Aman Tanrım. Ben de onlardan biri oldum.

*

Neredeyse sessizlik içinde giyindik. Sam bana çay yapmayı teklif etti ama eve dönmemin daha iyi olacağını, Lily’nin gelip gelmediğini merak ettiğimi söyledim. “Ailesi tatilde de...” Parmaklarımı artık birbirine dolanmış olan saçlarımın arasından geçirdim.

“Tabii. Ah. *Şimdi mi* gitmek istiyorsun?”

“Evet... lütfen.”

Banyodan kıyafetlerimi topladım. Artık utangaç hissediyordum ve bir anda ayılmıştım. Ne kadar dengesiz olduğumu görmesine izin veremezdim. Her bir yanımla aramıza yeniden mesafe koymaya odaklanmıştım ve bu bana kendimi garip hissettiriyordu. Döndüğümde o giyinmişti ve akşam yemeğinden kalanları topluyordu. Ona bakmamaya çalıştım. Böylesi daha kolaydı.

“Kıyafetler şimdilik bende kalabilir mi? Benimkiler hâlâ ıslak.”

“Tabii. Sadece... her neyse.”

Çekmecedan bir naylon torba çıkardı.

Aldım ve orada, karanlık alanda durduk. “Bu... hoş bir akşam oldu.”

“Hoş.” Sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi yüzüme baktı. “Peki.”

Bu nemli gecenin içinde motosikletle ilerlerken yanağımı sırtına yaslamamaya çalıştım. Gerek olmadığı konusunda ısrar etmeme rağmen bana deri ceketini ödünç vermekte ısrar etmişti. Birkaç kilometre sonraysa hava soğudu ve verdiği için memnun oldum. Saat on biri çeyrek geçe apartmanımın önündeydik, gerçi saati tekrar tekrar kontrol etmem gerekmişti. Beni aldığından beri birkaç ömür geçmiş gibi hissediyordum.

Motosikletten indim ve ceketini çıkarmaya hazırlandım. Ama o, topuğuyla motosikletin destek çubuğunu indirdi. "Geç oldu. Seni en azından yukarı çıkarayım."

Tereddüt ettim. "Tamam. Beklersen kıyafetlerini de geri verebilirim."

İlgisiz görünmeye çalıştım. Omuz silkti ve beni takip etti.

Dairemin bulunduğu kata geldiğimizde koridorda yankılanan müzik sesini duyduk. Nereden geldiğini hemen anladım. Koridoru topallayarak hızlıca geçtim, evin önünde duraksadım ve kapıyı yavaşça açtım. Lily holün ortasında duruyordu, bir elinde sigara, diğer elinde bir kadeh şarap vardı. Eski kıyafetler satan bir butikten aldığım sarı çiçekli elbiseyi giymişti, onu ne giydiğimi önemsemediğim zamanlarda almıştım. Lily'ye bakakaldım, üzerinde başka neler olduğunu algıladığımda tökezlemiş olabilirim. Sam'in koluma uzandığını hissettim.

"Güzel deri ceket, Louisa!"

Lily ayağını gösterdi. Yeşil parıltılı ayakkabılarımı giymişti. "Niye bunları giymiyorsun? Bütün bu çılgın kıyafetlerin dururken sen gidip her gün kot pantolon, tişört falan giyiyorsun. Çok sıkıcı!"

Tekrar odama girdi ve bir dakika sonra elinde eskiden kahverengi botlarla giydiğim yetmişler tarzı altın sarısı lame tulumla

geldi. “Yani şuna bak! Şu an tamamen ve kesinlikle bir tulum kısıkanlığı yaşıyorum.”

“Çıkar onu,” dedim konuşabildiğimde.

“Ne?”

“O çorabı. Çıkar.” Sesim boğuk ve tanınmayacak halde çıkmıştı.

Lily sarı siyah çoraplara baktı. “Hayır, ama cidden, orada iyi bir *vintage* kıyafet koleksiyonun var. Biba, DVF. O mor Chanel tarzı şey. Bu şeyler ne kadar para ediyor, haberin var mı?”

“Onu çıkar.”

Sam belki de aniden sertleştiğimi fark ederek beni yürütmeye başladı. “Bak, neden salona geçip?..”

“O çorabı çıkarana kadar buradan kıpırdamayacağım.”

Lily surat astı.

“Tanrı aşkına. Abartmana gerek yok.”

Öfkeden titreyerek Lily’nin yaban arısı çorabı çıkarmasını, ayağından çıkmayınca da tekmelemesini izledim.

“Yırtmadan!”

“Altı üstü bir çorap.”

“Altı üstü bir çorap *değil*. O bir... hediye idi.”

“Yine de altı üstü bir çorap,” diye mırıldandı.

Sonunda çorabı çıkarıp yerde sarı siyah bir yığın halinde bıraktı. Diğer odadan, muhtemelen kıyafetlerimin aceleyle tekrar yerleştirildiği askıların takırtılarını duyabiliyordum.

Az sonra Lily salonda belirdi. Sutyeni ve spor ayakkabılarıyla. Dikkatimizi çektiğinden emin olana dek bekledi, sonra kısa bir elbiseyi yavaşça ve gösterişli bir şekilde başından aşağı geçirdi. Elbise ince, solgun kalçalarından aşağı inerken kıpırdandı. Sonra bana tatlılıkla gülümsedi. “Ben gece kulübüne gidiyorum. Beni bekleme. Sizi yeniden görmek güzel, Bay...”

“Fielding,” dedi Sam.

“Bay Fielding.” Lily bana gülümsedi. Gülümseme bile olmayan bir gülümsemeydi bu. Ve kapıyı çarparak çıktı.

Tuttuğum nefesimi sarsılarak bıraktım ve sonra gidip çorabı yerden aldım. Kanepeye oturup düzelttim, sökük veya sigara yanığı olmadığından emin olana dek defalarca kontrol ettim.

Sam yanıma oturdu. “İyi misin?”

“Biliyorum, delirdiğimi düşünüyorsun,” dedim sonunda. “Ama bu çorap...”

“Açıklamak zorunda değilsin.”

“Başka biriydim. Çorabın anlamı... benim... bunu o vermişti...” Sesim kısıldı.

Sessiz dairede öylece oturduk. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama kelimelerimi yitirmiştim ve boğazımda devasa bir yumru vardı.

Sam’in ceketini çıkarıp ona uzattım. “Her şey yolunda,” dedim. “Kalmak zorunda değilsin.”

Gözlerini üzerimde hissettim ama bakışlarımı yerden kaldırmadım.

“Seni yalnız bırakayım o zaman.”

Ve sonra ben başka bir şey diyemeden çıkıp gitmişti bile.

On Dördüncü Bölüm

O hafta Hayata Devam Edenler Çemberi'ne geç kaldım. Bana belki de özür niyetine bir fincan kahve bırakan Lily sırasıyla holün döşemelerine yeşil boya damlatmış, bir kutu dondurmayı mutfak tezgâhında erimeye bırakmış, kendininkini bulamadığı için benim araba anahtarımın da takılı olduğu ev anahtarlarımı almış ve izin istemeden gece takmak üzere peruğumu ödünç almıştı. Peruğu odasında yerde buldum. Onu kafama geçirdiğimde bir eski İngiliz çoban köpeği başıma söylemesi ayıp bir şey yapıyormuş gibi göründüm.

Kilise salonuna ulaştığımda herkes yerine yerleşiyordu. Natasha yanındaki plastik sandalyeye oturabileyim diye nazikçe kenara kaydı.

Elinde bir fincan çay tutan Marc, “Bu akşam devam etmeye dair işaretleri konuşacağız,” dedi. “Bunların büyük şeyler olması gerekmiyor – yeni ilişkiler, kıyafetleri atmalar, ne olursa... Kederi aşmanın bir yolu olabileceğini görmemizi sağlayan küçük şeyler yalnızca. Bu işaretlerin ne kadarını fark etmediğimizi ya da devam etmekten dolayı duyduğumuz suçluluk yüzünden kabullenmeyi reddettiğimizi anlayınca şaşıracaksınız.”

“Bir arkadaş bulma sitesine katıldım,” dedi Fred. “Adı Ma-yıstan Aralığa.”

Şaşkınlık ve onaylama mırıltıları yükseldi.

“Bu çok ilham verici, Fred.” Marc çayını yudumladı. “Oradan ne kazanmayı umuyorsun? Bir arkadaş mı? Özellikle pazar öğleden

sonraları yürüyüş yapacağın biri olmasını özlediğinden bahsetmiş-tin. Karınla eskiden gittiğiniz yer ördekli gölün orasıydı, değil mi?”

“Ah, hayır. İnternet seksi için.”

Marc ağzındakini püskürttü. Biri ona çayı pantolonundan silmesi için peçete uzatırken kısa bir sessizlik oldu.

“İnternet seksi. Hepsinin yaptığı bu, değil mi? Üç siteye üye oldum.” Fred elini kaldırdı ve parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. “Mayıstan Aralığa; bu, yaşlı adamlardan hoşlanan genç kadınlar için. Şeker Babalar; paralı yaşlı adamlardan hoşlanan genç kadınlar için ve... hımmm... Ateşli Aygırlar.” Duraksadı. “Onları belli değil.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“İyimser olmak güzel bir şey, Fred,” dedi Natasha.

“Ya sen, Louisa?”

“Hımmm...” Karşımda Jake’in oturduğunu görünce tereddüt ettim ama sonra şöyle düşündüm: *Aman, ne çıkar ki?* “Aslında bu hafta sonu bir randevum vardı.”

Grubun diğer üyelerinden alçak sesli *vaaay* nidaları yükseldi. Biraz süklüm püklüm olmuş halde başımı öne eğdim. Kan yüzüme hücum etmeden o geceyi düşünemiyordum bile.

“Peki, nasıl geçti?”

“Bu... şaşırtıcıydı.”

“Birine çakmış. Kesinlikle birine çakmış,” dedi Natasha.

“Yüzünde o ısıltı var,” dedi William.

“Nasıl hamle yaptı?” dedi Fred. “Tüyo verebilir misin?”

“Peki, Bill hakkında çok fazla düşünmemeyi başardın mı?”

“Beni durduracak kadar düşünmedim. Yalnızca bana şey hissettirecek bir şey yapmak istedim...” Omuz silktim. “...yalnızca yaşadığımı hissetmek istedim.”

Herkes bu kelimeye katıldığını belli edercesine mırıldandı. Hepimizin tek istediği buydu: en sonunda kederimizden azat edilmek. Ölülerin dünyasından serbest bırakılmak, kalplerimizin yarısını yer altında kaybetmek ya da küçük porselen kaplarda sıkışması. Bir kez olsun söyleyecek olumlu bir şeyimin olması iyi gelmişti.

Marc teşvik edercesine başını salladı. “Bence kulağa çok sağlıklı geliyor.”

Sunil’in yeniden müzik dinlemeye başladığını anlatmasını, Natasha’nın kocasının fotoğraflarından bazılarını salondan yatak odasına taşıdığını ve “böylece eve birisi geldiğinde her seferinde ondan söz etmemeye başladığından” bahsetmesini dinledim. Daphne kocasının dolaptaki gömleklerini gizlice koklamayı bırakmıştı. “Dürüst olmam gerekirse artık zaten onun gibi kokmuyorlar. Sanırım bir alışkanlığın pençesine düşmüştüm.”

“Peki ya sen, Jake?”

O hâlâ perişan görünüyordu. “Daha sık dışarı çıkıyorum galiba.”

“Hislerinden babana bahsettin mi?”

“Hayır.”

O konuşurken yüzüne bakmamaya çalıştım. Onun ne bildiğini bilmediğim için kendimi tuhaf bir şekilde hassas hissettim.

“Ama sanırım birinden hoşlanıyor.”

“Yine mi çakmaca?” dedi Fred.

“Hayır, yani bu sefer gerçekten birinden hoşlanıyor gibi.”

Kızardığımı hissedebiliyordum. Yüzümü gizlemek için ayak-kabımdaki görünmez bir lekeyi ovalamayı denedim.

“Bunu düşünmene sebep olan nedir, Jake?”

“Geçen gün kahvaltıda ondan bahsetmeye başladı. Bütün o “rastgele kadın tavlama” olayından vazgeçeceğini düşündüğünü söylüyordu. Biriyle tanıştığından ve onunla devam etmek isteyebileceğinden bahsetti.”

İşaret fişeği gibi parlıyordum. Odadaki başka kimsenin bunu göremediğine inanamıyordum.

“Yani sonunda teselli ilişkilerinin ileriye doğru bir adım olmadığını çözdü mü sence? Belki de yeniden birine âşık olmadan önce birkaç partnerle denemeye ihtiyacı vardı.”

“Çok fazla teselli ilişkisine girdi,” dedi William. “Zıp zıp topu seviyelerinde tesellilerden bahsediyorum.”

“Jake? Bu sana kendini nasıl hissettiriyor?” diye sordu Marc.

“Biraz garip. Yani annemi özlüyorum ama sanırım önüne bakması babam için iyi bir şey.”

Sam’in ne söylediğini hayal etmeye çalıştım. Benden ismen bahsetmiş miydi? İkisini küçük vagonun mutfağında hayal edebiliyordum, çay ve tost eşliğinde bu içten konuşmayı yapıyorlardı. Yanaklarım alev alev yandı. Sam’in bizimle ilgili bu kadar erkenden varsayımlarda bulunmasını istediğimden emin değildim. Olanların bir ilişki yaşadığımız anlamına gelmediğini daha açık bir şekilde belirtmem gerekirdi. Fazla erkendi. Jake’in herkesin içinde bizi tartışması için fazla erkendi.

“Peki, kadınla tanıştın mı?” diye sordu Natasha. “Ondan hoşlandın mı?”

Jake başını eğdi. “Evet. Asıl boktan kısmı da oydu.”

Başımı kaldırdım.

“Onu pazar günü kahvaltıya çağırdı ve kadın tam bir kâbustu. Aşırı dar bir bluz giymişti ve sanki beni tanıyormuş gibi kolunu omuzuma atıp duruyordu. Çok yüksek sesle gülüyordu. Babam bahçedeyken bana büyük, yuvarlak gözleriyle baktı ve o gerçekten sinir bozucu, başını yana eğme hareketiyle, ‘Peki, sen nasılsın?’ diye sorup durdu.”

“Ah, baş eğme hareketi,” dedi William ve herkes mırıldanarak ona katıldı. Baş eğme hareketini herkes bilirdi.

“Ve babam oradayken sadece kıkırdıyor, devamlı saçıyla oynuyordu. En az otuz yaşında olduğu ortada olmasına rağmen ergen gibi davranmaya çalışıyordu sanki.” Burnunu tiksintiyle buruşturdu.

“Otuz!” dedi Daphne bakışları yana kayarken. “Düşünebiliyor musunuz?”

“Aslında beni babamın ne yaptığıyla ilgili sorguya çekenı tercih ederim. O en azından en iyi arkadaşımış rollerine bürünmüyordu.”

Söylediklerinin gerisini duyamadım bile. Kulağımnda belli belirsiz bir çınlama başlamıştı, bütün sesi boğuyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilimişim? Sam’in benimle flört ettiğini ilk kez gördüğünde Jake’in gözlerini devirdiği an birden gözümde canlandı. İşte uyarı işareti tam önümdeydi ve ben onu görmezden gelecek kadar aptallık etmişim.

Sıcak basmıştı ve titriyordum. Orada kalamazdım. Artık kimseyi dinleyemezdim. “Şey... şimdi hatırladım. Bir randevum vardı,” diye mırıldandım, çantamı topladım ve sandalyemden kalktım. “Kusura bakmayın.”

“Her şey yolunda mı, Louisa?” dedi Marc.

“Her şey harika. Kaçmam lazım.” Kapıya koştum, sahte gülümsemem yüzüme o kadar sıkı yapışmıştı ki canımı yakıyordu.

Çıktığımda oradaydı. Tabii ki oradaydı. Motosikletini otoparka kısa süre önce park etmişti ve kaskını çıkarıyordu. Kilise salonundan çıktım ve basamakların başında durarak onun önünden geçmeden arabama ulaşmamın bir yolu olup olmadığını düşündüm ama durum umutsuzdu. Beynimin fiziksel kısmının onun silüetini algılamasının ardından kalan sinapslar da yetişti: bir zevk dalgası, elleri üzerimdeyken hissettiklerimin anısının kafamda şimşek gibi çakışı... ve ardından gelen cayır cayır öfke, küçük düşürölmeyle hızlanan nabzım...

“Hey,” dedi beni görünce. Gülümsemesi rahattı, bakışları keyifle kısılmıştı. Lanet olası çapkın.

Adımlarımı yalnızca canımın yandığını görebilmesini sağlayacak kadar yavaşlattım. Umursamıyordum. Bir anda Lily gibi hissettim. Bunu içime atmayacaktım. Bir insanın yatağından çıkıp diğerine atlayan ben değildim.

“İyi iş çıkardın seni aşağılık, pislik herif,” diyerek öfkemi kustum. Sonra yanından geçip sesimdeki boğukluk gerçek bir hıçkırığa dönüşmeden arabama koştum.

Sanki duyulmayan, habis bir köpek düdüğüne cevap verircesine o hafta oradan sonra gerçekten dibe vurmayı başardı. Richard daha da müşkülpesent olmuştu, yeterince gülümsemememizden ve müşterilerle yeterince neşeli bir şekilde iletişim kuramayışımızın yolcuları Air Bar and Grill’deki Wings’e yönelttiğinden şikâyet ediyordu. Hava değişti, gökyüzüne metalik gri bir renk verdi ve tropikal yağmur fırtınalarıyla uçakların rötar yapmasına neden oldu. O yüzden havaalanı huysuz yolcularla doldu ve sonra kusursuz bir zamanlamayla bagaj çalışanları da grev kararı aldı. Vera öfkeyle, “Ne bekliyordun ki? Merkür geriliyor,” dedi ve kapuçinosunda daha az köpük isteyen bir müşteriye homurdandı.

Evdeyse Lily kendi kara bulutlarıyla baş başaydı. Salonumda cep telefonuna yapışmış bir şekilde oturuyordu ama gördüğü şey her neyse ona keyif vermiyordu. Babası gibi ifadesiz bir yüzle pencereden dışarı bakıyordu, sanki onun gibi Lily de hapsedilmişti. Ona açıklamaya çalıştım; sarı siyah çorabı bana Will’in verdiğini, öneminin rengiyle ya da kalitesiyle değil, başka bir şeyle...

“Evet, evet, çoraplar. Her neyse,” dedi.

Üç gece boyunca doğru düzgün uyuyamadım. Tavanı izledim. Göğsüme yerleşen ve gitmeyi reddeden taş gibi soğuk bir öfkeyle

yanıyordum. Sam'e çok öfkeliydim. Ama kendime daha çok... O sinir bozucu, yalancı masum tavrıyla iki kere mesaj attı. "??" yazmıştı ama ona cevap verecek enerjiyi kendimde bulamadım. Kadınların düştüğü o klasik hataya düşmüş, bir adamın söylediği ya da yaptığı her şeyi görmezden gelerek içimdeki ısrarcı davul sesini dinlemeyi tercih etmiştim: *Benimle farklı olacak*. Onu öpmüştüm. Her şeyi başlatan buydu. O yüzden suçlanacak tek kişi bendim.

Kendimi muhtemelen ucuz kurtulduğuma inandırmaya çalıştım. Küçük, içsel nidalarla bunu altı ay sonra öğrenmek yerine şimdi öğrenmemin daha iyi olduğunu söyledim kendime! Yaşananları Marc'ın gözünden görmeye çalıştım: Önüne bakmak güzeldi! Tecrübelerime bunu da ekleyebilirdim! En azından seks iyiydi! Ama sonra o aptal, sıcak gözyaşları aptal gözlerimden süzülmeye başlıyordu ve ben onları defedip kendime birinin bize yaklaşmasına izin verdiğimiz zaman başımıza bunların geldiğini söylüyordum.

Depresyon, grupta öğrendiğimize göre, boşluğu seviyordu. Bir şeyler yapmak, en azından planlamak çok daha iyiydi. Bazen mutluluk yanılsaması bunu kazara yaratabiliyordu. Her akşam Lily'yi kanepemde bitkin halde yatarken bulmaktan sıkılmışım ve bundan rahatsız olmuyormuş gibi davranmaya çalışmaktan da aynı şekilde bıkmışım. O yüzden cuma akşamı ona ertesi gün Bayan Traynor'ı görmeye gideceğimizi söyledim.

"Ama mektubuna cevap vermediğini söyledin."

"Belki de almamıştır. Her neyse. Bay Traynor bir noktada ailesine senden bahsedecek, o söylemeden biz gidip onu görelim."

Lily bir şey demedi. Bunu sözsüz bir anlaşma olarak algıladım ve onu kendi haline bıraktım.

O gece kendimi Lily'nin kıyafet sandığından çıkardığı kıyafetlerimi karıştırırken buldum. Bu kıyafetleri iki yıl önce İngiltere'den Paris'e gittiğimden beri görmezden geliyordum. Onları giymemin

bir anlamı yoktu. Will öldüğünden beri kendimi o kişi gibi hissetmiyordum.

Fakat şimdi kot ya da yeşil İrlandalı dansçı kız kostümü olmayan bir şey giymek bana önemli geliyordu. Eskiden bayıldığım, resmi bir ziyaret için ölçülü sayılabilecek lacivert bir mini elbise buldum, ütüledim ve kenara kaldırdım. Lily'ye ertesi gün saat dokuzda evden çıkacağımızı söyleyip yatağa gittim. Homurdanmaktan fazlası bir konuşmanın insanüstü bir adım olduğuna inanan biriyle aynı evde yaşamamanın ne kadar yorucu olduğuna şaşırarak odama girdim.

Ben içeri girdikten on dakika sonra kapının altından el yazısıyla yazılmış bir not atıldı.

Sevgili Louisa,

Kıyafetlerini ödünç aldığım için özür dilerim. Ve her şey için teşekkürler. Bazen sıkıntı yarattığımı biliyorum.

Özür dilerim.

Lily, öpücükler!

Not: Yalnız o kıyafetleri kesinlikle giymelisin. Şimdi giydiklerinden bin kat daha iyiler.

Kapıyı açtım ve Lily orada gülümsemeden duruyordu. Öne doğru bir adım attı ve beni güçlü bir şekilde kucakladı. Kaburgalarımı ağrıtabilecek kadar sıkıyordu. Sonra döndü ve tek kelime etmeden salonda kayboldu.

Yeni gün daha parlak doğdu ve moralimiz onunla birlikte yükseldi. Birkaç saatlik araba yolculuğuyla Oxfordshire'daki küçük bir köye gittik. Duvarlı bahçelerin ve güneşte kurutulmuş hardal rengi taş duvarların olduğu bir yerdi. Yol boyunca gevezelik edip durdum. Bu aslında Bayan Traynor'ı yeniden göreceğim olmanın verdiği ger-

ginliğı saklamak içindi. Ergenlerle konuşmanın en zor yanının, ne söylerseniz söyleyin kulağı kaçınılmaz olarak birinin düğündeki yaşlı teyzesi gibi gelecek olması olduğunu keşfetmiştim.

“Eee, okulda olmadığın zamanlarda neler yapmayı seversin?”

Omuz silkti.

“Bitirdikten sonra ne yapmak isteyeceğini düşündün mü?”

Bana o bakışı attı.

“Büyürken hobilerin olmuştur mutlaka...”

Baş döndürücü bir liste sıraladı: engelli atlama, lakros, hokey, piyano (beşinci seviye), kros koşusu, bölge çapında tenis.

“Hepsini mi yaptın? Peki, hiçbirinde devam etmek istemedin mi?”

Aynı anda burnunu çekip omuz silkti ve sonra ayaklarını ön panele doğru uzattı, sanki konu kapanmıştı.

“Baban seyahat etmeyi severdi,” dedim birkaç kilometre sonra.

“Söylemiştin.”

“Bir keresinde bana Kuzey Kore dışında her yere gittiğini söylemişti. Bir de Disneyland dışında. Adını bile duymadığım yerler hakkında hikâyeler anlatırdı.”

“Benim yaşımdaki insanlar maceraya atılmıyor. Keşfedilecek bir yer kalmadı. Boş yıllarında sırt çantalarıyla seyahate çıkan tipler inanılmaz sıkıcı. Ko Pha Ngan’da keşfettikleri bir barla ya da Burma’nın yağmur ormanlarında denedikleri inanılmaz uyuşturucularla ilgili cır cır ötüyorlar.”

“Sırt çantasıyla gezmek zorunda değilsin.”

“Evet ama Mandarin Oriental Otelleri’nden birinin içini gördün mü hepsini görmüş gibi oluyorsun zaten.” Esnedi. Sonra pencereden dışarı bakarken, “Bir ara buranın yakınlarında bir okula gitmiştim,” diye gözlemde bulundu. “Gerçekten sevdiğim tek okuldu.” Duraksadı. “Holly diye bir arkadaşım vardı.”

“Ne oldu, peki?”

“Annem oranın *doğru tarzda bir okul olmadığı* fikrine kapıldı. Sıralamalarda yeterince yukarıda değiller miymiş, neymiş... Küçük bir yatılı okuldu. Akademik bir yer değildi. O yüzden beni oradan aldılar. Ondan sonra arkadaş edinmek hiç içimden gelmedi. Seni yine başka bir yere göndereceklerse arkadaş bulmanın ne anlamı var ki?”

“Holly’yle iletişiminiz devam etti mi?”

“Pek sayılmaz. Görüşemeyince pek anlamı olmuyor.”

Ergenlikteki arkadaşlıkların yoğunluğuyla ilgili muğlak anılarım canlandı, normal bir arkadaşlıktan çok bir tutku gibiydi. “Sence ne yapacaksın? Eğer gerçekten okula dönmeyeceksen yani.”

“Geleceği düşünmeyi sevmiyorum.”

“Ama bir şeyler düşünmen gerekecek, Lily.”

Bir dakikalığına gözlerini kapadı, sonra ayaklarını yere indirdi ve başparmağının tırnağından mor ojeyi kazımaya başladı. “Bilmiyorum, Louisa. Belki de senin inanılmaz hayatını örnek alıp yaptığın bütün o heyecan verici şeyleri yaparım.”

Üç derin nefes aldım, sırf kendimi arabayı otoyolda durdurmaktan alıkoyabilmek için. *Gıcıklık olsun diye*, dedim kendi kendime. *Sinirime dokunmak için yapıyor sadece*. Sonra onu kızdırmak için Radyo 2’yi son ses açtım ve yol boyunca öyle bıraktım.

*

Four Acres Yolu’nu yerel bir köpek gezdiricisinin yardımıyla bulduk ve Fox’un Kulübesi’nin, beyaz badanalı, saz çatılı o mütevazı binanın önüne park ettik. Dışarıda bahçe patikasının başındaki demir takın etrafını kırmızı güller sarmıştı ve narin, rengârenk çiçekler

tertemiz tarhlarda yer bulmak için savaşıyordu. Araba yolunda küçük bir beş kapılı otomobil duruyordu.

“Attan inip eşeğe binmiş,” dedi Lily pencereden dışarı bakarak.

“Güzel bir yer.”

“Ayakkabı kutusu.”

Oturdum ve motorun durmasını dinledim. “Dinle, Lily. İçeri girmeden önce. Çok şey beklememeye çalış,” dedim. “Bayan Traynor biraz resmî biridir. Görgü kurallarının arkasına sığır. Seninle muhtemelen öğretmeninmiş gibi konuşacak. Yani seni Bay Traynor gibi kucaklayacağını sanmıyorum.”

“Büyükbabam ikiyüzlünün teki.” Lily burnunu çekti. “Dünyadaki en güzel şey senmişsin gibi davranıyor ama aslında tam bir kılıbık.”

“Ve lütfen ‘kılıbık’ tabirini kullanma.”

“Olmadığım biri gibi davranmanın hiçbir anlamı yok,” dedi Lily suratını asarak.

Bir süre orada oturduk. İkimizin de önden gitmek istemediğini fark ettim. “Bir kere daha aramayı deneyeyim mi?” dedim telefonumu çıkararak. O sabah iki kere denemiştim ama doğrudan telesekretere bağlanıyordu.

“Ona hemen söyleme,” dedi bir anda. “Kim olduğumu yani. Ben sadece... sadece onun kim olduğunu görmek istiyorum. Ona söylemeden önce.”

“Tabii,” dedim yumuşayarak. Başka bir şey diyemeden Lily arabadan çıktı ve ön kapıya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ellerini ringe girmeye hazırlanan bir boksör gibi yumruk yapmıştı.

Bayan Traynor’ın saçları beyazlamıştı. Eskiden koyu kahverengiye boyalı olan saçları artık beyaz ve kısaydı. Bu onu gerçekte olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu ya da yakın zamanda ciddi

bir hastalıktan çıkmış birine benziyordu. Son gördüğümünden beri muhtemelen beş altı kilo vermişti ve gözlerinin altında karaciğer rengi çukurlar vardı. Lily'ye, bana hiçbir zaman misafir beklemediğini anlatan bir kafa karışıklığıyla baktı. Sonra beni gördü ve gözleri kocaman açıldı. "Louisa?"

"Merhaba, Bayan Traynor." Bir adım öne çıktım ve elimi ona doğru uzattım. "Buralardaydık. Mektubumu aldınız mı, bilmiyorum. Bir uğrayıp merhaba demek istedim..."

Sahte neşeli ve yapmacık sesim giderek kısıldı. Beni son görüşü, hayata veda etmiş olan oğlunun odasını temizlemesine yardım ettiğim zamandı, ondan önceyse oğlu son nefesini verdiğinde. Şimdi bu iki gerçeği yeniden yaşadığını görüyordum. "Bahçenize hayran kaldık."

"David Austin gülleri," dedi Lily.

Bayan Traynor, Lily'nin yüzüne onu ilk kez fark ediyormuş gibi baktı. Gülümsemesi belli belirsiz ve tereddütlüydü. "Evet. Evet, öyleler. Ne kadar da akıllısın. Bu... çok üzgünüm. Fazla misafirim olmuyor. İsmin ne demiştin?"

"Bu Lily," dedim ve Lily'nin Bayan Traynor'ın elini tutup sıkmasını izledim, bunu yaparken onu dikkatle inceliyordu.

Bir süre kapının önünde durduk ve sonunda, sanki başka seçeneği olmadığını fark etmiş gibi Bayan Traynor dönüp kapıyı sonuna kadar açtı. "Sanırım içeri girerseniz daha iyi olur."

Kulübe küçüktü. Tavanı o kadar alçaktı ki holden mutfığa girerken benim bile eğilmem gerekmişti. Bayan Traynor'ın çay yapmasını beklerken Lily'nin küçük salonda huzursuzca dolanmasını izledim. Granta House'daki günlerimden hatırladığım, fazlasıyla parlatılmış birkaç parça antika mobilyanın arasında geziniyor ve eşyaları eline alıp tekrar bırakıyordu.

“Peki... sen nasılsın?”

Bayan Traynor’ın sesi monotondtu, sanki cevabını gerçekte duymayı beklediği bir soru sormamıştı.

“Ah, gayet iyiyim, teşekkür ederim.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Çok hoş bir köy.”

“Evet. Şey... Stortfold’da kalamazdım.” Bayan Traynor kaynayan suyu demliğe doldururken onun eski mutfağında ağır ağır hareket eden Della’yı düşünmeden edemedim.

“Bu bölgede çok tanıdığınız var mı?”

“Hayır.” Sanki oraya taşınmasının tek sebebi buymuş gibi söylemişti. “Süt sürahisini alabilir misin? Bu tepsiye her şeyi sığdıramıyorum.”

Çayı, zorlukla sürdürülen yarım saatlik bir sohbet takip etti. Herhangi bir sosyal durumu her yönüyle idare etme içgüdüsüne sahip üst orta sınıf bir kadın olan Bayan Traynor, iletişim yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Konuşurken tamamen bizimle değil gibi görünüyordu. Bir soru soruyor, on dakika sonra aynı soruyu yineliyordu, sanki cevabı algılayamamış gibi. Antidepresan kullanıp kullanmadığını merak ettim. Lily onu gizlice izliyor, düşünceleri yüzünün her yanına yansıyor. Bense aralarında, midemde git-tikçe sıkılaştıran bir düğümle oturup bir şeyler olmasını bekledim.

Sessizliğin içinde bir süre gevezelik ettim; berbat işimden, Fransa’da yaptıklarımın, ailemin iyi olduğundan –çok şükür– bahsettim ve sustuğumda küçük odayı saran o korkunç, bunaltıcı durgunluğu bastırmak için elimden geleni yaptım. Fakat Bayan Traynor’ın kederi küçük evin her yanına sis gibi çökmüştü. Eğer Bay Traynor üzüntüden bitkin düşmüşse Bayan Traynor üzüntü tarafından yutulmuş gibiydi. Tanıdığım o gururlu, çevik kadından geriye hemen hemen hiçbir şey kalmamıştı.

“Sizi buralara hangi rüzgâr attı?” dedi sonunda.

“Şey... arkadaşları ziyaret ediyorduk,” dedim.

“Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?”

“Ben... Lily’nin babasını tanırdım.”

“Ne güzel,” diye karşılık verdi Bayan Traynor ve birbirimize tuhaf bir şekilde gülümsedik. Bir şey söylemesini bekleyerek Lily’yi izledim ama donakalmıştı, sanki bu kadının acısının gerçekliği onun da üzerine tüm ağırlığıyla çökmüştü.

Birer fincan daha çay içtik ve bahçenin güzelliği hakkında üçüncü, belki de dördüncü kez yorum yaptık. Bizim oradaki varlığımızın onun açısından insanüstü bir çaba gerektirdiği duygusunu aklımdan çıkaramıyordum. Bizi orada istemiyordu. Bunu söylemeyecek kadar nazikti ama yalnız başına kalmak istediği her halinden anlaşıyordu. Her hareketi bunu gösteriyordu; zorla gülümsemeleri, konuşmayı takip etmekte zorlanması... Gittiğimiz anda bir sandalyeye çöküp orada kalacağından ya da üst kata çıkıp yatağına kıvrılacağından şüpheleniyordum.

Sonra bir şey fark ettim: Ortalıkta hiç fotoğraf yoktu. Granta House çocuklarının, ailesinin, midillilerin, kayak tatillerinin, uzak büyükanne ve büyükbabaların gümüş çerçeveli fotoğraflarıyla doluyken bu kulübe bomboştı. Küçük, bronz bir at heykeli, sümbüllerin resmedildiği sulu boya bir tablo vardı ama insan yoktu. Kendimi sandalyemde kıpırdanırken buldum, acaba gözden mi kaçırdım diye merak ediyordum. Bir masaya dizmiş ya da pencere pervazına sıralamış olabilir miydi? Kendi evimi ve orayı kişiselleştirme ya da bir yuvaya dönüştürme konusundaki mutlak başarısızlığımı düşündüm. Ve bir anda üzerime bir ağırlık çöktü, çaresizce üzgün hissediyordum.

Ne yaptın bize, Will?

“Sanırım artık gitme vakti, Louisa,” dedi Lily saate imalı bir bakış atarak. “Trafığe kalmak istemediğimizi söylemiştin.”

Ona baktım. “Ama...”

“Fazla kalmamamız gerektiğini söylemiştin.” Sesi yüksek ve netti.

“Ah. Evet. Trafik çok yorucu olabiliyor.” Bayan Traynor sandalyesinden kalkmaya başlamıştı.

Lily’ye dik dik bakıyor, yeniden itiraz etmeye hazırlanıyordum ki telefon çaldı. Bayan Traynor irkildi, sanki artık bu sese yabancıydı. İkimize de baktı. Sanki telefonu cevaplayıp cevaplamayacağını tartıyordu. Sonra belki de biz oradayken görmezden gelemeyeceğini fark ederek izin istedi ve diğer odaya geçip telefonu açtı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Çok yanlış geliyor,” dedi Lily umutsuzca.

“Ama ona söylemeden gidemeyiz.”

“Bunu bugün yapabilecek gibi hissetmiyorum. Her şey çok...”

“Korkutucu olduğunu biliyorum. Ama ona bir bak, Lily. Söylemenin ona gerçekten faydası dokunabilir. Sence de öyle değil mi?”

Lily’nin gözleri büyüdü.

“Bana neyi söylemenin faydası dokunabilir?”

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Bayan Traynor küçük holün yanındaki kapıda hareketsiz duruyordu. “Bana söylemeniz gereken şey neymiş?”

Lily önce bana, sonra tekrar Bayan Traynor’a baktı. Çevremizde zamanın yavaşladığını hissettim. Lily yutkundü ve çenesini hafifçe kaldırdı. “Sizin torununuz olduğumu.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Benim... neyim?”

“Ben Will Traynor’ın kızıyım.”

Kelimeleri küçük odada yankılandı ve Bayan Traynor'ın bakışları bana kaydı. Sanki yaşananların aslında çılgınca bir şaka olup olmadığını kontrol etmek istiyordu.

"Ama... olamazsın ki."

Lily irkildi.

"Bayan Traynor, bunun ne kadar şok edici olduğunu biliyorum ama..." diye söze başladım.

Beni duymadı. Lily'ye öfkeyle bakıyordu. "Oğlumun nasıl benim bilmediğim bir kızı olabilir?"

"Çünkü annem kimseye söylememiş." Lily'nin sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bunca zaman boyunca mı? Bütün bu zaman boyunca nasıl bir sır olabildin?" Bayan Traynor bana döndü. "Senin bundan haberin var mıydı?"

Yutkundum. "Size yazmamın nedeni buydu. Lily gelip beni buldu. Ailesini tanımak istiyordu. Bayan Traynor, size daha fazla acı çektirmek istemedik. Sadece Lily büyükannesini ve büyükbabasını tanımak istedi. Bay Traynor'la tanışması pek de iyi gitmedi ve..."

"Ama Will bir şey söylerdi." Başını iki yana salladı. "Biliyorum, söylerdi. O benim oğlumdu."

"Bana inanmıyorsanız kan testi yaptıracağım," dedi Lily kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ama bir şeyinizin peşinde değilim. Gelip sizinle kalmam falan gerekmiyor. Kendi param var, eğer aklınızdaki buysa."

"Ne düşüneceğimden..." diye başladı Bayan Traynor.

"Dehşete kapılmanıza gerek yok. Ben size miras kalmış bulaşıcı bir hastalık falan değilim. Sadece bir *torunum*. Tanrı aşkına."

Bayan Traynor bir sandalyeye yavaşça çöktü ve titreyen elini başına götürdü.

"İyi misiniz, Bayan Traynor?"

“Bilmiyorum ben...” Bayan Traynor gözlerini kapattı. Kendi içinde uzak bir yerlere çekilmiş gibi görünüyordu.

“Lily, bence gitmeliyiz. Bayan Traynor, size numaramı bırakacağım. Siz duyduklarınızı sindirme şansı bulduktan sonra tekrar geliriz.”

“Kim demiş? Ben buraya bir daha gelmiyorum. Yalan söylediğimi düşünüyor. Tanrım. Bu *aile*.”

Lily ikimize de inanamayarak baktı ve sonra aramızdan geçerek küçük odadan çıktı. Giderken küçük, ceviz ağacından bir fiskos sehpayı devirdi. Öne doğru eğildim, sehpayı kaldırdım ve üzerine düzgünce dizilmiş küçük gümüş kutuları dikkatlice geri yerleştirdim.

Bayan Traynor şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti.

“Üzgünüm, Bayan Traynor,” dedim. “Gerçekten gelmeden önce sizinle konuşmaya çalıştım.”

Araba kapısının çarpılarak kapandığını duydum.

Bayan Traynor bir nefes aldı. “Nereden geldiğini bilmediğim şeyleri okumuyorum. Bazı mektuplar aldım. Alçakça mektuplar. Bana şey diyen... Artık pek bir şeyi cevaplamıyorum. Böylece duymak istemediğim şeyler söylenmiyor.” Afallamış, yaşlı ve kırılğan görünüyordu.

“Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim.” Çantamı aldım ve oradan kaçtım.

“Hiçbir şey söyleme,” dedi Lily ben arabaya binerken. “Söyleme, tamam mı?”

“Neden böyle yaptın?” Anahtarlarım elimde, sürücü koltuğuna oturdum. “Neden her şeyi baltaladın?”

“Yüzüme baktığı andan itibaren bana karşı ne hissettiğini anladım.”

“O bir anne, hâlâ oğlunun yasını tuttuğu açıkça ortada. Ona inanılmaz bir şok yaşattık. Sen de çok fevri davrandın. Biraz sessiz kalıp olanları sindirmesine izin veremez miydin? Neden herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun?”

“Ah, sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?”

“Sana yakın olabilecek herkesle ilişkini mahvetmeye kararlı görünüyorsun.”

“Ah, Tanrım, bu yine o aptal çoraplarla mı ilgili? Sen ne bilirsin ki? Bütün hayatını kimsenin ziyaret etmediği o boktan evde tek başına geçiriyorsun. Ailen bir ezik olduğunu düşünüyor. Dünyanın en acınası işini bırakacak cesaretin bile yok.”

“Bugünlerde iş bulmanın ne kadar zor olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, o yüzden sakın bana...”

“Eziksın. Daha da kötüsü, diğer insanlara ne yapacağını söyleyebileceğini sanan bir eziksın. Kim veriyor sana bu hakkı? Babamın yatağının baş ucunda oturdun, ölmesini izledin ve bununla ilgili hiçbir şey yapmadın. Hiçbir şey! O yüzden nasıl davranılacağı konusunda harika bir otorite olacağını sanmıyorum.”

Arabadaki sessizlik cam gibi sert ve narindi. Gözümü direksiyona diktim. Nefesimin düzene girdiğinden emin olana dek bekledim.

Sonra arabayı çalıştırdım ve iki yüz kilometrelik yolu hiç konuşmadan gittik.

On Beşinci Bölüm

Sonraki birkaç gün Lily'yi hemen hiç görmedim ve bu durumdan memnundum. İşten eve geldiğimde kırıntılar ve boş kupalar oraya geldiğini kanıtlıyordu. Birkaç kere içeri girdiğimde havada tuhaf bir huzursuzluk hissettim, sanki tanımlayamadığım bir şey yaşanmıştı. Ama hiçbir şey eksik değildi ve belli ki hiçbir şey değişmemişti. Ben de bu hissimi, geçinemediğın biriyle aynı evi paylaşmanın garipliğine yordum. Yalnız başıma olmayı özlediğimi kendime itiraf ettim.

Kız kardeşimi aradım ve bana, “Ben sana demiştim,” dememe nezaketini gösterdi. Yani en azından birden fazla kez söylemedi.

“Ebeveyn olmanın en kötü yanı bu,” dedi sanki ben de öyleymişim gibi. “Her durumun altından kalkabilen yüce, her şeyi bilen, zarif bir insan olman bekleniyor. Bazen Thom kaba davrandığında ya da ben yorgunken kapıyı yüzüne kapamak veya ona dilimi çıkarıp pislik yaptığını söylemek istiyorum.”

Ben de az çok böyle hissediyordum.

İşimde öyle bir mutsuzluk seviyesine erişmiştim ki havaalanına gidecek gücü bulmak için bile arabamda gösteri müzikleri söylemek zorunda kalıyordum.

Bir de Sam vardı.

Hiç düşünmediğim o insan.

Onu sabahları çıplak vücudumun görüntüsü banyo aynasında gözüme çarptığında düşünmüyordum. Parmaklarının tenimde ge-

zinişini ve parlak kırmızı yaralarımı ortak bir geçmişin parçası olarak görünür kılışını ya da kısa bir akşamlığına nasıl da pervasız ve canlı hissettiğimi hatırlamıyordum. Kafa kafaya vermiş, uçuş kartlarını inceleyen, romantik maceralar yaşamak ya da sadece vahşice seks yapmak için uzaklara giden çiftleri izlerken onu düşünmüyordum. İşe giderken ya da işten dönerken onu düşünmüyordum, sireni çalan bir ambulans yanımdan geçtiğinde de... Bu gereğinden fazla oluyordu sanki. Ve akşamları kanepemde yalnız başıma otururken, konusunu sorsanız anlatamayacağım bir televizyon programına bakarken ve muhtemelen gezegendeki en yalnız, en hızlı alev alabilir porno perisi gibi görünürken onu kesinlikle düşünmüyordum.

Nathan aramış ve mesaj bırakmıştı, onu geri aramamı istiyordu. New York'taki heyecan verici yeni hayatının son bölümünü dinlemeye katlanabileceğimden emin değildim, o yüzden bu talebi asla tamamlamadığım zihinsel yapılacaklar listeme ekledim. Tanya mesaj atarak eve üç gün erken döndüklerini haber verdi, Francis'in işiyle ilgili bir meseleden ötürüymüş. Sonra Richard aradı ve pazartesiden cumaya kadar gece vardiyasında çalışacağımı söyledi. *Ve lütfen geç kalma, Louisa. Sana son uyarımı yaptığımı da tekrar hatırlatmak isterim.*

Aklıma gelen tek şeyi yaptım: Eve gittim ve Stortfold'a varana kadar da müziği son ses açtım ki düşüncelerimle baş başa kalmayayım. Aileme şükran duydum. Geleneksel ailemin sunduğu rahatlığı ve pazar öğle yemeğinin masada olduğunu düşündükçe neredeyse göbek bağından eve doğru çekildiğimi hissediyordum.

"Öğle yemeği mi?" dedi babam, kollarını karnında kavuşturmuş, çenesi öfkeyle kasılmıştı. "Ah, hayır. Artık pazarları öğle yemeği yapmıyoruz. Öğle yemeği ataerkil baskının bir göstergesidir."

Büyükbabam köşeden kederle başını salladı.

“Hayır, hayır, öğle yemeği yiyemeyiz. Pazar günleri artık sandviç yapıyoruz. Ya da çorba. Anlaşılan çorba içmek feminizme uygunmuş.”

Yemek masasında ders çalışan Treena gözlerini devirdi. “Annem pazar sabahları yetişkin eğitim merkezinde kadın şairler dersi alıyor. Andrea Dworkin’e⁸ dönüştüğü yok.”

“Görüyor musun, Lou? Artık feminizmle ilgili her şeyi bilmem bekleniyor ve bu Andrew Dorkin denen adam benim kahrolası pazar yemeğimi çaldı.”

“Abartıyorsun, baba.”

“Nasıl abartıyorum? Pazar günleri aile zamanıdır. Pazar günleri ailecek öğle yemeği yemeliyiz.”

“Annemin bütün hayatı aile zamanı zaten. Neden kendine biraz vakit ayırmasına izin vermiyorsun?”

Babam katlanmış haldeki gazetesini Treena’ya doğrulttu. “Hep sen çıkardın bunları başımıza. Annen ve ben gayet mutluyduk, sen ona mutlu olmadığını dayatmaya başlayana kadar.”

Büyükbabam katıldığını gösterircesine başını salladı.

“Buralarda her şey ters gidiyor. Yoğurt reklamlarına, ‘Cinsiyetçi,’ diye homurdandığını duymadan televizyon izleyemiyorum. Bu cinsiyetçi. Şu cinsiyetçi. Spor haberlerine bakarım diye eve Ade Palmer’dan aldığım *Sun* gazetesini getireyim dedim, onu da üçüncü sayfa⁹ yüzünden ateşe attı. Hangi gün nerede olduğunu bilmiyorum.”

Treena başını kitaplarından kaldırmadan sakince, “Haftada bir kere iki saatlik ders,” dedi. “Pazar günleri.”

“Komik olmaya çalışmıyorum, baba,” dedim, “ama kollarının ucundaki o şeyler?..”

8 Amerikalı radikal feminist yazar. (ç. n.)

9 İngiliz tabloid gazete *The Sun* eskiden üçüncü sayfasında üstsüz kadın model fotoğrafı yayınlardı. (ç. n.)

“Ne o?” Babam başını eğdi. “Ne?”

“Ellerin,” dedim. “Üzerleri boyalı değil sonuçta.”

Kaşlarını çattı.

“O yüzden bence öğle yemeğini sen hazırlayabilirsin. Hem şiir dersinden geldiğinde anneme bir sürpriz yapmış olursun.”

Babamın gözleri kocaman açıldı. “Ben mi pazar yemeğini hazırlayacağım? Ben? Neredeyse otuz yıldır evliyiz, Louisa. Kahrolası öğle yemeğini ben hazırlamam. Ben eve para getiririm, annen yemeği hazırlar. Anlaşma böyle! Ben buna imza atmıştım! Pazar günü üzerimde önlükle patatesleri soyacaksam dünya nereye gidiyor? Bunun neresi adil?”

“Buna uygar yaşam deniyor, baba.”

“Uygar yaşammış. Sen de hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi babam ve ateş püskürdü. “Eminim senin o Bay Kahrolası Traynor da pazar günü öğle yemeğini yiyordur. Onun karısının feminist olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Ah. O zaman senin de bir şatoya ihtiyacın var, baba. Şatolar feminizmi her zaman yener.”

Treena’yla gülmeye başladık.

“Bir şey diyeyim mi? İkinizin de erkek arkadaşı olmamasının bir sebebi var.”

“Ooo! Kırmızı kart!” İkimiz de sağ elimizi kaldırdık. Babam da gazetesini kaldırıp salladı ve ağır ağır bahçeye yöneldi. Treena sırıttı. “Öğle yemeğini biz hazırlayalım diyecektim ama... şimdi?”

“Bilemiyorum. Ataerkil baskıyı güçlendirmek istemem. Bara mı gitsek?”

“Harika fikir. Anneme mesaj atayım.”

Görünüşe göre annem elli altı yaşında kabuğundan çıkmaya başlamıştı, önce keşiş yengeci gibi tereddüt ederek ama artık belli ki gitgide artan bir hevesle. Yıllarca evden yalnız başına çıkmamıştı.

üç buçuk yatak odalı evimizden ibaret küçük hâkimiyet alanından memnundu. Ama geçirdiğim kazadan sonra Londra'da geçirdiği haftalar onu olağan rutininden çıkmaya zorlamış ve Stortfold'un ötesindeki hayata dair uzun zamandır kış uykusunda olan merakı canlanmıştı. Treena'ya üniversitedeki GenderQuake farkındalık grubundan verilen feminizm içerikli metinlere göz atmaya başlamıştı ve bu iki durum bir araya gelip annemin bir uyanış yaşamasına neden olmuştu. *İkinci Cins'i* ve *Uçuş Korkusu*'nu yalayıp yutmuş, *İğdiş Edilmiş Kadın*'la devam etmiş ve *Kadınlara Mahsus'u* okuduktan sonra kendi hayatıyla paralel gördüklerine o kadar şaşırmıştı ki üç gün boyunca yemek yapmayı reddetmişti, ta ki büyükbabamın dört paket bayat donut istiflediğini keşfedene kadar.

"Senin şu Will'in söylediklerini düşünüp duruyorum," dedi annem. Barın bahçesindeki masanın çevresine oturmuş, Thom'un havası inmiş şişme trambolinde diğer çocuklarla düzenli olarak kafa tokuşturmasını izliyorduk. "Elinde tek bir hayat var... Böyle demişti sana, değil mi?" Her zamanki kısa kollu, mavi gömleğini giymişti ama saçını arkadan, daha önce hiç görmediğim bir tarzda toplamıştı ve tuhaf bir şekilde genç görünüyordu. "Yani sadece elimdeki tadını çıkarmaya çalışıyorum. Bir şeyler öğreniyorum. Bulaşık eldivenlerimi ara sıra çıkarıyorum."

"Babam bayağı gıcık olmuş," dedim.

"Laflarına dikkat et."

"Altı üstü bir sandviç," dedi kız kardeşim. "Yemek bulmak için kırk gün Gobi Çölü'nde yürümüyor."

"Ve on haftalık bir kurs. Hayatta kalacaktır," dedi annem kararlı bir tavırla ve sonra arkasına yaslanıp ikimizi inceledi. "Evet. Çok hoş, değil mi? Üçümüz birlikte en son ne zaman dışarı çıkmıştık, emin değilim. Sanırım siz ergenlik çağındaydınız, cumartesi günleri çarşıya alışveriş yapmaya giderdik."

“Ve Treena bütün mağazaların sıkıcılığından şikâyet ederdi.”

“Evet, çünkü Lou koltuk altı kokulu hayır kurumu mağazalarını severdi.”

“En sevdiğin kıyafetlerinden bazılarını yeniden giydiğini görmek güzel.” Annem bana bakarak hayranlıkla başını salladı. Hissettiğimden daha mutlu görünmek umuduyla parlak sarı bir tişört giymiştim.

Lily’yi sordular. Annesinin yanına döndüğünü ve idare edilmesi zor bir çocuk olduğunu söyledim, ikisi de öyle dememi bekliyor-muş gibi birbirine baktı. Onlara Bayan Traynor’dan bahsetmedim.

“Şu Lily meselesi çok garip bir durumdu. Kızını sana öylece teslim eden bir anneye iyi gözle bakamıyorum.”

“Bu arada annem bunu seni kötölemek için söylemiyor,” dedi Treena.

“Ama o işin var ya, Lou, tatlım. Yok pahasına bir barın arkasında hoplayıp zıpladığın düşüncesinden hoşlanmıyorum. Bir yer vardı hani, bana orayı hatırlatıyor... Neydi orası?”

“Hooters,” dedi Treena.

“Hooters gibi değil. Burası bir havaalanı. Göğüslerim tamamen örtülü.”

“Kimse o farları yakamıyor,” dedi Treena.

“Ama içecek servis ederken cinsiyetçi bir kostüm giyiyorsun. Yapmak istediğin buysa bunu... bilmiyorum ki... Disneyland Paris’te de yapabilirdin. Minnie ya da Winnie the Pooh olsaydın bacaklarını da göstermene gerek kalmazdı.”

“Yakında otuz yaşına gireceksin,” dedi kız kardeşim. “Minnie, Winnie ya da Nell Gwynnie. Seçim senin.”

“Şey,” dedim garson tavuk ve patates kızartmamızı getirirken, “bir süredir düşünüyorum ve evet, haklısınız. Artık hayatıma devam edeceğim. Kariyerime odaklanacağım.”

“Bir daha söyleyebilir misin?” Kız kardeşim patateslerinin bir kısmını Thom’un tabağına aktardı. Barın bahçesinde gürültü artmıştı.

“Kariyerime odaklanacağım,” dedim daha yüksek sesle.

“Hayır. Haklı olduğumuzu söylediğin kısım. Sanırım 1997’den beri söylemiyordun. Thom, şişme tramboline gitme artık, tatlım. Hasta olacaksın.”

Öğleden sonranın büyük bölümünü orada geçirdik. Babamın ne yaptığımızı öğrenme talepleriyle dolu, gittikçe aksileşen kısa mesajlarını görmezden geldik. Annem ve kız kardeşimle hiç normal insanlar, yetişkinler gibi oturup bir şeyleri toplamayı ya da birinin *aşırı can sıkıcı* olmasını içermeyen bir konuşma yapmamıştık. Şaşırtıcıdır ki kendimizi, birbirimizin hayatı ve fikirleriyle ilgilenirken bulduk. Sanki aniden her birimizin *zeki olan, kaotik bir hayatı olan ve bütün ev işlerini yapamın* ötesinde rollerinin olabileceğini fark etmiştik.

Ailemi rolleriyle değil de yalnızca insan olarak görebilmek tuhaf bir histi.

Thom tavuğunu bitirip oynamaya koştuktan kısa bir süre sonra ve öğle yemeğini şişme tramboline çıkarıp da kalan zamanda oyun dışı bırakılmadan yaklaşık beş dakika önce, “Anne,” dedim, “kariyer yapmadığın için hiç pişman oluyor musun?”

“Hayır. Annelik yapmayı seviyordum. Gerçekten. Ama tuhaf... Son iki yılda yaşananlar insanı gerçekten düşünmeye sevk ediyor.”

Bekledim.

“Bütün o kadınların kitaplarını okuyorum, insanların düşünme ve bir şeyleri yapma biçimlerini değiştiren cesur ruhlar... Sonra ne yaptığıma bakıyorum ve merak ediyorum; eğer burada olmasaydım kimse için bir şey fark eder miydi?”

Bunu oldukça sakın bir şekilde söylemişti, o yüzden bu konuda aslında açığa vurmaya hazır hissettiğinden çok daha üzgün olabileceğini düşündüm. “Bizim için çok şey fark ederdi, anne,” dedim.

“Ama fazla bir şey üzerinde etkili olmadım, öyle değil mi? Bilmiyorum. Her zaman memnundum. Ama sanki otuz yılı tek bir şey yaparak geçirmiş gibiyim ve şimdi okuduğum her şey, televizyon, gazeteler, sanki herkes bana hiç kıymeti olmadığını söylüyor gibi.”

Kız kardeşimle birbirimize baktık.

“Bizim için bir hiç değildi, anne.”

“Çok tatlısınız.”

“Ciddiyim. Sen...” Aklıma bir anda Tanya Houghton-Miller gelmişti. “Sen bize kendimizi güvende hissettirdin. Ve sevdiğimizi. Eve geldiğimizde her gün seni orada bulmayı seviyordum.”

Annem elini benimkinin üzerine koydu. “Ben iyiyim. İkinizle de gurur duyuyorum, hayatta kendi yolunuzu çiziyorsunuz. Gerçekten. Ama kendim için bazı şeyleri çözmem gerekiyor. Ve ilginç bir yolculuk oluyor, gerçekten öyle. Okumalardan büyük zevk alıyorum. Kütüphanedeki Bayan Deans ilgileneceğimi düşündüğü her türlü kitap için haber veriyor. Bundan sonra Amerikan Yeni Dalga feministlerine geçeceğim. Teorilerinin hepsi çok ilginç.” Kâğıt peçetesini düzgünce katladı. “Tabii keşke birbirleriyle tartışmayı kesseler. Bazen kafalarını birbirine tokuşturasım geliyor.”

“Peki... bacaklarını hâlâ tıraş etmiyor musun?”

Fazla ileri gitmiştim. Annemin yüzü asıldı ve bana dik dik baktı. “Bazen baskının gerçek bir işareti fark etmeniz biraz zamanınızı alır. Babanıza söyledim, size de söylüyorum, kızlar; o ne zaman kuaföre gidip bacaklarını sıcak ağdayla kaplatır, sonra da al yanaklı, yirmi bir yaşında bir çocuğa çektirirse ben de o zaman bacaklarımı almaya başlarım.”

Güneş Stortfold'un üzerinde yavaşladı. Eriyen bir tereyağı gibiydi. Planladığımdan daha geç saatlere kadar kaldım, aileme veda ettim, arabama bindim ve eve döndüm. Ayaklarımın yere bastığını, kendime geldiğimi hissettim. Geçtiğimiz haftanın duygusal çalkantısından sonra etrafımın biraz olsun olağanlıkla sarılması iyi gelmişti. Ve asla zayıflık belirtisi göstermeyen kız kardeşim sonsuza dek bekâr kalacağını düşündüğünü itiraf etmişti. Annemin onun "göz kamaştırıcı bir kız" olduğu konusundaki ısrarlarına kulak asmamıştı.

"Ama ben bekâr bir anneyim," demişti. "Daha da kötüsü flört etmiyorum. Louisa erkeklerin arkasında durup bana pankart tutsa bile biriyle nasıl flört edeceğimi bilemem. İki yıldır tanıştığım erkekler ya Thom'dan ürktü ya da tek bir şeyin peşindeydi."

"Ah, hayır..." diye başlamıştı annem.

"Ücretsiz muhasebe tavsiyesi."

Bir anda dışarıdan bakınca onu daha iyi anlamıştım. Haklıydı, tüm zorluklara rağmen bütün avantajlar bana bahşedilmişti; kendime ait bir evim, sorumluluklardan muaf bir geleceğim vardı ve beni onları kucaklamaktan alıkoyan tek şey kendimden başkası değildi. Kız kardeşimin, payına düşenler yüzünden içten içe haset etmemesi oldukça etkileyiciydi. Gitmeden önce ona sarılmıştım. Biraz şaşırmış, sonra bir an için şüphelenmiş ve sırtının üst kısmını silkeleyerek üzerine TEKMELE BENİ yazan bir kâğıt yapıştırıp yapıştırmadığımı kontrol ettikten sonra sonunda o da bana sarılmıştı.

"Gelip benimle kal," demiştim. "Gerçekten. Gel ve kal. Bildiğim bir gece kulübü var, seni oraya dans etmeye götürürüm. Thom'a annem bakabilir."

Kız kardeşim bir kahkaha atmış ve ben arabayı çalıştırırken kapıyı kapatmıştı. "Tabii. Sen dans edeceksin? Sanki öyle bir şey gerçek olabilir de..." Ben uzaklaşırken hâlâ gülüyordu.

Altı gün sonra kendi gece kulübümdeki gece vardiyamdan çıkmış eve dönüyordum. Apartmanın merdivenlerinden çıkarken her zamanki sessizlik yerine uzaktan gelen kahkaha sesleri ve müziğin düzensiz gümbürtüsünü duydum. Kapımın önüne geldiğimde bir an için tereddüt ettim, bu bitkin halimle yanılıyor olabileceğimi düşündüm ve sonra kilidi açtım.

Yüzüme önce esrar kokusu çarptı. O kadar güçlüydü ki neredeyse içgüdüsel olarak nefes almak yerine nefesimi tuttum. Yavaşça salona doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve orada donup kaldım. Beni karşılayan sahneye ilk başta inanmakta zorlandım. Loş odada Lily kanepeme boylu boyunca uzanmış, kısa eteği kalçasının hemen altında buruşmuştu. Beceriksizce sarılmış bir sigarayı ağzının yakınında tutuyordu. İki genç erkek kanepenin karşısına, alkol kalıntılarından, boş cips paketlerinden ve paket servisle gelen köpük bardaklardan oluşan adacıkların arasına yayılmıştı. Yerde, Lily'nin yaşında iki de kız oturuyordu. Aralarından saçını sıkı bir at kuyruğu yapmış olan, kaşlarını kaldırarak bana baktı. Sanki orada ne aradığımı sorguluyordu. Ses sisteminden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Bira şişelerinin ve dolmuş küllüklerin sayısı, uzun bir geceye işaret ediyordu.

"Ah," dedi Lily abartılı bir şekilde. "Selaaam."

"Ne yapıyorsun burada?"

"Ah. Dışarıdaydık, sonra gece otobüsünü birazcık kaçırdık. Ben de burada kalabileceğimizi düşündüm. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

O kadar afallamıştım ki konuşamadım. "Evet," dedim tüm gerginliğimle. "Aslında sorun olur."

"Eyvah." Kıkırdamaya başladı.

Çantamı gürültüyle ayağımın dibine bıraktım. Çevremdeki, bir zamanlar salonum diye bildiğim belediye çöplüğüne göz gez-

dirdim. "Parti bitti. Dağınıklığınızı toplayıp gitmeniz için size beş dakika veriyorum."

"Ah, Tanrım. Biliyordum. Sıkıcı davranacaksın, değil mi? Üfff. Biliyordum."

Abartılı bir tavırla kendini yeniden kanepeye bıraktı. Konuşurken geveliyor, hareketleri dengesizleşiyordu. Nedeni neydi? Uyuşturucu muydu? Bekledim. Kısa ve gergin bir an boyunca iki erkek bakışlarını yüzüme dikti. Kalkma ile orada öylece oturma seçeneklerini kafalarında tarttıklarını görebiliyordum.

Kızlardan biri duyabileceğim şekilde sızlandı.

"Dört dakika," dedim yavaşça. "Sayıyorum."

Belki haklı öfkem kontrolümü elde tutmamı sağlıyordu. Belki de aslında göründüklerinden daha az cesurdular. Birer birer ayaklandılar ve yanımdan geçerek açık dış kapıya doğru yalpalayarak yürüdüler. Oğlanların sonuncusu çıkarken elini gösterişli bir havayla kaldırdı ve koridora bir teneke kutu bıraktı. İçindeki bira duvara ve halıya sıçradı. Kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapadım ve teneke kutuyu yerden kaldırdım. Lily'nin yanına vardığımda öfkeden titriyordum. "Sen oyun mu oynadığını sanıyorsun?"

"Tanrı aşkına. Sadece birkaç arkadaşım geldi, o kadar."

"Burası senin evin değil, Lily. Öyle canının istediği gibi insanları getiremezsin." Aniden anımsadım; bir hafta önce eve döndüğümde hissettiğim o tuhaf aykırılık hissi. "Aman Tanrım. Bunu daha önce de yaptın, değil mi? Geçen hafta. Eve birilerini getirdin ve ben dönmeden çıktınız."

Lily sallanarak ayağa kalktı. Eteğini indirdi ve elini saçlarının arasından geçirerek dolaşan kısımlarını çekiştirdi. Göz kalemi akmıştı ve boynunda çürük ya da belki de aşk ısırtığı olması muhtemel bir iz vardı. "Tanrım. Neden her şeyi bu kadar büyütme zorundasın? Sadece birkaç arkadaştı, tamam mı?"

"Benim evimde."

"Yani buraya ev demek de zor, öyle değil mi? Ne mobilya var ne de kişisel bir eşya. Duvarlarında resim bile yok. Burası bir... garaja benziyor. Arabasız bir garaja. Buradan daha sıcak benzin istasyonları görmüştüm."

"Evime ne yaptığımı seni hiç ilgilendirmez."

Hafifçe geçirdi ve ağzının önündeki havayı eliyle dağıttı. "İyyy. Kebap koktu." Mutfğa girip bardak bulana kadar üç dolabı açtı. Bardağa doldurduğu suyu bir dikişte bitirdi. "Doğru düzgün bir televizyonun bile yok. İnsanların hâlâ kırk beş ekran televizyon kullandığını bilmiyordum."

Kutuları toplayıp plastik bir poşete doldurmaya başladım. "Peki, kimdi onlar?"

"Bilmiyorum. Bazı insanlar işte."

"Bilmiyor musun?"

"Arkadaşlar." Rahatsız görünüyordu. "Gece kulübünden tanıdığım insanlar."

"Kulüpte mi tanıştınız?"

"Aynen. Kulüpte. Falan filan. Sanki anlamazlıktan geliyorsun. Evet. Bir kulüpte tanıştığım birkaç arkadaş. Normal insanlar böyle yapar, biliyor musun? Birlikte dışarı çıkacakları arkadaşlar edinirler."

Bardağı bulaşık sepetine attı -camın çatladığını duydum- ve öfkeyle mutfaktan çıktı.

Ona baktım ve içime aniden bir sıkıntı düştü. Odama koşup en üst çekmecemı açtım. Çoraplarımı karıştırdım. Büyükanneimin zincirinin ve alyansının durduğu küçük mücevher kutusunu arıyordum. Durdum ve derin bir nefes aldım. Kendi kendime kutuyu telaş yaptığım için göremediğimi söyledim. Orada olacaktı. Tabii ki oradaydı. Çekmecede ne varsa çıkarmaya başladım, dikkatlice kontrol ettim ve yatağın üzerine attım.

“Buraya girdiler mi?” diye bağırdım.

Lily kapı eşiğinde belirdi. “Ne yaptılar mı?”

“Arkadaşların. Yatak odama girdiler mi? Mücevherlerim nerede?”

Lily kendine gelir gibi oldu. “Mücevher mi?”

“Ah, hayır. Ah, hayır.” Bütün çekmecelerimi açıp içindekileri yere boşaltmaya başladım. “Nerede o? Acil durum param nerede?”

Lily’ye döndüm. “Kimdi onlar? Adları neydi?”

Lily sessizleşmişti.

“Lily!”

“Bi... bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum? Arkadaşların olduğunu söylemiştin.”

“Sadece... kulüp arkadaşlarım. Mitch. Ve... Lise... ve... hatırlayamıyorum.”

Kapıya koştum, koridoru hızlıca geçtim ve dört kat merdiveni uçarcasına indim. Fakat apartman kapısına ulaştığımda koridor ve ardındaki sokak, Waterloo’ya doğru aheste aheste süzülen ve karanlık yolun ortasını aydınlatan gece otobüsü dışında boştu.

Kapı eşiğinde nefes nefese kalmış halde durdum. Sonra gözlerimi kapadım ve biriken yaşlara karşı koydum. Neyi kaybettiğimi fark ettiğimde ellerim dizlerime düştü. Büyükanнемin yüzüğü, altın zinciri ve çocukluğumdan beri taktığı küçük kolye ucu gitmişti. Onları bir daha göremeyeceğimi şimdiden biliyordum. Ailemde nesilden nesle aktarılan çok az şey vardı ama şimdi onlar da gitmişti.

Merdivenlerden yavaşça çıktım.

Evin kapısını açtığımda Lily holde duruyordu. “Gerçekten üzgünüm,” dedi sessizce. “Eşyalarını çalacaklarını bilmiyordum.”

“Git buradan, Lily,” dedim.

“Gerçekten iyi insanlara benziyorlardı. Be... ben düşünmeliydim...”

“On üç saattir isteyim. Neler kaybettiğimi öğrenip sonra da uyumak istiyorum. Annen tatilinden döndü. Lütfen evine git.”

“Ama ben...”

“Hayır. Artık bitti.” Yavaşça doğruldum ve nefesimin düzene girmesi için bekledim. “Babanla aranızdaki gerçek fark ne, biliyor musun? O en mutsuz olduğu zamanlarda bile kimseye bu şekilde davranmazdı.”

Lily bana onu tokatlamışım gibi baktı. Umursamadım.

“Artık bunu yapamayacağım, Lily.” Cüzdanımdan yirmi sterlin çıkarıp ona uzattım. “Al. Taksi için.”

Önce paraya, sonra bana baktı ve yutkundu. Bir elini saçlarının arasından geçirdikten sonra salona doğru yavaşça yürüdü. Ceketimi çıkardım ve şifonyerimin üzerindeki küçük aynanın önünde durup yansıma baktım. Solgun, bitkin ve mağlup görünüyordum. “Ve anahtarlarını bırak,” dedim.

Kısa bir sessizlik oldu. Mutfak tezgâhına bırakılan anahtarların şangırtısını duydum. Sonra dış kapı bir tıkırtıyla kapandı. Lily gitmişti.

On Altıncı Bölüm

Her şeyi berbat ettim, Will.

Dizlerimi göğsüme kadar çektim. O an beni görebilseydi ne diyeceğini hayal etmeye çalıştım ama artık zihnimde sesini duyamıyordum ve bu küçük gerçek beni daha da üzüyordu.

Şimdi ne yapacağım?

Will'in mirasıyla alman bu evde kalamayacağımı anladım. Kendimi başarısızlıklarına bulanmış gibi hissettiriyordu, kazanmayı hak etmediğim sürpriz bir ödüldü. İnsan tamamen yanlış sebeplerden eline geçen bir yeri nasıl yuvası haline getirebilirdi ki? Burayı satacak ve başka bir yere yatırım yapacaktım. Ama burası yerine nereye gidecektim?

İşimi düşündüm. Artık televizyonda bile olsa Kelt panflütlerinin sesini duyduğumda midem kasılıyordu. Richard'ın bana kendimi nasıl işe yaramaz, değersiz biri gibi hissettirdiğini düşündüm.

Lily'yi düşündüm. Evde insanın kendisinden başka kimsenin olmayacağını kesin olarak bildiğinde hissedilen sessizliğin o alışılmamış ağırlığını fark ettim. Nerede olduğunu merak ettim ama bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

Yağmur azaldı, yavaşladı ve neredeyse özür dilercesine durdu. Sanki hava, içine neyin girdiğini bilmediğini itiraf ediyor gibiydi.

Üzerimi değiştirdim, evi süpürdüm ve partiden kalma çöpleri dışarı attım. Sonra çiçek pazarına doğru yürüdüm, aslında kendime yapacak iş arıyordum. *Aktif olmak her zaman daha iyidir*, demişti Marc. Columbia Yolu'nun kalabalığında kendimi daha iyi hissedebilirdim, şatafatlı çiçek vitrinlerinin ve yavaş hareket eden alışverişçilerin arasındaydım. Yüzüme bir gülümseme kondurdum, kendime bir elma alarak Samir'i korkuttum ("Uyuşturucu mu aldın, dostum?") ve bir çiçek denizinin ortasına doğru yol aldım.

Küçük bir dükkândan kendime kahve aldım ve orada tek başına oturan tek kişi olduğumu göz ardı ederek buğulanmış camdan pazarı izledim. Islak pazar boyunca yürüdüm, zambakların nemli ve baş döndürücü kokularını içime çektim, şakayıkların ve güllerin katlı sırlarına hayran oldum. Yüzeylerini hâlâ boncuk boncuk yağmur damlaları süslüyordu. Kendime bir buket yıldız çiçeği aldım ve bütün bu zaman boyunca rol yaptığımı hissettim. Reklamlardaki bir karakterdim sanki: *Londra rüyasını yaşayan bekâr bir şehirli kız*.

Bir kolumda yıldız çiçeklerimle eve yürüdüm. Topallamamak için elimden geleni yapıyordum. Bu sırada da kafamda devamlı beliren, *ah, kimi kandırıyorsun sen*, sözlerini durdurmaya çalışıyordum.

Akşam esnedi ve sarktı, yalnız geçirilen akşamların her zaman yaptığı gibi. Daireyi temizledim, sigara izmaritlerini tuvaletten çıkardıktan sonra biraz televizyon izledim, üniformamı yıkadım. Köpük banyosuna girip düşüncelerimle baş başa kalmaktan korkarak beş dakika sonra çıktım. Annemi ya da kız kardeşimi arayamazdım. Onların önünde bu mutluluk yalanını sürdüremeyeceğimi biliyordum.

Sonunda komodinine uzandım ve Will'in Paris'te almam için hazırladığı mektubu çıkardım. Hâlâ umut dolu olduğum zamanlardı. İyice eskimiş katlama yerlerini nazikçe açtım. O ilk yıl boyunca bu mektubu her gece okuduğum zamanlar olmuştu, onu

yanımda hayata döndürmeye çalışıyordum. Bu aralar kendime sınır koymuştum. Kendime mektubu görmeye ihtiyacım olmadığını tekrarlıyordum. Sihirli gücünü kaybedeceğinden, kelimelerin anlamını yitireceğinden korkuyordum. Ama şimdi onlara ihtiyacım vardı.

Bilgisayardan çıkma bu metin benim için o kendi elleriyle yazabilmiş gibi değerliydi, onun enerjisinin kalıntıları hâlâ o lazer yazıcıdan çıkarılmış kelimelerde gizliydi.

Yeni kurduğun dünyanda bir süre rahatsız hissedeceksin. Rahat olduğun bir hayattan çıkmak insana her zaman garip gelir... Senin içinde açlık var, Clark. Ve bir de korkusuzluk. Sadece çoğu insanın yaptığı gibi bu hisleri gömmüşsün.

Sadece iyi yaşa. Sadece yaşa.

Bir zamanlar bana inanmış olan bir adamın kelimelerini okudum, başımı dizlerimin arasına gömdüm ve sonunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Telefon çaldı. Çok gürültülüydü ve başıma fazla yakındı. Silkinerek kendime geldim. Aceleyle uzanmaya çalışırken saati fark ettim. Sabaha karşı iki. O tanıdık korku. "Lily?"

"Ne? Lou?"

Nathan'ın derin ve ağır ağır hecelediği sözcükleri hattın diğer ucundan ulaştı.

"Saat sabaha karşı iki, Nathan."

"Ah, olamaz. Saat farkını hep karıştırıyorum. Kusura bakma. Kapatmamı ister misin?"

Yerimde doğruldum ve yüzümü ovuşturdum. "Hayır. Hayır... Sesini duymak güzel." Baş ucu lambasını yaktım. "Nasılsın?"

“İyi! New York’a döndüm.”

“Harika.”

“Evet. Yaşlıları görmek falan iyiydi ama birkaç hafta geçtikten sonra buraya dönmek için can attım. Bu şehir masalsı.”

Belki duyar diye kendimi zorlayarak gülümsedim. “Bu harika, Nathan. Senin adına sevindim.”

“Sen şu barda hâlâ mutlu musun?”

“İdare ediyorum.”

“Peki... başka bir şey yapmak istemez misin?”

“Şey, işler kötü gittiğinde anlarsın ve kendine, ‘Ah, daha kötüsü de olabilirdi, köpek boku çöplerindeki köpek boklarını temizliyor olabilirdim,’ dersin ya... Şu anda açıkçası köpek boku çöplerinden köpek bokunu temizleyen kişi olmayı tercih ederdim.”

“O zaman sana bir teklifim var.”

“Bunu müşterilerden çok sık duyuyorum, Nathan. Ve cevabım her zaman hayır oluyor.”

“Ah. Peki. Burada bir iş olanağı açılıyor. Birlikte yaşadığım aile birini arıyor. Aklıma ilk sen geldin.” Nathan’ın dediğine göre Bay Gopnik’in karısı bir Wall Street kadını değilmiş. Bütün o “alışveriş ve öğle yemekleri” olayına girmiyormuş. Polonya göçmeniymiş ve hafif depresyona meyilliymiş. Yalnızmış ve Guetamalalı bir kadın olan yardımcıları onunla iki kelime bile etmiyormuş.

Bay Gopnik, karısına eşlik edecek ve çocuklar konusunda onlara yardım edecek, seyahat ettiklerinde fazladan bir çift el olacak güvenilir birini istiyormuş. “Aileye bir nevi sekreter arıyor. Neşeli ve güvenilir biri. Ayrıca özel hayatlarıyla ilgili gevezelik etmeyecek biri.”

“Şeyi biliyor mu?..”

“İlk tanıştığımızda ona Will’den bahsetmiştim ama o zaten araştırmayı yapmıştı. Rahatsız olmadı. Tam tersine Will’in is-

teklerine saygı duyduğumuz ve hikâyelerimizi asla satmadığımız için etkilendiğini söyledi.” Nathan duraksadı. “Ben işi çözdüm. Bu seviyedeki insanlar, Lou, her şeyden çok güvene ve ağız sıkılığına değer veriyor. Yani tabii geri zekâlı da olmaman lazım ve işini iyi yapmalısın ama evet, asıl önemli olan bu söylediklerim.”

Zihnim fırıl fırıl dönüyordu, panayır yerindeki kontrolden çıkmış bir Waltzer¹⁰ gibiydi. Telefonu önüme aldım, sonra tekrar kulağıma dayadım. “Bu bir... Acaba hâlâ uykuda mıyım?”

“Kolay bir iş değil. Uzun saatler boyunca ve yoğun şekilde çalışacaksın. Ama sana söyleyeyim, dostum, ben harika zaman geçiriyorum.”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, burnundan soluyan iş adamlarını ve Richard’ın delici bakışları ile barı düşündüm. Her akşam üstüme üstüme gelen duvarlarıyla dairemi düşündüm. “Bilmiyorum. Bu... Yani her şey...”

“Bu bir yeşil kart, Lou.” Nathan’ın sesi alçaldı. “Bu senin beslenme ve barınma masrafların. Bu *New York*. Dinle. Bu adam işleri halleden bir adam. Sıkı çalışırsan sana sahip çıkacaktır. Zeki ve adaletli biri. Buraya gel ve değerini ona göster, karşına aklına bile gelmeyecek fırsatlar çıkabilir. Ciddiyim. Bunu bir bakıcılık işi olarak düşünme. Bir *geçit* olarak düşün.”

“Bilmiyorum...”

“Geride bırakmak istemediğin biri mi var?”

Tereddüt ettim. “Hayır. Ama o kadar çok şey oldu ki... Ben henüz...” Bu, gecenin ikisinde anlatılamayacak kadar uzun bir hikâyeydi.

“Yaşananların seni ne kadar sarstığını biliyorum. Hepimiz için öyleydi. Ama artık önüne bakmalısın.”

10 (İng.) Atlıkarınca benzeri bir lunapark aleti. geleneksel İskoç ve İngiliz panayırlarının en önemli öğesidir. (ç. n.)

“Onun istediği de buydu, deme sakın.”

Nathan, “Tamam,” dedi ama bu sözleri içinden söylerken ikimiz de dinledik.

Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Mülakat için New York’a gelmem gerekiyor mu?”

“Yaz tatili için Hamptons’talar, o yüzden işe eylülde başlayacak birini arıyorlar. Yani altı hafta içinde. İlgilendiğini söylersen seninle Skype üzerinden görüşecek, seni buraya getirmek için gerekli işlemleri yapacak ve oradan devam edeceğiz. Başka adaylar da olacak. Fazla iyi bir pozisyon. Ama Bay G. bana güveniyor, Lou. Birine referans olursam şansım artacaktır. Ne diyorsun, adaylığını açıklayayım mı? Evet mi? Evet diyorsun, değil mi?”

Neredeyse düşünmeden konuştum. “Şey... evet. Evet.”

“Harika! Soruların varsa bana e-posta gönderebilirsin. Ben de sana bazı fotoğraflar göndereceğim.”

“Nathan?”

“Kapatmam lazım, Lou. Patron arıyor.”

“Teşekkür ederim. Beni düşündüğün için teşekkürler.”

Cevap vermeden önce kısa bir duraksama oldu. “Senden başkasıyla çalışmak istemem, dostum.”

Telefonu kapattıktan sonra uyuyamadım, bütün konuşmayı hayal edip etmediğimi düşünüyordum. Eğer hayal etmiyorsam önümde uzanabilecek şeylerin muazzamlılığıyla zihnim kıpır kıpırdı. Saat dörtte yataktan doğruldum ve Nathan’a bir sürü soru gönderdim. Cevaplar anında geldi.

Aile fena değil. Zenginler asla normal (!) olmuyor ama bunlar iyi insanlar. Drama asgari düzeyde.

Kendi odan ve banyon olacak. Mutfağımızı temizlikçi kadınla paylaşıyoruz. İyi biri. Biraz yaşlı. Kendi halinde.

Çalışma saatleri normal. Günde sekiz, en fazla on saat. Fazla mesailerin karşılığında izin kullanıyorsun. Onun dışında belki biraz Lehçe öğrenmek isteyebilirsin!

Hava aydınlanırken nihayet uykuya daldım. Zihnim Manhattan'ın dubleks evleri ve telaşlı caddeleriyle doluydu. Ve uyandığımda beni bir e-posta bekliyordu.

Sevgili Bayan Clark,

Nathan sizin gelip hanemizde çalışmakla ilgilenebileceğinizi söyledi. Salı akşamı GMT standart saatine göre beşte (EST'ye göre öğlen) Skype görüşmesi için uygun olur musunuz?

Saygılarımla,
Leonard M. Gopnik

Her şeyi kafamdan uydurmadığımın kanıtı olan bu e-postaya tam yirmi dakika baktım. Sonra ayağa kalktım ve duş aldım. Kendime bir fincan sert kahve yaptım ve cevap yazdım. *Görüşmeyi kabul edersem kaybedecek bir şeyim yok*, dedim kendi kendime. Eğer çok sayıda tecrübeli New Yorklu aday varsa işi alamazdım. Ama hiçbir şey olmasa bile iyi bir alıştırma olurdu. Hem sonunda bir şeyler yaptığımı, ilerlediğimi hissedecektim.

İşe gitmeden önce Will'in mektubunu komodininimden dikkatlice aldım. Dudaklarımı mektuba bastırdım, onu özenle katladım ve sonra yeniden çekmeceye koydum.

Teşekkür ederim, dedim sessizce.

Hayata Devam Edenler Çemberi o hafta sakindi. Natasha tatildeydi, Jake de öyle. Bu beni oldukça rahatlatmış ve bağdaştıramadığım şekilde biraz da huzursuz etmişti. Akşamın konusu “zamanı geri alabilsem”di, bu da William ve Sunil’in bir buçuk saat boyunca aralıklarla aynı isimli Cher şarkısını şuursuzca mırıldanmaları ya da ıslıkla çalmaları anlamına geliyordu.

Fred’in işte daha az zaman geçiremediği için, Sunil’in de erkek kardeşini daha yakından tanıyamadığı için duyduğu pişmanlığı dinledim (“Her zaman orada olacaklarını düşünüyorsun, anladın mı? Sonra bir gün bir bakmışsın ki yoklar...”) ve buraya geldiğime değip değmediğini merak etmeye başladım.

Grubun bana gerçekten iyi geldiğini düşündüğüm bazı anlar olmuştu. Ama çoğu zaman hiçbir ortak noktamızın olmadığını hissettiğim insanların arasında oturuyor ve birkaç saat boyunca homurdanmalarını dinliyordum. Kendimi huysuz ve yorgun hissediyordum, sert plastik sandalyede kalçam ağrıyordu ve *EastEnders* dizisini izlesem de psikolojik durumum hakkında aynı seviyede aydınlanma yaşayabileceğimi düşünüyordum. Ayrıca bisküviler gerçekten berbattı.

Bekâr bir anne olan Leanne, ablası ölmeden iki gün önce onunla bir eşofman altı yüzünden yaptıkları tartışmayı anlatıyordu. “Ablamı eşofmanı almakla suçladım çünkü eşyalarımı her zaman yürütürdü. Yürütmediğini söyledi ama hep öyle söylerdi zaten.”

Marc bekledi. Çantamda ağır kesici kalıp kalmadığını merak ettim.

“Sonra da biliyorsunuz işte, bir otobüsün altında kaldı ve onu bir sonraki görüşüm morgda oldu. Cenazesinde giyecek koyu renk kıyafetler ararken gardırobumda ne buldum, biliyor musunuz?”

“O eşofman altını,” dedi Fred.

“Çözümlememiş meselelerle baş etmek zordur,” dedi Marc.
“Bazen kendi akıl sağlığımız için büyük resmi görmemiz gerekir.”

“Birini hem sevip hem de eşofman altını yürüttüğü için ona ‘pislik’ diyebilirsin,” dedi William.

O gün konuşmak istemiyordum. Yalnızca küçük dairemin sessizliğiyle yüzleşemediğim için oradaydım. Bir anda aklıma sinsi bir şüphe düştü: Ben de kolayca o insanlardan olabilirdim. İnsanlarla iletişime duydukları açlık yüzünden gidip trende uygunsuzca diğer insanlarla konuşan ya da tezgâhtarla sohbet edebilmek için on dakikasını dükkânda bir şeyler seçerek geçiren biri olabilirdim. Yeni fizyodestek bandajımı mini markette Samir’le tartışmam da bunun belirtisi mi diye telaşlanmakla o kadar meşguldüm ki Daphne’nin o gün işten bir saat önce dönmediği için pişman olduğunu anlattığını duymadım, sonrasında sessizce gözyaşlarına boğulduğunu fark ettim.

“Daphne?”

“Herkesten özür dilerim. Ama ‘keşke’leri düşünerek o kadar çok zaman geçirdim ki... Keşke durup çiçek tezgâhındaki hanımefendiyle sohbet etmeseydim. Keşke o aptal hesap defterini bırakıp işten eve erken dönseydim. Keşke zamanı geri alabilseydim... Belki onu yaptığı şeyi yapmamaya ikna edebilirdim. Belki onu hayatın yaşamaya değer olduğuna ikna edecek bir şey yapabilirdim.”

Marc bir kutu peçeteyle öne doğru eğildi, ben de kutuyu nazikçe Daphne’nin kucağına yerleştirdim. “Alan hayatına son vermeyi daha önce de denemiş miydi, Daphne?”

Daphne başını salladı ve burnunu sildi. “Ah, evet. Birkaç kere. Genç yaşından beri ‘afakanlar bastı’ dediğimiz şeyi yaşırdı. Öyle zamanlarda yanından ayrılmak istemezdim çünkü sanki... sanki karşısındakini duyamıyor gibi olurdu. Ne dersiniz deyin. Evde

onunla kalmak ve onu neşelendirmek için işten hastalık bahanesiyle o kadar sık izin alırdım ki... En sevdiği sandviçlerden yapardım. Onunla kanepede otururdum. Orada olduğumu bilmesi için aklıma gelen her şeyi yapardım. İşteki bütün kızlar terfi alırken benim yerimde saymamın sebebinin de bu olduğunu düşünmüştümdür. Çok fazla izin almam gerekiyordu.”

“Depresyon çok sıkıntılı olabilir. Ve yalnızca depresyonu yaşıyan için de değil.”

“İlaç kullanıyor muydu?”

“Ah, hayır, ama zaten... şey... kimyasal bir şey değildi.”

“Emin misin? Yani o zamanlar depresyon tanısı yeterince yaygın değildi.”

Daphne başını kaldırdı. “O eşcinseldi.” Kelimenin üç hecesini de bastırarak, şüpheye yer vermeyecek kadar açık şekilde telaffuz etmişti. Sonra gözlerini bize dikti, yüzü biraz kızarmıştı, sanki karşılığında bir şey söylememiz için bize meydan okuyordu. “Bunu hiç kimseye söylememiştim. Ama o eşcinseldi ve sanırım eşcinsel olduğu için üzülmüyordu. O kadar iyi bir adamdı ki beni asla incitmek istemezdi, o yüzden hiç... bilirsiniz işte... gidip bir şeyler yapmazdı. Beni utandıracağını düşünürdü.”

“Sana onun eşcinsel olduğunu düşündüren şey nedir, Daphne?”

“Kravatlarından birini ararken bazı şeyler bulmuştum. Dergiler falan. Erkekler diğer erkeklerle bir şeyler yapıyordu. Çekmecesindeydi. Sanırım eşcinsel değilseniz böyle dergiler saklamazsınız.”

Fred kaskatı kesilmişti. “Kesinlikle hayır,” dedi.

“Hiç bahsini etmedim,” dedi Daphne. “Dergileri bulduğum yere geri koydum. Ama taşlar yerine oturmaya başlamıştı. İşlerin o tarafına hiçbir zaman çok düşkün değildi. Ama şanslı olduğumu düşünüyordum çünkü ben de değildim. Rahibeler yüzünden. İnsana kendini her konuda kirli hissettiriyorlar. O yüzden beş dakikada

bir üzerime atlamayan, iyi bir adamla evlendiğim zaman kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissetmiştim. Yani şey, çocuğum olsun isterdim. Güzel olurdu. Ama..." İç çekti. "Ama aslında bu konularda hiç konuşmadık. Eskiden böyle şeyler konuşulmazdı. Şimdiyse keşke öyle yapmasaydık, diyorum. Geçmişe dönüp baktığımda düşünüp duruyorum, yazık etmişiz."

"Sence dürüstçe konuşsaydınız bir fark yaratır mıydı?"

"Yani bu işler günümüzde daha farklı, öyle değil mi? Eşcinsel olmak sorun değil. Kuru temizlemecim de öyle ve içeri giren her Tom'a, Dick'e ya da Harry'ye erkek arkadaşından bahsediyor. Kocamdan olduğum için üzüldüm ama hapsoldüğünü hissettiği için mutsuzsa onu özgür bıraktım. Yapardım bunu. Ben kimseyi hapsetmek istemedim. Sadece onun biraz daha mutlu olmasını istedim."

Yüzünü buruşturdu, kolumu omuzuna attım. Saçları vernik ve kuzu yahnisi kokuyordu.

"Sıkma canını, yaşlı kız," dedi Fred ve ayağa kalkıp biraz tuhaf bir şekilde sırtına hafif hafif vurdu. "Eminim ki onun için en iyisini istediğini biliyordu."

"Öyle mi düşünüyorsun, Fred?" Daphne'nin sesi ağlamaklıydı.

Fred kararlı bir şekilde başını salladı. "Ah, evet. Ve çok haklısın. O zamanlar her şey farklıydı. Senin suçun değil."

"Bu hikâyeyi paylaşarak büyük bir cesaret örneği sergiledin, Daphne. Teşekkür ederiz." Marc anlayışla gülümsedi. "Ve kendini toplayıp hayatına devam ettiğin için sana büyük hayranlık duyuyorum. Bazen bir günü atlatmak bile insanüstü bir güç istiyor."

Başımı eğdiğimde Daphne elimi tutuyordu. Tombul parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini hissettim. Ben de onun elini sıktım. Ve düşünmeye vakit bulamadan konuşmaya başladım. "Keşke değiştirebilseydim dediğim bir şey yaptım."

Yarım düzine yüz bana doğru döndü. "Will'in kızıyla tanıştım. Deyim yerindeyse hayatıma damdan düşer gibi iniş yaptı ve bu sayede Will'in ölümüyle ilgili daha iyi hissedebileceğimi düşündüm ama ben onun yerine sadece..."

Hepsi gözünü dikmiş bana bakıyordu. Fred kaşlarını çatmıştı. "Ne?"

"Will kim?" dedi Fred.

"Adı Bill demiştin."

Sandalyemde kıpırdandım. "Bill aslında Will. Gerçek adını kullanmak tuhaf geliyordu." Odanın içindeki herkes tuttuğu nefesini bıraktı.

Daphne elime hafifçe vurdu. "Endişelenme, tatlım. Sadece bir isim. Son grubumuzda bir kadın vardı, her şeyi uydurmuştu. Çocuğunu lösemiden kaybettiğini söylemişti. Meğer Japon balığı bile yokmuş."

"Sorun yok, Louisa. Bizimle konuşabilirsin." Marc bana "özel, anlayışlı bakış"ını sundu. Fark ettiğimi ve anladığımı göstermek üzere ben de ona hafifçe gülümsedim. Bir de Will'in bir Japon balığı olmadığını anlatmak için. *Yok artık*, diye düşündüm. Benim hayatım onlarınkinden daha karmaşık değildi.

Sonra onlara Lily'nin ortaya çıkışını ve benim onu toparlayabileceğime, herkesi mutlu edecek bir buluşma gerçekleştirebileceğime duyduğum inancı, şimdiye saflığımdan dolayı ne kadar aptal hissettiğimi anlattım. "Will'i, herkesi yine hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum," dedim. "Şimdi Lily gitti ve kendime neyi farklı yapabilirdim, diye sorup duruyorum ama işin aslı bununla başa çıkamazdım. Bu sorumluluğu alıp her şeyi düzeltecek kadar güçlü değildim."

"Ama senin eşyaların! Kıymetli eşyaların çalındı!"

Daphne'nin diğer tombul, nemli eli de benimkine kenetlendi. "Kızmakta çok haklısın!"

"Sırf babası yok diye sana böyle şımarıklık yapma hakkını nereden buluyormuş?" dedi Sunil.

"Bence her şeyden önce kalmasına izin vererek bile çok iyi davranmışsın. Ben yapar mıydım, bilmiyorum," dedi Daphne.

"Sence babası neyi farklı yapardı, Louisa?" Marc kendine bir fincan daha kahve doldurdu.

Bir an için, *keşke daha güçlü bir şey içseydik*, diye düşündüm. "Bilmiyorum," dedim. "Ama onun bir idareyi ele alma yöntemi vardı. Kollarını ve bacaklarını hareket ettiremediğinde bile muktedir olduğu hissine kapılırdınız. Bu onu saçma sapan şeyler yapmaktan alıkoyardı. Bir şekilde aklını başına getirirdi."

"Will'i idealize etmediğinden emin misin? İdealize etme konusunu sekizinci haftada işliyoruz," dedi Fred. "Ben Jilly'yi azizeye dönüştürüp duruyorum, öyle değil mi Marc? Eskiden diz üstü çoraplarını duş başlığının üstünde asılı bıraktığı için delirdiğimi unutuyorum."

"Babası ona yardım edecek hiçbir şey yapamayabilirdi. Hiç bilmiyorsun. Belki de birbirlerinden nefret edeceklerdi."

"Karmaşık bir genç kadına benziyor," dedi Marc. "Ve sen de ona elinden geldiğince çok şans vermişsin gibi görünüyor. Fakat... bazen, Louisa, önümüze bakmak aynı zamanda kendimizi korumak anlamına gelebilir. Belki sen de bunu içten içe anlamışsındır. Eğer Lily senin hayatına karmaşa ve olumsuzluk getirdiyse belki de şimdilik elinden gelen tek şeyi yapmışsındır."

"Ah, evet." Çemberdeki herkes başını sallıyordu. "Kendine haksızlık etme. Hepimiz insanız." O kadar tatlıydılar ki... İçimi rahatlatmak için gülümsüyorlar, daha iyi hissetmemi istiyorlardı.

Onlara neredeyse inanacaktım.

Salı günü Vera'dan beni on dakika idare etmesini rica ettim (Ona kadınsal meselelerle ilgili muğlak şeyler mırıldandım, o da başını sallayarak onayladı. *Kadınların hayatında her şey mesele zaten,* der gibiydi. Daha sonra kendi rahim urlarından bahsedeceğini mırıldandı). Çantamda dizüstü bilgisayarımın en sessiz kadınlar tuvaleti kabinine koşturdum, Richard'ın beni göremeyeceğinden emin olduğum tek yer burasıydı. Üniformamın üzerine bir gömlek geçirdim, bilgisayarımı lavaboların yakınına yerleştirdim ve otuz dakikalık ücretsiz havalimanı internet bağlantısına bağlandım. Ben de dikkatlice ekranın önüne kuruldum. Bay Gopnik'in Skype çağrısı saat tam beşte geldi, tam ben bukleli İrlandalı dansçı kız peruğumu çıkardığımda.

Leonard Gopnik'in piksellerden ibaret yüzünden başka bir şey görmeseydim bile bu adamın zengin olduğunu anlayabilirdim. Kır düşmüş saçları düzgünce kesilmişti, küçük ekrandan doğal bir otoriteyle bakıyordu ve kelimeleri tutumlu kullanıyordu. Bir bunlar vardı, bir de arkasındaki duvarda, varaklı bir çerçeve içinde asılı bir usta ressam¹¹ tablosu.

Eğitimime, vasıflarıma, özgeçmişime ya da görüşmeyi neden bir el kurutucunun yanında yaptığıma dair hiçbir şey sormadı. Önündeki bazı belgelere baktı, sonra Traynorlarla ilişkiimi sordu.

“İyiymi! Yani eminim ki referans olacaklardır. İkisiyle de öyle ya da böyle yakın zamanda görüştüm. İyi anlaşıyoruz, şey durumlarına rağmen...”

“İşinizin sona ermesiyle ilgili durumlara rağmen.” Sesi alçak ve kararlıydı. “Evet, Nathan o durumla ilgili epey açıklama yaptı. Dâhil olması zor bir olay.”

11 1800'lü yıllardan önce Avrupa'da eserler ortaya koymuş önemli resamlara verilen ad. (ç. n.)

Kısa, tuhaf bir sessizlikten sonra, "Evet, öyleydi," dedim. "Ama kendimi ayrıcalıklı hissettim. Will'in hayatının bir parçası olduğum için."

Bunu not aldı. "O zamandan beri neler yapıyorsunuz?"

"Hımmı, şey... Bir süre seyahat ettim, çoğunlukla Avrupa'yı gezdim. İlginçti. Seyahat etmek güzel. Ve bir bakış açısı kazanmak. Muhakkak." Gülümsemeye çalıştım. "Şimdiyse bir havalimanında çalışıyorum ama aslında pek..." Ben konuşurken arkamdaki kapı açıldı ve içeri tekerlekli valizini çekerek bir kadın girdi. Bilgisayarımı çevirdim ve Bay Gopnik'in kadının kabine girdiğini duymamasını umdum. "Uzun vadede istediğim bir iş değil." *Lütfen gürültülü işeme*, diye yalvardım içimden.

Bay Gopnik şu anki görevlerimle ve maaş miktarımla ilgili birkaç soru sordu. Sifon sesini duymazdan gelmeye çalıştım ve bakışlarımı ekrandan ayırmadım, işini bitirip çıkan kadını görmezlikten geldim.

"Peki, siz ne?.." Bay Gopnik konuşmaya başlamıştı ki kadın yanımdan geçti ve el kurutucuyu çalıştırdı. Yanı başımda sağır edici bir gürültü koptu. Bay Gopnik kaşlarını çatı.

"Bir dakika bekleyebilir misiniz, Bay Gopnik?" Başparmağımla mikrofon olduğunu umduğum bir yeri kapattım ve kadına, "Üzgünüm," diye bağırdım. "Bunu kullanamazsınız. Kurutucu... bozuk."

Kadın kusursuz manikürlü parmaklarını ovarken bana döndü, sonra tekrar makineye baktı. "Hayır, değil. Arızalı levhası nerede o zaman?"

"Yanıp kül oldu. Aniden. Korkunç, tehlikeli bir şey oldu."

Kadın önce beni, sonra el kurutucuyu kuşkulu bakışlarla süzdü, ellerini kurutucunun altından çekti, çantasını aldı ve çıktı. İçeri başka birilerinin girmesini engellemek için sandalyeyi kapıya yasladım ve Bay Gopnik beni görebilsin diye bilgisayarımı tekrar çevirdim.

“Çok özür dilerim. Görüşmeyi işyerimde yapmam gerekiyordu ve burası biraz...”

Bay Gopnik önündeki belgeleri inceliyordu. “Nathan bana yakınlarda bir kaza geçirdiğinizden bahsetti.”

Yutkundum. “Evet, doğru. Ama şimdi çok daha iyiyim. Tamamen düzeldim. Yani hafif bir topallama hariç düzeldim.”

“En iyilerimizin başına gelir hep,” dedi hafif bir gülümsemeyle. Ben de ona gülümsedim. Birisi kapıyı açmaya çalışınca ağırlığımı oraya doğru verdim.

“Peki, en zor yanı neydi?” diye sordu Bay Gopnik.

“Efendim?”

“William Traynor için çalışmanın en zor yanı? Kulağa çok zor bir görev gibi geliyor.”

Duraksadım. Oda aniden sessizleşmişti. “Ondan ayrılmaktı,” dedim. Beklenmedik bir şekilde kendimi gözyaşlarıyla mücadele ederken buldum.

Leonard Gopnik binlerce kilometre öteden bana baktı. Gözlerimi silme dürtüsüne karşı koydum. “Sekreterim sizinle iletişime geçecek, Bayan Clark. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.” Ve sonra başıyla selam verdi, yüzü hareketsizleşti ve ekran boş kaldı. Ben de ona bakakaldım, bir kez daha her şeyi batırdığım gerçeğiyle yüzleşiyordum.

O gece eve dönerken görüşmeyi düşünmemeye karar verdim. Onun yerine Marc’ın söylediklerini zihnimde bir mantra gibi tekrarladım. Lily’nin yaptığı şeylerin üzerinden geçtim; davetsiz misafirler, hırsızlık, uyuşturucular, bitmeyen gece hayatları, eşyalarımı ödünç almalar... Hepsini grup danışmanımın prizmasından geçirdim. Lily kaostu, karmaşaydı. Yalnızca alan ve karşılığında hiçbir şey vermeyen bir kızdı. Gençti ve biyolojik olarak Will’in kızıydı ama

bu onun bütün sorumluluğunu üzerime almamı ya da arkasında bıraktığı kıyamete katlanmamı gerektirmiyordu.

Kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Gerçekten. Kendime Marc'ın söylediği başka bir şeyi hatırlatıyordum; kederden arınma yolculuğunun hiçbir zaman dolambaçsız olmadığını söylemişti. İyi günler ve kötü günler olacaktı. Bugün sadece kötülerden biriydi; yoldaki bir dönemeçti, atlatılacak ve hayatta kalınacaktı.

Eve girdim ve çantamı bıraktım. Bir anda bıraktığım gibi bulduğum bir evde olmanın küçük zevkine minnettar olmuştum. *Kendime biraz zaman vereceğim*, diye geçirdim içimden ve sonra ona mesaj gönderip gelecekteki buluşmalarımızın planlı olmasını sağlayacağım. Enerjimi yeni bir iş bulmaya harcayacaktım. Bir değişiklik yapıp kendimi düşünecektim. İyileşmeme izin verecektim. Ama burada bir durmam gerekti çünkü Tanya Houghton-Miller gibi konuşmaya başladığımdan endişeleniyordum.

Yangın merdivenine baktım. İlk adım yeniden o aptal çatıya çıkmak olacaktı. Panik atak geçirmeden oraya çıkacak ve yarım saat boyunca oturacaktım. Havayı içime çekecek, kendi evimin bir parçasının imgelemimde böyle saçma bir yerinin olmasını engelleyecektim.

Üniformamı çıkarıp şortumu giydim ve kendime olan güvenimi yerine getirsin diye, Will öldükten sonra evinden aldığım ince kaşmir kazağını üzerime geçirdim. Tenimdeki yumuşaklığı beni rahatlattı. Yürüdüm ve camı sonuna dek açtım. Yalnızca iki kat demir merdiven çıkacaktım. Sonra oradaydım.

"Hiçbir şey olmayacak," dedim yüksek sesle ve derin bir nefes aldım. Yangın merdiveninden çıkarken bacaklarımda tuhaf bir boşluk hissi vardı ama kendime kararlı bir şekilde bunun sadece bir his, eski bir endişenin yansıması olduğunu söyledim. Diğer her şeyin üstesinden geleceğim gibi bunun da üstesinden gelebilirdim. Zihnimde Will'in sesini duydum.

Haydi, Clark. Birer birer çık.

Korkuluklara iki elimle sıkıca sarıldım ve çıkmaya başladım. Aşağı bakmadım. Bulunduğum yüksekliği, daha önce sorun yaşamama yol açan hafif esintiyi veya kalçamdaki hiç geçmeyecekmiş gibi devam eden ağrıyı aklımdan geçirmedim. Sam'i düşündüm ve o öfke beni ilerlemeye itti. Başına *öylece* bir şeyler gelen bir kurban olmak zorunda değildim.

Kendime bunları söyleyerek merdivenlerin ikinci katına geldim. Bacaklarım titremeye başlamıştı. Alçak duvara tırmanışım hiç de zarif görünmüyordu. Dizlerimin bağının çözüleceğinden korkarak kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde çatıya bıraktım. Zayıf ve yapış yapış hissediyordum. Emekler pozisyonda, gözlerim kapalı halde dururken artık çatıda olduğum gerçeğini özümsemem. Başarmıştım. Kaderimin kontrolü ellerimdeydi. Sakinleşene kadar burada duracaktım.

Topuklarımın üzerinde doğruldum, etrafımdaki sağlam duvara uzandım ve arkama yaslanıp uzun, derin bir nefes aldım. İyi hissediyordum. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Başarmıştım. Sonra gözlerimi açtım ve nefesim göğsümde takılı kaldı.

Çatıda bir çiçek cümbüşü vardı. Aylardır ihmal ettiğim ölü bitkilerle dolu saksılar şimdi kenarlardan taşan kırmızı ve mor çiçeklerle doluydu. Küçük, renkli çeşmeler gibi görünüyordular. İki yeni saksı minik, mavi taç yaprak bulutlarıyla kaplıydı ve bir Japon akçağacı, banklardan birinin yanındaki dekoratif toprak kabın yanında duruyordu. Yaprakları esintide zarifçe titreşiyordu.

Güney duvarının ucundaki güneşli köşede, su deposunun yanında iki fidan poşeti duruyordu. Saplarından küçük, kırmızı kiraz domatesler sarkıyordu. Bir tanesi de asfaltın üzerindeydi ve ortasından küçük, fırırlı, yeşil yapraklar çıkıyordu. Yavaşça onlara doğru yürüdüm, yasemin kokusunu içime çektim, sonra durdum ve

oturup demir banka tutundum. Salonumdan tanıdığım bir kanepeminderine gömülmüştüm.

Çıplak damda oluşan bu küçük huzur ve güzellik vahasına inanamayarak bakakaldım. Lily'nin saksılardan birinden ölü bir dal koparışını ve tüm ciddiyetiyle, bitkilerimin ölmesine izin vermemin bir suç olduğunu söyleyişini hatırladım. Bir de Bayan Traynor'ın bahçesindeki rastgele gözlemini: "David Austin gülleri." Sonra da holümdeki açıklayamadığım toprak parçalarını hatırladım.

Ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

On Yedinci Bölüm

Lily'ye iki kez mesaj gönderdim. İlkinde çatımda yaptıkları için ona teşekkür ettim. *Muhteşem olmuş. Keşke bana söyleseydin.* Bir gün sonra da aramızda yaşanan sıkıntılardan dolayı üzgün olduğumu, Will hakkında konuşmak isterse sorularını cevaplamak için elimden geleni yapacağımı söyledim. Ayrıca gidip Bay Traynor'ı ve yeni doğan bebeğini ziyaret etmesini umduğumu ekledim. Çoğu insan gibi ben de aileyle iletişimi sürdürmenin önemini biliyordum.

Cevap vermedi. Pek şaşırmamıştım.

Sonraki iki gün boyunca defalarca çatıya çıktım. Sallanan dışı yüzünden endişelenen biri gibiydim. Bitkileri suladım. İçimde gitmek bilmeyen bir suçluluk duygusu taşıyordum. Parıldayan çiçeklerin arasında dolaştım. Burada kendi zamanından çalarak geçirdiği saatleri, benim işte olduğum zamanlarda yangın merdiveninden gübre torbalarını ve terakota saksılarını nasıl taşıdığını hayal ettim. Ama birlikteyken nasıl olduğumuzu her düşündüğümde hâlâ daireler çiziyordum. Ne yapabilirdim? Traynorların onu Lily'nin ihtiyaç duyduğu şekilde kabullenmesini sağlayamazdım. Onu daha mutlu edemezdim. Belki de onu mutlu edebilecek tek kişi gitmişti.

Apartmanımın önüne bir motosiklet park etmişti. Arabayı kilitledim ve bir kutu süt almak için topallayarak yolun karşısına geçtim. İşten geliyordum, bitkindim. Çiseleyen yağmurdan korunmak

için başımı eğdim. Başımı kaldırdığımda apartmanımın girişinde bekleyen tanıdık bir üniforma gördüm ve kalbim âdeta yalpaladı.

Yanından hiç durmadan geçtim, çantamda evin anahtarlarını arıyordum. Böyle stres anlarında parmaklar neden kokteyl sosise dönüşürdü ki?

“Louisa.”

Anahtarlar ortaya çıkmayı reddediyordu. Çantamı ikinci kez kurcaladım, yere bir tarak, birkaç mendil ve bozuk para düşürüp küfretmeye başladım. Ceplerimi karıştırırken nerede olabileceklerini düşünmeye çalıştım.

“Louisa.”

Sonra midemde duyduğum rahatsızlıkla birlikte anahtarlarımın yerini hatırladım: İşe gitmeden hemen önce çıkardığım kotun cebinde kalmışlardı. *Ah, harika.*

“Ciddi misin? Beni öylece görmezlikten mi geleceksin? Bunu bu şekilde mi yapacağız?”

Derin bir nefes aldım ve ona dönerken omuzlarımı biraz düzelttim. “Sam.”

O da yorgun görünüyordu, çenesi kirli sakaldan grilemişti. Muhtemelen nöbeti henüz bitmişti. Bunları fark etmek akıllıca değildi. Omuzunun hafif solunda kalan bir noktaya odaklandım.

“Konuşabilir miyiz?”

“Bir anlamı olduğunu sanmıyorum.”

“Anlamı yok mu?”

“Mesajı aldım, tamam mı? Neden burada olduğundan bile emin değilim.”

“Buradayım çünkü on altı saatlik boktan bir vardiyayı bitirdim, sonra Donna’yı yolun biraz ötesinde bıraktım ve seni görmeyi deneyip aramızda olanları konuşabileceğimizi düşündüm. Çünkü çok eminim ki hiçbir fikrim yok.”

“Cidden mi?”

“Cidden.”

Birbirimize ters ters baktık. Ne kadar kaba olduğunu daha önce neden görmemiştim? Ne kadar nahoştı. Bu adama karşı duyduğum arzunun gözümü nasıl böyle kör ettiğini anlayamıyordum, şu anda her yanım ondan uzaklaşmak istiyordu. Anahtarlarımı son bir kez boş yere aradım ve kapıyı tekmeleme dürtüme karşı geldim.

“Peki, en azından bir ipucu verecek misin? Yorgunum, Louisa ve oyun oynamaktan hoşlanmıyorum.”

“Oyun oynamaktan hoşlanmıyorsun, öyle mi?” Bu kelimeler ağzımdan haşin bir kahkahayla çıkmıştı.

Bir nefes aldı. “Peki. Tek bir şey... Tek bir soruma cevap ver, sonra gideceğim. Sadece aramalarımı neden geri dönmediğini bilmek istiyorum.”

İnanamayarak yüzüne baktım. “Çünkü ben pek çok şeyim ama katıksız bir aptal değilim. Belki de öyleydim, uyarı işaretlerini gördüğüm halde görmezlikten geldim ama aslında telefonlarına cevap vermedim çünkü sen tam... tam bir pisliksin. Tamam mı?”

Yere düşen eşyalarımı toplamak için eğildim. Bütün vücuduma ateş bastığını hissediyordum, sanki iç termostatom aniden çıldırmıştı. “Ah, çok iyisin, değil mi? Acayip iyisin. Her şey bu kadar hastalıklı ve ezikçe olmasaydı senden gerçekten etkilenebilirdim.” Doğrudum ve çantamın fermuarını kapadım. “*Sam’e de bakın, ne kadar iyi bir baba.* O kadar şefkatli, sevgileri o kadar güçlü ki... Ama aslında neler oluyor? Londra’nın yarısını becermekle meşgul olduğun için kendi oğlunun mutsuzluğunu fark etmiyorsun bile.”

“Oğlum.”

“Evet! Çünkü biz onu gerçekten dinliyoruz, anlıyor musun? Yani grupta anlatılanları dışarıdakilere anlatmamamız gerekiyor. O da ergenlik çağında olduğun için sana anlatmıyor. Ama perişan halde,

yalnızca annesini kaybettiği için değil, sen kendi acını yatağına girip çıkan bir kadın ordusuyla bastırmakla meşgul olduğun için.”

Artık bağıırıyordum. Kelimelerim birbirinin üzerinde yuvarlanıyor, ellerim dalgalanıyordu. Samir ve kuzeninin, dükkânın camından beni izlediklerini görebiliyordum. Umurumda değildi. Düşüncelerimi söyleme şansını son kez buluyor olabilirdim.

“Ve evet, evet, biliyorum sen bir pisliksin. Şu anda seninle konuşmak istemememin nedeni de bu. Aslında bir daha hiç konuşmak istemiyorum.”

Sam’in eli saçlarına gitti. “Hâlâ Jake’ten mi bahsediyoruz?”

“Tabii ki Jake’ten bahsediyorum. Başka kaç tane oğlun var?”

“Jake benim oğlum değil.”

Ona bakakaldım.

“Jake benim kız kardeşimin oğlu. Oğluydu yani,” diye düzeltti. “Jake benim yeğenim.”

Bu kelimelerin anlayabileceğim bir şekle bürünmesi birkaç saniye aldı. Sam dikkatle yüzüme bakıyordu, kaşları çatılmıştı, sanki o da anlamaya çalışıyordu.

“Ama... ama onu sen alıyorsun. Seninle yaşıyor.”

“Pazartesi günleri onu ben alıyorum çünkü babası vardiyalı çalışıyor. Ve evet, bazen benimle kalıyor. Ama benimle yaşamıyor.”

“Jake senin... oğlun değil mi?”

“Benim çocuğum yok. Bundan eminim. Gerçi bütün şu Lily meselesi insanın aklına kurt düşürmüyor değil.”

Onu gözümde Jake’e sarılırken canlandırdım, bir sürü konuşmayı zihnimde başa sardım. “Ama ilk tanıştığımızda onu gördüm. Sen ve ben konuşurken gözlerini devirdi, sanki...”

Sam başını eğdi.

“Aman Tanrım,” dedim. Elim ağzıma gitti. “O kadınlar...”

“Benim değil.”

Sokağın ortasında durduk. Samir artık kapı eşiğine çıkmış, bizi izliyordu. Kuzenlerinden biri de ona katılmıştı. Solumuzdaki otobüs durağında bekleyenler bizi izlediklerini fark ettiğimizi anlayınca başka tarafa döndüler. Sam arkamdaki kapıyı işaret etti. “Sence bunu içeride konuşabilir miyiz?”

“Evet. Evet. Ah, hayır, olmaz,” dedim. “Sanırım kapıda kaldım.”

“Yedek anahtar?”

“Evde.”

Eliyle yüzünü kapadı, sonra saatine baktı. Bitkin olduğu çok belliydi, bitap düşmüştü. Kapı eşiğine doğru bir adım attım. “Bak... eve git ve biraz dinlen. Yarın konuşuruz. Özür dilerim.”

Yağmur bir anda şiddetlendi, sokaktan oluk oluk su akıyordu. Yolun karşısındaki Samir ve kuzenleri içeri kaçtı.

Sam iç çekti ve başını kaldırıp gökyüzüne baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “Burada bekle.”

Samir’den büyük bir tornavida ödünç alıp yangın merdivenlerinde beni takip etti. Islak, metal basamaklarda iki kere kaydım ve Sam elini uzatıp beni yakaladı. Eli bana ulaştığında içimi sıcak ve beklenmedik bir his kapladı. Benim katıma ulaştığımızda tornavidayı hol penceresinin çerçevesine derinden sapladı ve yukarıya doğru kaldırmaya başladı. Pencere sevindirici bir hızla kendini bırakmıştı.

“İşte oldu.” Pencereyi bir eliyle destekleyerek yukarıya doğru sertçe itti, sonra bana döndü ve geçmemi işaret etti. Onaylamayan bir ifadeyle bakıyordu. “Bu bölgede tek başına yaşayan bir kızın evi için fazla kolay oldu.”

“Bu bölgede yalnız yaşayan bir kıza benzemiyorsun.”

“Ciddiyim.”

“Ben iyiyim, Sam.”

“Benim gördüğüm şeyi görmüyorsun. Güvende olmanı istiyorum.”

Gülümsemeye çalıştım ama dizlerim titriyordu, avuçlarım demir korkuluklarda kayıyordu. Yanından geçmeye çalışırken hafifçe sendeledim.

“İyi misin?”

Başımı salladım. Beni kolumdan tutup hafifçe kaldırarak daireme hantalca tırmanmama yardım etti. Pencerenin dibindeki haliya yığılıp kendimi yeniden normal hissetmeyi bekledim. Günlerdir doğru düzgün uyumamıştım ve yarı ölü hissediyordum. Sanki beni ayakta tutan öfke ve adrenalini tamamen ortadan kaybolmuştu.

Sam uzanıp pencereyi arkasından kapadı ve çerçevenin tepesindeki kırık kilidi inceledi. Hol karanlıktı, yağmurun tıkırtıları çatıyı sarmıştı. Ben izlerken ceplerini araştırdı, sonra diğer ıvır zıvırların arasından küçük bir çivi çıkardı. Tornavidayı aldı ve sapını, birinin pencereyi dışarıdan açmasını engelleyecek şekilde çiviye sabitlemek üzere kullandı. Sonra oturduğum yere doğru ağır adımlarla yürüdü ve elini uzattı.

“Ev inşaatında yarı zamanlı çalışmanın faydaları. Bir yerlerde her zaman bir çivi vardır. Haydi,” dedi. “Eğer orada oturup kalırsan hiç kalkamazsın.”

Saçı yağmurdan düzleşmişti ve teni holün ışığında parılıyordu. Beni çekip yerden kaldırmasına izin verdim. Yüzümü acıyla buruşturduğum gözünden kaçmadı.

“Kalçan mı?”

Başımı salladım.

İç geçirdi. “Keşke benimle konuşsaydım.” Göz altları yorgunluktan leylak rengini almıştı. Sol elinin arkasında iki uzun çizik vardı. Geçen gece neler yaşadığını merak ettim. Mutfığa girip kayboldu ve akan suyun sesini duydum. Geri döndüğünde elinde iki

hap ve bir bardak vardı. "Aslında bunları sana vermemem lazım. Ama ağrısız bir gece geçirmeni sağlayacaklar."

Hapları minnetle aldım. Yutarken beni izledi.

"Hiç kurallara uyuyor musun?"

"Mantıklı olduklarını düşündüğümde." Bardağı elimden aldı. "Yani aramız iyi mi, Louisa Clark?"

Başımı salladım.

Uzun bir nefes verdi. "Seni yarın ararım."

Sonrasında bunu yapmama neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Elim uzanıp onun elini yakaladı. Parmaklarının benimkilerin etrafında yavaşça kapandığını hissettim. "Gitme. Geç oldu. Ve motosikletler tehlikeli."

Diğer elinden tornavidayı aldım ve halının üzerine bıraktım. Uzun süre yüzüme baktı, sonra bir eliyle yüzünü kapadı. "Bu gecelik pek işe yarayacağımı sanmıyorum."

"O zaman seni cinsel hazlar için kullanmayacağıma dair söz veriyorum." Gözlerimi ondan ayırmadım. "Bu seferlik."

Gülümsemesi yavaşça geri geldi ama geldiğinde her şey kayıp gitti, sanki o ana dek bilmediğim bir ağırlığı taşımıştım.

Müthiş bir yükseklikten düştüğünde ne olacağını asla bilemezsin.

Tornavidanın üzerine basıp geçti ve onu sessizce odama götürdüm.

Küçük dairemin karanlığında uzanıyordum. Bacağım uyuyan bir adamın üzerindeydi ve koluyla vücudumu keyif verici bir şekilde olduğum yere sabitlemişti. Yüzüne baktım.

– Ani kalp durması, motosiklet kazası, intihara meyilli bir genç ve Peabody Evleri'nde çete bağlantılı bıçaklama. Bazı vardiyalardan gerçekten biraz...

- Hişşşt. Sorun değil. Uyu artık.

Üniformasını bile zorlukla çıkarmıştı. Şortu ve tişörtüyle kalmış, beni öpmüş, sonra gözlerini kapamış ve derin bir uyku haline geçmişti. Ona bir şeyler mi pişirsem yoksa evi mi toplasam diye düşündüm, böylece o uyandığında hayatı üzerinde hâkimiyet sahibi biri gibi görünebilirdim. Ama onun yerine soyunup iç çamaşırlarımla kaldım ve ona sokuldum. O birkaç dakika boyunca sadece yanında olmak istedim. Çıplak tenim tişörtüne değiyor, nefeslerim onunkine karışıyordu. Nefes alıp verişini dinleyerek uzandım. Bir insanın nasıl bu kadar kıpırtısız kalabileceğini hayretle izliyordum. Burun köprüsünün üzerindeki hafif tümseği, çenesini gölgeleyen tüylerin tonlarındaki çeşitliliği, koyu, kopkoyu kirpiklerinin ucundaki hafif kıvrımı inceledim. Onun bekâr bir adam ve sevecen bir dayı olduğunu yeni bir süzgeçten geçirerek bugüne dek yaptığımız konuşmaların üzerinden geçtim ve olayın saçmalığına gülmek, hatam yüzünden yerin dibine girmek istedim.

Yüzüne iki kez hafifçe dokundum, teninin kokusunu içime çektim, antibakteriyel sabunun belli belirsiz esansı ve erkek terinin ilkel cinsel imasıyla doldum. Bunu ikinci kez yaptığımda elinin belimi istemsizce daha sıkı sardığını hissettim. Arkama yaslandım ve sokak lambalarına baktım. İlk kez bu şehre yabancı hissetmiyordum. Ve sonunda kendimi uykunun kollarına bıraktım...

Benimkilerle birlikte onun da gözleri açılıyor. Bir an sonra nerede olduğunu fark ediyor.

“Selam.”

Uyanıklığa doğru sendeleyerek ilerleme. Sabahın ilk saatlerini kaplayan bu tuhaf, rüya benzeri hal. *Benim yatağında. Bacağını benimkine yaslamış.* Yüzümde bir gülümseme belirliyor. “Sana da selam.”

“Saat kaç?”

Dijital göstergesine bakmak için çalar saatimi çeviriyorum. “Beşe çeyrek var.” Zaman düzene giriyor, dünyaysa isteksizce anlamlı bir şeye dönüşüyor. Dışarıda sokağın sodyum ışıkla aydınlatılmış karanlığı var. Özel taksiler ve gece otobüsleri gürültüyle geçiyor. Burada, gecenin içinde yalnızca ikimiz varız, bir de sıcak yatak ve nefesinin sesi.

“Buraya geldiğimi hatırlamıyorum bile.” Yan dönünce sokak ışıkları yüzünü belli belirsiz aydınlatıyor. Kaşları çatılıyor. Önceki günün hatıralarının sessizce ve tüm yumuşaklığıyla zihnine inişini izliyorum: *Ah. Doğru ya.*

Başını çeviriyor. Ağzı benimkinden yalnızca birkaç santim uzakta. Nefesi ılık ve tatlı. “Seni özledim, Louisa Clark.”

O an ona söylemek istiyorum. Ne hissettiğimi bilmediğimi söylemek istiyorum. Onu istiyorum ama istemekten korkuyorum. Mutluluğumun tamamen başkasının mutluluğuna bağlı olmasını, denetleyemediğim kaderlerde tutsak kalmayı istemiyorum.

Gözleri yüzümde, düşüncelerimi okuyor. “Düşünmeyi bırak,” diyor.

Beni kendine doğru çekiyor ve rahatlıyorum. Bu adam her gününü orada, yaşam ile ölüm arasındaki köprüde geçiriyor. Beni anlıyor. “Fazla düşünüyorsun.”

Eliyle yüzüme dokunuyor. Ona doğru istemsizce dönüyorum ve dudaklarımı avucuna değdiriyorum. “Sadece yaşayayım mı?” diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve sonra beni öpüyor; uzun, yavaş ve tatlı bir öpücük. Vücudum kendini bırakıyor ve yalnızca ihtiyaçtan, arzudan ve özleminden ibaret oluyorum. Kulağıma fısıldıyor. Bu benim ismim, beni kendine doğru çekiyor. Eşsiz bir şeymiş gibi söylüyor ismimi.

Sonraki üç gün, çalıntı geceler ve kısa buluşmalarla geçen bulanık bir görüntüden ibaret. Hayata Devam Edenler Çemberi'nde idealize etme haftasını kaçırdım çünkü tam ben çıkarken kapımın önünde belirdi ve kendimizi bir şekilde kol ve bacaklarımız telaşla birbirine dolanırken bulduk. Giyinip Jake'i almaya zamanında yetişebilmek için yumurta zamanlayıcımın çalmasını bekliyordu. Mesaiden döndüğümde onu iki kere beni beklerken buldum. Dudakları boynumda, büyük elleri kalçalarımıdayken Shamrock and Clover'ın rezaletleri unutulmuyorsa bile geçen gecenin boşlarıyla birlikte bir kenara atılıyordu.

Ona direnmek istedim ama yapamadım. Sersemlemiştim, yoldan çıkmıştım ve uykusuzdum. Sistit olmuşum ama umurumda değildi. İşte vızır vızır çalışıyor, iş adamlarıyla flört ediyor ve Richard'ın şikâyetlerine neşeyle gülümsüyordum. Mutluluğum müdürümü gücendirdi, bunu çiğnediği yanaklarından, beni azarlamak için bulunduğu her zamankinden daha da zayıf bahanelerden anlıyordum.

Hiçbirini umursamadım. Duşta şarkı söylüyor, yatağa uzanıp hayallere dalıyordum. Eski elbiselerimi, canlı renkli hırkalarımı ve saten ayakkabılarımı giyiyordum. Kendimi bir mutluluk baloncunun içine bırakmıştım, zaten baloncukların ancak patlamadan önce bu kadar uzun süre dayandığını biliyordum.

"Jake'e söyledim," dedi Sam. Yarım saatlik bir arası vardı ve ben gece vardiyası için çıkmadan önce Donna'yla birlikte apartmanımın önünde öğle yemeğiyle bitiverdiler. Ambulansın ön koltuğunda onun yanına oturdum.

"Neyi söyledin?" Mozarellalı, kiraz domatesli ve fesleğenli sandviçler hazırlamıştı. Kendi bahçesinde yetiştirdiği domatesler ağzımda küçük lezzet topları gibi patladı. Yalnızken nasıl yediğimi görseydi dehşete düşerdi.

"Beni onun babası sandığını. Onu aylardır böyle gülerken görmemiştim."

“Babasının seks yaptıktan sonra ağladığını da sana söylediğimi anlatmadın, değil mi?”

“Bir zamanlar bunu yapan bir adam tanımıştım,” dedi Donna. “Ama gerçekten hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Biraz utanç verici hale gelmişti. İlk seferinde penisini kıldığımı sanmıştım.”

Ağzım açık halde ona döndüm.

“Öyle bir şey var. Gerçekten. Burada birkaç kere görmüştük, değil mi?”

“Gördük. Karşılaştığımız cinsel birleşme yaralanmalarını görsen hayret edersin.” Hâlâ kucağımda duran sandviçimi işaret etti. “Ağzın boş kaldığında söyleyeceğim.”

“Cinsel birleşme yaralanmaları. Harika. Çünkü hayatta endişeleneceğimiz yeterince şey yok.”

Sandviçinden bir ısırık alırken bakışları yana kaydı ve yüzüm kızardı. “Güven bana. Öyle bir şeyden haberin olurdu.”

“Şüphelen olmasın diye söylüyorum, eski dostum,” dedi Donna sonsuz enerji içeceklerinden birini çıkararak. “Kesinlikle buna ilk cevap veren ben olmayacağım.”

Arabada olmak hoşuma gitmişti. Sam ve Donna’da, her türlü insanlık halini görmüş ve hatta tedavi etmiş kişilerin saçmalığa gelemeyen küçümseyici tavrı vardı. Komik ve karanlık insanlardı. Aralarına sıkışmış halde otururken tuhaf bir şekilde kendimi evimde gibi hissediyordum. Sanki hayatım bütün garipliklerine rağmen aslında oldukça sıradandı.

Birkaç kaçamak öğle yemeği sırasında onlardan şunları öğrenmiştim:

– Yetmiş yaşın üzerindeki hemen hiçbir erkek ve kadın ağrıları ya da tedavileriyle ilgili şikâyet etmezdi, bir uzuvları artık düşecek hale gelse bile. □

- Aynı yaşlı erkek ve kadınlar “yaygara kopardıkları” için hemen her zaman özür dilerdi.

- “Hasta SD” bilimsel terminolojide yer almıyordu ama “Hasta Sarhoş ve Dağıtmış” anlamına geliyordu.

- Hamile kadınlar ambulansların arka tarafında nadiren doğum yapıyordu (Bu madde beni hayal kırıklığına uğratmıştı).

- Artık kimse “ambulans şoförü” ifadesini kullanmıyordu. Özellikle de ambulans şoförleri.

- Ağrılarını bir ile on arasında numaralandırması istendiğinde, “On bir,” cevabını veren birileri her zaman olurdu.

Sam uzun bir vardiyadan döndüğünde üzerinde en çok izi kalan duygu umutsuzluktu: yalnız emekliler, televizyon ekranına yapışmış, kendi merdivenlerinden inip çıkamayacak kadar obez adamlar, hiç İngilizce bilmeyen, milyonlarca küçük çocukla evlerine hapsolmuş, nasıl yardım çağıracağından bile emin olmayan genç anneler ve depresyondakiler, kronik hastalar, sevgiyi tatmayanlar.

“Bazı günler,” demişti, “virüs gibi geliyor; antiseptiğin kokusuyla birlikte melankoliyi de teninden ovalayıp kurtulmalısın. Bir de intiharlar vardı, trenlerin altında ya da sessiz banyolarda biten hayatlar. Yoklukları haftalarca, bazen aylarca fark edilmezdi. Sonra biri kokuyu duyardı ya da bilmem kimin mektuplarının neden posta kutusundan taşıdığını merak ederdi.

“Hiç korktuğun oluyor mu?”

Küçük banyomun küvetinde boylu boyunca uzanmıştı. Bir hastanın kurşun yarasından sızıp üstüne bulaşan kan, suyu hafifçe pembeye dönüştürmüştü. Çevremde dolaşan çıplak bir adama ne kadar çabuk alıştığım a şaşıırıyordum. Özellikle de kendi başına hareket eden birine.

“Korkuyorsan bu işi yapamazsın,” diye açıkladı Sam basitçe.

Ambulans görevlilerine katılmadan önce ordudaymış, alışılmadık bir kariyer geçişi değilmiş. “Bizi seviyorlar çünkü kolay kolay korkmuyoruz ve her şeyi görmüş oluyoruz. Dikkatini çekerim, o sarhoş çocuklardan bazıları beni Taliban’dan daha çok korkutuyor.”

Yanına, klozet kapağının üzerine oturdum ve rengi değişen sudaki vücuduna baktım. Cüssesine ve gücüne rağmen ürperdim.

Yüzümden bir şeyin geçtiğini fark ederek, “Hey,” dedi ve elini uzattı. “Sorun yok, gerçekten. Belanın kokusunu alan bir burnum vardır.” Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. “İlişkiler açısından harika bir iş değil ama... Son kız arkadaşım baş edemedi. Uzun mesailer. Geceler. Karmaşa.”

“Pembe banyo suları.”

“Evet. O konuda üzgünüm. İstasyondaki duşlar çalışmıyordu. Önce eve gitmeliydim.” Bana öyle bir baktı ki önce eve gitmesinin hiçbir yolunun olmadığını anladım. Suyun bir kısmı aksın diye tıpayı çekti ve sonra biraz daha doldurmak için muslukları açtı.

“Eee, son kız arkadaşın kimdi, peki?” Ses seviyemi korudum. O kadınlardan biri olmayacaktım, her ne kadar onun o erkeklerden biri olmadığı ortaya çıksa da.

“İona. Seyahat acentasında çalışıyordu. Tatlı bir kızdı.”

“Ama ona âşık değildin.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Kimse âşık olduğu birinden ‘tatlı kız’ diye bahsetmez. Bütün şu ‘arkadaş olmaya devam edeceğiz’ meselesi gibi. Demek ki yeterince yoğun şeyler hissetmemişsin.”

Bir an için neşesi yerine geldi. “Ona âşık olsaydım ne derdim, peki?”

“Çok ciddi görünürdün ve ‘Karen,’ derdin, ‘tam bir kâbustu.’ Ya da geçirir ve ‘Bu konuda konuşmak istemiyorum,’ havalalarına bürünürdün.”

“Muhtemelen haklısın.” Bir an düşündü. “Dürüst olmak gerekirse ablam öldüğünden beri çok bir şey hissetmek istemedim. Son aylarda Ellen’la olmak, bakımına yardım etmek beni derinden sarstı.” Bir bakış attı. “Kanser, oldukça gaddar bir veda tarzı olabiliyor. Jake’in babası dağıldı. Bazı insanlara öyle oluyor. O yüzden bana burada ihtiyaçlarının olduğunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse mecburen kendimi topladım çünkü hepimiz aynı anda paramparça olamazdık.” Bir süre sessizce oturduk. Gözleri kederden mi yoksa sabundan dolayı mı biraz kızarmıştı, anlayamadım.

“Her neyse. Yani, evet. Herhalde o zamanlar pek iyi bir erkek arkadaş değildim. Peki, seninki kimdi?” dedi ve sonunda bana döndü.

“Will.”

“Tabii ki. O zamandan beri kimse olmadı mı?”

“Hakkında konuşmak isteyeceğim kimse olmadı.” İrkildim.

“Herkesin kendi yolunu çizmeye hakkı var, Louisa. Bu konuda kendine yüklenme.”

Teni sıcak ve ıslaktı, parmaklarına tutunmamı zorlaştırıyordu. Elini bıraktım, o da saçını yıkamaya başladı. Oturup onu izledim, keyfimizin yerine gelmesine izin verdim, omuzlarındaki kas yığınının ve ıslak teninin pırlıltısının keyfini çıkardım. Saçını yıkayış şekli hoşuma gidiyordu. Güç kullanarak ve bir tür soğukkanlılıkla, saçındaki suyun fazlasından başını sallayarak kurtuluyordu.

“Ah. Bir de iş görüşmem vardı,” dedim işi bittiğinde. “New York’ta bir iş için.”

“New York.” Tek kaşını kaldırdı.

“İşi alamayacağım.”

“Yazık. Hep New York’a gitmek için bir bahanem olsun istemişimdir.” Yalnızca ağzı dışarıda kalacak şekilde suyun içine doğru yavaşça kaydı. Sonra çıkıp gülümsedi. “Ama peri kostümün sende kalacak, değil mi?”

Hava değişimini hissettim. Ve onun bunu beklememesi dışında hiçbir sebep olmaksızın tüm kıyafetlerimle küvete atladım. Sam kahkahalarla gülüp su sıçratırken onu öptüm. Düşmenin çok kolay olduğu bir dünyada onun sağlamlığı beni bir anda mutlu etmişti.

Sonunda daireyi düzenlemek için çaba harcamaya başlamıştım. Boş günümde tek kişilik bir koltuk ile bir sehpa aldım ve küçük çerçeveli bir gravürü televizyonun yanına astım. Bu eşyalar bir şekilde birlik olup burada gerçekten birinin yaşıyor olabileceği hissini vermişti. Yeni bir nevresim takımı, iki yastık aldım ve bütün *vintage* kıyafetlerimi gardıroba astım. Böylece artık dolabı açtığımda karşıma birkaç ucuz kot ve lureks kumaştan, fazla kısa bir elbise yerine desenlerin ve renklerin bir cümbüşü çıkıyordu. İsimsiz, küçük dairemi bir yuvaya olmasa bile hissedenden, hayal meyal davetkâr bir yere çevirmeyi başarmıştım.

Vardiya programlama tanrılarının lütfu sayesinde Sam’le izin günlerimiz keşişmişti. Onun siren sesi dinlemek zorunda kalmadığı, benimse panflüt sesi ya da kavrulmuş yer fıstığıyla ilgili şikâyet duymadan geçireceğim kesintisiz on sekiz saat... Fark ettiğim kadarıyla Sam’le geçirdiğim zamanlar, yalnız geçirdiğim zamanlardan iki kat hızlı ilerliyordu. Birlikte yapabileceğimiz milyonlarca şeyi düşünüp durdum, sonra yarısını fazla “çift işi” diyerek eledim. Birlikte bu kadar çok zaman geçirmemiz akıllıca mıydı acaba?

Lily’ye bir kez daha mesaj attım. *Lily, lütfen benimle iletişime geç. Kızgın olduğunu biliyorum ama sadece arasan da yeter. Bahçen çok güzel görünüyor! Bakımını nasıl yapacağımı bana göstermelisin. Bir de domates fideleriyle ne yapacağım? Gerçekten çok uzadılar (“Uzamak” doğru kelime mi?). Belki sonrasında dans etmeye gide-riz... Öptüm. Gönder tuşuna bastım ve küçük ekrana bakıyordum ki zil çaldı.*

“Selam.” Sam varlığıyla kapı eşiğimi doldurmuştu. Bir elinde alet çantası, diğerindeyse market poşeti vardı.

“Aman Tanrım,” dedim. “Sen bir kadının nihai fantezisi gibisin.”

“Raflar,” dedi ifadesiz bir sesle. “Raflara ihtiyacın var.”

“Ah, bebeğim. Konuşmaya devam et.”

“Ve ev yemeğine.”

“İşte bu kadar. Orgazm oldum.”

Kahkaha attı, eşyalarını hole bıraktı ve beni öpmeye başladı. Sonunda ayrıldığımızda mutfığa doğru yürüdü. “Sinemaya gidebileceğimizi düşündüm. Vardiyalı çalışmanın en iyi yanlarından biri boş gündüz seansları, haksız mıyım?”

Telefonumu kontrol ettim.

“Ama kanlı bir şey olmasın. Kandan biraz rahatsız oluyorum.”

Başımı kaldırdığımda beni izliyordu.

“Ne? Bozuldun mu? Yoksa *Zombi Et Yiyiciler On Beş*’le ilgili planların suya mı düştü?.. Ne?”

Kaşlarımı çattım ve ellerim iki yanıma düştü.

“Lily’ye ulaşamıyorum.”

“Eve gittiğini söylediğini hatırlıyorum.”

“Eve gitti. Ama telefonlarımı açmıyor. Sanırım bana gerçekten bozuldu.”

“Arkadaşları eşyalarını çaldı. Bozulan sen olabilirsin.”

Torbadan aldıklarını çıkarmaya başladı. Marulu, domatesleri, avokadoyu, yumurtaları ve çeşitli otları neredeyse boş haldeki buzdolabıma düzgünce yerleştirdi. Ben Lily’ye tekrar mesaj atarken başını kaldırıp bana baktı. “Yapma ama. Telefonunu düşürmüş olabilir, belki bir kulüpte kalmıştır ya da kontörü bitmiştir. Ergenleri bilirsin. Belki de tavır yapıyordur. Bazen heveslerini almalarını beklemen gerekiyor.”

Elinden tuttum ve buzdolabının kapısını kapattım. "Sana bir şey göstermem lazım." Bir an için gözleri parladı. "Hayır, o değil, seni terbiyesiz adam. Onun biraz daha beklemesi gerekecek."

Sam çatıda durup çevresindeki çiçeklere baktı. "Hiç haberin yoktu, öyle mi?"

"Hem de hiç."

Kendini banka bıraktı. Yanma oturdum ve birlikte küçük bahçeye baktık.

"Berbat hissediyorum," dedim. "Resmen onu çevresindeki her şeyi mahvetmekle suçladım. Oysa bütün o zaman boyunca bunu yaratıyormuş."

Bir domatesin yapraklarını hissetmek için eğildi, sonra doğruldu ve başını iki yana salladı. "Tamam. O zaman gidip onunla konuşacağız."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Önce öğle yemeği, sonra sinema. Ardından da kapısının önünde bitivereceğiz. Böylece senden kaçma şansı olmayacak." Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Hey. Böyle endişeli bakma. Bahçe iyi haber. Kafasının tamamen kötü yerlerde olmadığını gösteriyor."

Elimi bıraktı ve ona gözlerimi kısarak baktım. "Her zaman her şeyi güzelleştirmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Sadece seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Onunlayken üzgün olmadığımı söyleyemedim. Bana yaşattığı mutluluktan korktuğumu söyleyemedim. Aldığı yiyeceklerin buzdolabımda olmasından ne kadar hoşlandığımı, mesajlarını görme beklentisiyle günde yirmi kere telefonuma baktığımı, işteki sakın zamanlarımda hayalimde çıplak vücudunu canlandırdığımı ve sırf onu düşünmenin yüzümde yarattığı ısıltıdan kurtulabilmek

için yer cilasını ya da kasadaki fişleri aklıma getirmek zorunda kaldığımı düşündüm.

Yavaş ol, dedi zihnimdeki uyarı sinyali. *Çok yaklaşma.*

Gözleri yumuşadı. "Tatlı bir gülümsemen var, Louisa Clark. Seninle ilgili sevdiğim yüzlerce şeyden biri de bu."

Bir süre onu izledim. *Ah, bu adam*, diye geçirdim aklımdan. Sonra ellerimle dizime vurdum. "Haydi," dedim tüm canlılığımla. "Gidip bir film izleyelim."

Sinema neredeyse boştu. Birinin kol dayama yerini söktüğü arka koltuklardan birinde yan yana oturduk. Sam çöp kutusu büyüklüğünde bir karton kovadan bana patlamış mısır yedirdi, ben de çıplak bacağıma koyduğu elinin ağırlığını düşünmemeye çalıştım çünkü her düşündüğümde filmdeki olayların akışından kopup başka bir dünyaya gidiyordum.

Film iki uyumsuz polisin kendilerini suçlu pozisyonunda bulunduğu bir Amerikan komedisiydi. Çok komik değildi ama yine de güldüm. Sam'in parmakları önümde belirdi. Yamuk yumuk, soğana benzeyen tuzlu patlamış mısırdan uzatıyordu. Ben de aldım, sonra bir tane daha aldım ve sonradan aklıma gelince parmaklarını ısırırıverdim. Bana baktı ve başını yavaşça iki yana salladı.

Patlamış mısırı bitirdim ve yutkunup, "Kimse görmez," diye fısıldadım.

Tek kaşını kaldırarak, "Bunun için fazla yaşıyım," dedi. Ama sıcak, karanlık havada yüzümü onunkine çevirip onu öpmeye başladığımda patlamış mısırı bıraktı ve eli yavaşça sırtımdan yukarı çıktı.

Sonra telefonum çaldı ve ön sıradaki iki kişiden beni kınadıklarını gösteren sesler yükseldi. "Özür dilerim. İkinizden de özür dilerim!" (Zaten sinemada yalnızca dördümüz vardık.) Sam'in

kucağına gömüldüm ve telefona cevap verdim. Tanımadığım bir numaraydı.

“Louisa?”

Sesini tanıyınca duraksadım.

“Bir dakika bekleyin.” Sam’e bakarak kaşlarımı çattım ve dışarı çıktım.

“Affedersiniz, Bayan Traynor. Şey yapmam gerekti... Hâlâ orada mısınız? Alo?”

Fuaye boştu, kordon çekilmiş kuyruk alanları terk edilmişti ve buzlu içecek makinesi, tezgâhın arkasında renkli buzlarını ilgisizce karıştırıyordu.

“Ah, çok şükür. Louisa, Lily’yle konuşabilir miyim, diye soracaktım.”

Telefonu kulağıma bastırılmış halde olduğum yerde durdum.

“Geçen hafta yaşananları düşündüm ve çok üzgünüm. Şey gibi görünmüş olmalıyım...” Tereddüt etti. “Bak, sence benimle görüşmeyi kabul eder mi?”

“Bayan Traynor...”

“Ona açıklamak isterim. Son bir yıldır ben... şey, kendimde değildim. Şu haplardan kullanıyorum ve beni aptal gibi yapıyorlar. Sizi kapımın önünde bulunca da öyle bir afalladım ki sonrasında söylediklerinize inanamadım. Hiç mümkün görünmüyordu. Ama ben... şey, Steven’la konuştum ve o da bütün olayı doğruladı. Günlerdir burada oturup hepsini sindirmeye çalışıyorum ve tek düşündüğüm... Will’in bir kızının olduğu. Benim bir torunum var. Kendime bunu tekrarlayıp duruyorum. Bazen hayal etmişim gibi geliyor.”

Sözcüklerindeki alışılmadık telaşı dinledim. “Biliyorum,” dedim. “Ben de öyle hissettim.”

“Onu düşünmeden duramıyorum. Onunla doğru düzgün tanışmayı o kadar çok istiyorum ki... Sence benimle yeniden görüşmeyi kabul eder mi?”

“Bayan Traynor, Lily artık benimle kalmıyor. Ama bence eder.” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Evet, tabii ki ona sorarım.”

Filmin devamına odaklanamadım. Sonunda belki de hareket eden ekrana boş gözlerle baktığımı fark eden Sam çıkmayı önerdi. Otoparkta motosikletinin yanında durduk ve ona Bayan Traynor’ın söylediklerini aktardım.

“İşte, gördün mü?” dedi sanki gurur duyulacak bir şey yapmışım gibi. “Haydi, gidelim.”

*

Ben kapıyı çalarken Sam yolun karşısında, motosikletinin üzerinde bekledi. Başımı dik tuttum, Tanya Houghton-Miller’ın gözümü korkutmasına bu kez izin vermeyecektim. Arkama baktım ve Sam başını sallayarak beni cesaretlendirdi.

Kapı açıldı. Tanya çikolata rengi keten bir elbise ve Yunan tarzı sandaletler giymişti. Beni ilk tanışmamızda yaptığı gibi baştan aşağı süzdü. Sanki gardırobum görünmez bir sınavda başarısız olmuştu (Bu biraz sinir bozucuydu çünkü üzerimde en sevdiğim pamuklu ekose kumaştan jilem vardı). Gülümsemesi dudaklarında yalnızca bir nanosaniye kaldı, sonra kayboldu. “Louisa.”

“Habersiz geldiğim için kusura bakmayın, Bayan Houghton-Miller.”

“Bir şey mi oldu?”

Göz kırpıttım. “Şey, aslında evet.” Yüzüme düşen saçlarımı kenara çektim. “Bayan Traynor’dan telefon geldi, yani Will’in annesinden. Sizi bu konuda rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Lily’yle gerçekten iletişime geçmek istiyor. Lily de telefonunu açmadı. Acaba siz ona beni aramasını söyleyebilir misiniz?”

Tanya kusursuzca alınmış kaşlarının altından bana baktı.

Tarafsız yüz ifademi korudum. “Ya da belki onunla hızlıca konuşabilirim.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Ona *benim* soracağımı nereden çıkardınız?”

Bir nefes aldım ve kelimelerimi özenle seçerek söze başladım: “Traynor ailesiyle ilgili olumsuz duygularınız olduğunu biliyorum ama bence bu, Lily’nin yararına olacaktır. Size bahsetti mi, bilmiyorum ama geçen hafta oldukça zorlu bir tanışma yaşadılar ve Bayan Traynor baştan başlamak için bir şans daha istiyor.”

“Lily istediğini yapabilir, Louisa. Ama neden benim dâhil olmamı bekliyorsunuz, onu bilmiyorum.”

Sesimin nazik çıkması için gayret ettim. “Hımmm... Annesi olduğunuz için olabilir mi?”

“Bir haftadan uzun bir süredir iletişim kurmadığı annesi.”

Hareketsiz durdum. Soğuk ve sert bir şey mideme oturdu. “Ne dediniz?”

“Lily benimle iletişim kurmaya tenezzül etmedi. Biz tatilden döndükten sonra en azından gelip bir merhaba der diye düşünmüştüm ama yok, onu aşılıyor herhalde. Her zamanki gibi kendi keyfine göre hareket ediyor.” Bir elini uzatıp tırnaklarını inceledi.

“Bayan Houghton-Miller, sizin yanınızda olması gerekiyordu.”

“Ne?”

“Lily’nin. Tekrar sizin yanınıza taşınacaktı. Tatilden döndüğünüzde. Benim yanımdan... on gün önce ayrıldı.”

On Sekizinci Bölüm

Tanya Houghton-Miller'in tertemiz mutfağında durduk. Onun yüz sekiz düğmeli parlak kahve makinesine bakıp durdum. Herhalde benim arabamdan daha pahalıydı. Sonra önceki haftanın olayları üzerinden bilmem kaçınıcı kere geçtik.

“Saat on iki buçuk gibiydi. Ona taksi için yirmi sterlin verdim ve anahtarını bırakmasını istedim. Eve geleceğini zannetmiştim.” Kendimi kötü hissediyordum. Kahvaltı büfesi boyunca yürüdüm, sonra geri döndüm. Beynim dört nala koşturuyordu. “Kontrol etmeliydim. Ama istediği gibi gelip gitmeyi tercih ediyordu. Ve biz... şey, biraz tartışmıştık.”

Sam kapının yanında durdu, kaşını ovuşturuyordu. “Ve ikiniz de o zamandan beri ondan hiç haber almadınız.”

“Ona dört beş kere mesaj attım,” dedim. “Bana hâlâ kızgın olduğu için cevap vermediğini düşünmüştüm.”

Tanya bize kahve ikram etmemişti. Merdiven boşluğuna doğru yürüyüp dönüyor, üst katı gözlüyor, sonra sanki gitmemizi bekler gibi saatine bakıyordu. Çocuğunun kaybolduğunu fark eden bir ebeveyn gibi görünmüyordu. Belirli aralıklarla elektrik süpürgesinin tekdüze uğultusunu duyuyordum.

“Bayan Houghton-Miller, buradan kimse ondan haber almanmış mı? Mesajlarını okuyup okumadığını telefonunuzdan anlayabiliyor musunuz?”

“Size demiştim,” dedi. Sesinde tuhaf bir sakinlik vardı. “Onun böyle biri olduğunu söylemiştim. Ama dinlemediniz.”

“Bence biz...”

Bir elini kaldırıp Sam’i susturdu. “Bunu ilk kez yaşamıyoruz. Hayır. Daha önce de yatılı okulda olması gerekirken günlerce ortadan kaybolduğunu gördük. Okulu suçluyorum tabii. Sözde her zaman tam olarak nerede olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Ama bizi ancak kırk sekiz saat ortaya çıkmayınca aradılar ve biz de olaya polisi dâhil etmek zorunda kaldık. Herhalde yurdundaki kızlardan birini onun için yalan söylemeye ikna etmiş. Kimin orada olup kimin olmadığını nasıl bilemezler? Bu beni aşıyor, hele ödediğimiz anlamsız paraları düşününce. Francis onlara dava açma taraftarıydı. Bu meseleyle ilgilenmek için yıllık yönetim kurulu toplantısından çağrıldı. Büyük bir utançtı.”

Yukarıda bir çarpışma oldu ve biri ağlamaya başladı. Tanya mutfak kapısına doğru yürüdü. “Lena! Tanrı aşkına, şunları parka götür!” İçeri döndü. “Biliyorsunuz, sarhoş oluyor, uyuşturucu kullanıyor. Benim Mappin&Webb marka elmas küpelerimi çaldı. İtiraf etmiyor ama o yaptı. Binlerce dolar ediyordu onlar. Çalıp da ne yaptı, hiçbir fikrim yok. Bir de dijital kamera almış.”

Kayıp mücevherlerimi düşündüm ve içimde bir şeyler kasılarak bana rahatsızlık verdi.

“O yüzden, evet. Bu gayet tahmin edilebilir bir durum. Söylemiştim. şimdi, müsaade ederseniz gerçekten gidip oğlanlarla ilgilenmem gerekiyor. Zor bir gün geçiriyorlar.”

“Ama polisi arayacaksınız, değil mi? On altı yaşında ve neredeyse on gün oldu.”

“İlgilenmeyeceklerdir. Kim olduğunu öğrenince.” Tanya incecik parmaklarından birini uzatıp saymaya başladı. “Kaçtığı için iki okuldan atıldı. A sınıfı uyuşturucu bulundurmaktan ihtar aldı.

Sarhoşluk ve taşkınlık. Mağaza hırsızlığı. Ne denir ona? Benim kızımın bir ‘tarzı’ var. Samimi konuşayım; polis onu bulsa ve buraya getirse bile canı isteyince Lily yine kalkıp gidecektir.”

Göğsümde bir tel sıkışmıştı, nefesim daralıyordu. Lily nereye gitmiş olabilirdi? Apartmanımın önünde takılan o çocuk da bu olaya dâhil miydi? O içtiği gece yanında olan kulüp arkadaşları? Nasıl bu kadar dikkatsiz davranmıştım?

“Yine de onları arayalım. Lily hâlâ çok genç.”

“Hayır. Bu işe polisin dâhil olmasını istemiyorum. Francis işte karışık zamanlar geçiriyor. Yönetimdeki yerini korumak için uğraşıyor. Polisle ilgili bir şeye dâhil olduğu kulaklarına giderse işi biter.”

Sam’in çenesi kasıldı. Konuşmadan önce bir dakika bekledi. “Bayan Houghton-Miller, kızınız tehlikeye açık. Bence bu işe başka birilerini dâhil etmenin vakti geldi.”

“Polisi ararsanız size söylediğimi aynı şekilde onlara da açık-
larım.”

“Bayan Houghton-Miller...”

“Onunla kaç kere karşılaştınız, Bay Fielding?” Tanya ocağa yaslandı. “Onu benden iyi mi tanıyorsunuz? Siz mi gecelerce eve dönmesini beklediniz? Siz mi uykusuz kaldınız? Siz mi davranışlarını öğretmenlerine ve polis memurlarına açıklamak zorunda kaldınız? Çaldığı şeyler yüzünden tezgâhtarlardan siz mi özür dilediniz? Kredi kartının borçlarını siz mi ödediniz?”

“En sorunlu çocuklar aynı zamanda da en çok risk altında olanlardır.”

“Benim kızım yetenekli bir manipülatördür. Arkadaşlarından birinin yanındadır. Daha önce olduğu gibi. Sizi temin ederim ki Lily bir iki gün içinde sarhoş bir halde gecenin bir yarısı ciyak ciyak bağırarak buraya gelecek ya da Louisa’nın kapısını çalacaktır veya

para için yalvaracaktır. Siz de muhtemelen haklı sebeplerden dolayı keşke hiç olmasaydı diye düşüneceksiniz. Biri onu içeri alacak, o çok özür dileyecek, üzgün, pişman olacak ve birkaç gün sonra eve bir grup arkadaşını getirecek ya da bir şeyler çalacak. Sonra bütün o özür dileme çarkı yeniden dönmeye başlayacak.”

Altın rengi saçlarını yüzünden çekti ve Sam’le birbirlerine baktılar. “Kızımın hayatıma getirdiği karmaşayla başa çıkabilmek için destek almak zorunda kaldım, Bay Fielding. Erkek kardeşleriyle ve onların... davranış bozukluklarıyla baş etmek tek başına yeterince zor. Ama terapide öğrendiğiniz şeylerden biri şu: Bir an gelir ve kendinizle ilgilenmeniz gerekir. Lily kendi kararlarını verebilecek kadar büyüdü...”

“O bir çocuk,” dedim.

“Ah, evet, doğru. *Sizin* gece yarısından sonra evinizden kovduğunuz bir çocuk.” Tanya Houghton-Miller, haklılığı kanıtlanmış insanlara özgü bir memnuniyetle bakışlarını benden ayırmadı. “Her şey siyah beyaz değildir. Öyle olmasını ne kadar istesek de.”

“Endişeli bile değilsiniz, öyle mi?” dedim.

Gözlerimin içine baktı. “Değilim açıkçası. Bunu pek çok kez yaşadım.” Tekrar konuşacaktım ama o önce davrandı. “Biraz mesih kompleksiniz var galiba, değil mi Louisa? Eh, benim kızımın kurtarılmaya ihtiyacı yok. Olsaydı bile sizin bugüne kadarki sicilinizle pek ikna olmazdım.”

Ben nefes bile alamadan Sam beni sardı. O kadına vereceğim zehir gibi cevap dilimin ucundaydı ama o arkasını dönmüştü bile. “Haydi,” dedi Sam beni koridora doğru sürükleyerek. “Gidelim.”

Birkaç saat boyunca West End’in çevresinde dolandık. Islık çalan, sendeleyen kız gruplarına bakmak için yavaşladık. Daha ayıklara, evsizlere baktık, sonra arabayı park ettik ve köprülerin karanlık

kemer altı geçitlerinde yan yana yürüdük. Gece kulüplerinin kapısından içeri başımızı uzattık. İnsanlara cep telefonumdan gösterdiğim fotoğraflardaki kızı görüp görmediklerini sordum. Beni dansa götürdüğü kulübe uğradık, Sam'in reşit olmayan sarhoşların uğrak yeri olarak adlandırdığı birkaç kulübe daha baktık. Oto-bs duraklarını ve fast food dükkânlarını geçtik. İlerledikçe onu Londra'nın merkezinin hareketli sokaklarında gezinen binlerce kişinin arasında bulmaya çalışmak giderek daha saçma görünüyordu. Lily herhangi bir yerde olabilir. Her yerdeymiş gibi görünüyordu. Ona iki kere daha mesaj attım, onu acilen aradığımızı söyledim ve daireme döndüğümüzde Sam, oralara kabul edilmediğinden emin olmak için birkaç hastaneyi aradı.

Sonunda kk kanepeme oturduk ve tost yedik. Sam bana bir fincan çay yaptı ve bir süre sessiz kaldık.

"Kendimi dünyanın en kötü ebeveyni gibi hissediyorum. Ve ebeveyn bile değilim."

Sam ne eğilip dirseklerini dizine koydu. "Kendini suçlayamazsın."

"Evet, sulayabilirim. Nasıl bir insan on altı yaşında bir çocuğu gecenin bir yarısı kapı dışarı eder? Hem de nereye gittiğini kontrol etmeden..." Gözlerimi kapadım. "Yani daha önce ortadan kaybolmuş olması şimdi de iyi olduğunu kanıtlamaz, öyle değil mi? şimdi o da şu kayıp gençlerden biri gibi olacak, ortadan kaybolup kimsenin haber alamadığı. Ta ki yürüyüşe çıkarılan köpeğin biri ormanda toprağı eşip kemiklerini ortaya çıkarana kadar..."

"Louisa."

"Daha güçlü olmalıydım. Onu daha iyi anlamalıydım. Ne kadar genç olduğunu daha fazla dşnmeliydım. Ah, Tanrım, başına bir şey geldiyse kendimi asla affetmeyeceğim. şimdi dışarıda köpeğini

gezdiren masum bir insan birazdan hayatının mahvolacağından habersiz...”

“Louisa.” Sam elini bacağıma koydu. “Dur. Yerinde sayıyorsun. Ne kadar rahatsız edici biri olsa da Tanya Houghton-Miller’in haklı olması çok mümkün. Lily üç saat içinde karşımıza çıkabilir ya da kapını çalabilir. O zaman hepimiz kendimizi aptal gibi hissederiz ve bir daha başımıza gelene kadar neler yaşadığını unuturuz.”

“Ama neden telefonuna cevap vermiyor? Benim endişelendiğimi biliyor olmalı.”

“Belki de seni o yüzden görmezlikten geliyordur.” Yüzünü ekşitti. “Seni biraz terletmekten keyif alıyor olabilir. Bak, bu gece yapabileceğimiz pek bir şey yok. Benim de gitmem gerekiyor. Yarın sabah vardiyasındayım.” Tabakları toplayıp lavaboya koydu ve mutfak dolaplarına yaslandı.

“Özür dilerim,” dedim. “İlişkiye çok da eğlenceli bir başlangıç sayılmaz.”

Başını eğdi. “Bu bir ilişki mi oldu şimdi?”

Kızardığımı hissettim. “Şey, yani onu demek...”

“Şaka yapıyorum.” Bir elini uzattı ve beni kendine çekti. “Beni sırf seks için kullandığına ikna etme çabalarından çok keyif alıyorum.”

Güzel kokuyordu. Hafifçe anestezi maddesi koktuğunda bile güzel kokuyordu. Başımın üstünü öptü ve giderken, “Onu bulacağız,” dedi.

O gittikten sonra çatıya çıktım. Karanlıkta oturdum, su tankının kenarında yetiştirdiği yaseminlerin kokusunu içime çektim ve elimi terakota saksılara yayılmış obrizyaların küçük, mor başlarının üzerinde nazikçe gezdirdim. Korkuluk duvarından aşağıya baktım, şehrin göz kırpan sokaklarını taradım ve bacaklarımı titremedi bile.

Ona yeniden mesaj attım ve sonra yatağa girmek için hazırlandım. Dairenin sessizliğinin çevremi sardığını hissediyordum.

Ne olur ne olmaz diye bininci kez telefonumu ve e-postamı kontrol ettim. Lily'den hiç haber yoktu. Ama Nathan'dan bir tane vardı:

Tebrikler! Patron Gopnik bu sabah sana iş teklifinde bulunacağını söyledi! New York'ta görüşürüz, dostum!

On Dokuzuncu Bölüm

Lily.

Peter yine bekliyor. Pencerenin arkasından bakınca Lily onun arabasına yaslanmış halde durduğunu görüyor. Peter onu fark ediyor, parmağını yukarıya doğru sallıyor ve dudaklarını kıpırdatıyor: “Bana borçlusun.”

Lily pencereyi açıp yolun karşısına, Samir’in bir kasa taze portakalı yerleştirdiği yere bakıyor. “Beni yalnız bırak, Peter.”

“Ne olacağını biliyorsun eğer...”

“Sana gerekenden fazlasını verdim. Beni yalnız bırak sadece, tamam mı?”

“Kötü hamle, Lily.” Tek kaşını kaldırıyor ve Lily’yi huzursuz edinceye kadar bekliyor. Lou yarım saat içinde evde olacak. Peter buralarda o kadar sık takılıyor ki Lou’nun kaçta döndüğünü de biliyor olmalı. Nihayet arabasına atlıyor ve bir daha bakmadan ana yola çıkıyor. Uzaklaşırken telefonunu sürücü camından dışarı çıkarıyor. Bir mesaj: *Kötü hamle, Lily.*

Şişe çevirmece. Kulağa ne kadar da masum bir oyun gibi geliyordu. O ve yatılı okulundan dört kız, hafta sonu tatili için Londra’ya gelmişti. Boots’tan ruj çalmışlar, Top Shop’tan fazlasıyla kısa etekler almışlar ve gece kulüplerine bedava girmişlerdi çünkü genç ve

sevimliydim. Eğer genç ve sevimliyseniz ve sizden beş tane varsa kapıdaki görevliler fazla soru sormazdı. Böylece içeride rom ve kola eşliğinde Peter ve arkadaşlarıyla tanışmışlardı.

Gece ikide kendilerini birinin Marylebone'daki evinde bulmuşlardı. Lily oraya nasıl gittiklerini tam olarak hatırlayamıyordu. Herkes çember oluşturarak oturmuş, sigara ve içki içiyordu. Lily ona ikram edilen her şeye evet demişti. Fonda Rihanna çalışıyordu. Febreze kokulu mavi bir armut koltukta oturuyordu. Nicole tuvaletteydi, midesi bulanıyordu, aptal kız. Zaman akıp geçmişti; iki buçuk, üç on yedi, dört... Lily zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Sonra biri "Doğruluk mu cesaret mi?" oynamayı önermişti.

Şişe döndü, küllüğe çarptı, içindeki izmaritler ve küller yere saçıldı. Birine doğruluk gelmişti, tanımadığı kıza: Kız önceki yıl tatilde, çift kişilik yatakta büyükannesinin yanında yatarken eski erkek arkadaşıyla telefonda seks yapmıştı. Diğerleri sahte bir dehşetle ürperdi. Lily kahkaha atmıştı.

"Tam senlik," dedi biri.

Peter bu süre boyunca hep onu izlemişti. İlk başta Lily'nin gururu okşanmıştı; çocuk açık arayla oradaki en yakışıklı delikanlıydı. Hatta adamdı. Peter ona baktığında gözlerini kaçırmadı. Diğer kızlar gibi olmayacaktı.

"Çevir!"

Şişe onu gösterdiğinde omuz silkerek, "Cesaret," dedi. "Her zaman cesaret."

"Lily hiçbir şeye hayır demez," dedi Jemima. Lily şimdi düşününce kızın bunu söylerken Peter'a bakmasının altında bir anlam olup olmadığını merak ediyordu.

"Peki. Bu ne demek, biliyorsun."

"Ciddi misin?"

“Bunu yapamazsın!” Pippa her dikkat çekmek istediğinde yaptığı gibi ellerini yüzüne götürmüştü.

“O zaman doğruluk.”

“Salla. Doğruluktan nefret ederim.” Ne çıkardı ki? Bu oğlanların ödleklik yapacağını biliyordu. İlgisizce durdu. “Nerede? Burada mı?”

“Aman Tanrım, Lily.”

“Şişeyi çevir,” dedi oğlanlardan biri.

Endişelenmek aklıma gelmemiştii. Biraz kafası güzeldi ve neyse, zaten diğer kızlar el çırpıp bağışarak geri zekâlı gibi davranırken Lily orada rahatsız edilmeden durmayı seviyordu. Ne kadar da yapmacıktılar. Hokey sahasında herkesi yere indiren, politika tartışan, hukukta ya da deniz biyolojisinde nasıl bir kariyer hedeflediklerini konuşan kızlar, oğlanların huzurunda aptallaşmış, kıkırdamaya başlamışlardı. Saçlarıyla oynuyor, sanki hepsi aynı anda ilginç yönlerini aldırılmış gibi rujlarını tazeliyorlardı.

“Peter...”

“Aman Tanrım. Pete, dostum. Sen çıktın.”

Oğlanların hepsi hayal kırıklıklarını gizlemek için ya da seçilmedikleri için rahatladıklarından ısıık çalıyır, bağışıyorlardı. Peter ayağa kalktı ve kısık kedi gözleri Lily’ninkilerle buluştu. Diğerlerinden farklıydı, daha sert bir yerden konuşuyordu.

“Burada mı?”

Lily omuz silkti. “Fark etmez.”

“Yan odada.” Peter yatak odasını işaret etti.

Lily kızların bacaklarının üzerinden dikkatlice atlayarak Peter’ı takip etti. Kızlardan biri onu bileğinden yakaladı ve bunu yapmamasını söyledi ama Lily silkinip kurtuldu. Belli belirsiz bir çalımla yürürken odadan çıktıkları sırada üzerinde olan gözleri hissediyordu. *Cesaret. Her zaman cesaret.*

Peter kapıyı arkasından kapadı ve Lily etrafına baktı. Yatak darmadağınıktı. Üzerindeki uzun zamandır yıkanmadığı elli kilometre öteden anlaşılan berbat desenli yorgan, atmosfere küf kokulu bir iz bırakmıştı. Köşede kirli çamaşır yığını, yatağın başında ağzına kadar dolu bir küllük vardı. Oda sessizleşti ve dışarıdaki sesler de geçici olarak kesildi.

Lily çenesini kaldırıp saçlarını yüzünden çekti. “Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?” diye sordu.

Peter gülümsedi. Yavaş, alaycı bir gülümsemediydi bu. “Cayacağını biliyordum.”

“Caydığımı kim söyledi?”

Ama Lily yapmak istemiyordu. Artık Peter’ın yakışıklı yüzünü görmüyordu, yalnızca gözlerindeki soğuk parıltı ve ağzının nahoş kıvrımı vardı. Delikanlı elini fermuarına götürdü.

Bir dakika öylece durdular.

“Yapmak istemiyorsan sorun değil. Çıkarız ve onlara bir ödek olduğunu söylerim.”

“Yapmayacağımı söylemedim.”

“Ne diyorsun o zaman?”

Lily düşünemiyordu. Ensesinden yukarıya doğru belli belirsiz bir uğultu çıkmaya başlamıştı. *Keşke buraya gelmeseydim*, diye düşünüyordu.

Peter yalandan bir esnemeyi bastırdı. “Sıkılmaya başlıyorum, Lily.”

Biri çılgınca kapıyı çalıyordu. Jemima’nın sesiydi bu. “Lily... bunu yapmak zorunda değilsin. Haydi. Artık eve gidebiliriz.”

“Yapmak zorunda değilsin, Lily.” Peter’ın sesi onu taklit ediyordu, alay ediyordu.

Lily kafasında bir hesap yapmaya başlamıştı. En kötü ne olabilirdi? En fazla iki dakika sürecekti. Hayatının iki dakikası gidecekti. Lily bir ödlele olmayacaktı. Ona gösterecekti. Hepsine gösterecekti.

Peter'ın bir elinde gevşekçe tuttuğu Jack Daniel's şişesi vardı. Lily gözlerini onunkilere dikmiş halde şişeyi aldı, açtı ve iki kere başına dıkti. Sonra şişeyi geri verdi ve delikanlının kemerine uzandı.

Ya fotoğraf gösterirsin ya da öyle bir şey hiç olmadı demektir.

Kulaklarındaki uğuldamanın ve Peter saçını fazlasıyla sert bir şekilde çekerken kafatasında hissettiği ağrının arasından delikanlının ısıık sesini duyuyordu. Artık çok geçti. Fazlasıyla geç.

Tam başını kaldırırken telefon kamerasının klik sesini duydu.

Bir çift küpe. Elli sterlin nakit. Yüz sterlin. Haftalar geçiyor ve talepler gelmeye devam ediyordu. Peter ona mesajlar gönderiyordu: *Bunu Facebook'a koysam ne olur, merak ediyorum.*

Lily fotoğrafı gördüğünde ağlamak istiyordu. Peter fotoğrafı ona tekrar tekrar gönderiyordu: yüzü, kan çanağı olmuş gözleri, akmış rimeli. Ağzındaki o şey. Louisa eve geldiğinde Lily telefonu kanepede minderlerinin altına sıkıştırmak zorunda kalıyordu. Telefon artık radyoaktif, yanından ayırmaması gereken, zehirli bir madde olmuştu.

Arkadaşların ne düşünecek, merak ediyorum.

Sonrasında diğere kızlar onunla konuşmamıştı. Ne yaptığıını biliyorlardı çünkü Peter partiye döndükleri anda fotoğrafı herkese göstermişti. Gösterişli bir tavırla fermuarını düzeltiyordu, yapması gerekenden çok sonra. Lily umursamıyormuş gibi davranmak zorunda kalmıştı. Kızlar ona bakmış, sonra bakışlarını çevirmişlerdi ve gözleri karşılaştığı anda Lily gerçeği anlamıştı; oral seks hikâyeleri,

hiç görülmemiş erkek arkadaşlarla seks hikâyeleri hep kurmacaydı. Sahteydi. Ona her konuda yalan söylemişlerdi.

Kimse cesur olduğunu düşünmedi. Kimse ödleklilik etmediği için ona hayranlık duymadı. O sadece Lily'ydi; başkalarının şeyini ağzına alan, yollu kız. Bunu düşünmek bile midesinin düğümlenmesine yol açıyordu. Biraz daha Jack Daniel's içti ve hepsine küfretti.

Tottenham Court Yolu'ndaki McDonald's'ta buluşalım.

Annesi o sıralarda evin kilitlerini değiştirmişti. Artık onun cüzdanından para alamayacaktı. Tasarruf hesabına erişimini engellemişlerdi.

Başka hiçbir şeyim kalmadı.

Beni aptal mı sandın, seni Küçük Zengin Kız?

Annesi o Mappin&Webb marka küpeleri hiç sevmemişti. Lily onların ortadan kaybolduklarını fark etmemesini umdu. Boksurat Francis küpeleri hediye ettiğinde annesi ona sahte civıltılı gülümsemelerle karşılık verse de sonrasında homurdanarak, herkes ne kadar sıradan olduklarını bilirken neden ona kalp şeklinde elmaslar aldığını anlamadığından şikâyet etmişti. Hem sallantılı küpeler kemik yapısına çok daha uygundu.

Peter parıltılı küpelere, Lily ona bozuk para uzatmış gibi bakmış, sonra onları cebine atmıştı. Big Mac yiyordu ve ağzının köşesinde mayonez vardı. Lily onu her gördüğünde midesi bulanıyordu.

“Gelip kankalarım ile tanışmak ister misin?”

“Hayır.”

“İçki içmek?”

Lily başını iki yana salladı. “Bu kadar. Bu sondu. Bu küpeler binlerce sterlin değerinde.”

Peter'm yüzü asıldı. “Bir dahaki sefere nakit istiyorum. Doğru düzgün nakit. Nerede yaşadığını biliyorum, Lily. Paran olduğunu da biliyorum.”

Lily ondan asla kurtulamayacağını hissetmişti. Peter ona tuhaf saatlerde mesaj atıyor, onu uyandırıyor, uykusunu kaçırıyordu. O fotoğraf, tekrar tekrar. Negatifini görmüştü, retinalarına kazınmıştı. Okula gitmeyi bıraktı. Yabancılarla sarhoş oldu ve aslında istememesine rağmen çıkıp kulüplere dans etmeye gitti. Düşünceleriyle ve telefonunun aralıksız titremesiyle baş başa kalmamak için her şeyi yapabilirdi. Onu bulamayacağı bir yere taşınmıştı ama Peter onu bulmuştu. Arabasını Louisa'nın apartmanının önüne park edip saatlerce bekliyordu, sessiz bir mesaj veriyordu. Lily birkaç kere durumu Louisa'ya anlatmayı bile düşünmüştü. Ama Louisa ne yapabilirdi ki? O da çoğu zaman tek kişilik bir felaket bölgesi gibiydi. O yüzden Lily ağzını açsa da bir şey söyleyemezdi. Sonra Louisa büyükannesiyile görüşeceklerine dair cır cır konuşmaya başlar, bir şey yiyip yemediğini sorar ve Lily yalnız başına olduğunu fark ederdi.

Bazen yatağına uzanır ve babası hayatta olsaydı nasıl olacağını düşünürdü. Onu kafasında canlandırabiliyordu. Dışarı çıkar, Peter'ı boynundan yakalar ve ona bir daha bu küçük kızın yanına yaklaşmamasını söylerdi. Kollarını kızının boynuna dolar ve ona her şeyin geçtiğini, güvende olduğunu söylerdi.

Tabii bunları yapamazdı. Çünkü babası yaşamak bile istemeyen bir kuadripleji hastasıydı. Ve fotoğrafları görseydi ondan öğrenirdi.

Lily onu suçlayamazdı.

Geçen sefer, artık Lily'nin ona verecek bir şeyi yokken Peter, Carnaby Sokağı'nın arkasındaki bir kaldırımda ona bağırıyordu. Ona, *aşagılık orospu, aptal, küçük sürtük*, diyordu. Arabasını bir köşeye çekmişti ve Lily onu görmekten korktuğu için iki duble viski içmişti. Peter ona bağırarak yalan söylediğini söylemeye başlayınca Lily gözyaşlarını tutamamıştı.

"Louisa beni kovdu. Annem beni kovdu. Hiçbir şeyim yok."

İnsanlar bakışlarını kaçırarak hızlıca önünden geçti. Kimse durmadı. Kimse hiçbir şey demedi çünkü bir cuma gecesı Soho'da bir erkeğin sarhoş bir kıza bağırması olağan dışı bir durum değildi. Peter küfretti ve gidecekmiş gibi topuklarının üzerinde döndü ama Lily gitmeyeceğini biliyordu. Sonra büyük, siyah bir araba sokağın ortasında durdu ve beyaz ışıklarını yakarak geri döndü. Otomatik cam vızıldayarak aşağı indi. "Lily?"

Lily'nin onu tanıması için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Bu, üvey babasının işyerinden Bay Garside'dı. Francis'in patronu muydu yoksa ortağı mıydı? Adam önce Lily'ye, sonra Peter'a baktı. "Sen iyi misin?"

Lily, Peter'a bir bakış attıktan sonra başını sallayarak, "Evet," dedi.

Adam ona inanmamıştı. Lily bunu görebiliyordu. Arabasını yolun kenarına, Peter'ın arabasının önüne çekti ve koyu renkli takımıyla yavaşça yolun karşısına yürüdü. Çevresine bir otorite havası yayıyordu, sanki hiçbir şey onu ürkütemezdi. Nereden aklına geldiyse annesinin ona bu adamın bir helikopterinin olduğundan bahsettiğini hatırladı. "Seni eve bırakayım mı, Lily?"

Peter, Lily onun ne yapacağını anlasın diye telefonu tutan elini yalnızca birkaç santim kaldırdı. Lily ağzını açtı ve her şeyi söyleyiverdi: "Telefonunda benim pis bir fotoğrafım var ve beni o fotoğrafı herkese göstermekle tehdit ederek para istiyor. Benim hiç param kalmadı. Elimde ne varsa ona verdim ve hiçbir şeyim kalmadı. Lütfen bana yardım edin."

Peter'ın gözleri kocaman açılmıştı. Bunu beklemiyordu. Ama Lily umursamıyordu. Yalnızca çaresiz ve yorgun hissediyordu ve bu yükü artık yalnız başına taşıyamayacaktı.

Bay Garside bir süre Peter'ı süzdü. Peter omuzlarını sıktı ve dikleşti, sanki arabasına koşup koşmamayı hesaplıyordu.

"Bu doğru mu?" dedi Bay Garside.

“Telefonumda kızların fotoğrafını bulundurmam suç değil.” Peter sırtıttı, meydan okumaya çalışıyordu.

“Bunun gayet farkındayım. Fakat bu fotoğrafları para koparmak için şantaj amacıyla kullanmak suçtur.” Bay Garside’in sesi alçak ve sakindi, sanki birinin çıplak fotoğraflarını sokağın ortasında tartışmak gayet normal bir şeydi. Elini cebine götürdü. “Peki, senin ortadan kaybolman için ne gerekiyor?”

“Ne?”

“Telefonun diyorum. Ne kadar istiyorsun onun için?”

Lily’nin nefesi boğazında takılı kalmıştı. Bir ona bir Peter’a bakıyordu. Peter ise inanamayan gözlerle adama bakıyordu.

“Telefonun için nakit para teklif ediyorum. Fotoğrafın tek kopyasının burada olduğundan yola çıkarak.”

“Telefonumu satmıyorum.”

“O zaman sana şöyle diyeyim, genç adam, polisle iletişime geçeceğim ve seni plaka kaydından bulduracağım. Ayrıca polis teşkilatında çok fazla arkadaşım var. Yüksek mevkide arkadaşlar.” Aslında gülümseme olmayan bir gülümsemeyle Peter’ın yüzüne baktı.

Yolun karşısında bir grup insan kahkahalar atarak restorandan çıkıyordu. Peter önce Lily’ye, sonra tekrar Bay Garside’a bakarak çenesini kaldırdı. “Beş bin.”

Bay Garside iç cebine uzanarak başını iki yana salladı. “Sanmıyorum.” Cüzdanını çıkardı ve birkaç banknot saydı. “Bence bu yetecektir. Şimdiye kadar bolca ödüllendirilmişsin gibi görünüyor. Telefonu alabilir miyim, lütfen?”

Peter hipnotize olmuş gibiydi. Yalnızca bir anlık tereddütten sonra telefonunu Bay Garside’a teslim etti. Öylece. Bay Garside SIM kartın da telefonun içinde olduğunu kontrol ettikten sonra telefonu iç cebine yerleştirdi ve Lily’ye arabasının kapısını açtı. “Bence senin gitme vaktin geldi, Lily.”

Lily uslu bir çocuk gibi arabaya bindi ve arkasından kapının sertçe kapandığını duydu. Sonra oradan uzaklaştılar. Dar sokakta süzülür gibi ilerliyorlardı, arkalarında kalan Peter sersemlemişti. Lily onu yan aynadan görebiliyordu, o da az önce yaşananlara inanamıyor gibiydi.

“Sen iyi misin?” Bay Garside konuşurken Lily’nin yüzüne bakmadı.

“Bu... bu kadar mıydı?”

Adam iki yanına göz attıktan sonra yola döndü. “Sanırım öyle.”

Lily inanamıyordu. Haftalardır başına bela olan bu olayın öylece çözülebildiğine inanamıyordu. Aniden gerilerek ona döndü: “Lütfen anneme ve Francis’e söylemeyin.”

Bay Garside kaşlarını hafifçe çattı. “Sen öyle istiyorsan.”

Lily uzun, sessiz bir nefes verdi ve alçak sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

Adam onun dizine hafifçe vurdu. “Yaramaz kız. Arkadaşlarını daha dikkatli seçmelisin, Lily.” Sonra Lily daha varlığını anlayamadan elini çekip otomatik vites koluna yerleştirdi.

Ona kalacak yeri olmadığını söylediğinde adam hiçbir şey dememişti. Lily’yi Bayswater’daki bir otele götürmüş, resepsiyon görevlisiyle sessizce konuşmuş ve genç kız odasının anahtarını ondan almıştı. Onu kendi evine götürmeyi teklif etmediği için Lily rahatlamıştı, kendini başka kimseye açıklamak istemiyordu.

Bay Garside cüzdanını ceket cebine koyarken, “Yarın ayıldığında seni alırım,” dedi.

Lily, 311 numaralı odaya doğru ağır ağır yürüdü, tüm kıyafetleriyle yatağa uzandı ve on dört saat boyunca deliksiz uyudu.

Adam arayıp onunla kahvaltıda buluşacağını haber verdi. Lily duş aldı, sırt çantasından temiz kıyafetler çıkardı ve biraz daha düzgün görünme umuduyla üzerlerinden ütüyle geçti. Ütü yapmada iyi değildi, öyle şeyleri Lena hallederdi.

Aşağıya, restorana indiğinde Bay Garside çoktan gelmişti. Gazetesini okuyordu ve kahvesini yarılamıştı. Lily'nin hatırladığından daha yaşlıydı, tepedeki saçları seyreli, boynuna hafif bir kırışıklık gelmişti. Onu en son şirketin bir etkinliğinde görmüştü. Francis fazla içmişti, annesiyle etrafta kimsenin olmadığı her an ona öfkeyle çıkışıyordu. Bunu yakalayan Bay Garside da Lily'ye bakıp, *anne ve babalar işte*, dercesine kaşlarını kaldırmıştı.

Lily onun karşısındaki sandalyeye oturunca adam gazetesini indirdi. "Ah. Bugün nasılsın?"

Lily utandı, galiba geçen gece fazlasıyla duygusallaşmıştı. "Çok daha iyiyim, teşekkür ederim."

"İyi uyudun mu?"

"Çok iyi uyudum, teşekkürler."

Adam gözlüklerinin üzerinden onu bir süre süzdü. "Ne kadar da resmisin."

Lily gülümsedi. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Üvey babasının iş arkadaşıyla orada oturmak fazlasıyla garipti. Garson kadın, Lily'ye kahve ikram etti ve o da içti. Kahvaltı büfesini süzdü, ödemeyi kendisinin mi yapması bekleniyordu acaba? Adam onun rahatsızlığını sezmiş gibiydi. "Bir şeyler ye. Merak etme. Parası ödendi." Gazetesine döndü.

Lily, Bay Garside'm olanları anne ve babasına anlatıp anlatmayacağını merak ediyordu. Adamın Peter'in telefonuna ne yaptığını merak ediyordu. Büyük, siyah arabasını Thames Nehri'nin

dolgu kenarına çekip camını indirerek telefonu aşağıdaki girdap gibi akıntıya savurduğunu umuyordu. O fotoğrafı bir daha asla görmemek istiyordu. Ayağa kalktı ve büfeden bir kruvasan ile biraz meyve aldı. Midesi kazınıyordu.

O yemek yerken adam gazete okumaya devam etti. Lily dışarıdan nasıl göründüklerini merak ediyordu – muhtemelen herhangi bir baba ile kızı gibiydiler. Adamın çocuğunun olup olmadığını merak etti.

“İşte olmanız gerekiyor mu?”

Bay Garside gülümsedi ve garsonun ikram ettiği kahveyi kabul etti. “Onlara önemli bir toplantımın olduğunu söyledim.” Gazetesini düzgünce katlayıp masaya bıraktı.

Lily sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Bir iş bulmam lazım.”

“İş, öyle mi?” Bay Garside arkasına yaslandı. “Nasıl bir iş?”

“Bilmiyorum. Sınavlarımın biraz içine ettim.”

“Peki, annenler ne düşünüyor?”

“Onların... ben... Bu aralar benden pek memnun değiller. Arkadaşlarımda kalıyorum.”

“Oraya geri dönemez misin?”

“Şimdi olmaz. Arkadaşım da benden pek memnun değil.”

Bay Garside, “Ah, Lily,” dedi ve iç geçirdi. Camdan dışarı baktı, bir süre bir şeyler düşündü ve sonra pahalı saatine göz attı. Biraz daha düşündükten sonra ofisini arayıp toplantıdan geç döneceğini haber verdi.

Lily onun söyleyeceklerini duymak için bekledi.

“Bitirdin mi?” Adam gazetesini çantasına koydu ve ayağa kalktı. “Haydi, gidip plan yapalım.”

Lily onun odaya gelmesini beklemiyordu ve içerinin durumundan utanç duydu: yere atılmış ıslak havlular, televizyonda beş para etmez gündüz programları... Ortalıktakileri banyoya attı ve eşyalarını aceleyle sırt çantasına doldurdu. Adam durumu fark etmemiş gibi yaparak yalnızca pencereden dışarı bakıyordu. Sonra Lily sandalyeye oturduğunda arkasını döndü, odayı şimdi görüyormuş gibiydi.

“Burası fena bir otel değildir,” dedi. “Winchester’a kadar araba kullanmayı göze alamadığımda burada kalırdım.”

“Orada mı yaşıyorsunuz?”

“Karım orada yaşıyor, evet. Çocuklarım çoktan yetişkin oldu.” Evrak çantasını yere bıraktı ve yatağın ucuna oturdu. Lily ayaklandı ve not alması gerekirse diye komodinden otelin hediyesi olan not defterini aldı. Telefonu çalınca başını eğip baktı. *Lily, ara beni. Öptüm, Louisa.*

Lily telefonu arka cebine sıkıştırdı ve oturdu, not defteri kucağındaydı.

“Ne düşünüyorsunuz, peki?”

“Zor bir durumda olduğunu düşünüyorum, Lily. Açıkçası çalışmak için biraz gensin. Seni kim işe alır, emin değilim.”

“Ama bazı konularda iyiyimdir. Sıkı alışırım. Baheyle uğraşabilirim.”

“Bahçe, yle mi? Yani belki bahçıvanlık yapabilirsin. Eline geinmene yetecek para geçer mi, o ayrı bir konu. Hiç referansın var mı? Tatillerde çalıştığın oldu mu?”

“Hayır. Ailem her zaman harçlık verdi.”

“Hımmm.” Bay Garside ellerini dizlerine vurdu. “Babanla zor bir ilişkin vardı, değil mi?”

“Francis benim gerçek babam değil.”

“Evet. Onun farkındayım. Birkaç hafta önce evden ayrıldığını da biliyorum. Çok üzücü bir durum gibi görünüyor. Çok üzücü. Oldukça yalnız hissediyor olmalısın.”

Lily boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti ve bir an için adamın ona mendil vereceğini düşündü ama Bay Garside ceket cebine uzanıp bir telefon çıkardı. Bu, Peter’ın telefonuydu. Bir kere tıkladı, iki kere tıkladı ve Lily kendi görüntüsünün yansımасыnı gördü. Nefesi göğsünde takılıp kaldı.

Adam resmin üzerine tıklayıp görüntüyü büyüttü. Lily’nin yanakları kızarmıştı. Lily’ye bir ömür gibi gelen saniyeler boyunca adam fotoğrafı inceledi. “Gerçekten çok yaramaz bir kızsın, değil mi?” Lily’nin parmakları yatak örtüsünün üzerinde yumruk gibi kapandı. Başını kaldırıp Bay Garside’a baktı, yanakları yanıyordu. Adamsa gözlerini resimden ayırıyordu.

“Çok yaramaz bir kız.” Sonunda Bay Garside da başını kaldırıp Lily’ye baktı. Bakışları sakın, sesi yumuşaktı. “Sanırım ilk yapmamız gereken, bana telefon ve otel odası borcunu nasıl ödeyeceğini kararlaştırmak.”

“Ama,” diye söze başladı Lily, “öyle dememiştiniz...”

“Ah, yapma ama, Lily. Senin gibi ele avuca sığmaz bir kız?.. Hiçbir şeyin bedava olmadığını biliyorsundur.” Bakışlarını telefon-daki görüntüye çevirdi. “Bunu çoktan çözmüşsündür... Bu konuda iyi olduğun da açıkça belli oluyor.”

Lily’nin yaptığı kahvaltı ağzına geldi.

“Görüyorsun, sana çok yardımım dokunabilir. Sana tekrar kendi ayakların üzerinde durana kadar kalacak bir yer veririm, kariyer basamaklarında biraz arka çıkarım. Karşılığında çok bir şey yapman gerekmez. *Quid pro quo*¹² – bu deyiimi bilir misin? Okulda Latince öğrenmiştiniz, değil mi?”

12 “Her şey karşılıklı” anlamına gelen Latince bir deyiş. (ç. n.)

Lily ayağa fırladı ve sırt çantasına uzandı. Fakat adamın eli uzanıp onu kolundan yakaladı. Boşta kalan eliyle telefonu yavaşça tekrar cebine sıkıştırdı. “En iyisi aceleci olmayalım, Lily. Bu küçük fotoğrafı ailene göstermek zorunda kalmamı istemeyiz, değil mi? Tanrı bilir senin ne tür işler peşinde olduğunu düşünürler.”

Lily’nin sözcükleri boğazında takılı kalmıştı.

Adam yanındaki yatak örtüsünü okşadı. “Ben olsaydım bir sonraki hamlemi çok dikkatli düşünürdüm. Şimdi neden seninle?..”

Lily kolunu çekip adamdan kurtuldu. Sonra otel odasının kapısını hızlıca çekti ve oradan çıktı. Tüm gücüyle, son hızla otelin koridorunu geçerken çantası ardından uçuyordu.

Londra gece yarısı saatlerini tüm canlılığıyla yaşıyordu. Arabalar ana yollarda gece otobüslerini sabırsızca dürterken Lily yürüdü. Özel taksiler trafiğe dalıp çıkıyordu. Takım elbiseli adamlar ya eve gidiyor ya da gökyüzüne yakın parlak ofis bölmelerinde, çevrelerinde sessizce çalışan temizlikçileri görmezden gelerek oturuyorlardı. Lily başı önünde, sırt çantası omuzunda yürüdü. Gece yarısı hamburgerlerde yemek yerken kapüşonunu takmayı ve elinde okuyormuş gibi yaptığı ücretsiz bir gazete bulundurmaya ihmal etmiyordu. Yoksa mutlaka masasına oturup onu konuşturmaya çalışan birileri olurdu. *Haydi ama, tatlım, sadece sıcak davranıyorum.*

Sabahki olayları kafasında döndürüp duruyordu. Ne yapmıştı? Nasıl bir sinyal vermişti? Herkese onun bir fahişe olduğunu düşündürecek bir yanı mı vardı? Adamın kullandığı kelimeler onu ağlatmıştı. Kapüşonunun içinde küçüldüğünü hissediyordu. O adamdan nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu.

Öğrenci kartını kullanarak ortalık sarhoş ve ateşli bir havaya bürünene dek metroya bindi. Orada kendini yerin üstünde olduğundan daha güvende hissediyordu. Kalan zamanını yürüyerek

geçirdi. Piccadilly'nin göz alıcı neon ışıklarını geçti, kurşun tozlu Marylebone Yolu'ndan indi ve Camden'in hareketli barlarının çevresinden dolaştı. Adımları uzundu, ulaşacağı bir yer varmış gibi davranıyordu. Yalnızca acımasız kaldırımlar yüzünden ayakları ağrımaya başlayınca yavaşlıyordu.

Devam edemeyecek kadar yorulduğunda yardım istedi. Bir geceyi arkadaşı Nina'nın evinde geçirmiş ama Nina çok fazla soru sormuştu ve Lily küvette oturup saçlarının kirini temizlemeye çalışırken arkadaşının alt katta ailesiyle sohbet ettiğini duymak, ona dünya üzerindeki en yalnız insan olduğunu hissettirmişti. Nina'nın annesi endişeli, anaç gözlerle ona bakarken bir gece daha kalmasından memnun olacaklarını söylediye de Lily kahvaltıdan sonra oradan ayrılmıştı. Kulüpte tanıştığı bir kızın kanepesinde iki gece geçirmişti fakat daireyi üç erkek daha paylaşıyordu ve Lily uyuyacak kadar rahat hissetmediği için kıyafetleriyle oturup kollarını dizlerine sararak sabaha kadar sesi kapalı televizyon izlemişti. Bir geceyi de Kurtuluş Ordusu pansiyonunda geçirmişti. Yan odada iki kızın tartışmasını dinliyordu, battaniyenin altındaydı ve çantasını göğsüne yaslamıştı. Duş alabileceğini söylediler ama ıslak haldeyken çantasını dolapta bırakma fikrinden hoşlanmamıştı. Ücretsiz çorbayı içip çıkmıştı. Ama çoğunlukla yürüyordu, kalan parasını ucuz kahveye ve yumurtalı sandviçlere harcıyor, gittikçe bitkin düşüyor ve acıkıyordu. O kadar ki artık düzgün düşünmekte zorlanıyordu. Kapı eşiklerindeki erkekler ona iğrenç şeyler söylediğinde ya da kafedeki personel, "O bir fincan çayı uzun süredir içiyorsunuz, genç bayan, artık gitme vakti," dediğinde hızlı tepki veremiyordu.

Ailesinin o anda bütün bunlara ne dediğini, Bay Garside'in onlara fotoğrafları gösterirken kendisi hakkında neler söyleyeceğini merak ediyordu. Annesinin dehşete düşmüş yüz ifadesini, Francis'in başını yavaşça iki yana salladığını hayal edebiliyordu. Sanki bu yeni Lily, üvey babasını hiç şaşırtmamıştı.

Ne kadar da aptalca davranmıştı.

O telefonu çalmalıydı.

Onu üzerine basıp ezmeliydi.

Peter'ı da üzerine basıp ezmeliydi.

O çocuğun aptal evine gidip geri zekâlı gibi davranmamalı ve kendi aptal hayatını mahvetmemeliydi. Lily genelde bu noktada yeniden ağlamaya başlar, kapüşonunu iyice önüne çekerek yüzünü kapatırdı ve...

Yirminci Bölüm

“Ona ne oldu dedin?”

Bayan Traynor’ın sessizliğinde bir kuşku sezdim ve belki de (benim alınganlığım da olabilir) ona ait olan ama güvende tutmayı başaramadığım bu yeni insanın zayıf yankısını duydum.

“Onu aramayı denedin mi?”

“Açmıyor.”

“Peki, ailesiyle haberleşmemiş mi?”

Gözlerimi kapattım. Bu konuşma beni korkutuyordu.

“Anlaşılan bunu daha önce de yapmış. Bayan Houghton-Miller, Lily’nin her an ortaya çıkacağından emin görünüyor.”

Bayan Traynor bunu sindirdi. “Ama sen emin değilsin.”

“Bir şeyler yanlış, Bayan Traynor. Bir anne olmadığımı biliyorum ama ben sadece...” Kelimelerim kayboldu. “Neyse. Hiçbir şey yapmamaktansa denemeyi tercih ederim, o yüzden tekrar sokaklara düşüp onu yürüyerek arayacağım. Olanlarla ilgili gerçeği bilmenizi istedim.”

Bayan Traynor bir süre sessiz kaldı. Sonra ölçülü ama tuhaf bir şekilde kararlı bir sesle, “Louisa,” dedi. “Kapatmadan önce bana Bayan Houghton-Miller’in telefon numarasını verebilir misin?”

İşyerimi arayıp hasta olduğumu söyledim ve bir an için Richard Percival’ın soğuk “anlıyorum”unun, aslında önceki sert itirazların-

dan daha uğursuz olduğunu hissettim. Birkaç fotoğraf bastırdım – Lily’nin Facebook’taki profil fotoğraflarından biri ve ikimizi çektiği bir *selfie* karesi. Sabahı Londra’nın merkezini arabayla dolanarak geçirdim. Kaldırım kenarlarına park ettim. Loş, kirli havada çalışan temizlikçilerin beni şüpheli gözlerle süzdüğü barları, fast food zincirlerini ve gece kulüplerini kontrol ederken arabanın dörtlülerini açık bıraktım.

– *Bu kızı gördünüz mü?*

– *Kim bilmek istiyor?*

– *Bu kızı gördünüz mü?*

– *Polis misin? Bela istemiyorum.*

Belli ki bazı insanlar beni bir süre oyalamayı eğlenceli buluyordu – *Ah, şu kız! Kahverengi saçlı mı? Evet, adı neydi?.. Ah, hayır. Daha önce hiç görmedim.* Onu kimse görmemiş gibiydi. Daha uzaklara gittikçe daha da umutsuz hissettim. Ortadan kaybolmak için Londra’dan iyisi mi vardı? Milyonlarca kapıdan içeri girebileceğiniz, hiç bitmeyen kalabalıkların arasına karışabileceğiniz bereketli bir metropol. Başımı kaldırıp yüksek apartmanlara baktım ve o an pijamalarıyla başka birinin kanepesinde uzanıp uzanmadığını merak ettim. Lily insanları çabucak tavlardı ve kimseden bir şey istemeye çekinmezdi – şu anda herhangi biriyle olabilirdi.

Ama yine de...

Onu aramaya devam etmemin sebebi tam olarak neydi, bilmiyorum. Belki Tanya Houghton-Miller’in yarı mesafeli ebeveynliğine duyduğum soğuk öfke, belki de Tanya’yı yapmamakla eleştirdiğim şeyi kendim de yapamadığım için duyduğum suçluluktan. Ya da belki de yalnızca genç bir kızın zarar görmeye ne kadar açık olduğunu fazlasıyla iyi biliyordum.

Ama devam etmemin sebebi en çok da Will’di. Yürüdüm, arabayla gittim, sorguladım, yürüdüm ve onunla sayısız iç diya-

loğa girdim. Sonra kalçam ağrımaya başladı ve bayat sandviçleri, ucuz çikolataları kemirerek arabamda oturdum, gücümü yeniden toplamak için birkaç ağır kesici yuttum.

Nereye gitmiş olabilir, Will?

Sen ne yapardın?

Ve bir kez daha: Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattım.

*

Haber var mı, yazdım Sam'e. Kafamda eş zamanlı olarak Will'le diyaloglar kurarken onunla konuşmak tuhaf geliyordu, içimi tuhaf bir ihanet duygusu kaplamıştı. Fakat kime ihanet ettiğimden emin değildim.

Yok. Londra'daki bütün acil servis bölümlerini aradım. Senden ne haber?

Biraz yorgunum.

Kalçan mı?

Birkaç ağır kesici yutmanın çözemeyeceği bir şey değil.

Vardiyadan sonra uğramamı ister misin?

Sanırım onu biraz daha aramak istiyorum.

Benim gitmeyeceğim yerlere gitme, öptüm.

Çok komik, ben de öptüm.

"Hastaneleri denedin mi?" Kız kardeşim üniversiteden, HMRC: Gelir Tahsilinin Değişen Yüzü ile VAT: Bir Avrupa Perspektifi dersleri arasındaki on beş dakikalık molada beni arıyordu.

"Sam üniversite hastanelerine yatırılan Lily isminde biri olmadığını söyledi. Her yerde onu arayan tanıdıkları var." Konuşurken arkama baktım, sanki o an bile bir yanımla Lily'nin kalabalığın arasından çıkıp bana doğru yaklaşmasını bekliyordum.

“Ne zamandır arıyorsunuz?”

“Birkaç gündür.” Ona doğru düzgün uyumadığımı söylemedim.
“Ben –hımmmm– işten izin aldım.”

“Biliyordum! Sorun çıkaracağını biliyordum. Patronun izin almana bir şey dedi mi? Bu arada diğer iş ne oldu? New York’taki? Görüşmeyi yaptın mı? Lütfen bana onu unutmadığını söyle.”

Neden bahsettiğini anlamam bir dakika sürdü. “Ah. O mesele. Evet, işi aldım.”

“Sen ne yaptın?”

“Nathan işi bana teklif edeceklerini söyledi.”

Westminster turist kaynıyordu, İngiliz bayrağının kumaşının şatafatına bakakalmışlardı. Cep telefonlarını ve pahalı kameralarını uzakta görünen Parlamento Binası’nı yakalamak için havaya kaldırıyorlardı. Bir trafik polisinin bana yaklaştığını gördüm ve acaba bir terörle mücadele kanunu, durduğum yere arabamı park etmemi mi yasaklıyor diye merak ettim. Elimi kaldırıp gitmek üzere olduğumu ima ettim.

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. “Dur bir dakika... Yani diyorsun ki...”

“Şu anda bunu düşünemiyorum bile, Treen. Lily kayıp. Onu bulmam gerekiyor.”

“Louisa. Sen dinle bir dakika. Bu işi kabul etmek zorundasın.”

“Ne?”

“Böyle bir fırsat insanın karşısına bir kere çıkar. Ben New York’a taşınma şansı için nelerden vazgeçerdim, en ufak bir fikrin var mı? Hem de istihdam garantisiyle? Kalacak yerle? Ve sen ‘şimdi bunu düşünemiyor musun?’”

“O kadar basit değil.”

Trafik polisi kesinlikle bana doğru yürüyordu. “Aman Tanrım. İşte bu. Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu. Eline ilerlemek için

bir şans geçtiğinde her seferinde kendi geleceğini gasbediyorsun. Sanki... sanki aslında ilerlemek istemiyor gibisin.”

“Lily kayıp, Treen.”

“İki ebeveyni, en az iki büyükbabası ve büyükannesi olan, doğru düzgün tanımadığın on altı yaşında bir kız daha önce de yaptığı gibi birkaç günlüğüne çekip gidiyor. Bütün ergenlerin bazen yaptığı gibi. Ve sen de bunu, muhtemelen sana hayatın boyunca sunulacak en büyük fırsatı bir kenara atmak için kullanacaksın, öyle mi? Yok artık. Aslında gitmek bile istemiyorsun, öyle değil mi?”

“Bu ne demek şimdi?”

“O iç karartıcı küçük işine tutunup şikâyet etmek çok daha kolay geliyor. Yerinden kıpırdamamak, risk almamak, başına gelen şeylere engel olamıyormuşsun gibi davranmak işine geliyor.”

“Bunlar olurken taşı tarağı toplayıp öylece gidemem.”

“Kendi hayatından sen sorumlusun, Lou. Ama yine de kontrolün dışındaki olaylar tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi davranıyorsun. Nedir bu? Suçluluk duygusu mu? Will’e bir borcun olduğunu mu hissediyorsun? Bir tür kefaret mi ödüyorsun? Onun hayatını kurtaramadığın için kendi hayatından mı vazgeçiyorsun?”

“Anlamıyorsun.”

“Hayır. Çok iyi anlıyorum. Seni, senin kendini anladığından daha iyi anlıyorum. Onun kızı *senin sorumluluğun değil*. Beni duyuyor musun? Bunların hiçbiri senin sorumluluğun değil. Ve New York’a gitmezsen –bu fırsat hakkında konuşamıyorum bile çünkü içimden seni öldürmek geliyor– seninle bir daha konuşmayacağım. Asla.”

Trafik polisi penceremin yanındaydı. Camı açtım. Telefonun diğer ucundaki kız kardeşinizin şalteri atmıştır ve gerçekten üzgünsünüzdür ama kısa kesmesini sağlayamıyorsunuzdur ya; işte, bu durumu anlatan evrensel surat asma ifadesiyle memura baktım.

Adam saatini gösterdi, ben de başımı ona güven vermeye çalışırcasına salladım.

“Bu kadar, Lou. Düşün biraz. Lily senin kızın değil.”

Telefonuma bakakaldım. Trafik polisine teşekkür edip camı kapattım. Ve bir cümle zihnimde yankılandı: *Ben onun kızı değilim.*

Köşeyi döndüm, bir benzin istasyonunun yanına çektim ve arabamın ayak boşluğunda yaşayan yıpranmış eski rehberin sayfalarını karıştırdım. Lily’nin bahsettiği yolun ismini hatırlamaya çalıştım. Pyemore, Pyecrust, *Pyecroft*. St. John’s Wood’a mesafesini parmağımla ölçtüm. On beş dakika yürüyüş mesafesinde miydi? Doğru yer olmalıydı.

Telefonumu kullanarak sokak ismiyle birlikte adamın soyadını arattım, işte oradaydı. Elli altı numara. Midem heyecanla kasıldı. Motoru çalıştırdım, vites taktım ve yeniden yollara düştüm.

*

Aralarında iki kilometreden az mesafe olsa da Lily’nin annesinin evi ile eski üvey babasının arasında dağlar kadar fark vardı. Houghton-Millerların sokağındaki sıralı, beyaz stuko ya da kiremit tuğlalı evler, budanmış porsuk ağaçları ve asla kirlenmiyormuş gibi görünen büyük arabalarla birbirinden ayrılırken Martin Steele’in sokağına kentsel seçkinleştirme kesinlikle uğramamış gibi görünüyordu. Londra’nın bu iki katlı köşesinde ev fiyatları giderek artsa da evlerin dış görünüşü bunu yansıtmayı tamamen reddediyordu.

Arabayı yavaşça sürdüm, brandalarla örtülmüş arabaların ve ters dönmüş tekerlekli çöp kutusunun önünden geçtim ve sonunda Londra’nın her yanında robot resim çizgileri gibi var olan sıralı, küçük, Victoria tarzı evlerden birinin yakınında bir park yeri buldum. Eve baktım; giriş kapısının boyası soyulmuştu, ön basamakta

bir çocuğun çiçek sulama kabı vardı. *Lütfen burada olsun*, diye dua ettim. *Bu duvarların arasında güvende olsun*.

Arabadan atladım, kapıyı kilitledim ve basamaklara yaklaştım.

İçeriden piyano sesi geliyordu, bozuk bir akor tekrar tekrar çalınıyordu. Boğuk sesler duyuldu. Bir an için tereddüt ettim, sonra zile bastım ve cevap olarak müziğin aniden kesildiğini duydum.

Koridordan ayak sesleri geldi ve sonra kapı açıldı. Kırklı yaşlarında bir adam, oduncu gömleğiyle, kotuyla ve bir günlük kirli sakalıyla karşımdaydı.

“Buyurun?”

“Acaba... Lily burada olabilir mi?”

“Lily mi?”

Gülümsedim ve elimi uzattım. “Siz Martin Steele’sınız, değil mi?”

Adam cevap vermeden önce beni kısa bir süre inceledi. “Ola-bilirim. Siz kimsiniz?”

“Ben Lily’nin bir arkadaşıyım. Onunla iletişime geçmeye çalışıyorum ve burada kalıyor olabileceği aklıma geldi. Ya da belki nerede olduğunu biliyorsunuzdur.”

Kaşlarını çattı. “Lily mi? Lily Miller mı?”

“Şey. Evet.”

Eliyle çenesini ovuşturdu ve arkasını dönüp hole baktı. “Bir dakika bekleyebilir misiniz, lütfen?” Koridorda kayboldu ve piyanonun başındaki kişi her kimse, ona bazı talimatlar verdi. Geri döndüğünde içeride önce çekingen, sonra daha vurgulu bir melodi çalındığını duydum.

Martin Steele kapıyı arkasından hafifçe çekti ve bir an başını eğdi, sanki ona sorduğum soruya anlam vermeye çalışıyordu. “Üzgünüm. Biraz kafam karıştı da. Lily Miller’ın arkadaşı mısınız? Peki, niçin gelmiştiniz?”

“Çünkü Lily buraya sizi görmeye geldiğini söylemişti. Siz onun üvey babası mıydınız? Önceden yani?”

“Resmî olarak değildim ama evet. Çok uzun zaman önce.”

“Ve müzisyensiniz, değil mi? Eskiden onu kreşe götürürdünüz? Ama iletişiminiz hâlâ devam ediyor. Lily bana hâlâ ne kadar yakın olduğunuzdan bahsetmişti. Annesinin bundan ne kadar rahatsız olduğunu da söylemişti.”

Martin gözlerini kısarak baktı. “Bayan...”

“Clark. Louisa Clark.”

“Bayan Clark. Louisa. Ben Lily’yi en son beş yaşındayken görmüştüm. Tanya ayrıldığımızda tüm irtibatı kesmemizin hepimiz için daha iyi olacağını düşünüyordu.”

Ona bakakaldım. “Yani Lily buraya hiç gelmedi mi?”

Bir an düşündü. “Birkaç yıl önce bir kere geldi ama pek iyi bir zaman değildi. Kısa süre önce bir bebeğimiz olmuştu, ben ders vermeye çalışıyordum ve açıkçası benden ne istediğini çözememiştim.”

“Yani o zamandan beri onu görmediniz ya da onunla konuşmadınız, öyle mi?”

“O çok kısa olay dışında konuşmadık. Lily iyi mi? Yoksa başı mı dertte?”

İçeriden piyano sesleri gelmeye devam ediyordu – *do re mi fa sol la si do. Do si la sol fa mi re do*. Bir yukarı bir aşağı.

Bir elimi kaldırdım, şimdiden basamakları inmeye başlamıştım. “Hayır. Sorun yok. Benim hatam. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Londra’yı arabayla gezerek bir gece daha geçirdim, kız kardeşimin aramalarını ve Richard Percival’ın ACİL ve ŞAHSİ konulu e-postasını görmezden geldim. Gözlerim ışıkların parıltısından kızarana kadar

ilerledim, sonra daha önce gittiğim yerlerde dolanmaya başladığımı fark ettim. Benzin alacak nakit param da kalmamıştı.

Gece yarısından hemen sonra eve döndüm. Banka kartımı alacağım, bir fincan çay içeceğim, yarım saat gözlerimi dinlendireceğim ve sonra tekrar yola düşeceğim diye kendime söz verdim. Ayakkabılarımı çıkardım ve yiyemediğim bir tost yaptım. Onun yerine iki ağır kesici yuttum ve kanepede arkama yaslandım. Zihnim koşturuyordu. Neyi gözden geçiriyordum? Bir ipucu olmalıydı. Beynim yorgunluktan uğulduyordu, midemse kaygıdan kalıcı olarak düğümlenmişti. Hangi sokakları atlamıştım? Londra'dan başka bir yere gitme ihtimali var mıydı?

Başka seçeneğimizin olmadığına karar kıldım. Polise haber vermek zorundaydık. Başına gerçekten bir şey gelmesi riskini almaktansa aptal ve fazlasıyla evhamlı görünmek daha iyiydi. Arkama yaslandım ve beş dakikalığına gözlerimi kapadım.

Üç saat sonra telefonumun çalmasıyla uyandım ve sarsılarak doğruldum. Nerede olduğumu geçici olarak algılayamıyordum. Sonra yanımdaki, ışığı yanıp sönen ekrana baktım ve beceriksizce tutup kulağıma dayadım. "Alo?"

"Onu bulduk."

"Ne?"

"Ben Sam. Lily'yi bulduk. Gelebilir misin?"

İngiltere'nin bir futbol maçını kaybetmesinden sonraki keşmekeş içinde, hırçınlık ve bununla alakalandırılan alkolle bağlantılı yaralanmaların arasında kimse köşedeki iki sandalyede kapüşonunu yüzüne çekerek boylu boyunca yatıp uyuyan küçük karaltıyı fark etmemişti. Ancak hastaların sınıflandırılmasından sorumlu hemşire, bekleyenlerin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak için

tek tek herkesle ilgilendiğinde bir kızı sarsarak uyandırmış, genç kız da sırf sıcak, kuru ve güvenli olduğu için orada bulunduğunu isteksizce itiraf etmişti.

Hemşire, Lily'yi sorgularken solunum problemi yaşayan yaşlı bir kadını getiren Sam onu fark etmişti. Masadaki hemşirelere onu bırakmamalarını sessizce tembihlemiş ve Lily onu görmeden beni aramak için aceleyle çıkmıştı. Bunların tümünü bana ikimiz birlikte acile koştururken anlatmıştı. Bekleme alanı sonunda sakinleşmeye başlamıştı; ateşi çıkan çocuklar anne ve babalarıyla bölmelerde güvendeydi, sarhoşlar sızmaları için evlerine gönderilmişti. Gecenin bu saatinde yalnızca trafik kazası ve bıçaklı saldırı kurbanları vardı.

“Ona çay verdiler. Bitkin görünüyor. Rahatça oturduğu için bile mutlu gibi.”

Bu noktada ona endişeyle bakmış olmalıydım çünkü ekledi: “Sorun yok. Gitmesine izin vermeyecekler.”

Şerit aydınlatmalı koridoru yarı yürüdüm yarı koştum, yanımda da Sam uzun adımlarla ilerliyordu. Ve işte oradaydı... Son gördüğümünden bu yana küçülmüş gibiydi. Saçını dağınık bir şekilde örmüştü ve ince ellerinin arasında plastik bir bardak tutuyordu. Yanında oturan hemşire bir yığın dosyayı inceliyordu. Sonra beni gördü, Sam'i fark etti ve sevgiyle gülümseyerek kalkıp gitmeye yeltendi. Tırnaklarının içi kirden siyahlaşmıştı.

“Lily?” dedim. Gölge, koyu gözleri benimkilerle buluştu. “Ne... ne oldu?”

Önce bana, sonra Sam'e baktı. Gözleri kocaman ve biraz da kaygılıydı.

“Her yeri aradık. Biz... Tanrım, Lily. Nerelerdeydin sen?”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım ve önemi olmadığını anlatmaya çalıştım. Hiçbir şeyin önemi yoktu, önemli olan tek şey güvende ve burada olmasıydı.

Kollarımı açtım. Gözlerimin içine baktı, öne doğru bir adım attı ve usul usul gelip bana yaslandı. Ona sıkıca sarılırken sessiz, titrek hıçkırıklarının benimkilere karıştığını hissettim. Tek yapabildiğim, bilinmeyen bir Tanrı'ya teşekkür edip bu sessiz kelimeleri haykırabilmekti: *Will. Will... onu bulduk.*"

Yirmi Birinci Bölüm

Ö ilk gece Lily'yi benim yatağıma yatırdığımda on sekiz saat boyunca uyudu, akşam biraz çorba içmek ve banyo yapmak için kalktı, sonra sekiz saat daha bayılıp kaldı. Ben kanepede uyudum, tekrar ortadan kaybolursa diye dışarı çıkmaya, hatta kıpırdamaya bile korkarak dış kapıyı kilitledim. Sam vardiya öncesi ve sonrasında iki kere uğrayıp süt getirdi ve Lily'nin nasıl olduğunu kontrol etti. Sanki yatalak bir hastanın durumunu tartışır gibi holde fısıltıyla konuştuk.

Kızının sağ salım ortaya çıktığını haber vermek için Tanya Houghton-Miller'ı aradım. "Ben size demiştim. Dinlemediniz ki..." diyerek zafer kazanmışçasına böbürlendi. Bir şey daha söylemesine izin vermeden telefonu kapattım. Ya da ben kendimi tutamayıp bir şey söylemeden...

Bayan Traynor'ı aradım, titreyerek uzun bir iç geçirdi ve bir süre konuşmadı. "Teşekkür ederim," dedi sonunda, sesi boğazının derinliklerinden geliyor gibi çıkmıştı. "Ne zaman gelip onu görebilirim?"

Sonunda Richard Percival'dan gelen e-postayı açtım. Beni üç zorunlu uyarıdan sonra zayıf katılımım ve sözleşme gerekliliklerini yerine getiremediğim göz önünde bulundurulduğunda Shamrock and Clover (Havaalanı)'daki işime derhâl son verildiğine dair bilgilendiriyordu. Üniformamı (peruk dâhil) müsait olduğum anda

iade etmemi istiyor, aksi takdirde *perakende değerinin tamamını ödemekle mükellef olduğumu* bildiriyordu.

Nathan'dan gelen e-postayı açtım, sorularla doluydu. *Hangi cehennemdesin sen? Son yazdığımı okudun mu?*

Bay Gopnik'in teklifini düşündüm ve iç geçirerek bilgisayarıma kapadım.

*

Üçüncü gün kanepede uyandığımda Lily ortalıkta yoktu. Hol penceresinin açık olduğunu görene kadar kalbim normalden hızlı çarptı. Yangın merdivenini tırmandım ve onu çatıda oturmuş, şehri izlerken buldum. Altında yıkadığım pijaması ve üstünde Will'in büyük kazağı vardı.

"Selam," dedim ona doğru yürürken.

"Buzdolabında yiyecekler var," diye gözlemde bulundu.

"Ambulansçı Sam."

"Ve her şeyi sulamışsın."

"Sulamadan da daha çok o sorumlu."

Sanki bu beklenen bir şeymiş gibi başını salladı. Banka yerleştim ve bir süre candan bir sessizlik içinde oturduk. Mor kafaları küçük, yeşil tomurcuklardan fırlayan lavantaların kokusunu içimize çektik. Küçük çatı bahçesindeki her şey artık gösterişli bir hayata kavuşmuştu; taç yapraklar ve fısıldayan yeşil yapraklar, betonun gri boşluğuna renk, hareket ve güzel kokular getiriyordu.

"Yatağını işgal ettiğim için özür dilerim."

"Senin ona daha çok ihtiyacın vardı."

“Bütün kıyafetlerini asmışsın.” Bacaklarını düzgünce altında topladı ve saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yüzü hâlâ solgundu. “Güzel olanları.”

“Eh, sanırım bana artık onları kutularda saklamamam gerektiğini düşündürdün.”

Bana yandan bir bakış attı ve öyle küçük, öyle üzgün bir gülümsemeyle baktı ki hiç gülümsemeseydi bu kadar üzülmezdim. Havada yakıcı bir günün izleri vardı, sokak sesleri sanki güneşin ısıyla boğuklaşıyordu. Sıcaklığın pencerelerden sızdığı, havayı ağarttığı şimdiden hissediliyordu. Aşağıda çöp kamyonu, kaldırım kenarı boyunca erkek sesleri ve kornalar eşliğinde yavaşça takırdayıp uğuldayarak ilerliyordu.

“Lily,” dedim sessizce, çöp kamyonunun sesi sonunda uzaklaşmıştı. “Neler oluyor?” Onu sorguluyormuş gibi görünmemeye çalışıyordum. “Yani sana soru sormamam gerektiğini ya da gerçek ailen falan olmadığımı biliyorum ama tek görebildiğim, bir şeylerin ters gittiği ve ben şey hissediyorum... şey... yani bir şekilde yakın olduğumuzu hissediyorum ve tek istediğim bana güvenmen. Benimle konuşabileceğini hissetmeni istiyorum.”

Bakışlarını ellerinden ayırmadı.

“Seni yargılamayacağım. Söylediklerini hiç kimseye paylaşmayacağım. Ben sadece... Yani şunu bilmelisin; birine gerçeği söylemenin sana yardımı dokunacaktır. Söz veriyorum. Her şeyin iyiye gitmesini sağlayacak.”

“Kim demiş?”

“Ben diyorum. Bana anlatamayacağın hiçbir şey yok, Lily. Gerçekten.”

Bana baktı ve sonra gözlerini çevirdi. “Anlamayacaksın,” dedi yumuşak bir sesle.

Ve o zaman anladım. Anladım işte.

Aşağıda her şey tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü ya da belki de ben artık bizi ayıran birkaç santimin ötesindeki hiçbir şeyi duyanıyordum. “Sana bir hikâye anlatacağım,” dedim. “Dünya üzerinde yalnızca bir kişi bu hikâyeyi biliyor çünkü yıllar, yıllar boyunca paylaşamayacağımı hissettiğim bir şeydi. Ve ona anlatmak olayla ilgili, kendimle ilgili bütün hislerimi değiştirdi. O yüzden şöyle yapacağım; sen bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin ama ben sana kendi hikâyemi anlatacak kadar güveneceğim, belki yardımını dokunur diye.”

Bir süre bekledim ama Lily itiraz etmedi, gözlerini devirmedi ya da sıkıcı olacağını söylemedi. Kollarını dizlerinin çevresine doladı ve dinledi. Ona muhteşem bir yaz akşamı güvenli olduğunu düşündüğü bir yerde kutlamanın dozunu biraz kaçırın o genç kıızı anlattım. Etrafının kız arkadaşlarıyla ve iyi ailelerden geliyor ve kuralları biliyormuş gibi görünen bazı hoş çocuklarla çevrili olduğunu, ne kadar eğlendiklerini, her şeyin ne kadar komik, çılgın ve vahşi olduğunu ancak birkaç kadehten sonra hemen hemen bütün kız arkadaşlarının uzaklaştığını ve kahkahaların arttığını, şakanın konusunun da meğerse kendisi olduğunu fark ettiğini anlattım. Ve fazla ayrıntıya girmeden gecenin nasıl bittiğinden bahsettim: sessizce eve gitmesine yardım eden bir kız kardeş, kaybolan ayakkabılar, gizli yerlerde morluklar ve o saatlerin hatırasının olması gereken yerde büyük bir kara delik. Ve uçup giden karanlık anılar artık başının belası olmuştu. Her gün ona ne kadar aptal ve sorumsuz olduğunu, kendi kendini bu duruma düşürdüğünü hatırlatıyordu. Ve bu düşüncenin, yıllar boyunca yaptığı şeylerin, gittiği yerlerin ve neleri yapabileceğine dair inançlarının üzerinde hâkimiyet kurmasına nasıl izin verdiğini anlattım. Bazen insanın tek ihtiyacı olan şeyin birinin basitçe şöyle demesi olabileceğini söyledim: *Hayır. Senin hatan değildi. Gerçekten senin hatan değildi.*

Bitirdiğimde Lily hâlâ beni izliyordu. Yüz ifadesi, tepkisine dair hiçbir ipucu vermedi.

“Senin başından geçenleri –belki hâlâ devam ediyordur– bilmiyorum, Lily,” dedim dikkatle. “Anlattıklarımın tamamen bağımsız da olabilir. Söylemeye çalıştığım, bana anlatamayacağın kadar kötü hiçbir şeyin olmadığı. Ve yapacağın hiçbir şey kapıyı bir daha yüzüne kapatmama sebep olamaz.”

Hâlâ konuşmuyordu. Terastan uzakları izledim, yüzüne özellikle bakmıyordum.

“Biliyor musun, baban bana hiç unutamadığım bir şey söylemişti: ‘O bir şeyin seni tanımlayan tek şey olmasına izin vermek zorunda değilsin.’”

“Benim babam.” Çenesini kaldırdı.

Başımı salladım. “Başına gelen şey her neyse, bana anlatmak istemiyorsan bile babanın haklı olduğunu aklından çıkarmamalısın. Bu son haftalar ya da aylar seni tanımlayan şey olmak zorunda değil. Seni tanıdığım kadarıyla bile zeki, komik, nazik ve neşeli biri olduğunu görebiliyorum ve eğer bu yaşananları ardında bırakabilirsen seni muhteşem bir gelecek bekliyor.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Çünkü ona benziyorsun. Hatta onun kazağını giyiyorsun,” diye ekledim sakince.

Kolunu yavaşça yüzüne yaklaştırdı ve yumuşak yünü yanağına yasladı. Düşünüyordu.

Tekrar banka oturdum. Acaba Will’den bahsederek fazla mı ileri gitmiştim?

Fakat sonra Lily bir nefes aldı ve sessiz, alışık olmadığım şekilde monoton bir sesle bana yaşadıklarını anlattı. Peter’ı, adamı, gözünün önünden gitmeyen o fotoğrafı ve şehrin neon aydınlatmalı sokaklarında bir gölge olarak geçirdiği günleri... Konuşurken ağla-

maya başladı, iyice küçüldü ve yüzü beş yaşında bir çocuğunki gibi buruştu. Ben de ona yaklaştım ve onu kendime çektim. O konuşmaya devam ederken saçlarını okşadım. Kelimeleri artık birbirine karışmıştı, fazla hızlı, fazla doluydu. Hıçkırıklarla ve hüngürtülerle bölünüyordu. Son günü anlatmaya başladığında bana iyice sokuldu. Hem kazak tarafından hem de kendi korkusu, suçluluk duygusu ve üzüntüsü tarafından yutulmuştu.

“Özür dilerim,” diye hıçkırdı. “Çok özür dilerim.”

Onu sertçe tutarken, “Sen,” dedim, “özür dileyecek hiçbir şey yapmadın.”

O akşam Sam geldi. Lily’yle iletişimi neşeli, tatlı ve rahattı. Bize kremalı, domuz pastırmalı ve mantarlı makarna pişirdi. Lily dışarı çıkmak istemediğini söyleyince ormanda kaybolan bir aileyle ilgili bir komedi filmi izledik, kendi ailemizin tuhaf bir yansıması gibiydi. Gülümsedim, kahkaha attım ve çay yaptım ama gösteremediğim bir öfkeyle içim içimi yiyordu.

Lily yatmaya gider gitmez Sam’i yangın merdivenine çağırdım. Sesimin duyulmayacağından emin olduğum çatıya çıktık, demir banka oturur oturmaz Lily’nin bana daha birkaç saat önce tam orada anlattıklarını ona anlattım. “Bunun sonsuza dek başına dert olacağını düşünüyor. Telefon hâlâ o adamda, Sam.”

Hiç bu kadar öfkeli olduğumu hatırlamıyordum. Bütün akşam önümde televizyon homurdanırken, geçen haftaları başka bir gözle görmeye başlamıştım: Çocuğun apartmanın önünde volta attığı zamanları düşündüm, görebileceğimi düşündüğünde Lily’nin telefonunu kanepa minderlerinin altına saklayışını hatırladım, yeni bir mesaj geldiğinde bazen nasıl irkildiğini aklıma getirdim. Kekeleyerek söylediklerini düşündüm –kurtarıldığını sandığında duyduğu rahatlamayı tarif etmişti– ve ardından yaşananların kor-

kunçluğunu... Zor durumdaki genç bir kızı görüp bunu bir fırsat olarak değerlendiren adamın kibrini düşündüm.

Sam oturmamı işaret etti ama yerimde duramıyordum. Çatıda ileri geri yürüdüm, yumruklarım sıkılı, boynum dimdikti. Kenardan aşağıya bir şeyler atmak istedim. Bay Garside'ı bulmak istedim. Sam gelip arkamda durdu ve omuzlarıma masaj yaptı. Bunu beni hareketsiz tutma yöntemi olarak kullandığından şüphelendim.

“Onu gerçekten öldürmek istiyorum.”

“Ayarlanabilir.”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona döndüm. Şaka yaptığını görünce azıcık hayal kırıklığına uğramış olabilirim. Sert gece esintisinde yukarısı iyice soğumuştü ve yanımda ceket getirmedığım için pişmandım. “Belki de polise gitmeliyiz. Şantaj sayılır bu, değil mi?”

“Reddedecektir. Telefonu saklayabileceği milyonlarca yer var. Eğer Lily'nin annesi doğruyu söylüyorsa kimse toplumun önde gelenlerinden biri yerine Lily'ye inanmayacaktır. Bu insanların yaptıkları şeyler işte böyle yanlarına kâr kalıyor.”

“Ama telefonu ondan nasıl alabiliriz? O adamın dışarıda bir yerlerde olduğunu, fotoğrafın hâlâ durduğunu bildikçe Lily hayatına devam edemeyecek.” Titriyordum.

Sam ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Ceket ondan kalan sıcaklığı taşıyordu, hissettiğim kadar minnettar görünmemeye çalıştım.

“Ofisine gidemeyiz, Lily'nin ailesi öğrenir. Ona e-posta gönderebiliriz? “Telefonu geri göndermek zorundasın, yoksa bilmem ne...’ deriz?”

“Adamın öyle kolayca öteceğini sanmıyorum. E-postaya cevap bile vermez herhalde, sonuçta aleyhine delil olarak kullanılabilir.”

“Ah, umutsuz bir durum.” Uzun uzun iç geçirdim. “Belki bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktır. Belki de onu, bu olayı unutmasının kendi yararına olduğu kadar o adamın da tercih edeceği bir şey olacağına ikna edebiliriz. Çünkü gerçekten öyle, değil mi? Belki adam da telefonda kurtulacaktır.”

“Sence Lily’nin aklına yatar mı bu?”

“Hayır.” Gözlerimi ovuşturdum. “Dayanamıyorum. Bu adamın yaptığıнын yanına kalacak olmasına dayanamıyorum. O aşağılık, iğrenç, çıkarıcı, limuzinli pislik...” Ayağa kalktım ve altımdaki şehre bakarken kendimi bir an için çaresiz hissettim. Geleceği görebiliyordum: Lily geçmişinin gölgesinden kaçmaya çalışırken etrafına duvarlar örecekti ve asileşecekti. O telefon, Lily’nin davranışları ve geleceği için hayati önem taşıyordu.

Düşün, dedim kendime. *Will ne yapardı, düşün*. Bu adamın kazanmasına izin vermezdi. Will’in yapacağı gibi bir strateji geliştirmeliydim. Trafiğin apartmanımın ön kapısının önünde adım adım ilerleyişini izledim. Bay Garside’in büyük, siyah arabasını düşündüm. Soho sokaklarını ağır ağır geziniyordu. Hayatın içinde sessizce ve kolaylıkla ilerleyen bir adam düşündüm, her zaman istediğini alacağından emin...

“Sam?” dedim. “Birinin kalbini durdurmak için verebileceğin bir ilaç var mı?”

Bu cümlem bir süre havada asılı kaldı. “Lütfen şaka yaptığını söyle bana.”

“Hayır. Dinle. Bir fikrim var.”

Lily başta bir şey söylemedi. “Güvende olacaksın,” dedim. “Ve böylece kimsenin bir şeyden haberdar olması gerekmeyecek.” Beni en çok etkileyen, planımı Sam’e anlattığımdan beri kendi kendime

sorduğum soruyu Lily'nin bana sormaması oldu: *Bunun gerçekten işe yarayacağını nereden biliyorsun?*

"Her şeyi ayarladım, tatlım," dedi Sam.

"Ama başka hiç kimse..."

"Hiçbir şey bilmiyor. Sadece seni huzursuz ettiğini biliyorlar."

"Başın belaya girmeyecek mi?"

"Benim için endişelenme."

Bluzunun kollarını çekiştirdi ve mırıldandı: "Ve beni onunla yalnız bırakmayacaksınız. Hiç."

"Bir dakika bile."

Dudağını ısırdı. Sonra Sam'e ve başını arkaya çevirip bana baktı. İçinde bir şeyler yerli yerine oturmuş gibiydi. "Tamam. Haydi, yapalım."

Ucuz, kontörlü bir hat aldım, Lily'nin üvey babasının işyerini aradım ve buluşma planımız varmış gibi davranarak sekreterinden Bay Garside'in telefon numarasını istedim. O akşam Sam'in gelmesini beklerken Garside'a bir mesaj gönderdim.

Bay Garside. Size vurduğum için üzgünüm. Panikledim. Aramızı düzeltmek istiyorum. L.

Yarım saat boyunca cevap gelmedi, muhtemelen Lily'yi telaşlandırmak istiyordu.

Neden seninle konuşayım ki, Lily? Sana o kadar yardım etmeme rağmen bana çok kaba davrandın.

"Aşağılık herif," diye mırıldandı Sam.

Biliyorum. Özür dilerim. Ama yardımınıza ihtiyacım var.

Tek taraflı bir yol değil bu, Lily.

Biliyorum. Sadece çok şaşırdım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Buluşalım. Size istediğinizi vereceğim ama önce bana telefonu vermelisiniz.

Kuralları senin belirleyebileceğini sanmıyorum, Lily.

Sam bana baktı. Ben de ona baktım ve sonra yazmaya başladım.

Peki... çok yaramaz bir kız olsam bile mi?

Bir duraksama oldu.

Şimdi ilgimi çektin.

Sam'le bakıştık. "Midem bulandı," dedim.

Yarın gece öyleyse, yazdım. Arkadaşımın ne zaman çıkacağını öğrenince size adresi yazacağım.

Cevap yazmayacağından emin olduktan sonra Sam telefonu Lily'nin göremeyeceği bir yere, cebine koydu ve beni kollarına alıp uzun süre bırakmadı.

Ertesi gün sinirlerim çok bozuktu ama Lily daha da kötüydü. Kahvaltı olarak bir şeyler geveledikten sonra Lily'nin içeride sigara içmesine izin verdim, hatta ben de bir tane yakmamak için kendimi zor tuttum. Film izledik ve beceriksizce biraz ev işi yaptık. O akşam saat yedi buçukta Sam geldiğinde başım o kadar uğulduyordu ki doğru düzgün konuşamadım.

"Adresi yazdın mı?" diye sordum.

"Evet."

"Göster bana."

Mesajda yalnızca evimin adresi yazıyor ve L. diye sona eriyordu.

Adam cevap vermişti: *Şehirde toplantım var, sekizi biraz geçte orada olacağım.*

"İyi misin?" dedi Sam.

Midem kasıldı. Zorlukla nefes aldığımı hissediyordum. “Başını derde sokmak istemiyorum. Yani... ya öğrenirlerse? İşini kaybedersin.”

Sam başını iki yana salladı. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Seni bu olayın içine çekmemeliydim. Bana çok iyi davranıyorsun ama ben bunun karşılığını seni tehlikeye atarak ödüyormuş gibi hissediyorum.”

“Hepimiz iyi olacağız. Nefes almaya devam et.” Güven verircesine gülümsedi ama ben gözlerinin çevresinde belli belirsiz bir gerginlik sezdiğimi düşünüyordum.

Omuzumun üzerinden baktı ve ben de döndüm. Lily’nin üzerinde siyah bir tişört, kot şort ve siyah külotlu çorap vardı. Makyajını öyle bir yapmıştı ki hem çok güzel hem de çok genç görünüyordu. “İyi misin, tatlım?”

Başını salladı. Normalde Will’inki gibi buğday rengine çalan teni alışılmadık şekilde solgundu. Gözleri yüzünde kocaman duruyordu.

“Her şey yolunda gidecek, beş dakikadan uzun süreceğini sanmıyorum. Lou’yla planın üzerinden geçtiniz, değil mi?” Sam’in sesi sakın ve güven vericiydi.

Defalarca prova yapmıştık. Lily’nin hepsini takılmadan yapacağı, cümlelerini düşünmeden tekrarlayacağı bir noktaya ulaşmasını istemiştik.

“Ne yaptığımı biliyorum.”

Sam, “Tamam,” dedi ve el çırpı. “Saat sekize çeyrek var. Hazırlanalım.”

Hakkını vermeliyim, adam dakikti. Sekizi bir geçte zil çaldı. Lily sesli bir şekilde nefes aldı ve ben elini sıkarken diyafondan cevap

verdi. *Evet. Evet, gitti. Yukarı gelin.* Lily'nin, düşündüğünden farklı biri olabileceği aklına gelmemiş gibiydi.

Lily onu içeri aldı. Sadece onu yatak odamın kapısındaki yarıktan izleyen ben, tokmağa uzanırken Lily'nin elinin nasıl titrediğini görebiliyordum. Garside elini saçlarının arasından geçirdi ve hole bir göz attı. Gri, kaliteli bir takım elbise giymişti. Araba anahtarlarını göğüs cebine sıkıştırdı. Gözlerimi ondan alamıyordum; pahalı gömleği, daireyi inceleyen parlak, doyumsuz gözleri... Çenem kasıldı. Nasıl bir adam kendisinden kırk yaş küçük bir kıza böyle bir baskı yapma hakkını kendinde bulurdu? İş arkadaşının kızına nasıl şantaj yapardı?

Bay Garside huzursuz görünüyordu, rahat olmaktan uzaktı. "Arabamı arka tarafa park ettim. Güvenli midir?"

"Öyle sanıyorum." Lily yutkundu.

"Öyle mi *sanıyorsun*?" Kapıya doğru bir adım geri gitti. Arabasını kendisinin küçük bir uzantısı olarak gören bir adam... "Peki ya arkadaşın? Burada her kim oturuyorsa. Onlar gelmiyor, değil mi?"

Nefesimi tuttum ve sırtımda Sam'in güçlü elini hissettim.

"Ah. Hayır. Her şey yolunda." Lily gülümsedi ve bir anda onu rahatlatacak bir ifade takındı. "Daha uzun süre dönmez. İçeri buyurun. Bir şey içer misiniz, Bay Garside?"

Bay Garside onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Ne kadar da resmîsin." Bir adım öne çıktı ve sonunda kapıyı arkasından kapadı. "İskoç viskisi var mı?"

"Bir bakayım. Buyurun lütfen."

Lily mutfaka doğru yürümeye başladı, adam da ceketini çıkarak onu takip etti. Salona girdiklerinde Sam yanımdan geçip yatak odasından çıktı, ağır botlarıyla holün karşısına geçti ve dairenin kapısını içeriden kilitleyip şingirdayan anahtarları cebine koydu.

İrkilen Garside arkasını döndüğünde Sam'i ve ona katılan Donna'yı gördü. Üniformalarıyla kapıya yaslanmış, duruyorlardı. Garside önce onlara, sonra Lily'ye baktı ve bocaladı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Merhaba, Bay Garside," dedim kapının arkasından çıkarak. "Sanırım sizde arkadaşşıma iade etmeniz gereken bir şey varmış."

Adamın her yanını bir anda ter bastı. Onu görene dek böyle bir şeyin fiziksel olarak mümkün olabileceğini bilmiyordum. Gözleri Lily'yi aradı ama ben hole çıkarken o arkamda kalacak şekilde yer değiştirmişti.

Sam öne çıktı. Bay Garside'in kafası onun ancak omuzuna geliyordu. "Telefon, lütfen."

"Beni tehdit edemezsiniz."

"Sizi tehdit etmiyoruz," dedim kalbim küt küt atarken. "Yalnızca telefonu istiyoruz."

"Çıkışıımı engelleyerek beni tehdit ediyorsunuz."

"Ah, hayır, efendim," dedi Sam. "Sizi gerçekten *tehdit etmek*, meslektaşımın ve benim istersek sizi tam şu anda, burada yere yatırıp vücudunuza dihipranol enjekte edebileceğimiz, onun da kalbinizi yavaşlatıp sonunda durduracağı gerçeğini dile getirmekle olur. İşte *bu* bir tehdit olurdu, özellikle de kimse sizi kurtarmaya çalışan bir sağlık ekibini sorgulamayacağı için. Ve dihipranol kan dolaşımında hiç iz bırakmayan birkaç ilaçtan biri olduğu için."

Kollarını göğsünde kavuşturan Donna başını üzüntüyle iki yana salladı. "Yazık değil mi? Bu orta yaşlı iş adamlarının patır patır ölmesi..."

"Her türlü sağlık sorunları var. Çok içiyorlar, fazla iyi besleniyorlar, yeterince egzersiz yapmıyorlar."

"Eminim bu beyefendi öyle değildir."

"Öyle olmadığını umuyorum. Ama kim bilebilir?"

Bay Garside birkaç santimetre küçülmüş gibi görünüyordu.

“Ve sakın Lily’yi tehdit etmeyi aklınızdan geçirmeyin. Nerede yaşadığınızı biliyoruz, Bay Garside. Bütün acil servis görevlileri ihtiyaç duyduklarında bu bilgiye ulaşabilir. Bir acil görevlisini sınırlendirdiğinizde olabilecekler inanılmaz, öyle değil mi?”

“Bu bir rezalet.” Bay Garside esip gürlüyordu, yüzünün rengi çekilmişti.

“Evet. Cidden öyle.” Elimi uzattım. “Telefon, lütfen.”

Garside önce çevresine baktı, sonra cebine uzanıp telefonu bana verdi.

Lily’ye attım. “Kontrol et, Lily.”

Lily telefonu kontrol ederken duygularını dikkate alarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. “Sil onu,” dedim. “Sadece sil.” Arkamı döndüğümde ekranı boş telefon elindeydi. Başını belli belirsiz sallayarak sildiğini onayladı. Sam telefonu ona atmasını işaret etti. Aldıktan sonra yere fırlattı ve sağ ayağıyla plastiği paramparça edecek şekilde üzerine bastı. Öyle bir şiddetle ezdi ki yer sarsıldı. Sam’in ağır botu yere her indiğinde kendimi Bay Garside’la birlikte sıçrarken buldum.

Sam sonunda eğildi ve kalorifer peteğinin altına savrulan küçük SIM kartı yerden dikkatlice aldı. “Bu tek kopya mıydı?”

Garside başını salladı. Islaklık, yakasının rengini koyulaştırmıştı.

“Tabii tek kopyadır,” dedi Donna. “Toplumun saygın bir üyesi böyle bir şeyin ortaya çıkması riskini almak istemez, öyle değil mi? Düşünsenize, bu pis, küçük sırrı ortaya çıksaydı Bay Garside’in ailesi ne derdi?”

Garside’in ağzı büzülüp ince bir çizgiye dönüştü. “İstedığınızı aldınız. Şimdi beni bırakın.”

“Hayır. Bir şey söylemek istiyorum.” Sesim, uzaktan fark ettiğim üzere öfkemi içimde tutma çabası yüzünden hafifçe titremiştii. “Sen ahlaksız, zavallı adamın tekisin ve eğer ben...”

Bay Garside’in ağızı alaycı bir tavırla yukarıya doğru kıvrıldı. Daha önce bir kadının onu tehdit ettiğini hissetmemiş adamlardan. “Ah, kapa çenenii, seni tuhaf, küçük...”

Gözlerinde sert bir ışıltı beliren Sam öne fırladı. Kolumu uzatıp onu engelledim. Diğer yumruğumu savurduğum anı hatırlamıyorum ama Garside’in yüzünün yan tarafıyla temas eden parmak boğumlarıma saplanan ağrıyı hatırlıyorum. Adam geriye doğru sendeledi, vücudunun üst kısmı kapıya çarptı, ben de darbenin etkisini tahmin edemeyerek tökezledim. Garside doğrulduğunda burnundan damla damla akan kanı görüp şaşkına döndüm.

“Çıkarın beni buradan,” dedi öfkeyle parmaklarının arasından. “*Derhâl*.”

Sam bana göz kırptı, sonra kapının kilidini açtı. Donna geçmesine izin verecek kadar kenara çekildi. Sonra ona doğru eğildi ve “Gitmeden önce oraya pansuman istemediğinden emin misin?” diye sordu.

Garside çıkarken hızını ölçülü tutmaya gayret etti fakat kapı arkasından kapandığı anda pahalı ayakkabılarının koridor boyunca koşturduğunu duyduk. Ses kesilene kadar sessizce bekledik. Sonra herkesin aynı anda bıraktığı nefesleri duyuldu.

“Güzel yumruktu, Cassius¹³,” dedi Sam bir dakika sonra. “Eline bir bakmamı ister misin?”

Konuşamadım. İki büklüm olmuştum ve başımı eğmiş, içimden küfrediyordum.

13 Sezar’a düzenlenen suikastın başaktörlerinden biri olan Romalı senatör. (ç. n.)

“Her zaman düşündüğünden daha çok acır, öyle değil mi?” dedi Donna sırtını sıvazlayarak. “Endişelenme, tatlım,” dedi Lily’ye. “Sana ne demiş olursa olsun o yaşlı adam artık bir hiç. O artık yok.”

“Geri dönmeyecek,” dedi Sam.

Donna kahkahayı bastı. “Neredeyse altına yaptı. Bundan sonra seni görünce köşe bucak kaçacaktır. Takma kafana, tatlım.” Lily’yi bisikletten düşen birini yakalamışçasına tüm canlılığıyla kucakladı, sonra atmam için bana kırık telefonun parçalarını uzattı. “Doğru ya. Vardiyadan önce babama uğrayacağıma söz vermiştim. Sonra görüşürüz.” El sallayarak gitti, botları koridorda neşeyle adım adım ilerliyordu.

Sam elime sargı bulabilmek için tıbbi malzemelerinin olduğu çantayı karıştırmaya başladı. Lily ile ben salona geçtik ve o, kanepeye çöktü. “Harikaydın,” dedim.

“Sen de az belalı değildin.”

Kanlı parmak boğumlarımı inceledim. Başımı kaldırdığımda Lily’nin dudaklarının kenarında hafif bir sırıtmanın izlerine rastladım. “Bunu kesinlikle beklemiyordu.”

“Ben de beklemiyordum. Bugüne kadar hiç kimseye vurmamıştım.” Yüz ifademi düzelttim. “Yani tabii, benim bu yaptıklarımı ahlaklı bir örnek olarak düşünmemelisin.”

“Seni hiçbir zaman örnek almadım, merak etme, Lou.” Sam elinde sargı bezi ve makasla içeri girdiğinde Lily neredeyse isteksizce sırtıttı.

“İyi misin, Lily?” Kaşlarını kaldırdı.

Lily başıyla onayladı.

“İyi. O zaman daha ilginç bir şeyle devam edelim. Kim *carbonara* soslu spagetti ister?”

Lily odadan çıktığında Sam tuttuğu nefesini uzun uzun bıraktı, sonra bir süre kendini toparlamak ister gibi tavana baktı.

“Ne?” diye sordum.

“Neyse ki önce sen vurdun. Yoksa onu öldürebilirdim.”

Bir süre sonra Lily yatağına gidince mutfakta Sam’e katıldım. Haftalardır ilk kez yuvamın üzerine bir tür huzur gelmişti. “Şimdiden çok daha mutlu görünüyor. Yani yeni diş macununa mız mızlandı ve havlularını yerde bıraktı ama Lily standartlarında bu kesinlikle daha iyi olduğu anlamına geliyor.”

Sam başını salladı ve lavaboyu boşalttı. Mutfağımda olması iyi geliyordu. Bir dakika onu izledim ve ayağa kalkıp kollarımı beline sarmak nasıl hissettirirdi, merak ettim. “Teşekkür ederim,” dedim onun yerine. “Her şey için.”

Döndü, ellerini kurulama bezine sildi. “Sen de epey iyiydin, Yumrukçu.” Elini uzattı ve beni kendine doğru çekti. Öpüştük. Öpücükleri o kadar leziz ve bedeninin geri kalanının kaba gücüyle karşılaştırıldığında öylesine yumuşaktı ki... Kendimi onda kaybediyordum. Ama...

“Ne?” dedi geri çekilerek. “Sorun ne?”

“Söylersem sana garip gelecek.”

“Ah, bu akşamdan daha mı garip?”

“Şu dihipranol ilacını düşünmeden edemiyorum. Bir insanı gerçekten öldürmek için ondan ne kadar gerekiyor? Yani hepinizin her zaman taşıdığı bir şey mi bu? Kulağa biraz... şey geliyor... riskli.”

“Endişelenmene gerek yok,” dedi.

“Öyle diyorsun. Ama ya biri senden gerçekten nefret etseydi? O zaman ilacı yemeğine koyabilir mi? Teröristlerin eline geçebilir mi? Yani ne kadarına ihtiyaçları olur?”

“Lou. Öyle bir ilaç yok.”

“Ne?”

“Ben uydurdum. Dihipranol diye bir şey yok. Tamamen uydurma.” Şaşkın yüzüme sırtarak baktı. “Ama tuhaftır ki bugüne dek daha tesirli bir ilacım olmamıştı.”

Yirmi İkinci Bölüm

Hayata Devam Edenler toplantısına en son gelen bendim. Yine Arabam çalışmamıştı ve otobüs beklemek zorunda kalmıştım. Oraya vardığımda bisküvi kavanozu yeni kapanıyordu, bu da akşamın asıl işlerinin başlamak üzere olduğunun işaretiydi.

“Bugün geleceğe inanç hakkında konuşacağız,” dedi Marc. Geç kaldığım için özrümü mırıldandım ve oturdum. “Ah, bir de acil izci toplantısından ötürü bugün yalnızca bir saatimiz var. Kusura bakmayın, millet.”

Marc hepimizi o özel, anlayışlı bakışıyla süzdü. Özel, anlayışlı bakışına çok düşkündü. Bazen bana gözlerini öyle uzun süre dikerdi ki burnumdan bir şey mi çıkmış diye merak ederdim. Düşüncelerini toplarcasına başını öne eğdi, belki de açılış cümlelerini önceden hazırlanmış bir metinden okumayı seviyordu.

“Sevdiğimiz biri bizden koparıldığında çoğu zaman plan yapmak çok zor gelmeye başlar. Bazen insanlar geleceğe inançlarını kaybetmiş gibi hisseder ya da batıl inançlara tutunmaya başlarlar.”

“Öleceğimi sanmıştım,” dedi Natasha.

“Öleceksin zaten,” dedi William.

“Yardımcı olmuyorsun, William,” dedi Marc.

“Hayır, gerçekten. Olaf öldükten sonraki ilk on sekiz ay kanser olduğumu düşündüm. Bende kanser başladığına ikna olmuş bir şekilde defalarca doktora gittim. Beyin tümörleri, pankreas kanseri. rahim kanseri, hatta serçe parmak kanseri.”

“Serçe parmak kanseri diye bir şey yoktur,” dedi William.

“Ah, sen nereden bileceksin?” diye çıkıştı Natasha. “Her şeye cevabın hazır, William. Ama bazen çeneni kapatman gerekir, tamam mı? Bu grupta birinin söylediği her şeyle ilgili eleştiride bulunduğunda ortam geriliyor. Serçe parmak kanseri olduğumu sandım. Doktorum benden bazı testler istedi ve kanser olmadığım ortaya çıktı. Yersiz bir korku olabilir, evet, ama söylediğim her şeyi çürütmek zorunda değilsin çünkü ne düşünürsen düşün her şeyi bilmiyorsun, tamam mı?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Aslında,” dedi William. “Onkoloji bölümünde çalışıyorum.”

“Yine de bu dediğim geçerli,” dedi Natasha hemen. “Çekilmez birisin. İnsanı bilerek kışkırtıyorsun. Tam bir baş belasısın.”

“Haklısın,” dedi William.

Natasha bakışlarını yere dikti. Belki de hepimiz öyle yaptık. Tam anlayamadım çünkü zemini inceliyordum. Natasha yüzünü ellerinin arasına aldı, bir süre öyle kaldı, sonra başını kaldırıp William’a baktı. “Değilsin aslında, William. Özür dilerim. Kötü günlerden birini geçiriyorum galiba. Sana öyle çıkışmak istemiştim.”

“Ama yine de serçe parmak kanseri olamazsın,” dedi William.

Biz Natasha’nın alçak sesle ettiği küfürleri duymazdan gelmeye çalışırken Marc, “Pekâlâ...” dedi. “Aranızda beş sene içinde hayat-tan neler beklediğini düşünen var mı, merak ediyorum. Kendinizi nerede görüyorsunuz? Kendinizi ne yaparken görüyorsunuz? Artık geleceği hayal etmek konusunda rahat hissediyor musunuz?”

“Yaşlı kalbim atmaya devam ederse mutlu olacağım,” dedi Fred.

“Bütün o internet seksi meselesi seni zorlamasın ama?..” dedi Sunil.

“O mu?” diye bağırdı Fred. “O tam bir para tuzağıymış. Şu ilk sitede iki hafta boyunca Lizbon’dan bir kadınla mesajlaştım –tam bir fıstıktı– ve en sonunda mercimeği fırına vermek için görüşmeyi teklif ettim. Bana Florida’da apartman dairesi satmaya çalışmasını mı? Sonra Kaslı Adonis diye bir adam beni uyarmak için özel mesaj gönderdi. Kadın meğerse Ramirez adında, Porto Rikolu, tek bacaklı bir delikanlıymış.”

“Diğer sitelerden ne haber, Fred?”

“Benimle buluşmayı kabul eden tek kadın, anahtarlarını donunda saklayan büyük teyzem Elsie’ye benziyordu. Yani çok tatlıydı ama yaşlı kız o kadar antikaydı ki neredeyse müzeye kontrol ettirecektim.”

“Vazgeçme, Fred,” dedi Marc. “Belki de yanlış yerlerde arıyorsundur.”

“Anahtarlarımı mı? Yok, hayır. Onları kapının yanına asıyorum.”

Daphne önümüzdeki birkaç yıl içinde yurt dışına taşınmak istediğine karar vermişti. “Hep buranın soğuğu yüzünden. İliklerime işliyor.”

Leanne felsefe yüksek lisansını bitirmeyi umduğunu söylemişti. Kimse onun aslında süpermarkette çalıştığını düşündüğünü itiraf etmediği için birbirimize kasten boş bakışlar attık. *Belki de mezbahada çalışıyordur*, diye düşünmüştük. William, “Ah, hayallere de Hegel,” dedi.

Kimse gülmedi. William kimsenin gülecek gibi görünmediğini anlayınca sandalyede arkasına yaslandı. Natasha’nın *Simpsonlar*’daki Nelson tiplemesi gibi, “Ha ha,” diye mırıldandığını bir tek ben duymuş olabilirim.

Sunil başta konuşmak istemedi. Sonra bunun üzerine düşündüğünü ve beş yıl içinde evli olmak istediğine karar verdiğini söyledi. “Son iki senedir kendimi dışarıya kapatmıştım. Yaşadık-

larım yüzünden kimseyle yakınlaşmıyordum. Yani sonunda onları kaybedecekseniz biriyle yakınlaşmanın ne anlamı vardı ki? Ama geçen gün hayattan ne istediğimi düşünmeye başladım ve seveceğim birini istediğimi fark ettim. Çünkü devam etmek zorundasın, değil mi? Bir tür gelecek görmelisin.”

Bu toplantılara gelmeye başladığımdan beri ilk kez Sunil’in bu kadar konuştuğuna şahit oluyordum.

“Bu çok olumlu bir şey, Sunil,” dedi Marc. “Paylaştığın için teşekkür ederiz.”

Jake’in üniversiteye gitmekle ilgili anlattıklarını, animatörlük eğitimi almak istemesini, babasının hangi noktada olacağını merak ettiğini dinledim. Hâlâ ölmüş karısına mı ağlıyor olacaktı? Yoksa daha yeni bir sürümüyle mutlu bir hayat mı kuracaktı? İkincisinden pek umudum yoktu. Sonra Sam aklıma geldi ve *düşüncesizlik ederek bir ilişkiye işaret etmem akıllıca mıydı*, diye düşündüm. Sonra da, *bu bir ilişki değilse neyin içindeyiz ki*, diye düşündüm. Çünkü ilişki vardı, ilişki vardı. Ve buna kafa patlatırken bile fark ettim ki bana sorsaydı hangi kategoriye girdiğimizden emin olamazdım. *Lily’yi tüm gücümüzle aramamız ucuz bir tutkal işlevi görüp ikimizi birbirimize fazlasıyla hızlı mı bağladı*, diye de düşünmeden edemedim. Bir binadan düşmem dışında ortak neyimiz vardı ki?

İki gün önce Sam’i beklemek için ambulans istasyonuna gitmiştim. Sam eşyalarını toplarken Donna arabasının yanında durup benimle birkaç dakika sohbet etmişti. “Onunla oyun oynama.”

Doğru duyduğumdan emin olamayarak ona dönmüştüm.

Bir ambulansın boşaltılmasını izlemiş, sonra burnunu ovuşturmuştu. “İyi biridir. Yani koca bir aptala göre. Ve senden gerçekten hoşlanıyor.”

Ne diyeceğimi bilememiştim.

“Gerçekten hoşlanıyor. Senin hakkında konuşuyor. Ve o hiç kimse hakkında konuşmaz. Sakın sana bir şey dediğimi ona söyleme. Ben sadece... O iyi biridir. Sadece bunu bilmeni istedim.” Sonra bana bakarak kaşlarını kaldırmış ve başını aşağı yukarı sallamıştı, sanki kendisine bir şeyi kanıtlıyordu.

“Şimdi fark ettim, dansçı kız kostümünü giymemişsin,” dedi Daphne.

Grup bunu fark edince bir mırıldanma oldu.

“Terfi mi aldın?”

Düşüncelerimden uzaklaştım. “Ah, hayır. Kovuldum.”

“Şimdi nerede çalışıyorsun?”

“Hiçbir yerde. Şimdilik.”

“Ama kıyafetin...”

Beyaz yakalı, siyah, mini elbisemi giymiştim. “Ah, bu mu? Bu normal bir elbise.”

“Sekreter temalı bir barda çalıştığını zannettim. Ya da belki Fransız hizmetçileri temalı.”

“Hiç durmaz mısın sen, Fred?”

“Anlamıyorsunuz. Benim yaşıma gelince ‘kullanmazsan yanar’ tabiri bayağı önem kazanıyor. Yirmi civarı ereksiyonum kalmış olabilir.”

“Bazılarımızın yirmi ereksiyonu bile hiçbir zaman olmadı.”

Fred ile Daphne’ye kıkırdamalarını bitirmeleri için zaman verdik.

“Peki ya senin geleceğin? Önünde büyük bir değişim varmış gibi görünüyor,” dedi Marc.

“Şey... aslında başka bir iş teklifi aldım.”

“Öyle mi?” Küçük bir alkış dalgası olunca kızardım.

“Ah, kabul etmeyeceğim ama sorun değil. Sadece iş teklifi aldığım için bile bir şekilde ilerlemiş gibi hissediyorum.”

William sordu: “İş neydi, peki?”

“New York’ta öylesine bir şey.”

Hepsi gözünü bana dikti.

“New York’tan iş teklifi mi aldın?”

“Evet.”

“Maaşlı bir iş mi?”

“Barınma da dâhil,” dedim sessizce.

“Ve o korkunç, parlak yeşil elbiseyi giymen gerekmeyecek miydi?”

“Kostümümün göç etmek için yeterince iyi bir sebep olduğunu düşünmüyorum açıkçası.” Güldüm. Başka kimse gülmedi. “Ah, yapmayın ama,” dedim.

Hâlâ gözlerini dikmiş, bana bakıyorlardı. Leanne’in ağzı biraz açık kalmış bile olabilirdi. “Bildiğimiz *New York* mu?”

“Bütün hikâyeyi bilmiyorsunuz. Şu anda gidemem. Lily’yle ilgilenmem gerekiyor.”

“Eski işverenin kızıyla mı?” Jake kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

“İşverenimden fazlasıydı aslında. Ama evet.”

“Kendi ailesi yok mu, Louisa?” Daphne öne eğildi.

“Karmaşık bir durum.”

Hepsi birbirine baktı.

Marc not defterini kucağına koydu. “Bu seanslardan gerçekten ne kadar ders çıkardığını düşünüyorsun, Louisa?”

New York’tan gelen paketi almıştım. Aralarında göçmenlik ve sağlık sigortası formlarının olduğu bir tomar belge, Bay Leonard M. Gopnik’in ailesi için çalışmamı istediğine dair resmi teklifinin bulunduğu krem rengi, kalın bir not kâğıdının arkasına tutturulmuştu. Okumak için kendimi banyoya kapatmıştım. Sonra ikinci

kez okumuş, maaşımı sterline çevirmiş, bir süre iç geçirmiş ve adresi Google'da aratmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Adresi Google'da arattıktan sonra cenin pozisyonunda yere uzanmamak için kendimi zor tuttum. Sonra toparlandım, ayağa kalktım ve sifonu çektim (Lily içeride ne yaptığımı merak ettiyse diye). Ellerimi yıkadım (alışkanlıktan) ve her şeyi toplayıp yatak odama götürdüm. Onları yatağımın altındaki çekmeceye koydum ve içimden, bir daha bunların hiçbirine bakmayacağımı tekrarladım.

O gece Lily gece yarısından kısa bir süre önce yatak odamın kapısını çaldı.

Burada kalabilir miyim? Annemin evine dönmek istemiyorum. İstedğin kadar kalabilirsin.

Tortop olup yatağımın diğer tarafına yattı. Onun uykuya dalışını izledim, sonra yorganı üzerine örttüm.

Will'in kızının bana ihtiyacı vardı. Bu kadar basitti. Ve kız kardeşim ne derse desin Will'e borçluydum. İşte, tamamen işe yaramaz hissetmememin bir yolu da buydu; onun için hâlâ bir şeyler yapabiliyordum.

Ve o zarf benim doğru düzgün iş teklifleri alabilecek biri olduğumu kanıtlıyordu. Bu ilerleme demekti. Arkadaşlarım vardı, hatta bir erkek arkadaşımın olduğu söylenebilirdi. Bu da ilerlemeydi.

Nathan'ın cevapsız çağrılarını görmezden geldim ve sesli mesajlarını sildim. Ona her şeyi bir iki gün içinde açıklayacaktım. Bu bir plan değilse bile şimdilik elimdeki ona en yakın şeydi.

Salı günü ben eve döndükten kısa bir süre sonra Sam gelecekti. Saat yedide mesaj gönderip geç kalacağını haber verdi. Sekize çeyrek kala da kaçta gelebileceğinden emin olmadığını söyledi. Bütün gün tatsızdım. Gidecek bir işimin olmamasının verdiği durağanlıkla, faturalarımı nasıl ödeyeceğime dair endişelerle ve benim gibi

gidecek yeri olmayan ve yalnız bırakmak istemediğim biriyle bir eve hapsolmakla boğuşuyordum. Dokuz buçuk gibi zil çaldı. Sam üniformasıyla apartman kapısında idi. Onu içeri aldım ve koridora çıkıp daire kapısını arkamdan kapadım. Merdivenlerden çıkıp bana doğru yürüdü, başını öne eğmişti. Yorgunluktan rengi solmuştu ve tuhaf, huzursuz bir enerji saçıyordu.

“Gelmeyeceksin sanmıştım. Ne oldu? İyi misin?”

“Beni Disiplin Komitesi’nin karşısına çıkaracaklar.”

“Ne?”

“Başka bir ekip, Garside’la buluştuğumuz gece kapının önündeki aracımı görmüş. İdareye bildirmişler. Neden sistemde olmayan bir göreve gittiğimizi sorduklarında iyi bir cevap veremedim.”

“Ne oldu, peki?”

“Geçtişirdim, birinin koşarak geldiğini ve yardım istediğini söyledim. Ama sonradan eşek şakası yaptıklarının ortaya çıktığını falan. Neyse ki Donna beni destekledi. Ama durumdan memnun değiller.”

“Herhalde o kadar da kötü değildir?”

“Ve acil servis hemşirelerinden biri Lily’ye beni nereden tanıdığını sormuş. O da benim onu gece kulübünden alıp eve bıraktığımı söylemiş.”

Elim ağzıma gitti. “Bu ne demek oluyor?”

“Sendika durumumu tartışıyor. Ama aleyhime karar verilirse uzaklaştırılacağım. Ya da daha kötüsü.” Yeni, derin bir çizgi kaşlarının arasında kendine bir yol çizmişti.

“Bizim yüzümüzden. Sam, çok özür dilerim.”

“Bilmemeleri gerekiyordu.”

O an gidip elini tutacaktım, kollarımı beline dolayacaktım, yüzümü yüzüne yaslayacaktım ama bir şey beni durdurdu: bana yüzünü çeviren, mutsuzluğu içinde ulaşılmaz Will’in o ani, davet-

siz görüntüsü. Bocaladım ve bir saniyelik gecikmeyle elimi uzatıp Sam'in koluna dokundum. Dokunduğum yere baktı, hafifçe kaşlarını çattı ve az önce kafamdan geçenleri bildiğine dair az da olsa rahatsız edici bir duyguya kapıldım.

"İstediğin zaman vazgeçip tavuklarını yetiştirebilirsin. Evini inşa edebilirsin." Sesimi duymuştum, cümlelerim zorlamaydı. "Bir sürü seçeneğin var! Senin gibi bir adam... Her şeyi yapabilirsin!"

Yüzünde gözlerine ulaşmayan yarım bir gülümseme belirdi. Gözlerini elimden ayırmıyordu.

Tuhaf bir an boyunca orada durduk. "Gitsem iyi olur. Ah, bu arada," dedi bana bir koli uzatarak. "Biri bunu kapıya bırakmış. Lobide uzun süre dayanmaz diye getireyim dedim."

"İçeri gel, lütfen." Onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissederek kolıyı aldım. "Sana bir şeyler pişirmeyi deneyip beceremeyeyim. Haydi, gel."

"Eve gitsem daha iyi olur."

Ben başka bir şey diyemeden koridora dönüp yürümeye başladı.

*

Pencereden onun gidişini izledim, motosikletine doğru dimdik yürüyordu. Üzerimden yine anlık bir bulutun geçtiğini hissettim. *Fazla yaklaşma.* Sonra Marc'ın son seansın bitiminde verdiği tavsiyeyi hatırladım: *Matemli, endişeli beyninizin aslında sadece kortizol seviyesindeki yükselişe cevap verdiğini unutmayın. Biriyle yakınlaşmaktan korkmanız son derece normal.* Bazı günler kafamın iki yanında sürekli birbirleriyle tartışan iki çizgi film karakteri danışman varmış gibi hissediyordum.

Salondaki Lily bakışlarını televizyondan uzaklaştırdı. "Gelen Ambulansçı Sam miydi?"

“Aynen.”

Televizyona döndü. Sonra koli dikkatini çekti. “O ne?”

“Ah. Lobideymiş. Sana gelmiş.”

Pakete şüpheyle baktı, sanki hâlâ tatsız sürprizlerle karşılaşma ihtimaline karşı tetikteydi. Ambalaj kâğıtlarını tek tek çıkarıp kutuyu açtığı anda içinden deri ciltli bir fotoğraf albümü çıktı. Kapağına kabartmalı harflerle “Lily’ye (Traynor)” yazısı işlenmişti.

Albümü yavaşça açtı. İlk sayfada bir bebeğin mendille kaplanmış siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. Altındaysa el yazısıyla bir not:

Baban dört kilo yüz gram doğdu. Bu kadar büyük olduğu için ona inanılmaz öfkelenmiştim çünkü bana tatlı, küçük bir bebek geleceğini söylemişlerdi! Çok huysuz bir bebektir, aylarca pestilimi çıkardı. Ama gülümsediğinde... Ah! Yaşlı hanımlar yanaklarını gıdıklamak için yolun karşısına geçerlerdi (Tabii o bundan nefret ederdi).

Yanına oturdum. Lily iki sayfa çevirdi ve işte, Will karşımdaydı. Kraliyet mavisi hazırlık okulu üniforması ve başlığıyla kaşlarını çatmış, kameraya bakıyordu. Altındaki not şöyleydi:

Will bu şapkadan o kadar nefret ediyordu ki köpeğin sepetine saklamıştı. İkincisiyse gölette “kaybolmuştu”. Üçüncü sefer babası onu harçlığını kesmekle tehdit etmişti ama o, parasını geri alana kadar futbol kartlarını satmıştı. Okul bile o şapkayı takmasını sağlayamıyordu. Sanırım on üç yaşına gelene kadar toplamda bir haftalık uzaklaştırma almıştı.

Lily onun yüzüne dokundu. “Küçükken ona benziyormuşum.”

“Eh,” dedim, “o senin baban.”

Hafifçe gülümseyip sonraki sayfaya geçti. “Bak. Şuna bak.”

Sonraki fotoğrafta Will doğruca kameraya gülümsemişti. İlk tanıştığımızda yatak odasında duran kayak tatili fotoğrafıydı bu. Güzel yüzüne baktığımda üzerimden tanıdık bir hüznün dalgası geçti. O sırada Lily beklenmedik bir şekilde kahkaha atmaya başladı. “Baksana! Şuna bak bir de!” Ragbi maçından sonra yüzü çamur içindeki Will, şeytan kılığına girmiş, saman balyasının üzerinden atlayan Will... Bir sayfa dolusu şapşallık. Afacan Will kahkaha atıyordu, insancıldı. İdealize Etme Haftası’nı kaçırdıktan sonra Marc’ın verdiği fotokopi metni düşündüm: *Ölenlere aziz muamelesi yapmamak önemlidir. Kimse bir azizin gölgesinde yürüyemez.*

Babanın kazadan önceki halini görmeni istedim. İnanılmaz hırslı ve profesyoneldi, evet. Ama kahkahalarla sandalyesinden düştüğü, köpekle dans ettiği, saçma bir cesaret gösterisi yüzünden eve yara bere içinde geldiği zamanları da hatırlıyorum. Bir keresinde kız kardeşinin yüzünü, sırf ona yapamayacağını söylediği için bir kâse şerili pastaya batırmıştı (fotoğraf yanda). O pastayı yapmak saatlerimi aldığı için ona küsmek istedim ama Will’e asla uzun süre dargın kalamazdın.

Hayır, kalamazdın. Lily diğer fotoğraflara ve yanlarındaki küçük notlara göz gezdirdi. Sayfalardan yükselen bu Will, gazetedeki iki satırlık bir yazıdan, temkinli bir vefat ilanından, uzun soluklu bir yasallık tartışmasının üzücü hikâyesini takdim eden ciddi bir fotoğraftan ibaret değildi. Her fotoğrafa tek tek bakarken boğazımdaki düğümlerin yükselişinin ve alt edilişinin de farkına varıyordum.

Albümün içinden bir kart kayıp yere düştü. Aldım ve iki satırlık mesajı gözlerimle taradım. “Gelip seni görmek istiyor.”

Lily gözlerini albümden ayıramıyordu.

“Ne düşünüyorsun, Lily? Bunu ister misin?”

Beni duyması vakit aldı. “Sanmıyorum. Yani bu çok hoş ama...”

Hava değişmişti. Deri kapağı kapadı, albümü kanepenin yanına düzgünce koydu ve televizyona döndü. Birkaç dakika sonra hiçbir şey söylemeden kanepede yanıma sokuldu ve başını omuzuma bıraktı.

O gece Lily yatmaya gittikten sonra Nathan’a e-posta yazdım.

Özür dilerim. Kabul edemeyeceğim. Uzun hikâye ama Will’in kızı benimle yaşıyor, çok fazla şey oluyor ve şimdi onu öylece bırakıp gelemem. Doğru olanı yapmalıyım. Kısaca açıklamaya çalışacağım...

Sözlerimi şöyle bitirdim:

Beni düşündüğün için teşekkür ederim.

Bay Gopnik’e yazdım, teklifi için teşekkür ettim ve durumumdaki bazı değişiklikler sebebiyle üzülerek işi kabul edemeyeceğimi söyledim. Daha çok yazmak isterdim ama midemdeki kocaman düğüm, parmak uçlarımdan bütün enerjiyi çekmiş gibi geliyordu.

Bir saat bekledim ama ikisi de dönüş yapmadı. Işıkları kapatmak üzere boş salona döndüğümde fotoğraf albümü gitmişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“**B**ak sen... Yılın çalışanı mı gelmiş?”

İçinde üniformamın ve peruğumun olduğu poşeti tezgâhın üzerine bıraktım. Shamrock and Clover'ın masaları kahvaltı saatinde şimdiden dolmuştu. Başını eğişi güne sert bir şeylerle erken başladığına işaret eden kırklı yaşlarda, şişman bir iş adamı uykulu gözlerle bana baktı. Tombul ellerinin arasında gözlüğünü tutuyordu. Vera barın diğer ucundaydı. Masaların arasında hışımla gezinip insanların ayaklarının altını süpürürken fare kovalıyormuş gibi görünüyordu.

Üzerimde erkek tarzı mavi bir gömlek vardı –erkek kıyafetleri giydiğimde kendime daha kolay güvendiğime karar vermiştim– ama Richard'inkiyle hemen hemen aynı tonda olduğunu fark edince rahatsız oldum. “Richard... geçen hafta olanlarla ilgili seninle konuşmak istiyorum.”

Havaalanı, resmî tatil günü yolcularıyla yarı yarıya doluydu. Her zamankinden daha az takım elbise ve daha fazla küçük, ağlayan çocuk vardı. Kasanın arkasındaki yeni afişte “Seyahatinize İyi Bir Başlangıç Yapın! Kahve, Kruvasan ve Cila Niyetine Hafif Bir İçki!” yazıyordu. Richard barda aceleyle hareket ediyor, yeni doldurulmuş kahveleri ve tahıl gevreği çubuklarını bir tepsiye yerleştiriyordu. Dikkatini işine verdiği için kaşları çatılmıştı. “Zahmet etme. Üniforma temiz mi?”

Yanımdan geçip plastik poşete uzandı ve yeşil elbisemi çıkardı. Işığın altına tutup dikkatlice kontrol ederken yüzünü hafifçe ekşitti, sanki kötü lekeleri tespit etmek için eğitilmişti. Bir tarafım elbiseyi koklamasını bile bekledi.

“Tabii ki temiz.”

“Yeni çalışanın giymesi için uygun durumda bırakılması gerekiyor.”

“Dün yıkandı,” diye çıkıştım.

Aniden *Kelt Panflütleri*’nin yeni bir versiyonunun çaldığını fark ettim. Daha az arp dizisi vardı. Flüte yüklenmişlerdi.

“Tamam. Arka tarafta imzalaman gereken bazı belgeler var. Gidip getireyim, burada yapabilirsin. Sonra işin bitiyor.”

“Belki bunu biraz daha... sakın bir yerde yapabiliriz.”

Richard Percival yüzüme bakmadı. “Ne yazık ki fazlasıyla meşgulüz. Yapacak yüz tane işim var ve bugün bir personel eksikiz.” Ukalaca bir telaşla yanımdan geçti ve içki musluklarının yanında asılı duran Scampi Fries paketlerini yüksek sesle saydı. “Altı... yedi... Vera, şuradaki beyefendiye servis yapar mısın, lütfen?”

“Evet, seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Senin şey yapmanın bir yolu var mı diye sora...”

“Sekiz... dokuz... Peruk.”

“Ne?”

“Peruk nerede?”

“Ah. Burada.” Çantama uzanıp peruğu çıkardım. Kendi poşetine koymadan önce peruğu taramıştım. Şimdi karşımda sarışın bir asfalt leşi gibi durmuş, başka birinin kafasını kaşındırmayı bekliyordu.

“Yıkadın mı?”

“Peruğu mu yıkayacaktım?”

“Evet. Sen yıkamadan başka birinin takması hijyenik olmaz.”

“İndirimli Barbie bebeklerin saçından bile daha adi bir sentetik elyaftan yapılmış bu peruk. Çamaşır makinesine atsam tamamen erir diye düşünmüştüm.”

“Gelecek personelin giymesi için uygun durumda değilse yenisinin bedelini senden talep etmem gerekecek.”

Yüzüne bakakaldım. “Benden peruğun parasını mı istiyorsun?”

Peruğu havaya kaldırdı, sonra tekrar poşetin içine koydu. “Yirmi sekiz sterlin kırk sent. Tabii makbuzunu vereceğim.”

“Aman Tanrım. Gerçekten peruğun parasını alacaksın.”

Kahkaha attım. Uçaklar kalkarken kalabalık havaalanının ortasında durdum ve bu adam için çalışırken hayatımın ne hale geldiğini düşündüm. Cebimden cüzdanımı çıkardım. “Peki,” dedim. “Yirmi sekiz sterlin mi dedin? Bak, ne diyeceğim; ben onu otuza yuvarlayayım, hani idari masrafları da dâhil etmiş oluruz.”

“Bunu yapmana gerek...”

Banknotları saydım ve bara, Richard’ın önüne fırlattım. “Biliyor musun, Richard? Ben çalışmayı seviyorum. Beş dakikalığına kahrolası hedeflerinin ötesine bakabilseydin ne kadar özenli bir çalışan olduğumu görebilirdin. Sıkı çalıştım. Saçımı elektriklendirse ve küçük çocukların sokakta laf atmasına sebep olsa da o korkunç üniformanı giydim. Benden istediğin her şeyi yaptım, erkekler tuvaletini temizlemek de dâhil. Üstelik bunun sözleşmemde olmadığından eminim. Ve yine eminim ki asıl iş hukukunda da en azından koruyucu kıyafetler giyme koşulu vardır. Sen yeni barmenler ararken ben kalıp fazla mesai yaptım çünkü bu kapıdan giren her personeli soğutmayı başardın. Ayrıca osuruk gibi koksalar bile senin o berbat, pahalı kavrulmuş yer fıstıklarının müşterilere önerdim.

“Ama ben otomat değilim. Ben insanım ve benim bir hayatım var. Sorumluluklarım kısa bir süreliğine senin –ya da benim– isteğin gibi bir çalışan olmamı engelledi. Bugün işimi geri istemek

için buraya gelmiştim. Hatta işimi geri alabilmek için sana yalvaracaktım çünkü sorumluluklarım hâlâ var ve bir iş istiyorum. Bir işe *ihtiyacım var*. Ama şimdi fark ettim ki bu işi istemiyorum. Bu sefil, ruh emici, panflütten başka hiçbir şeyin çalınmadığı barda bir gün daha geçireceğime başka bir yerde bedavaya çalışırım. Bir gün daha senin için çalışmaktansa *bedavaya* tuvalet temizlerim.

“O yüzden teşekkür ederim, Richard. Aslında uzun zamandır verdiğim ilk olumlu kararda büyük bir rol oynadın.” Cüzdanımı çantama tıktım, peruğu önüne ittim ve gitmeye hazırlandım. “Bu işi de alıp o yer fıstıklarının soktuğun yere sokabilirsin.” Arkamı döndüm. “Ah, bir de o saçma yaptığın şey var ya... Bütün o jöleler falan ve kusursuz tepe kısmı?... Rezalet. Action Man oyuncaklarına benziyorsun.”

İş adamı bar taburesinden kalktı ve beni alkışlamaya başladı. Richard’ın eli istemsizce saçına gitti.

Önce iş adamına, sonra tekrar Richard’a baktım. “Aslında son bölümü unut. O ayıp oldu.”

Ve çıktım.

Yolcu salonunda yürürken kalbim hâlâ küt küt atıyordu ki onun sesini duydum. “Louisa! Louisa!”

Richard arkamdan yarı yürüyor yarı koşuyordu. Onu görmezlikten gelmeyi düşündüm ama sonunda parfüm mağazasının önünde durdum. “Ne var?” dedim. “Fıstık kırıntısını mı gözden kaçırmışım?”

Durup derin bir nefes aldı. Birkaç saniye boyunca sanki düşünüyormuş gibi mağazayı inceledi. Sonra bana döndü. “Haklısın. Tamam mı? Haklısın.”

Yüzüne baktım.

“Shamrock and Clover korkunç bir yer. Benim de birlikte çalışması keyifli bir adam olmadığımı biliyorum. Ama sana şunu

söyleyebilirim; size verdiğim her acınası talimat için benim cevizlerim Genel Merkez tarafından on kat daha sert sıkıştırılıyor. Hiç evde olmadığım için karım benden nefret ediyor. Tedarikçiler benden nefret ediyor çünkü hissedarların baskısı yüzünden her hafta paylarını kesmek zorunda kalıyorum. Bölge müdürüm benim ortalamamın altında performans gösterdiğimi ve çözüm bulamazsam Kuzey Galler Yolcu Feribotu Şubesi'ne gönderileceğimi söylüyor. O noktada karım beni gerçekten terk edecektir. Ben de onu suçlamayacağım.

“İnsanları idare etmekten nefret ediyorum. Sosyal becerilerim ancak bir elektrik direğinininki kadar, o yüzden kimseyle işleri yürütemiyorum. Vera'nın kalmasının tek sebebi bir gergedanın derisine sahip olması ve sanırım gizliden gizliye benim işimin peşinde. İşte o yüzden... özür dilerim. Aslında sana işini geri vermeyi çok isterim çünkü daha önce dediklerime rağmen oldukça iyiydin. Müşteriler seni seviyordu.”

İç geçirdi ve çevremizde koşturan kalabalığa baktı. “Ama biliyor musun, Louisa? Şansın varken gitmelisin. Güzelsin, akıllısın, çalışkansın, bundan çok daha iyi bir iş şansı yakalayabilirsin. Zorlukla ödediğim bir ev kredim, yolda bir bebeğim ve bana kendimi yüz yirmi yaşındaymışım gibi hissettiren lanet Honda Civic'imın ödemeleri olmasa inan bana, burayı o uçaklardan daha hızlı bir şekilde terk ederdim.” Bana bir zarf uzattı. “İzin ücretin. Haydi, git şimdi. Gerçekten, Louisa. Çık, git buradan.”

Elimdeki küçük kahverengi zarfa baktım. Çevremizde yolcular ağır ağır ilerliyor, mağazaların vitrinlerinde duraksıyor, ortadan kaybolan pasaportlarını arıyorlardı. Tam ortalarında yaşananlardan bihaberdiler. Oysaki ben bitkin bir kaçınılmazlıkla bundan sonra olacakları biliyordum.

“Richard, ödeme için teşekkür ederim ama... acaba işe dönme şansım hâlâ var mı? Bir süreliğine de olsa. Buna gerçekten ihtiyacım var.”

Richard söylediklerime inanamıyormuş gibi bana baktı. Sonra iç geçirdi. “Birkaç ay daha idare edebilirsen benim için büyük kolaylık olur. Mecazi anlamda ayvayı yemiş durumdayım. Hatta hemen şimdi başlayabilirsen yeni bira altlıklarını almak için toptancıya yetişebilirim.”

Yer değiştirdik. Karşılıklı hayal kırıklığının küçük bir valsidi bu.

“Evi arayıp haber vereyim,” dedim.

“Ah, bu arada. Al,” dedi. Bir an daha birbirimize baktık, sonra bana içinde üniformamın bulunduğu plastik poşeti uzattı. “Sanırım buna ihtiyacın olacak.”

Richard’la bir tür düzen oturtmuştuk. Bana biraz daha düşünceli davranıyordu, yalnızca yeni temizlikçi Noah’nın gelmediği günlerde erkekler tuvaletini temizlememi talep ediyordu. Biraz acı çekiyormuş gibi görünse de müşterilerle fazla uzun konuşmamdan şikâyet etmiyordu. Karşılığında ben de neşeliydim, dakıktım ve pahalı ürünleri satmaya gayret ediyordum. Richard’ın cevizlerine karşı tuhaf bir sorumluluk duyuyordum.

Bir gün beni köşeye çekti ve bunu konuşmak için her ne kadar erken olsa da Genel Merkez’in kadrolu personelden birini müdür yardımcısı pozisyonuna terfi ettirmeyi planladığını bildirdiğini, işler bu şekilde giderse kendisinin de benim adımla önerme eğiliminde olduğunu söyledi. (“Vera’yı terfi ettirmeyi göze alamam. İşimi ele geçirmek için çayırma yer temizleyici katabilir.”) Ona teşekkür ettim ve hissettiğimden daha memnun olmuş gibi görünmeye çalıştım.

Bu sırada Lily de Samir’den iş istemiş, Samir de ücretsiz yapmayı kabul ederse onu yarım günlük bir denemeye alabileceğini

söylemişti. Saat yedi buçukta Lily'nin eline bir fincan kahve tutuşturdum ve başlama saati olan sekizde orada hazır ve nazır olması için elimden geleni yaptım. O akşam eve döndüğümde işi almıştı. Gerçi saatine 2,73 sterlin alacaktı ve bu da öğrendiğime göre Samir'in ona yasal olarak ödeyebileceği en düşük rakamdı. Günün çoğunu arka depodaki sandıkları düzenleyerek ve antika bir etiket tabancasıyla kavanozları fiyatlandırarak geçirmişti. Samir ve kuzeni de o sırada iPad'den futbol maçı izlemişti. Üstü başı kirlenmiş ve bitkin olmasına rağmen Lily ilginç bir şekilde mutluydu. "Bir ay dayanabilirsem beni kasaya geçirmeyi düşünebilirmiş."

*

Vardiya değişimim vardı, o yüzden perşembe öğleden sonra Lily'nin ailesinin St. John's Wood'daki evine gittik. Ben arabada beklerken Lily içeriden birkaç parça kıyafet ve evimde iyi görüneceğini düşündüğü Kandinsky baskısını almaya gitti. Yirmi dakika sonra evden çıktı, yüzü öfkeli ve karanlıktı. Tanya verandaya yürüdü, kollarını önünde kavuşturdu ve Lily'nin bagajı açışını, aşırı doldurduğu çantayı içeri fırlatışını ve resmi dikkatlice yerleştirişini sessiz bir şekilde izledi. Sonra Lily ön koltuğa atladı ve bakışlarını tam karşıdaki boş yola dikti. Tanya kapıyı arkasından kapattıktan sonra küçük bir ihtimal gözlerini silmiş olabilirdi.

Anahtarı kontağa taktım.

"Büyüdüğümde," dedi Lily, belki de sesindeki belli belirsiz titremeyi bir tek ben fark edebilirdim, "asla annem gibi olmayacağım."

Bir dakika bekledim, sonra arabayı çalıştırdım ve konuşmadan daireme doğru sürmeye başladım.

Bu akşam sinemaya gitmek ister misin? Gerçeklerden kaçmak bana iyi gelebilir.

Bence Lily'yi yalnız bırakmamalıyım.

Onu da getir.

Getirmesem daha iyi olur. Üzgünüm, Sam. Öptüm.

O akşam Lily'yi yangın merdiveninde buldum. Camın açıldığını duyunca başını kaldırdı ve sigarasını salladı. "Evin içinde içmenin biraz kabalık olduğunu düşünmeye başladım, sonuçta sen içmiyorsun."

Camı sonuna kadar açtım, pencereye dikkatlice tırmandım ve demir merdivenlerde yanına oturdum. Altımızdaki otopark ağustos sıcaklığıyla kaynıyor, sıcak asfaltın kokusu durgun havaya yükseliyordu. Kaportası açık bir arabanın ses sisteminden güm-bür güm-bür bas sesleri geldi. Metal basamaklar bir aylık güneşli öğleden sonraların sıcaklığını muhafaza etmişti. Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım.

"Her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm," dedi Lily.

Gözlerimi açtım.

"Eğer Peter'dan kurtulabilirsem bütün sorunlarımın çözüleceğini düşünmüştüm. Babamı bulabilirsem bir yere ait hissedebileceğimi düşünmüştüm. Şimdi Peter gitti, Garside gitti, babamın kim olduğunu biliyorum ve sen yanımdasın. Ama hiçbir şey beklediğim gibi gelmiyor."

Ona saçmalamamasını söylemek üzereydim. Kısacık zamanda çok uzun bir yol aldığını, ilk işine girdiğini, geleceğinin parlak olduğunu vurgulayacaktım. Klasik yetişkin cevapları... Ama kulağıma bayat ve küstahça geldiler.

Yolun sonunda bir grup ofis çalışanı, barın arka kapısındaki metal masanın çevresine üşüşmüştü. Gecenin ilerleyen saatlerinde

burası eski şehir merkezinin hipsterlarıyla ve boş gezenleriyle dolup taşacaktı. Kaldırımlarda içki içenlerin gürültülü sohbetleri açık pencereden içeri sızacaktı. “Ne demek istediğini biliyorum,” dedim. “Baban öldüğünden beri normal hissetmeyi bekliyorum. Aslında rutine bağlamış gibiyim. Hâlâ boktan bir işte çalışıyorum. Hâlâ bu evde yaşıyorum ve galiba burayı hiçbir zaman yuvam olarak göremeyeceğim. Ölümünden döndüm ama bana hayata karşı bilgelik ya da minnettarlık kazandırdığını söyleyemeyeceğim. Benim kadar saplanıp kalmış insanlarla dolu bir yas danışma grubuna gidiyorum. Ama aslında hiçbir şey yapmadım.”

Lily bunu düşündü. “Bana yardım ettin.”

“Çoğu güne bir tek bu düşünceyle tutunuyorum.”

“Ve bir erkek arkadaşın var.”

“O benim erkek arkadaşım değil.”

“Tabii, Louisa.”

Trafiğin, şehrin eski merkezine doğru emekleyerek ilerlemesini izledik. Lily sigarasından son bir nefes çektikten sonra onu metal basamakta söndürdü.

“Bir sonraki hedefim buna bir son vermek.”

Hafifçe suçlu görünecek kadar nazikti. “Biliyorum. Bırakacağım. Söz veriyorum.”

Güneş çatıların arasında alçalmaya başlamıştı. Turuncu ışıltısı şehir akşamının kurşun grisi havasına karışmıştı.

“Biliyor musun, Lily, belki de bazı şeyler diğerlerinden daha uzun sürüyordur. Bence biz de oraya geleceğiz.”

Koluma girdi ve başını omuzuma yasladı. Güneşin nazik batışını, bize doğru sürünerek yaklaşıp uzayan gölgeleri izledik. New York semalarını ve kimsenin gerçekten özgür olmadığını düşündüm. Belki de bütün özgürlüklerin –fiziksel ve kişisel– bedeli başka biri ya da başka bir şeydi.

Güneş kayboldu ve portakal rengi gökyüzü petrol mavisine dönmeye başladı. Ayağa kalktığımızda Lily eteğini düzeltti, sonra elindeki pakete baktı. Kalan sigaraları içinden aniden çekip aldı ve kırıp havaya savurdu. Tütün ve beyaz bir kâğıt yağmuru yaratmıştı. Zafer kazanmış bir edayla bana baktı ve elini kaldırdı. “İşte. Resmî olarak dumansız hava sahasındayım.”

“Öylece mi?”

“Neden olmasın? Düşündüğümüzden daha uzun sürebileceğini söyledin. Eh, işte ilk adımımı attım. Senin ilk adımın ne olacak?”

“Ah, Tanrım. Belki Richard’ı o rezil naylon peruğu takmamaya ikna ederim.”

“Harika bir ilk adım olur. Dairendeki her kapı tokmağından elektrik çarpmaması güzel olurdu.”

Gülüşü bulaşıcıydı. Otoparkı bir de onunla kirletmesin diye boş sigara paketini elinden aldım ve pencereye tırmanabilsin diye geri çekildim. Durdu ve bana döndü, sanki aklına o anda bir şey gelmişti. “Biliyorsun, başka birine âşık olmak babamı daha az sevdiğin anlamına gelmez. Sırf onunla bağını devam ettirmek için üzgün olmak zorunda değilsin.”

Yüzüne dik dik baktım.

“Sadece bir fikir.” Omuz silkti ve pencereye tırmanıp içeri girdi.

Ertesi gün uyandığımda Lily işe gitmişti bile. Öğle yemeği için biraz ekmek getireceğini söyleyen bir not bırakmıştı çünkü evdeki bitmek üzereydi. Kahve içmiş, kahvaltı yapmış ve yürüyüşe çıkmak için spor ayakkabılarımı giymiştim ki (Marc: “Egzersiz yapmak bedeninize olduğu kadar ruhunuza da iyi gelir!”) cep telefonum çaldı. Tanımadığım bir numara arıyordu.

“Selam!”

Bir an çıkaramadım.

“Anne?”

“Pencereye çık!”

Salonu geçtim ve camdan dışarı baktım. Annem kaldırımdan bütün gücüyle el sallıyordu.

“Ne... burada ne yapıyorsun? Babam nerede?”

“Evde.”

“Büyükbabam iyi mi?”

“Büyükbaban gayet iyi.”

“Ama sen Londra’ya asla tek başına gelmezdin. Benzin istasyonunun yanından bile babamsız geçmezsin.”

“Eh, değişimin vakti gelmişti, değil mi? Yukarı geleyim mi? Yeni telefonumdaki bütün dakikaları kullanmak istemiyorum.”

Apartman kapısının düğmesine basarak onu içeri aldıktan sonra salona dönüp dün gecedan kalan kirli tabakların bir kısmını ortadan kaldırdım ve o kapıya ulaştığında kollarımı açmış, onu karşılamaya hazır bekliyordum. Güzel yağmurluğunu giymişti, çantasını omuzuna sırt çantası gibi asmıştı (“Soyguncuların karpıp kaçması daha zor...”) ve saçları boynunun etrafında yumuşak bukleler halinde salınıyordu. Işık saçıyordu, dudaklarını mercan pembesi bir rujla özenle belirginleştirmişti, kolunun altında yaklaşık 1983’ten kalma bir aile telefon rehberi vardı.

“Buraya tek başına geldiğine inanamıyorum.”

“Harika, değil mi? Açıkçası kendimi birazcık sersemlemiş hissediyorum. Metrodaki genç adama bunun otuz yıldır birinin elimden tutmadığı ilk metro yolculuğum olduğunu söyledim, o da yerinden kalkıp vagonun diğer ucuna oturdu. Gülme krizine girdim. Su kaynatıyor musun?” Yağmurluğunu çıkarıp oturdu ve çevresindeki duvarlara göz gezdirdi. “Pekâlâ. Demek yeşil... İlginç.”

“Lily’nin seçimi.” Buraya gelişinin büyük bir şaka olup olmadığını, babamın birazdan ön kapıdan içeri dalıp annemin tek

başına bir yere gittiğine inandığım için nasıl bir mankafa olduğuma kahkahalarla gülüp gülmeyeceğini düşünmeden edemedim. Önüne bir fincan koydum. “Anlamıyorum. Neden babam olmadan geldin?”

Çayından bir yudum aldı. “Ah, çok güzel. Çayı her zaman en iyi sen yapardın zaten.” Fincanını masaya bırakmadan önce altına dikkatle bir kitap yerleştirdi. “Şöyle ki bu sabah uyandım ve yapmam gereken bir sürü şeyi düşündüm: makineyi çalıştır, arka camları temizle, büyükbabanın nevresimini değiştir, yeni diş macunu al... Sonra bir anda, hayır, dedim. Bunu yapamam. Pırıl pırıl bir cumartesi gününü otuz yıldır yaptığım şeyin aynısını yaparak haralayamam. Bir macera yaşayacağım.”

“Bir macera.”

“Belki bir filme gidebiliriz diye düşündüm.”

“Bir filme.”

“Evet, bir gösteri. Louisa, papağana mı dönüştün? Sigorta komisyoncularından Bayan Cousins, Leicester Meydanı’nda gündüz seansı dolu olmayan filmlere ucuz bilet alınabilen bir büfe olduğunu söyledi. Sana benimle gelmek ister misin diye soracaktım.”

“Peki ya Treena?”

Annem bir elini salladı. “Ah, o meşguldü. Eee, ne diyorsun? Gidip bilet alıp alamadığımıza bir bakalım mı?”

“Lily’ye haber vermem gerekiyor.”

“O zaman git de haber ver. Ben çayımı bitireyim, belki senin şu saçına bir şeyler yaparız ve sonra çıkarız. Bir günlük seyahat kartım var, biliyor musun? Bütün gün metroya binip inebilirim!”

Billy Elliot’a yarı fiyatına bilet aldık. Seçeneklerimiz o ya da bir Rus trajedisiydi ama annem biri ona soğuk pancar çorbası verip Rusların o şekilde yediğini söylediğinden beri Ruslara karşı biraz mesafeli olduğunu söylemişti.

Bütün film boyunca yanımda mest olmuş bir şekilde oturdu. Aralarda beni hafifçe dürtüyor ve mırıldanıyordu: “Madencilerin grevini hatırlıyorum, Louisa. O zavallı aileler için çok zordu. Margaret Thatcher! Onu hatırlıyor musun? Ah, çok kötü bir kadındı. Ama her zaman hoş el çantaları kullanırdı.” Genç Billy görünüşe göre hırslarının verdiği güçle havada süzüldüğünde annem yanımda oturup sessizce ağladı. Burnuna temiz, beyaz bir mendil bastırmıştı.

Çocuğun dans öğretmeni olan Bayan Wilkinson’ı izledim. O kadının hırsları onu asla kasabanın dışına taşıyamamıştı, onda kendi hayatımdan izler bulmamaya çalıştım. Ben bir işi olan, biriyle birlikte sayılabilecek ve cumartesi öğleden sonrasını bir West End sinemasında geçiren bir kadındım. Bu verileri sanki tanımlayamadığım bir düşmana karşı kazandığım küçük zaferlermişçesine birbirine ekledim.

Serseme dönmüş ve duygusal açıdan tükenmiş halde akşamüstü güneşine çıktık. “Pekâlâ,” dedi annem çantasını kolunun altına sıkıca yerleştirirken (bazı alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilmiyordu). “Bir otelde çay içelim. Haydi. Tüm günü değerlendireceğiz.”

Büyük otellerden hiçbirine giremedik ama Haymarket’in yanında, annemin çay seçkisini onayladığı hoş bir otel bulduk. Salonun ortasından bir masa istedi ve orada oturup içeri giren herkesle ilgili yorum yaptı. Kıyafetlerini eleştiriyor, “yurt dışından” gelmiş gibi görünüp görünmediklerini değerlendiriyor, küçük çocukları akılsızca yetiştirmelerinden ya da fareye benzeyen küçük köpeklerden şikâyet ediyordu.

Sessiz kaldığımız anlarda, “Bize bir baksana!” diye coşkuyla bağıırıyordu. “Ne kadar hoş, değil mi?”

İngiliz kahvaltılık çayı söyledik (Annem, “Bu normal çayın havalı söylenişi oluyor, değil mi? İçinde o tuhaf aromalardan yok yani?” diye sordu), yanma da ikinci çayı atıştırma tabağı sipariş ettik. Küçük, kenarsız sandviçler, anneminkiler kadar iyi olmayan minik

çörekler ve altın rengi folyaya sarılı kekler yedik. Annem yarım saat boyunca *Billy Elliot*'tan, bunu en azından ayda bir yapmamız gerektiğinden ve babamı buraya getirebilirse onun da çok seveceğine emin olduğundan bahsetti.

“Babam nasıl?”

“O gayet iyi. Babanı biliyorsun.”

Sormak istedim ama çok korkmuştum. Başımı kaldırdığımda beni biraz da dik bakışlarla süzüyordu. “Ve hayır, Louisa, bacaklarımı hâlâ tıraş etmiyorum. Ve hayır, baban bu durumdan memnun değil. Ama hayatta daha önemli şeyler var.”

“Bugün buraya gelmene ne dedi?”

Burnundan gelen gülüşünün üstünü küçük bir öksürük nöbetiyle örttü. “Gideceğime inanmadı. Bu sabah ona çayını götürürken söyledim, gülmeye başladı ve sana açıkça söyleyeyim, o kadar sinirlendim ki üstümü giyinip öylece çıktım.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ona haber vermedin mi?”

“Zaten söylemiştim. Şu telefon zimbirtısına sabahtan beri mesaj bırakıp duruyor, mankafa.” Ekranı baktı, sonra telefonu tekrar özenle cebine yerleştirdi.

Oturdum ve tabağına kibarca küçük bir çörek daha koymasını izledim. Bir ısırık alırken keyifle gözlerini kapadı. “Olağanüstü bir şey bu.”

Yutkundum. “Anne, boşanmayacaksınız, değil mi?”

Gözleri hızla açıldı. “Boşanmak mı? Ben iyi bir Katolik kıyım, Louisa. Biz boşanmayız. Biz sadece erkeklerimize ahirete kadar acı çektiririz!”

Hesabı ödedim ve kadınlar tuvaletine girdik. Lavaboların yanında duran sessiz bir görevlinin nezaretinde, ceviz renkli mermerler ve pahalı çiçeklerle dolu bir mağaraya benzeyen bir odaydı. Annem

ellerini iki kez adamakıllı yıkadıktan sonra musluğun kenarına dizilmiş olan el losyonlarını kokladı, beğenip beğenmediğine göre aynadaki yüz ifadesi değişiyordu. "Ataerkilliğe karşı duruşum düşünülünce böyle söylememem gerekiyor ama keşke ikinizden biri iyi bir adamla birlikte olsaydınız."

"Biriyle tanıştım," dedim düşünmeye vakit bulamadan.

Elinde losyon şişesiyle bana döndü. "Şaka yapıyorsun!"

"Ambulans görevlisi olarak çalışıyor."

"Müthiş. Ambulans görevlisi, öyle mi? Neredeyse tesisatçılar kadar faydalı. Peki, onunla ne zaman tanışacağız?"

Kekeledim. "Tanışmak mı? Şey olduğundan emin değilim..."

"Ne olduğundan?"

"Şey... Yani daha çok erken. O tarz bir ilişki mi?.."

Annem rujunun kapağını açtı ve aynaya döndü. "Sadece seks yapıyorsunuz, bunu mu demek istiyorsun?"

"Anne!" Yan gözle görevliye baktım.

"Eee, ne diyorsun o zaman?"

"Henüz bir ilişkiye hazır olduğumdan emin değilim."

"Nedenmiş? Başka ne var hayatında? O yumurtalıklar buzlukta saklanmıyor, biliyorsun."

Konuyu değiştirmek için aceleyle, "Peki, Treena neden gelmedi?" diye sordum.

"Thom'a bakacak birini ayarlayamadı."

"Meşgul olduğunu söylemiştin."

Gözlerini aynadaki yansıma diktı. Dudaklarını birbirine sürttü ve rujunu çantasına attı. "Şu aralar sana biraz kızgın gibi görünüyor, Louisa." Annelere özgü röntgen bakışlarını etkinleştirdi. "İkinizin arası mı açık?"

“Neden yaptığım her şeyle ilgili fikir sahibi olmak zorunda, bilmiyorum.” Kendi sesimi duydum, on iki yaşındaki birinin küskün ses tonunu andırıyordu.

Bakışlarını bana dikti.

Ben de ona anlattım. Mermer lavabonun kenarına oturdum, annem de rahat koltuğa yerleşti. Ona iş teklifini, kabul etmemin neden mümkün olmadığını, Lily’yi nasıl kaybettiğimizi ve sonra bulduğumuzu, sonunda düzelmeye başladığını anlattım. “Bayan Traynor’la bir buluşma daha ayarladım. Yani ilerliyoruz. Ama Treena dinlemiyor, oysaki Thom aynısının yarısını yaşamış olsaydı ona sırt çeviremeyeceğimi ilk söyleyen kendisi olurdu.”

Bunları anneme anlattığım için rahatlamıştım. Sorumluluğun getirdiği bağlılıkları en iyi o anlardı. “İşte bu yüzden benimle konuşmuyor.”

Annem bana bakakalmıştı. “Yüce İsa, Meryem ve Yusuf aşkına, sen aklını mı kaçırdın?”

“Ne?”

“New York’ta bütün ayarlamaların yapıldığı bir iş seni bekliyor ve sen havaalanındaki o korkunç yerde çalışmak için burada mı kalıyorsun? Bunu duydunuz mu?” Görevliye döndü. “Bu çocuğun benim öz kızım olduğuna inanamıyorum. Samimi söylüyorum, doğarken kafasının içinde olan beynine ne oldu, merak içindeyim.”

Görevli de başını yavaşça iki yana sallayarak, “Çok yazık,” dedi.

“Anne! Ben doğru olanı yapıyorum!”

“Kimin için?”

“Lily için!”

“Sence o kızın yeniden ayaklarının üzerinde durmasına senden başka kimse yardım edemez miydi? Peki, New York’taki şu delikanlıyla konuşup iş teklifini birkaç haftalığına erteletip erteletemeyeceğini sordun mu?”

“Bu öyle bir iş değil.”

“Nereden biliyorsun? Denemeden bilemezsin. Haksız mıyım?”

Görevli başını yavaşça sallayarak onayladı.

“Ah, Tanrım. Düşününce...”

Görevli, anneme bir el havlusu uzattı ve annem de onunla boynunu çılgınca yelledi. “Beni dinle, Louisa. Eskiden yaptığı kötü bir tercihin sorumluluğunun yüküyle eve hapsolmuş harika bir kızım var zaten. Thom’u dünyalar kadar sevmediğimden değil ama sana söyleyeyim, Treena bu çocuğu biraz daha geç dünyaya getirseydi neler yapabileceğini düşündükçe iki gözüm iki çeşme ağlayasım geliyor. Ben babana ve büyükbabana bakmaya mecburum ama sorun değil. Kendi yolumu buluyorum. Fakat senin hayatında gitmek istediğin en ileri seviye bu olmamalı, beni duyuyor musun? Bir deste ucuz bilet ve ara sıra lüks bir yerde çayla olmaz. Sonuna kadar gitmelisin! Ailemizde böyle kanlı canlı gerçek bir şansı olan bir tek sen varsın! Ve bunu doğru düzgün tanımadığın bir kızın hatırına elinin tersiyle ittiğini duymak!..”

“Ben *doğru olanı* yaptım, anne.”

“Belki öyle yaptın. Belki de aslında ikisinden birini seçmek zorunda değildin.”

“Denemeden bilemezsin,” dedi görevli.

“İşte! Bu hanımefendi biliyor. Eve dönüp şu Amerikalı beyefendiye biraz daha geç gelip gelemeyeceğini sormalısın... Sakın bana öyle bakma, Louisa. Sana fazla yumuşak davrandım. Kendini o kariyer yapamayacağın işinden kurtarıp gerçekten yaşamaya başlamalısın.”

“O iş artık gitti, anne.”

“Nereye gitti? Nereye? Onlara sordun mu ki?”

Başımı iki yana salladım.

Annem somurttu ve boynundaki atkıyı düzeltti. Cüzdanından iki sterlin bozukluk çıkarıp görevlinin eline tutuşturdu. “Hakkını

vermem lazım, inanılmaz bir iş çıkarmışsın! Yerler bal dök yala olmuş. Ve her taraf gerçekten mükemmel kokuyor.”

Görevli sıcak bir gülümsemeyle ona baktı ve sonra aklına o anda gelmiş gibi bir parmağını kaldırdı. Kapıdan dışarıyı kontrol edip dolabına doğru yürüdü, bir sürü anahtarla kilidi hızlıca açtı. Doğruldu ve annemin eline bir kalıp çiçekli sabun bıraktı.

Annem sabunu kokladı ve iç çekti. “Ah, bu resmen *cennet* gibi. Cennetin küçük bir parçası gerçekten.”

“Sizin için.”

“Benim için mi?”

Kadın annemin parmaklarını sabunun üzerine kapattı.

“Ne kadar da nazik birisin sen öyle. Adını öğrenebilir miyim?”

“Maria.”

“Maria, ben Josie. Londra’ya bir dahaki gelişimde senin tuvaletini kullanacağımdan emin olabilirsin. Görüyor musun, Louisa? Kendini biraz özgür bıraktığında neler olacağını kim bilebilir? Bu bir macera değil de ne? Bir de güzeller güzeli yeni arkadaşım Maria’dan bu harika sabunu aldım!” Ayrılmak üzere olan eski arkadaşların coşkusuyla elleri kavuştu ve otelden ayrıldık.

Ona söyleyemedim. Bu işin, uyandığım andan yatağa girdiğim ana kadar peşimi bırakmadığını söyleyemedim. Başkalarına ne dersem diyeyim kendi içimde New York’ta yaşama ve çalışma şansını kaçırdığım için iliklerime kadar pişman olacağımı biliyordum. Başka yerlerde başka fırsatların karşıma çıkacağını kendime kaç kere söylersem söyleyeyim bu benim kaybettiğim şansım olarak, aldığıma pişman olduğum ucuz bir çanta gibi benimle her yere gelecekti.

Ve umduğum gibi, annemi hiç şüphesiz şaşkın ve sinirli bir halde bekleyen babamın yanına giden trene uğurladıktan ve Lily

için, Sam'in buzdolabında bıraktıklarından bir salata yaptıktan çok sonra e-postamı kontrol ettiğimde Nathan'dan bir mesaj vardı.

Onayladığımı söyleyemem ama ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Sanırım Will seninle gurur duyardı. Sen iyi birisin, Clark. Öptüm.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gerçekten ebeveyn olmadan ebeveynlik hakkında öğrendiklerim şöyleydi: Ne yaparsanız yapın muhtemelen hatalı olacaktınız. Acımasız, ilgisiz ya da umursamaz davranırsanız hayatında derin yaralar açacaktınız. Destekleyici ve şefkatli, teşvik edici olursanız ve onları en küçük başarıları için bile överseniz –yataktan zamanında çıkmak ya da bir gün boyunca sigara içmemeyi başarmak gibi– bu da onları farklı şekillerde mahvedecekti. Fiilen ebeveynseniz bunların hepsinin geçerli olacağını ama başka birini beslerken ya da ona bakarken mantıken görmeyi bekleyeceğiniz doğal itibarın hiçbirine sahip olamayacağınızı öğrendim.

İzin günümde aklımda bunlarla Lily’yi arabama bindirdim ve ona öğle yemeğine gideceğimizi bildirdim. *Muhtemelen çok kötü geçecek*, dedim kendi kendime ama en azından bu yükü iki kişi omuzlayacaktık.

Lily kulaklıklarını taktığı ve telefonunu kurcalamakla fazlasıyla meşgul olduğu için camdan dışarı bakana kadar kırk dakika sorunsuz geçti. Karşımıza bir yol tabelası çıktığında kaşları çatıldı. “Bu yol, anne ve babanın evine giden yol değil.”

“Biliyorum.”

“Nereye gidiyoruz o zaman?”

“Dedim ya, öğle yemeğine.”

Ayrıntı vermeyeceğimi anlayana dek yüzüme uzun uzun baktıktan sonra bir süre gözlerini kısıp pencereden dışarıyı izledi. “Ah, bazen çok sinir bozucu oluyorsun.”

Yarım saat sonra Crown and Garter’ın önüne park ettik. Burası Oxford’ın yirmi dakika güneyinde yer alan ve sekiz bin metre-karelik bir park alanına tuğladan inşa edilmiş bir oteldi. *Tarafsız bölge*, diye karar vermiştim, ilerlemeye yönelik bir adım olacaktı. Lily arabadan fırladı ve kapıyı bana *hâlâ çok sinir olduğu* mesajını verecek kadar sert bir şekilde kapattı.

Onu görmezlikten geldim, rujumu hızlıca sürdüm ve restorana doğru yürüdüm. Lily de peşimden geldi.

Bayan Traynor bir masaya yerleşmişti bile. Lily onu gördüğünde mızızmızlandı.

“Neden bunu tekrar yapıyoruz?”

“Çünkü bazı şeyler değişiyor,” dedim ve onu ittirdim.

“Lily.” Bayan Traynor ayağa kalktı. Belli ki kuaföre gitmişti. Saçları eskisi gibi güzelce kesilmiş ve fönlenmişti. Biraz makyaj da yapmıştı ve bu ikisi bir araya geldiğinde ortaya çıkan görüntü, Bayan Traynor’ın eski halini hatırlatıyordu: serinkanlı ve görünüşün her şeyin olmasa da bazı şeylerin en azından temelini oluşturduğunu anlamış biri.

“Merhaba, Bayan Traynor.”

“Selam,” diye homurdandı Lily. Elini uzatmayıp yanımdaki sandalyeye yerleşti.

Bayan Traynor bunu fark etmesine rağmen gülümsedi, oturdu ve garsonu çağırdı. “Bu restoran, babanın en sevdiklerinden biriydi,” dedi peçetesini kucağına yerleştirirken. “Onu Londra’dan ayrılmaya ikna edebildiğim nadir zamanlarda burada buluşurduk. Yemekleri oldukça iyidir. Michelin yıldızlı.”

Menüye baktım –*badem kremalı midye ve Norveç ıstakozu ile kalkan köfteleri, karalahana ve İsrail kuskusu eşliğinde füme ördek göğsü*– ve bu restoranı öneren Bayan Traynor’ın hesabı da ödeyeceğini umdum.

“Biraz cıfcaflı görünüyor,” dedi Lily başını menüden kaldırmadan.

Bayan Traynor’a baktım.

“Will de aynısını söylemişti. Ama çok iyidir. Sanırım ben bıldırcın alacağım.”

“Ben levrek alacağım,” dedi Lily ve ciltli menüyü kapattı.

Önümdeki listeye baktım. İsimler çağrışım bile yapmıyordu. *Rutabaga* neydi ki? *Kemik iliği ve deniz börülceli ravioli* neydi? Sandviç isteyebilir miydim acaba?

“Sipariş vermeye hazır mısınız?” Garson yanımda belirdi. Diğerleri seçimlerini ezberden söylerken ben bekledim. Sonra Paris’te geçirdiğim zamanlardan tanıdık gelen bir kelime gözüme çarptı. “Ben *joues de boeuf confites* alabilir miyim?”

“Patates *gnocchi* ve kuşkonmazla mı? Tabii ki, hanımefendi.”
Sığır eti, diye düşündüm. *Sığır eti olur*.

Ordövrleri beklerken havadan sudan konuştuk. Bayan Traynor’a hâlâ havaalanında çalıştığımdan ama bir terfi için değerlendirildiğimden bahsettim. Kulağa yardım çığılığı gibi değil de olumlu bir kariyer seçimi gibi gelmesi için gayret ettim. Lily’nin de bir iş bulduğunu söyledim ve Lily’nin ne yaptığını duyduğunda Bayan Traynor gizliden gizliye endişelendiğim gibi irkilmedi, onun yerine başını salladı. “Son derece mantıklı görünüyor. Başlarken ellerini kirletmekten çekinmemenin hiçbir sakıncasını duymadım.”

“Orada bir geleceğim yok,” dedi Lily kesin bir tavırla. “Tabii kasaya geçmeyi terfiden sayıyorsanız bilemem.”

“Eh, gazete dağıtmada da yok. Ama baban okulu bırakmadan önce iki sene boyunca bunu yapmıştı. İnsana iş ahlakı aşıyor.”

“Ve insanların her zaman bir teneke *frankfurter* sosise ihtiyacı vardır,” diye gözlemde bulundum.

“Gerçekten öyle mi?” dedi Bayan Traynor ve bir an için dehşete düşmüş gibi göründü.

Başka bir grubun yanımızdaki masaya yerleşmesini izledik. Yaşlı bir kadın, iki erkek akrabası tarafından türlü tantanalar ve bağışmalar eşliğinde bir sandalyeye oturtuldu.

“Fotoğraf albümünüzü aldık,” dedim.

“Ah, aldınız mı? Ben de merak ediyordum. Peki nasıl? Beğendiniz mi?”

Lily’nin titrek bir ışıltı saçan gözleri ona döndü. “Güzeldi, teşekkür ederim.”

Bayan Traynor suyundan bir yudum aldı.

“Sana Will’in farklı bir yönünü göstermek istedim. Bazen hayatının, ölümü üzerinden tanımlandığını hissediyorum. Sana onun bir tekerlekli sandalyeden fazlası olduğunu göstermek istedim. Ölüm biçiminden fazlası olduğunu.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Güzeldi, teşekkür ederim,” diye tekrarladı Lily.

Yemeğimiz gelince Lily yeniden sessizliğe gömüldü. Garsonlar etrafta çokbilmiş bir tavırla geziniyor, su bardaklarındaki suyun seviyesi bir santimetre azaldığı anda tamamlıyorlardı. Bir ekmek tahtası sunuldu, kaldırıldı, beş dakika sonra yeniden sunuldu. İçerisi Bayan Traynor gibi insanlarla doluydu. İyi giyimli, konuşması düzgün, kalkan balığı *quenellesini*¹⁴ konuşmada bir mayın tarlası olarak değil de standart bir öğle yemeği olarak benimsemiş insan-

14 (Fr.) Balık veya etle hazırlanan kremalı bir çeşit köfte. (ç. n.)

lardı bunlar. Bayan Traynor ailemi sordu ve babamdan sevgiyle bahsetti. “Şatoda çok iyi bir iş çıkardı.”

“Oraya geri dönmemek tuhaf olmalı,” dedim. Sonra içten içe ürkerek, *görünmez bir çizgiyi aşmış olabilir miyim*, diye düşündüm.

Ama Bayan Traynor yalnızca önündeki masa örtüsüne bakıyordu. “Öyle,” diyerek bana katıldı ve başını salladı. Gülümsemesi gerginleşti, sonra biraz daha su içti.

Ordövrler boyunca (Lily’ye somon füme, Bayan Traynor ve bana salata) konuşmamız benzer şekilde ilerledi. Bir tekliyor bir kalkışa geçiyordu, araba kullanmayı öğrenen biri gibiydi. Garsonun ana yemeklerle yaklaştığını görünce biraz rahatladım. Ama tabağımı önüme koyduğunda gülümsemem kayboldu. Önümdeki şey sığır etine benzemiyordu. Yoğun, kahverengi bir sos içinde vıcık vıcık, kahverengi, yuvarlak şeyler vardı.

“Affedersiniz,” dedim garsona. “Ben sığır eti söylemiştim ama?..”

Bakışları bir süre bana takılı kaldı. “Sığır etidir zaten, hanımefendi.”

İkimiz birden tabağıma baktık.

“*Joues de boeuf?*” dedi. “Sığır yanağı?”

“Sığır *yanağı* mı?”

İkimiz birden tekrar tabağıma baktık ve midem hafifçe zıpladı.

“Ah, tabii ki,” dedim. “Ben... evet. Sığır yanağı. Teşekkür ederim.”

Sığır yanağı. Sığırın hangi tarafındaki yanaklardan geldiğini sormaya korkmuştum. Hangisi daha kötü olurdu, bilmiyorum. Bayan Traynor’a gülümsedim ve yemeğimi tırtıklamaya koyuldum.

Yemeğimizi neredeyse hiç konuşmadan yedik. Bayan Traynor da ben de sohbet seçeneklerimizi tüketmek üzereydik. Lily az konuşuyordu ve bir şey söylediğinde de sivri dilliydi, büyükannesini bir sınava tabi tutuyor gibiydi. Yemeğiyle oynuyordu ve üzerinde yetişkinlerle fazla gösterişli bir öğle yemeğine sürüklenmiş ergen-

lerin isteksizliğı vardı. Ben kendi yemeğimi çatalla ağzıma küçük lokmalar halinde atıyor ve kulağımda ciyaklayıp duran sesi dinlememeye çalışıyordum: *Yanak yiyorsun! Gerçek yanak!*

Sonunda kahve sipariş ettik. Garson gidince Bayan Traynor mendilini kucağından kaldırıp masaya koydu. “Bunu yapmaya devam edemeyeceğim.”

Lily başını kaldırdı. Önce bana baktı, sonra Bayan Traynor’a döndü.

“Yemek çok güzel. İşlerinize ilgili konuşmak da harika tabii ama bu şekilde ilerleyemeyiz, değil mi?”

Çekip gideceğinden şüphelendim, acaba Lily ona fazla mı yüklenmişti? Lily’nin yüzündeki şaşkınlığı gördüm ve onun da aynısını düşündüğünü fark ettim. Fakat Bayan Traynor fincanını ve tabağını iterek masanın üzerine eğildi. “Lily, buraya seni havalı bir öğle yemeğiyle etkilemek için gelmedim, senden özür dilemek için geldim. O gün çıkageldiğinizde ne durumda olduğumu açıklamam zor ama o talihsiz görüşme senin hatan değildi ve ailenin bu tarafına takdim edilişin bu kadar... yetersiz olduğu için senden özür dilemek istiyorum.”

Garson kahveyle masamıza yaklaştı ama Bayan Traynor arkasını dönmeden tek elini kaldırdı. “Bizi iki dakika yalnız bırakabilir misiniz, lütfen?”

Adam elinde tepsisiyle hızlıca uzaklaştı. Kıpırdamadan oturdum. Yüzü gerginleşen ve sesi telaşlı çıkan Bayan Traynor bir nefes aldı. “Lily, ben oğlumu –babanı– kaybettim ve işin aslı onu büyük ihtimalle ölümünden bir süre önce kaybetmiştim. Ölümü, hayatımı üzerine kurduğum her şeyi elimden aldı: annelik rolümü, ailemi, kariyerimi, hatta inancımı. Açıkçası kendimi kara deliğe düşmüş gibi hissettim. Ama onun bir kızının –benim de bir torunumun–

olduğunu öğrenmek bana her şeyin kaybedilmemiş olabileceğini düşündürdü.”

Yutkundu.

“Bana onun bir parçasını geri getirdiğini söylemeyeceğim çünkü bu sana haksızlık olur. Sen şimdiden idrak ettiğim üzere oldukça başına buyruk birisin. Sen bana önemseyeceğim yepyeni bir insan getirdin. Bana ikinci bir şans vereceğini umuyorum, Lily. Çünkü birlikte zaman geçirmekten çok memnun olurum... Hayır, *kah-retsın*... Buna bayılırım. Louisa bana senin güçlü bir karakterinin olduğunu söylüyor. Eh, şunu bilmelisin ki bu, ailede yaygın bir özellik. O yüzden muhtemelen birkaç kere didişeceğiz, tıpkı babanla yaptığımız gibi. Ama öncelikle, bugünden bir şey çıkmasa bile şunu bilmelisin...”

Lily’nin elini aldı ve sıkıca tuttu. “Seni tanıdığım için çok mutluyum. Yalnızca var olarak bile pek çok şeyi değiştirdin. Kızım, halan Georgina seninle tanışmak için gelecek ay buraya geliyor. Şimdiden Sidney’ye gidip bir süre onunla kalıp kalamayacağımızı sormaya başladı. Çantamda sana yazdığı bir mektup var.”

Sesi alçaldı. “Babanın burada olmayışını asla telafi edemeyeceğimizi biliyorum ve ben... şey, ben hâlâ bazı şeyleri atlatmaya çalışıyorum. Ama... sence... acaba... oldukça zorlu bir büyükanne için hayatında yer açabilir misin?”

Lily bakışlarını ona dikmişti.

“En azından... bir deneyebilir misin?”

Son cümlede Bayan Traynor’ın sesi hafifçe çatladı. Uzun bir sessizlik oldu. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. Lily bana baktı ve sonsuzluk gibi gelen bir andan sonra Bayan Traynor’a döndü. “Benim... benim gelip sizinle kalmamı mı istiyorsunuz?”

“İstersen tabii. Evet, bu beni çok mutlu eder.”

“Ne zaman?”

“Ne zaman gelebilirsin?”

Camilla Traynor’ın soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemiştim ama o anda yüzü darmadağın oldu. Diğer eli de masanın üzerinden uzandı. Bir saniyelik tereddüitten sonra Lily onun elini tuttu ve bir gemi enkazından kurtulanların yaptığı gibi birbirlerinin parmaklarını beyaz keten örtünün üzerinden sıkıca kavradılar. O sırada garson elinde tepsisiyle hâlâ bekliyor, masaya ne zaman güvenle gelebileceğinden emin olamıyordu.

“Onu yarın öğleden sonra getireceğim.”

Lily, Bayan Traynor’ın arabasının yanında oyalanırken ben otoparkta durdum. Lily iki puding yemişti – kendi kâsede eritilmiş çikolatasını ve benimkini. O zamana kadar benim iştahım tamamen kaçmıştı. Şimdi de kotunun bel kısmını üstünkörü inceleyordu. “Emin misiniz?” Bu soruyu hangisine yönelttiğimden emin değildim. Bu dostluk anlaşmasının ne kadar kırılgan olduğunun farkındaydım, kolaylıkla alev alıp ters gidebileceğini biliyordum.

“İyi olacağız.”

“Yarın çalışmıyorum, Louisa,” diye seslendi Lily. “Pazar günleri markete Samir’in kuzeni bakıyor.”

Lily ılık saçıyor olsa bile onları burada bırakmak tuhaf gelmişti. *Sigara içmek yok, küfür etmek yok* ve hatta belki, *bunu başka zaman yapsak nasıl olur*, bile demek gelmişti içimden ama Lily bana el salladı ve Bayan Traynor’ın Golf’ünün yolcu koltuğuna atladı. Şöyle bir dönüp arkasına bile bakmadı.

Yapmıştım.

Artık benden çıkmıştı.

Bayan Traynor, Lily’ye katılmak üzere döndü.

“Bayan Traynor, size bir şey sorabilir miyim?”

Durdu. "Bana Camilla de, lütfen. Bence sen ve ben artık bu resmiyetleri aştık, öyle değil mi?"

"Camilla. Lily'nin annesiyle hiç konuştunuz mu?"

"Ah. Evet, konuştum." Bir kenardan küçük bir ot koparmak için eğildi. "Ona gelecekte Lily'yle bolca vakit geçirmeyi umduğumu söyledim. Onun gözünde örnek bir anne olmadığının gayet bilincinde olduğumu ama açıkçası hiçbirimizin bu rolü kusursuzca üstlenemediğini ve çocuğunun mutluluğunu bir kez olsun kendisinininkinden üstün tutma meselesini dikkatlice düşünmesinin icap ettiğini söyledim."

Ağzım biraz açık kalmış olabilirdi. "İcap etmek' kusursuz bir tabir olmuş," dedim konuşabildiğimde.

"Öyle, değil mi?" Dikleşti. Gözlerinde hafif bir haylazlık ışığı yanıp söndü. "Evet. Neyse. Bu dünyanın Tanya Houghton-Miller-ları beni korkutmuyor. Bence Lily'yle ben gayet iyi anlaşıcağız."

Arabama gitmeye yeltendim ama bu kez Bayan Traynor beni durdurdu. "Teşekkür ederim, Louisa."

Elini koluma koydu. "Ben bir şey..."

"Yaptın. Sana teşekkür etmek için ne kadar çok şeyimin olduğunun gayet farkındayım. Umarım bir noktada ben de senin için bir şeyler yapabilirim."

"Ah, bir şey yapmanıza gerek yok. Ben iyiyim."

Gözlerime dikkatle baktı ve bana hafifçe gülümsedi. Rujunun kusursuz olduğunu fark ettim. "Neyse, yarın seni Lily'yi eve ne zaman bırakacağım ile ilgili ararım."

Bayan Traynor çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve onu Lily'nin beklediği arabasına doğru yürüdü.

Golf'ün gözden kaybolmasını izledim ve sonra Sam'i aradım.

Bir şahin, çayırın üzerindeki masmavi gökyüzünde miskin miskin süzüldü. Muazzam kanatları pırıltılı mavinin içinde asılı kalmıştı. Sam'e tuğla örme işini bitirmesinde yardımcı olmayı teklif etmişim ama ancak bir sıra yapabildik (Ben sadece tuğlaları uzattım). O kadar bunaltıcı bir sıcak vardı ki Sam ara verdiğimizde soğuk birer bira içmeyi teklif etti ama çimenlere bir süre uzandıktan sonra bir daha kalkmanın imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı. Ona sığır yanağı hikâyesini anlattığımda bir dakika boyunca kesintisiz güldü. "Bari başka bir isim verselermiş," ve "Yani tavuk poposu yediğini söylemek gibi bir şey bu," diye itiraz ettiğimde yüzünü düzeltmeye çalışıyordu. Şimdi onun yanında boylu boyunca uzanmış, kuşları ve çimenlerin nazik fısıltısını dinleyerek şeftali renkli güneşin ufka doğru usulca alçalmasını izlerken ve Lily henüz *kılıbık* kelimesini kullanmış mıdır diye endişelenmemeye çalışırken hayatın tamamen kötü olmadığını düşündüm.

"Böyle anlarda evi inşa etmekle uğraşmasam da olur, diye düşünüyorum," dedi Sam. "Yaşlanana kadar çayırdaki uzanabilirim."

"Güzel plan." Kopardığım bir otu çiğniyordum. "Ama yağmur suyuyla düş almak ocak ayında çok daha az çekici gelecektir."

Gülüşünü hissettim, alçak sesli bir homurtu gibiydi.

Restorandan çıkıp doğruca ona gelmişim. Lily'nin beklenmedik yokluğu anlaşılmaz biçimde dengemi bozmuştu. Dairemde yalnız olmak istememişim. Arabamı Sam'in arazisinin girişine park etmiş ve motor uykuya geçerken arabada oturup onu izlemişim. Kendi başına olmaktan memnun bir şekilde her tuğlaya harç sürüyor ve bir sonrakine bastırıyor, solmuş tişörtüyle alnındaki teri siliyordu. İçimde bir şeylerin gevşeyip rahatladığını hissettim. Son birkaç konuşmamızın hafif tuhaflığı hakkında hiçbir şey söylemediği için ona minnettardım.

Mavilik boyunca yalnız bir bulut sürüklendi ve Sam bacağına benimkine yaklaştırdı. Ayakları benimkinin iki katıydı.

“Bayan T., fotoğraflarını tekrar çıkarmış mıdır, merak ediyorum. Yani Lily için.”

“Fotoğraflarını mı?”

“Çerçevesi olanları. Sana demiştim ya, Lily’yle birlikte onun evine gittiğimizde ortalıkta Will’in tek bir fotoğrafı bile yoktu. Hatta albümü gönderdiğinde biraz şaşırdım çünkü bir tarafım hepsini imha etmiş olabileceğinden endişeleniyordu.”

Sam sessiz kaldı, düşünüyordu.

“Tuhaf. Ama düşününce, benim evimde de Will’in ortalıkta duran bir fotoğrafı yok. Belki de biraz zaman alıyordur... onların sana yeniden bakmasına alışman. Sen ablanın fotoğrafını baş ucuna ne kadar zaman sonra koydun?”

“Ben hiç kaldırmamıştım. Orada olmasını seviyorum, özellikle de... hâlâ eskisi gibi görünürken.” Kolunu başının üstüne koydu. “Eskiden her şeyi yüzüme patır patır söylerdi. Tipik bir ablaydı. Bir şeyi yanlış yaptığımı düşündüğümde o fotoğrafa bakıyorum ve onun sesini duyuyorum: *Sam, seni koca aptal, sadece uyum sağla.*” Yüzünü bana çevirdi. “Ve bence Jake’in de onu etrafta görmesi iyi oluyor. Annesi hakkında konuşmasının sorun olmadığını hissetmesi lazım.”

“Belki ben de bir tanesini çıkarırım. Evde babasının resimlerini görmek Lily için de güzel olacaktır.”

Tavuklar serbestçe dolaşıyordu ve birkaç metre ötede iki tanesi toprağı eşeliyordu. Tüylerini kabartıp kıpırdanarak küçük toz bulutları kaldırıyorlardı. Kümes hayvanlarının kişilikleri olduğu ortaya çıkmıştı. Kestane rengi bir tane buyurgan tip, alacalı ibiğiyle bir müşfik, her akşam ağaçtan alınıp kümesindeki yatağına yerleştirilmesi gereken bir de bodur vardı.

“Sence ona mesaj atmalı mıyım? Nasıl gittiğini sormak için?”

“Kime?”

“Lily’ye.”

“Onu rahat bırak. Sorun yaşamayacaklar.”

“Haklısın, biliyorum. Tuhaf. Bugün restoranda onu izliyordum. Will’e ilk başta fark ettiğimden çok daha fazla benziyor. Bence Bayan Traynor –Camilla– da bunu görüyordu. Lily’nin jest ve mimikleri karşısında gözlerini kırıştırıp durdu, sanki bir anda Will’in yaptığı şeyleri hatırlıyordu. Bir ara Lily kaşını kaldırdı ve ikimiz de ondan gözümüzü alamadık. Tıpkı eskiden Will’in yaptığı gibi yapmıştı.”

“Eee, bu akşam ne yapmak istersin?”

“Ah... Fark etmez. Sen seç.” Esnedim ve çimenlerin boynumu gıdıkladığını hissettim. “Burada uzansam da olur. Bir ara sen de yavaşça üzerime düşüverirsen hiç sorun değil.”

Gülmesini bekledim ama gülmedi.

“Peki... acaba... bizi mi konuşsak?”

“Bizi mi?”

Bir otu dişlerinin arasından geçirdi. “Evet. Düşündüm de... şey, aramızda neler olduğunu düşünüyorsun, merak ediyorum.”

“Bizden bir matematik problemi gibi bahsediyorsun.”

“Başka yanlış anlaşılmalara yaşamayacağımızdan emin olmaya çalışıyorum, Lou.”

Otu fırlatıp yeni bir tane koparmasını izledim. “Bence iyiyiz,” dedim. “Yani bu sefer seni çocuğunu ihmal etmekle suçlamayacağım. Ya da bir dizi hayali kız arkadaşla.”

“Ama kendini hâlâ geri çekiyorsun.”

Bu sözler nazikçe söylenmişti ama kendimi bir tekme yemiş gibi hissettim.

Ona yukarıdan bakacak şekilde dirseğimin üzerinde doğruldum. “Buradayım, öyle değil mi? Günün sonunda aradığım ilk insan sensin. Elimizden geldiğince görüşüyoruz. Ben olsam buna ‘kendini geri çekmek’ demezdim.”

“Evet. Görüşüyoruz, seks yapıyoruz, güzel yemekler yiyoruz.”

“Bunun her erkeğin hayalindeki ilişki olduğunu sanıyordum.”

“Ben her erkek değilim, Lou.”

Bir süre konuşmadan birbirimize baktık. Artık kendimi rahat hissetmiyordum. Kontrpiyede kalmıştım, savunmaya geçmiştim.

İç geçirdi. “Bana öyle bakma. Evlenmek istediğim falan yok. Sadece diyorum ki... yaşadıklarımızın nereye gittiğini konuşmaktan böylesine kaçınan bir kadın daha önce hiç tanımamıştım.” Elini gözlerine siper etti, güneş yüzünden gözlerini hafifçe kısıyordu. “Bunun uzun süreli bir şey olmasını istemiyorsan sorun değil. Tamam, sorun olabilir ama sadece düşüncelerine dair bir fikir edinmek istiyorum. Sanırım Ellen öldüğünden beri hayatın kısa olduğunu fark ettim. Şey istemiyorum...”

“Ne istemiyorsun?”

“İlerlemeyen bir şeyle zaman harcamak.”

“Zaman harcamak mı?”

“Kötü kelime seçimi. Bu işlerde iyi değilim.” Doğruldu.

“Neden illa bir şey olması gerekiyor? Birlikte iyi vakit geçiriyoruz. Neden akışına bırakıp... ne bileyim, neler olacağını görmüyoruz?”

“Çünkü ben insanım. Tamam mı? Ve hâlâ bir hayaletle âşık olan birinin çevresinde olmak yeterince zorken o kişinin beni sadece seks için kullanıyormuş gibi davranması da tuzu biberi oluyor.” Elini kaldırıp gözlerini kapattı. “Aman Tanrım, bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum.”

Sesim biraz çatlayarak çıktı. “Ben bir hayaletle âşık değilim.”

Sam bu sefer yüzüme bakmadı. Oturma pozisyonuna geçti ve yüzünü ovuşturdu. “O zaman bırak onu, Lou.” Ağır ağır ayağa kalktı ve vagonuna doğru yürüdü, bense arkasından bakakaldım.

Lily bir sonraki akşam güneşte hafifçe yanmış olarak döndü. Kendi anahtarıyla eve girdi ve benim Sam'i arayıp aramamayı kafamda on beşinci kez tartarak bulaşık makinesini boşalttığım mutfakta yanımdan geçerek kanepeye çöktü. Ben tezgâhta durup onu izlerken ayağını sehpaye uzattı, uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu açtı.

"Eee, nasıl geçti?" dedim bir dakika geçtikten sonra.

"İyi."

Bir şeyler daha demesini bekledim. Kumandayı yere fırlatmasına, *bu aile çekilir gibi değil*, diye homurdanıp salonda volta atmasına hazırdım. Ama o sadece kanal değiştirdi.

"Ne yaptınız?"

"Çok bir şey yapmadık. Biraz konuştuk. Aslında bahçeyle uğraştık." Döndü ve çenesini, kanepenin arka tarafına koyduğu ellerinin üzerine dayadı. "Hey, Lou. Şu fındıklı gevrekten kaldı mı? Açlıktan ölüyorum."

Yirmi Beşinci Bölüm

Konuşuyor muyuz?

Tabii ki. Ne söylemek istiyorsun?

Bazen çevremdeki insanların hayatlarına bakıyorum ve hepimizin bir hasar bırakmaya mahkûm olup olmadığını merak ediyorum. Hayatınızın içine eden yalnızca anne ve babanız değil, Bay Larkin. Bir anda eline net gösteren gözlük tutuşturulan biri gibi etrafıma baktım ve hemen hemen herkesin, sevginin zalim mührünü taşıdığını gördüm, onu kaybetmiş de olsalar, ellerinden alınmış da olsa ya da öylece bir mezarda yok olup gitse de...

Will bunu hepimize yapmıştı, artık görebiliyordum. Niyeti bu değildi ama sadece yaşamayı reddederek de olsa bunu yapmıştı.

Bana yeni bir dünya açan ama beni o dünyada kalacak kadar sevmeyen bir adamı sevmiştim. Şimdiyse beni bir “eğer” karşılığında sevebilecek bir adamı sevmeye korkuyordum. Eğer ne? Lily odasının parlak ışıklı dijital eğlencelerine çekildikten sonraki sessiz saatlerde bunu kafamda evirip çeviriyordum.

Sam aramadı. Onu suçlayamazdım. Ne diyecektim ki zaten? İşin aslı bizim “ne olduğumuz” hakkında konuşmak istemiyordum çünkü bilmiyordum.

Onunla olmayı sevmediğimden değildi. Yanındayken biraz saçmaladığımdan şüpheleniyordum – kahkahalarım şapşalca, şakalarım aptalca ve çocuksu, tutkumsa beni bile şaşırtacak denli

şiddetliydi. O yanımdayken kendimi daha iyi hissediyordum, olmak istediğim insana yakınlaşıyordum. Her şeye yakınlaşıyordum. Ama yine de...

Ama yine de...

Sam'e bağlanmak, daha fazla kayıp ihtimaline bağlanmak demekti. İstatistiksel olarak ilişkilerin çoğu kötü bitiyordu ve son iki yıldaki ruh halim düşünülduğünde benim zoru başarma ihtimalim oldukça düşüktü. Lafı dolandırabilirdik, kendimizi kısa anlarda kaybedebilirdik ama nihayetinde aşk hep daha fazla acı demekti. Benim için daha fazla hasar ve daha kötüsü onun için daha fazla hasar...

Kim bunun için yeterince güçlüydü ki?

Yine doğru düzgün uyuyamıyordum. O yüzden alarmım çaldığında duymadım ve otoyolda son hız gitmeme rağmen büyükbabamın doğum gününe geciktim. Büyükbabamın sekseninci yaşının şerefine babam, Thomas'ın vaftizinde kullandığımız portatif çardağı kurmuştu. Yosun tutmuş, gevşek çardağımız bahçenin sonunda rüzgârdan dalgalanırken pasta ya da iyi dileklerini alıp gelen komşular arka sokağa çıkan açık kapıdan art arda girip çıkıyordu. Büyükbabamsa bunların hepsinin ortasında plastik bir bahçe sandalyesine oturmuş, artık tanıyamadığı insanlara bakarak başını sallıyor, bakışları katlayıp yanına koyduğu *Yarış Postası*'na ara sıra özlemle çevriliyordu.

"Peki, bu terfi..." dedi çay nöbetindeki Treena, kocaman bir demlikten fincanlara servis yapıyordu. "Tam olarak ne anlama geliyor?"

"Şey, bir unvanım var. Her vardiyanın sonunda hesabı kontrol ediyorum ve bazı anahtarları ben taşıyorum." *Bu ciddi bir sorumluluk, Louisa*, demişti Richard Percival. Anahtarları bana Kutsal

Kâse'yi teslim ediyormuşçasına bir ciddiyet ve çalımla sunmuştu. *Onları akıllıca kullan.* Bu kelimeleri gerçekten sarf etmişti. *Onları akıllıca kullan. Birkaç bar anahtarıyla başka ne yapabilirim ki,* diye sormak istemiştin. *Tarla mı süreceğim?*

“Maaş?” Treena bana bir fincan çay uzattı ve bir yudum aldım.

“Saatte fazladan bir sterlin.”

“Hımmm.” Etkilenmiş benzemiyordu.

“Ve artık o üniformayı giymek zorunda değilim.”

Sabah bu özel günün onuruna giydiğim *Charlie'nin Melekleri* tulumumu iyice inceledi. “Eh, bu da bir şeydir herhalde.” Bayan Laslow'a sandviçleri işaret etti.

Başka ne diyebilirdim? Bu bir işti. Bir tür ilerlemeydi. Ona her uçağın pist üzerinde ilerleyişini, muazzam bir kuş gibi enerjisini toplayışını ve sonra göğe yükselişini izlemek zorunda kaldığım bir yerde çalışmanın kendine özgü bir işkence şekli olduğunu hissettiğim günlerden bahsetmedim. Her gün o yeşil polo tişörtü giymenin bana bir şey kaybetmişim gibi hissettirdiğini söylemedim.

“Annem bir erkek arkadaşın olduğundan bahsetti.”

“Tam olarak erkek arkadaşım değil.”

“Bunu da söylemişti. Ne, peki? Ara sıra tepiniyor musunuz?”

“Hayır. İyi arkadaşız...”

“O zaman domuzun teki.”

“Domuzun teki değil. Muhteşem biri.”

“O zaman bok çuvalı.”

“Harika biri. Seni ilgilendirdiğinden değil tabii. Ve zeki, sen sormadan söyleyeyim...”

“O zaman evli.”

“Evli değil. Tanrı aşkına, Treen. Açıklamama izin verecek misin? Ondan hoşlanıyorum ama henüz ciddileşmesini istediğimden emin değilim.”

“Seni havada kapmak için bekleyen diğer yakışıklı, iş sahibi, bekâr, seksi erkeklerin oluşturduğu uzun kuyruktan dolayı mı?”

Ona ters ters baktım.

“Ben söylemiş olayım da. Hediye at almalar falan...”

“Sınav sonuçlarını ne zaman alıyorsun?”

“Konuyu değiştirme.” İç geçirdi ve bir kutu daha süt açtı. “Birkaç hafta içinde.”

“Sorun ne? En yüksek notları alacaksın. Öyle olacağını biliyorsun.”

“Ama ne fark eder? Elim kolum bağlı.”

Kaşlarımı çattım.

“Stortfold’da iş yok. Londra’daki kiralari karşılayamam, bir de üstüne Thom’a bakıcı lazım olacak. Zaten kimse yüksek maaşla başlamıyor, notları yüksek olsa bile.”

Bir fincan çay daha doldurdu. Ona itiraz etmek, öyle olmadığını söylemek istedim ama iş piyasasının ne kadar zorlu olduğunu fazlasıyla iyi biliyordum. “Peki, ne yapacaksın?”

“Sanırım şimdilik burada kalacağım. Belki buradan gidip gelirim. Umarım annemin feminist dönüşümü, Thom’u okuldan almasına engel olmaz.” Yarım ağız güldü.

Kardeşimi hiç üzgün görmemiştim. Öyle hissetse bile üzerinde durmazdı, robot gibiydi. “Kısa bir yürüyüş yap ve topla kendini” depresyon ekolünün sağlam bir savunucusuydu. Ne diyeceğimi bulmaya çalışırken yemek masasında ani bir patırtı koptu. Başımızı kaldırdığımızda annem ve babamın çikolatalı pastanın üzerinde kafa kafaya geldiklerini gördük. Tartıştıklarını başkalarının duy-

masını istemeyen ama tartışmayı da kesemeyen insanların alçak, ıslıksı sesiyle konuşuyorlardı.

“Anne? Baba? Her şey yolunda mı?” Yanlarına gittim.

Babam masayı işaret etti. “Bu pasta ev yapımı değil.”

“Ne?”

“Pasta diyorum. Ev yapımı değil. Bak şuna.”

Baktım. Büyük, bol malzemeli, çikolatalı pastadaki mumların arası çikolata drajeleriyle süslenmişti.

Annem başını hiddetle iki yana salladı. “Ödev yapmam gerekiyordu.”

“Ödevmiş. Sen okullu değilsin! Büyükbaba için her zaman ev yapımı pasta hazırlarsın.”

“Bu da güzel bir pasta. Waitrose’dan. Babam ev yapımı olmasını umursamıyor.”

“Tabii ki umursuyor. O senin baban. Umursuyorsun, değil mi büyükbaba?”

Büyükbabam bir ona bir diğerine baktı, sonra başını belli belirsiz iki yana salladı.

Çevremizdeki sohbetler azalarak durmuştu. Komşularımız gergin bakışlarla birbirine bakıyordu. Bernard ve Josie Clark asla tartışmazdı.

“Duygularını incitmek istemediği için öyle söylüyor.” Babam ateş püskürdü.

“Onun duyguları incinmediyse, Bernard, seninkiler neden inciniyor, Tanrı aşkına? İşte çikolatalı pasta. Bütün doğum gününü ihmal ettiğim yok sonuçta.”

“Sadece ailene öncelik vermeni istiyorum! Çok şey mi istiyorum, Josie? Bir tane ev yapımı pasta çok mu?”

“Ben buradayım! Pasta burada! Mumlar burada! Lanet olası sandviçler burada! Bahamalar’da güneşlenmeye gitmedim herhalde!” Annem elindeki bir yığın tabağı masaya bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Babam yine konuşacaktı ama annem tek elini kaldırarak onu susturdu. “Peki, Bernard, seni fedakâr aile babası, senin bunların tam olarak ne kadarında emeğin var acaba, ha?”

“Eyvah...” Treena bana bir adım yaklaştı.

“Babamın yeni pijamalarını mı sen aldın? Aldın mı? Onları sen mi paketledin? Hayır. Onun kaç beden giydiğini bile bilmiyorsun ki! Sen kendi kahrolası pantolon bedenini bile bilmiyorsun çünkü onu da *SENİN İÇİN BEN ALIYORUM*. Bu sabah sen mi saat yedide kalkıp sandviç için ekmek almaya gittin, sırf dün gece mankafanın teki bardan dönüp iki tane tost yemek karar verdiği ve ekmeğin geri kalanını bayatlasın diye dışarıda bıraktığı için... Söyle, sen mi kalktın sabah? Hayır. Sen kıçının üzerine oturup spor sayfalarını okudun. Haftalardır bana durmadan afra tavra yapıyorsun. Neden? Çünkü ben hayatımın yüzde yirmisini kendime ayırmaya cüret ettim, öteki tarafı boylamadan önce yapabileceğim başka bir şeyler olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ben senin çamaşırlarını hâlâ yıkarken, büyükbabaya bakarken ve bulaşıkları hallederken sen kalkmış, pastaneden alınmış aşağılık bir pastayı çevirip çevirip önüme getiriyorsun. Peki, Bernard, o zaman belli ki ihmalin ve saygısızlığın büyük bir göstergesi olan pastaneden alınmış bu aşağılık pastayı alıp şeye sokabilirsin...” Kükredi. “...şeyine... neyse... İşte mutfak orada, işte kahrolası karıştırma kabım, gidip kendine lanet bir pasta yapabilirsin!”

Bunu dedikten sonra annem pasta tabağını havaya kaldırdı ve babamın önüne tepeüstü incek şekilde bıraktı. Sonra ellerini önlüğüne sildi ve ayağını yere vura vura içeri girdi.

Avluya gelince durdu, önlüğünü başından çıkardı ve yere fırlattı. “Ah, evet! Treena? Babacığına tarif kitaplarının nerede durduğunu göstersen iyi olur. Burada sadece yirmi sekiz yıldır yaşıyor. Öğrenmiş olması mümkün değil.”

Bu olaydan sonra büyükbabamın partisi pek uzun sürmedi. Komşular sessiz sakin bir şekilde dağıldı, giderken coşkuyla bu *pek güzel* parti için teşekkür ettiler ve titrek gözlerle mutfağa doğru baktılar. Onların da tatlarının benimki kadar kaçtığını görebiliyordum.

“Haftaların birikimi,” diye mırıldandı Treena biz masayı toplarken. “Babam ihmal edildiğini hissediyor, annemse biraz olsun açılmasına neden izin vermediğini anlayamıyor.”

Babamın somurtarak çimenlerden peçeteleri ve boş bira tenekelelerini topladığı yere baktım. Perişan görünüyordu. Sonra annemin Londra’daki, oteldeki halini düşündüm; yeni bir hayatla ışıldıyordu. “Ama onlar yaşlı! Bütün bu ilişki meselelerini kapatmış olmaları gerekiyor!”

Kız kardeşim kaşlarını kaldırdı.

“Sen şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?..”

“Tabii ki hayır,” dedi Treena. Ama sesi tamamen ikna olmuş gibi değildi.

Treena’nın mutfağı toparlamasına yardım ettim ve Thom’la on dakika Süper Mario oynadım. Annem odasından çıkmadı, görünüşe göre ödevi üzerinde çalışıyordu. Büyükbabamsa rahatlayarak *Kanal 4 Yarışları*’nın güvenilir tesellisine çekildi. *Babam yine bara mı gitti acaba*, diye düşünüyordum ama eve dönmek için ön kapıya çıktığımda iş kamyonentinin sürücü koltuğunda oturduğunu gördüm.

Ben cama vurunca yerinden sıçradı. Kapıyı açtım ve yanma oturdum. Maç sonuçlarını dinlediğini düşünmüştüm ama radyo kapalıydı.

Uzun uzun nefes verdi. "Benim yaşlı bir aptal olduğumu düşünüyorsunuzdur."

"Sen yaşlı bir aptal değilsin, baba." Onu hafifçe dürttüm. "Yani yaşlı değilsin."

Konuşmadan oturduk. Ellis oğlanlarının bisikletlerini bir aşağı bir yukarı sürmelerini izledik. Küçük olan, freni fazla hızlı tutmaya çalışıp yolun yarısını kayarak indiğinde birlikte irkildik.

"Her şeyin aynı kalmasını istiyorum. Çok mu şey istiyorum?"

"Hiçbir şey aynı kalmaz, baba."

"Ben sadece... sadece karımı özlüyorum." Sesi çok umutsuzdu.

"Biliyorsun, içinde hâlâ hayat enerjisi taşıyan biriyle evli olmanın tadını çıkarabilirsin. Annem çok heyecanlı. Dünyayı yeni gözlerle görüyormuş gibi hissediyor. Ona biraz alan açmalısın sadece."

Ağzı mutsuz bir çizgi halini aldı.

"O hâlâ senin karın, baba. Seni seviyor."

Sonunda dönüp yüzüme baktı. "Ya benim bir hayatım olmadığına karar verirse? Ya bütün bu yeni şeyler kafasını karıştırır ve..." Yutkundu. "Ya beni ardında bırakırsa?"

Elini sıktım. Sonra fikrimi değiştirip ona doğru eğildim ve sarıldım. "Buna izin vermezsin."

Bana o solgun gülümsemeyle bakışı, eve dönüş yolu boyunca aklımdan çıkmadı.

Ben tam Hayata Devam Edenler Çemberi toplantısı için çıkarken Lily geldi. Artık sık sık yaptığı gibi gününü yine Camilla'yla geçirmişti ve bahçeyle uğraşmaktan tırnak içleri kapkara olmuştu. Neşeyle bir komşu için yepyeni bir kenarlık yaptıklarını ve kadının çok

memnun olup ona otuz sterlin verdiğini anlattı. “Aslında bize bir şişe şarap da verdi ama ben onu büyükannemin alması gerektiğini söyledim.” Bilinçsizce söylediği “büyükanne” sözcüğünü fark ettim.

“Ah, bir de dün gece Georgina’yla Skype’ta görüntülü konuştum. Yani orada sabahtı çünkü orası Avustralya ama çok güzeldi. Bana babamla çektirdikleri bir sürü çocukluk fotoğrafı gönderecek. Gerçekten ona benzediğimi söyledi. Çok güzel bir kız. Jakob diye bir köpeği var ve o piyano çalınca ulumaya başlıyor.”

Lily konuşurken masaya onun için bir kâse salata, biraz ekmek ve peynir koydum. Steven Traynor’ın bir kez daha aradığını söyleyip söylememeyi düşündüm. Birkaç hafta içinde dördüncü kez aramıştı, Lily’yi gelip yeni bebeği görmesi için ikna etmeyi umuyordu. “Biz bir aileyiz. Hem bebek sağ salim dünyaya geldiği için Della da artık kendini çok daha rahat hissediyor,” demişti. Ama belki de bu başka bir günün konusuydu. Anahtarlarıma uzandım.

“Ah,” dedi. “Sen gitmeden söyleyeyim, okula geri dönüyorum.”

“Ne?”

“Büyükannemin evinin yakınlarındaki bir okula gideceğim. Hatırlıyor musun, sana anlatmıştım? Hani cidden sevdiğim şu okul? Hafta sonları evde kalmalı. Lisenin son iki yılı için. Hafta sonları büyükannemde kalacağım.”

Salatadaki yapraklardan birine sos dökmeyi atlamıştım. “Ah.”

“Özür dilerim. Sana söylemek istedim. Ama her şey çok hızlı oldu. Oradan bahsediyordum, sonra büyükannem belki yer vardır diye okulu aradı ve gelmemden memnun olacaklarını söylediler. Üstelik ne oldu, inanamazsın; arkadaşım Holly hâlâ oradaymış! Onunla Facebook’tan konuştum ve dönmemi sabırsızlıkla beklediğini söyledi. Yani ona her şeyi anlatmadım, herhalde hiçbirini de anlatmam ama sadece çok güzeldi. Her şey ters gitmeden önceki halimi biliyor. O sadece... iyi biri, anlıyor musun?”

El kol hareketleriyle konuşmasını dinledim ve bir deri gibi değiştirildiğim duygusundan kurtulmaya çalıştım. “Bütün bunlar ne zaman olacak?”

“Şey, dönem başında. Yani eylülde orada olmam gerekiyor. Büyükanнем en yakın zamanda taşınmamın en iyisi olacağını düşünüyor. Gelecek hafta belki.”

“Gelecek *hafta* mı?” Nefesimin kesildiğini hissettim. “Annen... annen ne diyor?”

“Okula döneceğim için memnun, özellikle de parasını büyükanнем ödediği için. Okula bir önceki okulumdan ve sınavlarıma girmediğimden bahsetmesi gerekti, büyükanнемden de pek hoşlanmadığı belli oluyor ama sorun olmayacağını söyledi. ‘Eğer bu seni gerçekten mutlu edecekse, Lily. Ve umarım büyükannene de diğer herkese davrandığın gibi davranmazsın.’”

Kendi yaptığı taklide kıkır kıkır güldü. “Annem bunu söylerken büyükanнемin bakışlarını yakaladım. Kaşları azıcık kalktı ama ne düşündüğü tamamen anlaşılabilirdi. Sana saçını boyadığını söylemiş miydin? Kestane kahve gibi bir renge boyadı. Şimdi çok iyi görünüyor. Kanser hastası halinden biraz kurtuldu.”

“Lily!”

“Önemli değil. Bunu söylediğimde güldü.” Kendi kendine gü-lümsedi. “Babamın söyleyeceği tarzda bir şeydi.”

“Şey,” diye geveledim biraz soluklanınca, “her şeyi ayarlamış-sınız gibi görünüyor.”

Bana bir bakış attı. “Böyle söyleme.”

“Özür dilerim. Sadece... seni özleyeceğim.”

Yüzü aydınlandı ve beklenmedik, pırıl pırıl bir gülümsemeyle bana baktı. “Beni özlemeyeceksin, şapşal, çünkü tatillerde falan yine buraya geleceğim. Bütün vaktimi Oxfordshire’daki yaşlılarla geçirirsem deliririm. Ama her şey yolunda. O sadece... ailemden

biriymiş gibi hissediyorum. Tuhaf gelmiyor. Öyle olur sanmıştım ama tuhaf değil. Hey, Lou...” Bana coşkuyla sarıldı. “Sen hep benim arkadaşım olacaksın. Hatta hiç sahip olmadığım ablam sayılırsın.”

Ben de ona sarıldım ve gülümsememi korumaya çalıştım. “Neyse. Senin de zaten mahremiyete ihtiyacın var.” Geri çekildi ve ağzından sakızını çıkarıp bir kâğıt parçasına dikkatlice koydu. “Seksi Ambulansçı Adam”la koridorun diğer ucunda vuruşmanızı dinlemek zorunda kalmak açıkçası bayağı iğrençti.”

Lily gidiyor.

Nereye gidiyor?

Büyükannesiyile yaşamaya. Tuhaf hissediyorum. O çok mutlu. Özür dilerim. Sürekli Will’le ilgili meseleleri açmak istemiyorum ama gerçekten başka hiç kimseyle konuşamam.

Lily eşyalarını topladı. Evin ikinci yatak odasındaki, burada kaldığına işaret eden hemen hemen bütün izleri neşeyle yok etti. Kandinsky’nin resmi, kamp yatağı, bir yığın kuşe kâğıtlı dergi ve boş deodorant kutusu hariç. Onu istasyona bırakırken yolda durmaksızın gevezelik etmesini dinledim ve hissettiğim kadar dengemi yitirmiş görünmemeye çalıştım. Camilla Traynor onu karşılayacaktı.

“Sen de gelmelisin. Odamı çok hoş yaptık. Yandaki evde bir at var ve yolun karşısındaki çiftçi binebileceğimi söylüyor. Ah, bir de gayet hoş bir bar var.”

Hareket saatleri panosuna baktı ve saati görünce bir anda parmak uçlarında sıçramaya başladı. “Yandık. Benim trenim. Pekâlâ. On birinci peron nerede?” Kalabalığın arasında telaşla koşmaya başladı. Seyahat çantasını omuzuna atmıştı. Siyah çoraplı uzun

bacakları hızlıydı. Durdum, olduğum yerde donakalıp gidişini izledim. Adımları daha da uzamıştı.

Aniden döndü ve gözleriyle beni aradı, girişin yanında durduğumu görünce el salladı. Gülümsemesi kocamandı, saçları yüzünün çevresinde uçuyordu. “Hey, Lou!” diye bağırdı. “Sana söyleyeceğim bir şey vardı. Hayatına devam etmen babamı daha az sevdiğin anlamına gelmiyor, bunu biliyorsun, değil mi? Eminim o bile sana aynısını derdi.”

Ve sonra gitti. Kalabalığın arasına karıştı. Gülümsemesi Will’inki gibiydi.

O hiçbir zaman senin olmadı, Lou.

Biliyorum. Sanırım bana bir amacımın olduğunu hissettiriyordu.

Tek bir kişi sana amacın olduğunu hissettirebiliyor.

Bir süre durup bu sözleri sindirdim.

Buluşabilir miyiz? Lütfen?

Bu akşam nöbetçiyim.

Sonra bana gelir misin?

Belki önümüzdeki günlerde. Seni ararım.

O “belki”, her şeyi değiştirmişti. İçinde sona dair bir şeyler gizliydi, bir kapı yavaşça kapanıyordu. Yolcular akın akın gelip giderken telefonuma baktım ve benim de içimde bir şey değişti. Eve gidip kaybettiğim başka bir şeyin yasını tutabilir ya da beklenmedik özgürlüğümü kucaklayabilirdim. Sanki zihnimde bir ışık yanmıştı, arkada bırakılmayı engellemenin tek yolu harekete geçmekti.

Eve gittim, kendime bir kahve yaptım ve yeşil duvara baktım. Sonra bilgisayarımı çıkardım.

Sevgili Bay Gopnik,

Benim adım Louisa Clark. Geçen ay bana, reddetmek zorunda kaldığım bir iş teklifinde bulunma nezaketini göstermiştiniz. Pozisyona başka birini bulduysanız anlarım ama bunu söylemezsem sonsuza dek pişman olacağım.

İşi gerçekten çok istedim. Eğer önceki işverenimin çocuğu başı beladayken kapımı çalmasaydı bir an bile düşünmezdim. Kararım için onu suçlamak istemiyorum, zira ona yardım etmek benim için bir ayrıcalıktı. Ama ileride yeniden birine ihtiyacınız olursa umarım benimle iletişime geçmeyi düşünürsünüz.

Meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum, o yüzden uzatmayacağım ama bunu size söylemem gerekiyordu.

En iyi dileklerle,

Louisa Clark

Ne yaptığımı bilmiyordum ama en azından bir şey yapıyordum. Gönder tuşuna bastım ve bu küçük eylem içimi bir anda amaçla doldurdu. Banyoya koşturdum ve musluğu açıp kıyafetlerimi çıkardım. Bir an önce sıcak suyun içine girme telaşıyla pantolonumun paçasına basıp sendeledim. Saçlarımı köpürtürken bile geleceği planlıyordum. Ambulans istasyonuna gidecektim, Sam'i bulacaktım ve...

O sırada zil çaldı. Küfrü basıp bir havlu kaptım.

"Yetti artık," dedi annem.

Gerçekten elinde küçük valiziyle karşımda durduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Havluyu vücuduma sardım. Saçlarımdan haliya su damlıyordu. "Ne yetti?"

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. "Baban. Yaptığım her şeye aralıksız homurdanıyor. Sırf kendime biraz zaman ayırmak

istediğim için bana bir çeşit fahişeymişim gibi davranıyor. Ben de ona küçük bir ara vermek için buraya geleceğimi söyledim.”

“Ara vermek mi?”

“Louisa, hiç bilmiyorsun. Bütün o somurtmalar ve homurdanmalar... Bir tek ben sabit kalamam, anlıyor musun? Herkes değişebiliyor. Ben niye değişemiyorum?”

Sanki bir saattir devam eden bir konuşmayı ortasından yakalamıştım. Muhtemelen bir barda geçiyordu. Mesai sonrası saatlerinde.

“O feminizm bilinci dersine başladığımda çoğunun abartılı olduğunu düşünmüştüm. Erkeğin kadın üzerindeki ataerkil hâkimiyeti mi? Bir de bilinçsizce yapılan bir türü mü varmış? Ancak yarısını anlatmışlar. Baban beni masaya ya da yatağa koyduğum şeyin ötesinde bir birey olarak göremiyor.”

“Ah...”

“Ah, fazla mı geldi?”

“Sanki.”

“Bunu çay eşliğinde tartışalım.” Annem yanımdan geçip mutfağa yöneldi. “Bak sen, burası biraz daha iyi görünüyor. Ama yeşilden hâlâ emin değilim. Seni solgun gösteriyor. Şimdi, poşet çayların nerede bakalım?”

Annem kanepeye oturdu ve çayı soğurken ne kadar hayal kırıklığına uğradığını tekrar dinledim ve zamanı düşünmemeye çalıştım. Sam yarım saat içinde vardiyasına gidecekti. Benim ambulans istasyonuna gitmem yirmi dakikaydı. Sonra annemin sesi yükselecek, elleri kulaklarına doğru gidecek ve ben bir yere gidemeyeceğimi anlayacaktım.

“Sana asla değişemeyeceğinin söylenmesinin ne kadar boğucu olduğunu bilir misin? Hayatın boyunca değişemeyeceğinin? Senden

başka kimse istemediği için? Saplanıp kaldığını hissetmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu bilir misin?”

Hararetle başımı salladım. Biliyordum. Gerçekten biliyordum. “Eminim babam böyle hissetmeni istememiştir ama dinle, ben...”

“Ona gece okulundan bir ders almasını bile önerdim. Seveceği bir şey; antika eşya onarımı, figür çizimi ya da öyle bir şeyler. Onun çıplak modellere bakacak olmasına aldırmiyorum! Birlikte büyüye-biliriz diye düşünüyorum! İşte ben böyle bir eş olmaya çalışıyorum, kocasının kültür adına çıplak modellere bakmasına aldırmayan bir eş... Ama o ancak, ‘Ne işim varmış benim orada?’ diyor. Herhalde şu lanet menopoza girdi. Bir de beni bacaklarımı tıraş etmiyorum diye o azarlaması yok mu?.. Aman Tanrım. Çok ikiyüzlü, çok... Burun deliklerindeki kıllar ne kadar uzun, biliyor musun Louisa?”

“Ha... hayır.”

“Söyleyeyim o zaman! Onlarla tabağını süpürebilir. Son on beş senedir berbere onları uçlarından kırpmasını söyleyen bendim, tamam mı? Sanki baban bir çocukmuş gibi. Aldırış ediyor muyum? Hayır! Çünkü o böyle biri. Bir insan! Burun kılları falan var! Ama ben lanet bir bebek poposu kadar pürüzsüz olmamaya cesaret edersem beyefendi sanki kahrolası Chewbacca’ya dönüşmüşüm gibi davranıyor!”

Saat altıya on vardı. Sam altı buçuk gibi vardiyaya başladı. İç geçirdim ve havlumu düzelttim.

“Peki... hımmmm... Daha ne kadar buralarda olursun sence?”

“Şey, bilmiyorum.” Çayından bir yudum aldı. “Artık büyük-babana öğle yemeğini sosyal hizmetler getiriyor, o yüzden devamlı orada olmak zorunda değilim. Birkaç gün kalabilirim. Geçen sefer çok hoş vakit geçirmiştik, değil mi? Yarın tuvaletteki Maria’yı görmeye gidebiliriz. Ne güzel olur, değil mi?”

“Harika.”

“Tamam. O zaman ben yedek yatağı hazırlayayım. Yedek yatağın nerede?”

Tam ayağa kalkmıştık ki kapı tekrar çaldı. Kapıyı açtım, yanlış gelen bir pizza siparişi bekliyordum ama karşımda Treena ve Thom duruyordu. Arkalarında ellerini dikkafalı bir ergen gibi pantolon ceplerine sıkıştırmış babam vardı.

Treena bana bakmadı bile. Yanımdan yürüyüp geçti. “Anne. Saçmalıyorsun. Babamdan bu şekilde kaçamazsın. Kaç yaşındasın sen? On dört mü?”

“Kaçmıyorum, Treena. Kendime nefes alacak alan yaratıyorum.”

“Eh, siz ikiniz bu saçmalığı çözene kadar burada oturacaksınız. Babam kamyonetinde uyuyor, biliyorsun, değil mi Lou?”

“Ne? Bana bunu söylememiştin?” Anneme döndüm.

Çenesini kaldırdı. “Sürekli konuşmaktan bana fırsat vermedin ki.”

Annem ve babam birbirlerine bakmadan orada durdu.

“Şu anda babana söyleyecek hiçbir şeyim yok,” dedi annem.

“Oturun,” dedi Treena. “İkiniz de.” Ayaklarını sürüyerek kanepeye doğru yürüdüler, birbirlerine dargın bakışlar atıyorlardı. Treena bana döndü. “Tamam. Haydi, çay yapalım. Sonra bunu ailecek çözeceğiz.”

“Harika fikir!” dedim bir şans yakaladığımı düşünerek. “Dolapta süt var. Çay yan tarafta. Rahatınıza bakın. Benim yarım saatliğine çıkmam lazım.” Ve kimse beni durduramadan üzerime bir kot ve bluz geçirip araba anahtarlarımı alarak dışarı koşturmaya başladım.

Ambulans istasyonunun otoparkına dönerken onu gördüm. Ambulansa doğru hızlı adımlarla yürüyordu, çantasını omuzuna atmıştı. İçimde bir şey yalpaladı. Bu bedenin müthiş sağlamlığını, bu yüzün yumuşak hatlarını biliyordum. Döndüğünde adımlarını şaşırdı.

Sanki ben, görmeyi en son beklediği şeydim. Sonra ambulansa geri döndü ve arka kapılarını çekerek açtı.

Asfalt yoldan geçerek ona doğru yürüdüm. “Konuşabilir miyiz?”

Bir oksijen tankını sanki bir kutu saç spreyi tutuyormuş gibi kaldırıp sabitleme noktasına yerleştirdi. “Tabii. Ama başka bir zaman. Tam çıkıyordum.”

“Bekleyemem.”

Yüz ifadesi değişmedi. Eğilip bir gazlı bez paketi aldı.

“Bak. Sadece şunu açıklamak istedim... Konuştuğumuz şeyle ilgili. Senden hoşlanıyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Ben sadece... sadece korkuyorum.”

“Hepimiz korkuyoruz, Lou.”

“Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun.”

“Evet, korkuyorum. Sadece senin fark edeceğin konularda değil.”

Botlarına baktı. Sonra Donna’nın ona doğru koştuğunu gördü. “Ah, lanet olsun. Gitmem gerekiyor.”

Ambulansın arkasına atladım. “Ben de sizinle geleceğim. Nereye gidiyorsanız oradan taksiye binerim.”

“Hayır.”

“Ah, haydi. Lütfen.”

“Disiplinle başım daha da belaya girsin diye mi?”

“Kırmızı iki, bıçaklanma ihbarı, genç erkek.” Donna çantasını ambulansın arkasına attı.

“Gitmemiz gerekiyor, Louisa.”

Onu kaybediyordum. Sesinin tonunda, benimle göz göze gelmekten kaçınmasında bunu hissediyordum. Ambulansın arkasından indim ve geç kaldığım için kendime lanet ettim. Ama Donna beni dirseğimden yakalayıp ön kapıya doğru götürdü. “Tanrı aşkına,”

dedi Sam itiraz edecekken. "Bütün hafta boyunca huysuzun tekiydin. Çözün artık şu meseleyi. Oraya varmadan Lou'yu bırakırız."

Sam yolcu tarafına hızlıca yürüyüp kapıyı açtı, bir yandan da denetçinin ofisine bir bakış attı. "Donna'dan harika bir ilişki danışmanı olurdu." Sesi sertleşti. "Bir ilişki içinde olsaydık yani."

İki kere söylemesine gerek yoktu. Sam sürücü koltuğuna zıpladı ve bir şey diyecekmiş gibi bana baktı, sonra fikrini değiştirdi. Donna ekipmanı tasnif etmeye başladı. Sam kontağı çevirdi ve mavi ışığı yaktı.

"Ne tarafa gidiyoruz?"

"Biz toplu konutlara gidiyoruz. Işık ve sirenle yaklaşık yedi dakika uzaklıkta. *Sen* ana caddeye gidiyorsun, Kingsbury'ye iki dakika mesafede."

"Yani beş dakikam mı var?"

"Dönüşte de uzun bir yürüyüşün."

"Tamam," dedim. Ve ambulans hızlandıkça bundan sonra ne diyeceğime dair tek bir fikrimin olmadığını fark ettim.

Yirmi Altıncı Bölüm

“Şimdi şunu söylemek istiyorum,” dedim. Sam sinyal vererek yola çıktı. Yüksek siren sesinden dolayı bağırarak zorunda kalıyordum.

Dikkati önündeki yoldaydı. Gösterge panelindeki bilgisayar ekranına baktı. “Neyimiz var, Don?”

“Muhtemel bıçaklanma. İki ihbar. Merdiven boşluğuna yığılan genç bir erkek.”

“Konuşmak için gerçekten iyi bir zaman mı?” diye sordum.

“Ne söylemek istediğine göre değişir.”

“Bir ilişki istemiyor değilim,” dedim. “Sadece kafamın hâlâ biraz karışık olduğunu hissediyorum.”

“Herkesin kafası karışık,” dedi Donna. “Çıktığım bütün herifler ilk randevuda güven problemleri olduğundan bahsediyor.” Sam’e baktı. “Ah. Pardon. Bana aldırmayın.”

Sam dümdüz karşıya bakıyordu. “Önce başka kadınlarla yat-
tığma karar verdiğin için bana pislik diyorsun, sonra hâlâ başka
birine bağlılık duyduğun için mesafeli davranıyorsun. Bu çok...”

“Artık Will yok. Bunu biliyorum. Ama kendimi senin gibi bırakamıyorum, Sam. Uzun bir süreden sonra ancak ayaklarımın üzerinde durabiliyormuşum gibi geliyor... Bilmiyorum... Dağılmış haldeydim.”

“Dağıldığını biliyorum. O dağınıklığı ben topladım.”

“Mesafeli davranıyorsam ancak senden fazlasıyla hoşlandığımı içindir. O kadar çok hoşlanıyorum ki bir şeyler ters giderse yine eskisi gibi hissedeceğim. Yeterince güçlü olduğumdan emin değilim.”

“Bu dediğin nasıl olabilir ki?”

“Bana dayanamayabilirsin. Fikrini değiştirebilirsin. Yakışıklı bir adamsın. Başka bir kadın bir binadan düşüp senin üzerine iniş yapabilir ve senin de hoşuna gidebilir. Hasta olabilirsin. Motosikletinden düşebilirsin.”

“Yaklaşık varış zamanı iki dakika,” dedi Donna seyir sistemine bakarak. “Ben sizi dinlemiyorum, gerçekten.”

“Aynı şeyi herkes için söyleyebilirsin. Ne yani? Öylece oturacak ve bir kaza olursa diye günlerimizi hiçbir şey yapmadan mı geçireceğiz? Böyle yaşanır mı?” Direksiyonu sola doğru öyle bir kırdı ki koltuğun kenarına tutunmak zorunda kaldım.

“Ben hâlâ bir donutum, tamam mı?” dedim. “Bir çörek olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama hâlâ donutum.”

“Tanrım, Lou! Hepimiz donutuz! Sence ben kanserin ablamı yiyip bitirmesini izlerken her gün kalbimin hem onun için hem de oğlu için paramparça olacağını bilmiyor muydum? Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyor muyum sence? Tek bir cevap var ve ben biliyorum çünkü her gün görüyorum. Yaşıyorsun. Kendini her şeyin ortasına atıyorsun ve yaraları düşünmemeye çalışıyorsun.”

“Ah, bu güzeldi,” dedi Donna başını sallayarak.

“Çabalıyorum, Sam. Ne kadar ilerlediğimi bilemezsin.”

Sonra gideceğimiz yere ulaştık. Kingsbury konutlarının tabelası önümüzde belirdi. Kocaman bir kemer altı geçidinden ilerledik, bir otoparkı geçtik ve karanlık bir avluya ulaştık. Sam ambulansı durdurdu ve sessizce küfretti. “Kahretsin. Seni bırakmamız gerekiyordu.”

“Bölmek istemedim,” dedi Donna.

“Siz dönene kadar burada bekleyeceğim.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Bir anlamı yok.” Sam sürücü kapısını açarak aşağı indi ve çantasını kaptı. “Seni benimle beraber olmaya ikna etmek için kul köle olmayacağım. Ah, kahretsin. Lanet olası tabelalar yok. Çocuk her yerde olabilir.”

Ürkütücü bordo tuğlalı binalara baktım. Bu bloklarda muhtemelen yirmi merdiven boşluğu vardı ve hiçbirinin çevresinde yanınızda iri kıyım bir koruma olmadan yürümek istemezsiniz.

Donna ceketini üzerine geçirdi. “Buraya son gelişimde –kalp krizi için– doğru bloğu dört denemede bulmuştum ve kapı kilitliydi. Açıp mobil üniteyi geçirebilmek için bir bekçi bulmak zorunda kaldık. Doğru daireye ulaştığımda hasta ölmüştü.”

“Geçen ay mafya burada iki kere cinayet işledi.”

“Polis çağırmamı ister misin?” diye sordu Donna.

“Hayır. Zaman yok.”

Henüz akşam sekiz olmasına rağmen ortalığa ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Bu konutlar sadece birkaç sene öncesine kadar çocukların bisikletleriyle gezindiği, gizlice sigara içtiği, gecenin geç saatlerine kadar ıslık çaldığı bir bölgedeydi. Artık burada yaşayanlar kapılarını karanlık çökmeden çok önce çift kilitle kilitliyor ve pencereler dekoratif metal çubuklarla sağlamlaştırılıyordu. Sodyum ışıkların yarısı sönmüştü, kalanlardan biri de kesik kesik titreyiyordu. Parlamamanın güvenli olup olmadığına karar veremiyor gibiydi.

Artık ambulansın dışında olan Sam ve Donna alçak sesle konuşuyordu. Donna yolcu kapısını açtı, içeri uzandı ve bana bir reflektörlü ceket uzattı. “Tamam. Bunu giy ve bizimle gel. Seni burada bırakmanın güvenli olmayacağını düşünüyor.”

“Neden kendisi?..”

“Ah, ikiniz de kesin şunu artık! Tanrı aşkına! Bak, ben bu tarafa gideceğim, sen de onu takip et. Tamam mı?”

Gözlerimi Donna’ya diktim.

“Sonra çözersiniz.” Donna uzun adımlarla uzaklaştı, telsizi elinde vızıldıyordu.

Bir beton kaldırımından diğerine geçerken Sam’i yakından takip ettim.

“Savernake Apartmanı’yımış,” diye mırıldandı. “Hangisinin Savernake olduğunu nereden bileceğiz ki?” Telsiz tısladı. “Kontrol, yön bilgisi alabilir miyiz? Bu binalarda hiçbir işaret yok ve hastanın nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Üzgünüm,” dedi karşıdaki ses özür diler gibi. “Haritamız blok isimlerini tek tek göstermiyor.”

“Benim o tarafa gitmemi ister misin?” dedim önümüzü işaret ederek. “Böylelikle üç yolu tutmuş oluruz. Telefonum yanımda.” İdrar ve eski paket servis kartonlarından yayılan bayat yağ kokulu merdiven boşluğunda durduk. Yaya yolları karanlıktaydı, yalnızca pencerelerin arkasından ara sıra gelen boğuk televizyon sesleri her bir küçük dairenin derinlerinde bir yerde yaşam olduğuna işaret ediyordu. Uzakta bir karmaşa, havada bizi yaralıya götürecek bir titreşim bekliyordum. Ama burada esrarengiz bir durgunluk vardı.

“Hayır. Yanımdan ayrılma, tamam mı?”

Orada olmamın onu kaygılandırıldığını görüyordum. Gitmeyi düşündüm ama çıkış yolunu tek başıma bulmak istemiyordum.

Sam yaya yolunun sonunda durdu. Döndü, başını iki yana salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Telsizden cızırtılar arasında Donna’nın sesi duyuldu: “Bu tarafta bir şey yok.” Sonra bir çığlık duyduk.

“İşte,” dedim sesi takip ederek. Meydanın diğer tarafında, loş ışığın altında bir silüet gördük. Sodyum ışıkların altında, yerde bir beden vardı.

“Haydi bakalım,” dedi Sam ve koşmaya başladık.

Bir keresinde bana içinde hızın her şey olduğunu söylemişti. Ambulans görevlilerine ilk öğrettikleri şeylerden biri buydu; birkaç saniyelik fark, birinin hayatta kalma şansını artırabilirdi. Hasta kan kaybediyorsa, beyin kanaması ya da felç geçirdiyse hayatta kalmasını sağlayacak şey o birkaç saniye olabilirdi. Beton yaya yolları boyunca koştuk, pis kokan, köhne merdivenlerden indik ve yere yığılmış bedenin karşısındaki solgun çimenlere ulaştık.

Donna yanma çömelmişti bile.

“Bir kız.” Sam çantasını bıraktı. “Erkek olduğunu söylediklerinden eminim.”

Donna kızın yaralı olup olmadığına bakarken Sam kontrol birimiyle iletişime geçti.

“Evet. Genç bir erkek, ergenliğinin sonlarında, Afro-Karayipli görünümlü,” diye cevap verdi görev dağıtıcı.

Sam telsizini kapattı. “Yanlış duymuş olmalılar. Bugünlerde kulaktan kulağa oynuyor gibi bildirim yapıyorlar.”

Kız on altı yaşlarındaydı. Saçları düzgünce örülmüş, kol ve bacakları yeni düşmüş gibi yayılmıştı. Tuhaf bir şekilde huzurluydu. Sam beni bulduğunda ben de böyle mi görünüyordum diye bir an merak ettim.

“Beni duyabiliyor musun, tatlım?”

Kız kıpırdamadı. Sam onun göz bebeklerini, nabzını, solunum yollarını kontrol etti. Kız nefes alıyordu ve açık bir yaralanma belirtisi yoktu. Ama hiçbir tepki vermiyordu. Sam onun her yerini bir kere daha kontrol ettikten sonra gözlerini ekipmanına dikti.

“Yaşıyor mu?”

Sam'in gözleri Donna'nın kilerle buluştu. Doğruldu ve etrafına baktı, düşünüyordu. Dairelerin pencerelerine göz attı. Yukarıdakiler bize boş, düşmanca gözlerle bakıyordu. Sonra bizi kenara çekti ve alçak sesle konuştu. "Bir şeyler ters gidiyor. Bakın, el bırakma testini yapacağım. Ben bunu yaparken sizin araca koşup motoru çalıştırmanızı istiyorum. Eğer düşündüğüm şeyse buradan çıkmalıyız."

"İlaç pususu mu?" diye mırıldandı Donna, bakışları arkama doğru kaymıştı.

"Olabilir. Ya da çete bağlantılıdır. Mevki eşleşmesi yapmalıydık. Andy Gibson'a burada ateş açıldığından eminim."

Sesimin sakin kalması için gayret ettim. "El bırakma testi nedir?"

"Elini kaldırıp yukarıdan yüzüne bırakacağım. Eğer rol yapıyorsa kendi yüzüne vurmak yerine elini çekecektir. Her zaman öyle yaparlar. Refleks gibi bir şey. Ama biri izliyorsa durumu çözdüğümüzden şüphelenmesini istemiyorum. Louisa, sen ekipman almaya gidiyormuş gibi davran, tamam mı? Testi sen araca vardığını yazdığında yapacağım. Aracın yakınlarında birileri varsa binme. Arkanı dön ve doğruca bana gel. Donna, çantanı topla ve hazırlan. Sen onun peşinden gideceksin. İki kişinin birlikte çıktığını görürlerse anlarlar."

Bana anahtarları verdi. Benimmiş gibi çantalardan birini aldım ve ambulansa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir anda beni gölgelerin arasından izleyen görünmez insanlar fark etmiştim, kalbimin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Boş bir yüz ifadesi takınıp hareketlerim bir amaca yönelikmiş gibi görünmeye çalıştım.

Seslerin yankılandığı meydan boyunca yaptığım yürüyüş, acı verici derecede uzun gelmişti. Ambulansa vardığımda rahatlatarak nefesimi bıraktım. Anahtarlara uzandım, kapıyı açtım ve adımımı attığım anda gölgelerin arasından bir ses duydum: "Bayan." Arkama baktım. Kimse yoktu. "Bayan."

Beton direğin arkasında genç bir çocuk belirdi, onun arkasında da yüzünü gizlemek için kapüşonunu çekmiş başka biri vardı. Araca doğru bir adım attım ve kalp atışlarım hızlandı. “Destek kuvvet geliyor,” dedim sesimin titrememesi için gayret ederek. “Burada ilaç yok. İkinizin de geri çekilmesi gerekiyor. Anlaşıldı mı?”

“Bayan. O, çöplerin yanında. Onun yanına gitmenizi istemiyorlar. Çok kötü kan kaybediyor, bayan. O yüzden Emeka’nın kuzeni rol yapıyor. Sizi şaşırtmak için. Siz gidin diye.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

“O, çöplerin yanında. Ona yardım etmeniz gerek, bayan.”

“Ne? Çöpler nerede?”

Fakat çocuk tedbirli bir şekilde arkasına baktı ve ben yeniden sormak için döndüğümde gölgelerin arasında kaybolmuşlardı.

Çevreme bakıp nereyi kastettiğini anlamaya çalıştım. Sonra garajların yukarısında parlak yeşil plastikten bir çöp kutusunun çıkıntılı kenarı gözüme çarptı. Zemin katın yürüyüş yolunun gölgeleri arasında yan yan ilerledim. Ana meydan görüş açımdan çıkmıştı ki atık bölgesine giden bir kapı aralığı gördüm. Oradan geçtim ve karşımda, geri dönüşüm kutusunun arkasında bir çift bacak uzanıyordu. Eşofman altı kan içindeydi. Gövdesinin üst kısmı konteynerlerin altına yığılmıştı. Yanma çömeldim. Çocuk başını çevirdi ve sessizce inledi.

“Merhaba? Beni duyabiliyor musun?”

“Beni yakaladılar.”

İki yaradan akan kan yapış yapıştı ve bacaklarına sızıyordu. “Beni yakaladılar...”

Telefonumu çıkardım ve Sam’i aradım, sesim alçak ve telaşlıydı. “Çöp kutularının yanındayım, senin sağında kalıyor. Lütfen. Çabuk gel.”

Onu görebiliyordum, benim yerimi tespit edene kadar yavaşça çevresine bakındı. Eski çağlardan kalmış gibi görünen iki merhametli ihtiyar, Sam'in yanına geldi. Düşen kız hakkında sorular sorduklarını görebiliyordum, yüzlerini endişe sarmıştı. Sam rol yapan kuzenin üzerine usulca bir battaniye örttü, ihtiyarlardan ona göz kulak olmalarını istedi, sonra çantasını alıp hızlı adımlarla araca doğru yürüdü. Ekipman getirecekmiş gibi yapıyordu. Donna ise ortadan kaybolmuştu.

Sam'in verdiği çantayı açtım, bir paket gazlı bez çıkarıp çocuğun bacağına bastırdım ama çok fazla kan vardı. "Tamam. Yardıma geliyorlar. Seni bir dakika içinde ambulansa bindireceğiz." Kötü bir filmde alıntılar yapıyormuş gibi konuşuyordum. Başka ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. *Haydi, Sam.*

"Beni buradan çıkarmalısınız." Çocuk inledi. Sakin kalmaya çalışarak elimi koluna koydum. *Haydi, Sam. Hangi cehennemdesin?* Ve bir anda ambulans motorunun çalıştığını duydum. İşte oradaydı, garajların arasından geri geri hızla bana doğru geliyordu. Motor isyan ediyordu. Araç durdu ve içinden Donna fırladı. Bana doğru koşup arka kapıları açtı. "Onu bindirmeme yardım et," dedi. "Buradan gidiyoruz."

Sedye için zaman yoktu. Yukarıdan bağırtilar ve birden fazla ayak sesi duydum. Çocuğu omuzlayıp ambulansın arkasına taşıdık. Donna kapıları üzerine kapattı, ben de kalbim küt küt çarparken kendimi ön tarafa atarak kapıyı içeriden kilitledim. Artık onları görebiliyordum, bir erkek güruhu üst kattan bize doğru koşturuyordu. Ellerinde havaya kaldırdıkları neydi? Silah mı? Bıçak mı? İçimde bir şeyin eriyip gittiğini hissettim. Pencereden dışarı baktım. Sam açık meydan boyunca yürüyordu, yüzü gökyüzüne dönüktü. Adamları o da görmüştü.

Donna ondan önce gördü: Adam silahını doğrultmuştu. Donna bağırarak küfretti ve aracı geri vitese taktı. Garaja dönüp doğruca

Sam'in hâlâ bize doğru yürümekte olduğu çimlendirilmiş alana yöneldi. Onu zorlukla çıkarabiliyordum, yolcu aynasında üniformasının yeşili gittikçe büyüyordu.

Pencereden dışarı, "Sam!" diye bağırdım.

Sam önce bana, sonra yukarıdakilere baktı. Aracın geri viteste olmasından kaynaklanan sesi bastırarak adamlara, "Ambulansı rahat bırakın," diye bağırdı. "Geri çekilin, tamam mı? Biz sadece işimizi yapıyoruz."

"Şimdi olmaz, Sam. Şimdi olmaz," dedi Donna fısıltıyla.

Adamlar koşmaya devam etti, en hızlı inebilecekleri yolu hesaplar gibi aşağıya baktılar. Amansızdılar, dalga gibi ilerliyorlardı. Aralarından çevik bir tanesi duvarın üzerinden atlayıp merdivenlere kolaylıkla ulaştı. Elim ayağım boşalmıştı, oradan çıkıp gitmeyi o kadar çok istiyordum ki...

Ama Sam hâlâ onlara doğru yürüyordu. Ellerini kaldırmış, avuç içlerini dışarıya doğru çevirmişti. "Ambulansı bırakın, çocuklar, tamam mı? Biz sadece yardım etmek için buradayız." Sesi sakın ve otoriterdi, benim taşıdığım korkudan onda eser yoktu. Sonra arka pencereden adamların yavaşladığını gördüm. Artık koşmuyor, yürüyorlardı. İçimin derinlerindeki bir ses, *ah, Tanrı'ya şükür*, dedi. Çocuk arkamızda yatıyor, hâlâ inliyordu.

"Bu kadar," dedi Donna pencereden eğilip. "Haydi, Sam. Hemen içeri gel. Hemen buraya gel. Böylece çocuğu..."

Güm.

Ses havayı deldi. Boş alanda öyle bir yankılandı ki kısa bir an için bütün kafam sesle önce genişleyip sonra büzüldü. Ve hemen ardından...

Güm.

Çığlık çığlığa bağırdım.

"Lanet olsun, neler oluyor?" diye haykırdı Donna.

“Buradan çıkmalıyız, dostum!” diye seslendi çocuk.

Arkama baktım, Sam’in bir an önce araca binmesini bekliyordum. *Haydi, bin artık. Lütfen.* Ama Sam gitmişti. Hayır, gitmemişti. Yerde bir şey vardı: reflektörlü bir ceket. Gri betonda sarı bir leke.

Her şey durdu.

Hayır, diye düşündüm. *Hayır.*

Ambulans acı acı bağırarak durdu. Sonra Donna indi, ben de onun peşinden koştum. Sam hareketsizdi ve kan –çok fazla kan– bedeninden akarak çevresinde giderek genişleyen bir havuz oluşturunuyordu. Uzaktaki iki yaşlı adam kaskatı kesilmişti ve evlerinin güvenli sınırlarına dönmeye çalışıyorlardı. Sözde hareketsiz olan kız, çimenlerin üzerinde bir atlet çevikliğiyle depara kalkmıştı. Adamlarsa hâlâ geliyordu, bize doğru gelen üst yürüyüş yolundan koşarak iniyorlardı. Ağzıma metal tadı geldi.

“Lou! *Tut onu.*” Sam’i ambulansın arkasına sürükledik. Kurşun gibi ağırdı, sanki kasten direniyordu. Onu yakasından, koltuk altlarından çektim. Kesik kesik nefes alabiliyordum. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Yarı kapalı gözlerinin altında kocaman, siyah gölgeler vardı ve sanki yüz yıldır uyumuyordu. Kanı tenime değişiyordu. Kanın ne kadar sıcak olduğunu neden bilmiyordum? Donna araca binmiş ve onu çekmeye başlamıştı bile. Sam’i itiyor, kaldırıyorlardı. Kollarını, bacaklarını çekiştirirken boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. “*Yardım edin bana!*” diye bağırıyordum, sanki bunu yapabilecek biri varmış gibi. “*Yardım edin bana!*”

Sonunda onu araca bindirdik. Bacağı ters bir açıda kaldı ve kapılar üzerime kapandı.

Çat! Aracın tepesine bir şey çarptı. Bağırdım ve başımı eğdim. Bir yanımda dalgın dalgın düşünüyordu: *Bu kadar mı? Böyle mi öleceğim? Kötü kot pantolonumla, birkaç kilometre ötede annem ve babam kız kardeşimle doğum günü pastalarını tartışırken mi?*

Sedyedeki çocuk ılık atıyordu, sesi korkudan tizleşmişti. Sonra ambulans hızını alıp ileriye atıldı. Adamlar bize sol taraftan yaklaşırken biz sağa döndük. Bir elin kalktığını gördüm ve bir silahın ateşlendiğini duydum. İçgüdüsel olarak başımı tekrar eğdim.

“Kahretsin!” Donna küfür edip direksiyonu yeniden kırdı.

Başımı kaldırdım. Çıkışı görebiliyordum. Donna sertçe önce sola, sonra sağa döndü. Virajı alırken ambulans neredeyse iki tekerlek üzerinde gitti. Yan ayna bir araca çarptı. Biri ambulansa girmeye çalıştı ama Donna direksiyonu bir kez daha kırdı ve ilerlemeye devam etti. Aracın yan tarafına öfkeli bir yumruğun indirildiğini duydum. Ve sonra yola çıktık. Genç adamlar arkamızda kaldı. Bizim uzaklaşmamızı izlerken öfkeli, yenilmiş bir şekilde yavaşladılar.

“Aman Tanrım.”

Mavi ışık açıldı, Donna telsizle hastaneye haber veriyordu. Kulaklarımdaki çınlama yüzünden söylediği kelimeleri anlayamadım. Sam’in yüzü ellerimin arasındaydı, griydi ve ince bir pırıltıyla kaplanmıştı. Gözleri donuktu. Tamamen sessizliğe gömülmüştü.

“Ne yapacağım?” diye bağırdım Donna’ya. “*Ne yapacağım?*” Tiz bir ses çıkararak kavşaktan döndü ve başını kısa bir an için bana çevirdi. “Neresinden yaralandığını bul. Ne görüyorsun?”

“Karnından. Bir delik var. İki delik. Çok kan var. Ah, Tanrım, çok fazla kan var.” Ellerim kırmızı ve parlaktı. Kesik kesik nefes alıyordum. Bir an için bayılacak gibi hissettim.

“Sakin olman gerekiyor, Louisa, tamam mı? Nefes alıyor mu? Nabzını hissedebiliyor musun?”

Kontrol ettim ve içimde bir şeyin rahatlayarak çıktığını hissettim. “Evet.”

“Şu anda duramam. Çok yakınız. Ayaklarını kaldır, tamam mı? Dizlerini yukarıya doğru it. Kanı göğsüne yakın tut. Şimdi gömleğini aç. Yırt onu. Yaraya ulaşmak için. Bana tarif edebilir misin?”

Benimkine yaslanan o sıcak, pürüzsüz ve sağlam karın şimdi kırmızı, açık bir keşmekeşti. Boğazımdan bir hıçkırık kaçırverdi. “Ah, Tanrım...”

“Sakın panik yapma, Louisa. Beni duyuyor musun? Geldik sayılır. Kompres uygulamalısın. Haydi, bunu yapabilirsin. Çantadan gazlı bez al. Büyük olanı. Ne yaparsan yap, kan kaybetmesini engelle. Tamam mı?”

Yola döndü, ambulans tek yönlü bir caddede ters yöne girmişti. Sedyedeki çocuk şimdi kendi acı dünyasında kaybolmuş, alçak sesle küfür ediyordu. Önümüzdeki arabalar itaatkâr bir şekilde sodyum aydınlatmalı yoldan çekiliyordu, asfalt yolda dalgalar iki yana açılıyordu. Bir siren, her zaman siren. “*Ambulans görevlisi vuruldu. Tekrar ediyorum, ambulans görevlisi vuruldu. Abdomende kurşun yarası!*” diye bağırdı Donna telsize. “*Tahmini varış süremiz üç dakika. Acil müdahale arabasına ihtiyacımız olacak.*”

Bandajları paketten çıkardım, Sam’in gömleğini ellerim titreyerek yırttım ve ambulans köşelerden hızla dönerken sabit kalmaya çalıştım. Daha on beş dakika önce benimle tartışan adam nasıl bu olabiliirdi? Bu kadar sağlam bir adam önümde nasıl eriyip gidebiliirdi?

“Sam? Beni duyabiliyor musun?” Dizlerimin üzerinde yanına eğilmiştim, kotum koyu kırmızıya dönmüştü. Sam’in gözleri kapalıydı. Açıldığındaysa uzakta bir şeye sabitlenmiş gibi görünüyordlardı. Doğrudan görüş alanında olabilmek için yüzümü eğdim ve bir saniye için gözleri benimkilerle buluştu. O anda bir tanıma belirtisi olabilecek titrek bir ışık gördüm.

Elini tuttum, bin yıl önce başka bir ambulansda onun benim elimi tuttuğu gibi. “İyi olacaksın, beni duyuyor musun? İyi olacaksın.”

Hiçbir tepki yoktu. Sesimi bile algılamamış gibiydi.

“Sam? Bana bak, Sam.”

Hiçbir şey olmadı.

Oradaydım, İsviçre'deki o odaya dönmüştüm. Will yüzünü başka yöne çeviriyordu. Onu kaybediyordum.

"Hayır. Sakın." Yüzümü yüzüne dayadım, sözcüklerim kulağına düşüyordu. "Sam. Benimle kal, beni duyuyor musun?" Elim gazlı bezde, vücudum onunkinin üzerinde, ambulans sarsıldıkça zıplıyordum. Kulaklarımda hıçkırık sesleri vardı, benden geldiklerini fark etmem zaman aldı. Ellerimle yüzünü çevirip onu bana bakmaya zorladım. "Benimle kal! Beni duyuyor musun? Sam? *Sam! Sam!*" Hiç böyle bir korku yaşamamıştım. Bakışlarının durgunluğunda, artarak akan kanının ıslak sıcaklığındaydı bu korku.

Kapı kapanma sesi duyuldu.

"*Sam!*"

Ambulans durmuştu.

Donna arka tarafa sıçradı. Temiz bir plastik torbayı yırtıp içinden çeşitli ilaçlar, beyaz tampon ve bir şırınga çıkardı. Şırınganın içindekini Sam'in koluna enjekte etti. Titreyen ellerle ona serum bağladı ve yüzüne oksijen maskesi geçirdi. Dışarıda korna seslerini duyabiliyordum. Şiddetle titriyordum. Ben yolundan çekilmeye çalışırken, "Burada kal!" diye emretti. "Bastırmaya devam et. Aynen öyle... İyi yapıyorsun. Harika gidiyorsun." Yüzünü Sam'inkine eğdi. "Haydi, dostum. Haydi, Sam. Geldik sayılır." O bir yandan konuşup bir yandan çalışırken elleri çevik ve ekipmana hâkimdi. Her zaman meşguldü, her zaman hareket ediyordu. "İyi olacaksın, eski dostum. Sadece biraz dayan, tamam mı?" Monitörde yeşil ve siyah ışıklar titreyiyordu. Bip sesi geliyordu.

Sonra kapılar tekrar açıldı, ambulansın içine kuvvetli neon ışıklar doldu ve acil servis görevlileri geldi. Yeşil üniformaları, beyaz önlükleri vardı. Hâlâ şikâyet ve küfür eden çocuğu çekiyorlardı. Sonra Sam'i benden nazıkçe alıp karanlık gecenin içine götürdüler.

Ambulansın zemini kanla kaplıydı, ayağa kalkarken kaydım ve doğrulmak için bir elimi yere koydum. Kırmızıya döndü.

Sesleri uzaklaştı. Bir an için Donna'nın yüzünü yakaladım, endişeden beyazlamıştı. Biri bağırarak talimat verdi: "Doğruca ameliyathaneye." Ambulans kapıları arasında kalakalmıştım, onunla birlikte koşmalarını, botlarının asfalt yola tok seslerle inişini izliyordum. Hastanenin kapıları açıldı ve onu yuttu. Tekrar kapanırlarken otoparkın sessizliğinde yalnız başıma kalmıştım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Hastane bekleme salonlarında geçen saatlerin tuhaf, esnek bir özelliği var. Will'i muayene ettikleri sırada beklerken zamanı doğru düzgün algılayamamıştım; dergi okumuş, telefonumdaki mesajlarla oyalanmış, fazla sert hastane kahvelerini fahiş fiyatlara satan kafelerde içmek için alt katlarda gezinmiş, otopark ücretleri konusunda endişelenmişim. Bu işlerin her zaman ne kadar uzun sürdüğü konusunda, gerçekten öyle hissetmediğim halde sızlanmışım.

Şimdi plastik kaplamalı bir sandalyede oturuyordum. Zihnim uyuşmuş, bakışlarım bir duvara sabitlenmişti. Ne kadar zamandır burada olduğumdan habersizdim. Düşünemiyordum. Hissedemiyordum. Yalnızca var oluyordum: ben, plastik sandalye ve kanlı tenis ayakkabılarımın altındaki gıcırdayan muşamba.

Yukarıdaki şerit ışıklar acımasız bir şekilde sabitti, aceleyle yürüyerek önümden geçen, bana ikinci kez bakmayan hemşireleri aydınlatıyorlardı. İçeri girdikten bir süre sonra hemşirelerden biri bana ellerimi yıkamam için tuvaletin yerini gösterecek kadar nazik davranmıştı fakat tırnak diplerimde Sam'in kanını hâlâ görebiliyordum. Pas renkli kütüküller yakın bir geçmişte yaşanan bir vahşete işaret ediyordu. Benim parçalarımın içinde onun parçaları... Olmaması gereken yerlerde ondan parçalar...

Gözlerimi kapadığımda sesler duyuyordum; ambulansın tepesine giren merminin sert darbesi, silah sesinin yankısı, siren,

siren, siren... Yüzünü görüyordum, bana baktığı ve henüz hiçbir şeyinin olmadığı o kısacık an – ne korku ne de başka bir şey vardı, belki sadece kendini yerde hareket edemez halde bulmanın belli belirsiz şaşkınlığı.

Ve o yaraları görüp duruyordum. Filmlerdeki kurşun yaraları gibi küçük, düzgün delikler değildi; yaşayan, nefes alan şeylerdi. Sanki Sam'i ondan kurtarmak için kanı dışarı atıyorlardı.

Plastik sandalyede hareketsizce oturdum çünkü başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. O koridorun sonunda bir yerde ameliyathaneler vardı. Sam şimdi oradaydı. Hayattaydı ya da ölmüştü. Ya birbirlerine “çak bir beşlik” yapan, rahatlamış meslektaşlarıyla çevrili bir halde uzaktaki bir koğuşa götürülüyordu ya da biri onun üzerine o yeşil örtüyü...

Başım ellerimin arasına düştü ve nefeslerimin sesini dinledim. Nefes alıp veriyordum. Vücudumun kokusu yabancıydı; kan, antiseptik ve iç organlardan gelen bir korkunun ardında bıraktığı o ekşi koku. Belirli aralıklarla ellerimin titrediğini ilgisizce gözlemliyordum ama düşük kan şekerinden mi yoksa bitkinlikten mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ve yiyecek bir şeyler bulmaya çalışma düşüncesinden bir şekilde çok uzaktım. Hareket etmekten uzaktım.

Bir süre önce kız kardeşim mesaj atmıştı.

Neredesin? Pizza alacağız. Konuşuyorlar ama Birleşmiş Milletler olarak sana burada ihtiyacım var.

Cevap verememiştim. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Babam yine annemin kılı bacaklarından bahsediyor. Lütfen gel. İşler çirkinleşebilir. Annemin hamur toplarıyla ilgili ürkütücü bir hedefi var.

Gözlerimi kapadım ve bir hafta önce Sam'le birlikte çimenlerde uzanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştım: benimki-

lerden çok daha uzun olan bacaklarını esnetişini, ılık gömleğinin güven veren kokusunu, sesinin alçak homurtusunu, yüzüme vuran güneşi... Yüzünün öpücükler çalmak için benimkine dönüşünü, her bir öpücükten sonra gizlice memnun olmasını... Yürüyüşünü, hafifçe öne eğik olsa da ağırlığını nasıl merkeze aldığını, sanki kimse onu yıkamazmış gibi görüldüğünü, tanıdığım en sağlam adam olduğunu...

Titreşimi hissettim ve telefonumu cebimden çıkarıp kız kardeşimin mesajını okudum. *Neredesin? Annem endişeleniyor.* Saati kontrol ettim: 22.48. O sabah uyanıp Lily'yi tren istasyonuna bırakan kişiyle aynı kişi olduğuma inanamıyordum. Sandalyede arkama yaslandım, bir dakika düşündüm ve yazmaya başladım. *Şehir hastanesindeyim. Bir kaza oldu. Ben iyiyim. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum.*

...bilmiyorum.

Parmaklarım tuşların üzerinde donup kaldı. Gözlerimi kırıştırdım ve bir an sonra gönder tuşuna bastım.

Sonra gözlerimi kapatıp dua ettim.

Otomatik kapıların sesiyle irkilerek kendime geldim. Annem kordorda hızlı adımlarla bana yaklaşıyordu, üzerinde kaliteli paltosu vardı ve kollarını şimdiden bana uzatmıştı.

"Tanrı aşkına ne oldu?" Treena da hemen arkasındaydı, pijamaları ve üzerine geçirdiği yağmurluğuyla Thom'u sürüklüyordu. "Annem, babam olmadan gelmek istemedi. Ben de evde oturup bekleyemezdim." Thom uykulu gözlerle bana baktı ve nemli elini salladı.

"Sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu!" Annem yanıma oturdu, yüzümü inceliyordu. "Neden söylemedin?"

"Neler oluyor?"

“Sam vuruldu.”

“Vuruldu mu? Senin ambulansçı adam mı?”

“Silahla mı?” diye sordu Treena.

Annem kotumu o zaman fark etti. Kırmızı lekelere inanamamış olarak baktı ve bir şey demeden babama döndü.

“Onunlaydım.”

Annem ellerini ağzına bastırdı. “İyi misin?” Sonra cevabın en azından fiziksel olarak “evet” olduğunu anlayınca, “O... o iyi mi?” diye sordu.

Dördü birden karşımda duruyordu, yüzleri şoktan ve endişeden hareketsizleşmişti. Burada oldukları için bir anda çok büyük bir rahatlama hissettim. “Bilmiyorum,” dedim ve babam beni kollarına almak için öne doğru bir adım atınca nihayet ağlamaya başladım.

*

Ailem ve ben orada, o plastik sandalyelerde birkaç yıl oturduk. Ya da ona yakın bir süre boyunca. Thom, Treena'nın kucagında uyuyakaldı. Yüzü şerit ışıkların altında solgun görünüyordu. Yıpranmış pelüş kedisini boynu ile çenesi arasındaki ipek gibi yumuşacık boşluğa bastırmıştı. Annem ve babam iki yanıma oturmuştu. İkisinden biri her an elimi tutuyor ya da yanağımı okşuyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Babama yaslandım ve gözyaşlarımı sessizce serbest bıraktım, annem yüzümü her daim hazır olan temiz mendiliyle sildi. Ara sıra sıcak içecek bulmak için hastanede keşif turuna çıkıyordu.

Annem ortadan ilk kaybolduğunda babam, “Bir yıl önce olsa bunu asla tek başına yapmazdı,” dedi. Bu sözleri hayranlıkla mı yoksa hayıflanmayla mı söylemişti, anlayamamıştım.

Çok az konuştuk. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Sözcükleri kafamda bir mantra gibi tekrarlıyordum: *Lütfen iyi olsun. Lütfen iyi olsun. Lütfen iyi olsun.*

Felaket insana bunu yapıyor: Bütün tökezlemeleri ve beyaz gürültüleri soyup atıyor, “gerçekten yapmalı mıyım”ları ve “ya şöyle olursa”ları bitiriyor. Sam’i istiyordum. Bunu canımı acıtan bir berraklıkla biliyordum. Kollarının beni sardığını hissetmek, konuştuğunu duymak, ambulansının koltuğunda oturduğunu görmek istiyordum. Bana kendi bahçesinde yetiştirdiği şeylerle salata yapmasını ve sıcak, çıplak göğsünün o uyurken kolumun altında alçalıp yükseldiğini hissetmek istiyordum. Bunu ona neden söyleyememiştim? Neden önemsiz şeyler için endişelenerek bu kadar zaman harcamıştım?

Sonra annem en uzak uçtaki kapılardan içeri içinde dört çay olan bir tepsi taşıyarak girerken ameliyathane kapıları açıldı ve Donna görüldü. Üniformasında hâlâ kan lekeleri vardı, ellerini saçlarının arasından geçirdi. Ayağa kalktım. Bizim önümüzde yavaşladı. Yüz ifadesi ciddiydi, gözleri kan çanağına dönmüştü ve bitap düşmüştü. Bir an için bayılacağımı zannettim. Gözleri benimkilerle buluştu. “Bizimki kaya gibi sağlam çıktı.”

İstemsizce hıçkırdım ve Donna koluma dokundu. “İyi iş çıkardın, Lou,” diyerek uzun, titrek bir nefes verdi. “Bu akşam iyi iş çıkardın.”

Sam geceyi yoğun bakımda geçirdi ve sabah ileri bakım ünitesine alındı. Donna onun ailesini aradı ve biraz dinlendikten sonra evine uğrayıp kümes hayvanlarını besleyeceğini söyledi. Gece yarısından hemen sonra onu kısa süreliğine görmek için içeri girdik ama uyuyordu. Teni hâlâ çok solgundu ve yüzünün büyük bir kısmını bir maske örtüyordu. Ona yaklaşmak istedim ama bir sürü kabloya, tüpe ve monitöre bağlıyken dokunmaktan korkuyordum.

“Gerçekten iyi olacak mı?”

Donna başını salladı. Hemşire, Sam'in yatağının etrafında sessizce gezinerek değerlerini kontrol ediyor, nabzını ölçüyordu.

"Eski bir tabanca olduğu için şanslıydık. Bu aralar çoluk çocuk ellerinde yarı otomatik silahlarla dolaşıyor. İyi ki onlardan birine denk gelmedik." Donna gözlerini ovuşturdu. "Başka bir şey olmazsa haberlere çıkar herhalde. Fakat dün gece başka bir ekip, Athena Yolu'nda cinayete kurban giden bir anne ile bebeğinin yanındaymış. O yüzden hiç haber olmayabiliriz de."

Bakışlarımı Sam'den ayırıp Donna'ya döndüm: "Devam edecek misin?"

"Devam edecek misin, derken?"

"Ambulans görevlisi olarak çalışmaya..."

Soruyu gerçekten anlamamış gibi suratını astı. "Tabii ki. Bu benim işim." Omuzuma hafifçe vurdu ve kapıya döndü. "Gidip biraz dinlen, Lou. Muhtemelen yarma kadar uyanmayacak zaten. Şu anda yaklaşık yüzde seksen yedi fentanilden oluşuyor."

Koridora çıktığımda annemler beni bekliyordu. Bir şey demediler. Başımı hafifçe salladım. Babam kolumdan tuttu ve annem sırtımı sıvazladı. "Seni eve götürelim, tatlım," dedi annem. "Ve üstüne temiz bir şeyler giydirelim."

Görünüşe göre birkaç ay önce bir binanın beşinci katından düştüğünüz için işe gelemediğinizi dinlemek zorunda kalan bir işvereninize, şimdi erkek arkadaşınız olan ya da olmayan bir adam karnından iki kere vurulduğu için vardiya değiştirmek istediğinizi söylediğinizde işvereniniz belirli bir ses tonu takınabiliyormuş.

"Sen... o... ne?"

"İki kere vuruldu. Yoğun bakımdan çıktı ama bu sabah uyanıldığında yanında olmak istiyorum. O yüzden seninle vardiyaları değiştirip değiştiremeyeceğimizi soracaktım."

Kısa bir sessizlik oldu.

“Anladım... Ah. Tamam.” Tereddüt etti. “Gerçekten vuruldu mu yani? Gerçek bir silahla?”

“İstersen gelip delikleri inceleyebilirsin.” Sesim o kadar sakindi ki neredeyse gülmeye başlayacaktım.

Yapılması gereken aramalar ve Genel Merkez’den beklenen ziyaret gibi birkaç lojistik detay daha konuştuk ve kapatmadan önce Richard bir an sessiz kaldı. Sonra, “Louisa, senin hayatın hep böyle midir?” diye sordu.

Sadece iki buçuk yıl önce nasıl biri olduğumu düşündüm. Günlerim ailemin evi ile kafe arasındaki kısa yürüyüşlerle ölçülüyordu, salı akşamları Patrick’in koşusunu izleme ya da annemlerle yemek yeme rutinimiz vardı. Köşedeki çöpte duran kan lekeli tenis ayakkabılarıma baktım. “Olabilir. Ama ben geçici bir dönem diye düşünmek istiyorum.”

Kahvaltıdan sonra bizimkiler eve döndü. Annem gitmek istemiyordu ama onu iyi olduğuma ve önümüzdeki birkaç gün nerede olacağımı bilmediğim için kalmasının anlamsız kaçabileceğine ikna ettim. Ayrıca büyükbabamı en son yirmi dört saatten uzun bir süre yalnız bıraktığımızda normal yemek yemek yerine iki kâse ahududu reçeli ile bir teneke konsantre sütü bitirdiğini hatırlattım.

“Ama gerçekten iyisin.” Elini yanağıma koydu. Soru sorduğu açıkça belli olsa da bu sözleri soru değilmiş gibi söylemişti.

“Anne, ben iyiyim.”

Başını iki yana salladı ve çantasını almak için eğildi. “Bilmiyorum, Louisa. Bu insanları bilerek seçiyor gibisin.”

Benim güldüğümü görünce afalladı. Belki de yaşadığım şokun bir kalıntısıydı. Ama ben bunu artık hiçbir şeyden korkmadığımı ilk fark ettiğim an olarak düşünmek istiyordum.

Bacaklarımdan akan pembe sulara bakmamaya çalışarak duş aldım, saçımı yıkadım ve Samir'in dükkânında bulabildiğim en az solmuş çiçek buketini alarak sabah onda hastaneye geri döndüm. Hemşire beni odaya götürürken Sam'in ailesinin birkaç saat önce geldiğini söyledi. Jake ve Jake'in babasıyla birlikte tren vagonundan Sam'in eşyalarını almaya gitmişlerdi.

"İlk geldiklerinde kendinde değildi ama şimdi biraz daha toparladı," dedi. "Kısa süre önce ameliyat geçirenlerde sık rastlanan bir durum. Bazıları diğerlerinden daha çabuk iyileşir."

Kapıya vardığımızda yavaşladım. Artık camdan onu görebiliyordum. Gözleri dün geceki gibi kapalıydı, çeşitli monitörlere bağlanmış eli, vücudunun yanında hareketsizce uzanıyordu. Çenesinde kirli sakal vardı ve hâlâ hayalet gibi solgun olsa da biraz daha kendine gelmiş gibi görünüyordu.

"İçeri girmemin sorun olmadığından emin misin?"

"Louisa sensin, değil mi? Seni soruyordu." Gülümsedi ve burnunu kırıştırdı. "Eğer bu çocuktan bıcarsan bize haber ver. Çok hoş biri."

Kapıyı yavaşça ittim ve Sam'in gözleri açıldı, yüzünü hafifçe çevirdi. O an bana, sanki beni içine çekiyormuş gibi baktı ve içimde bir şeyler rahatlayarak gevşedi.

"Bazı insanlar beni darmadağın etmek için her şeyi yapıyor." Kapıyı arkamdan kapadım.

"Eh. Evet." Sesi boğuk çıkıyordu. "Ben de oralardan geçtim." Küçük, yorgun bir gülümsemeyle bana baktı.

Durdum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Hastanelerden nefret ediyordum. Bir daha yolumun herhangi birine düşmemesi için her şeyi yapabiliirdim.

"Gel buraya."

Çiçekleri masaya bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Kolunu kaldırıp yatakta yanına oturmamı işaret etti. Oturdum, sonra ona yukarıdan bakmak yanlış geldiği için uzandım. Bir şeyleri yerinden oynatmamak, canını yakmamak için dikkatlice yerleştim. Başımı omuzuna yasladım ve bana yaslanan başının ağırlığını minnetle karşıladım. Kolunu kaldırıp beni nazikçe sardı. Bir süre orada hiç konuşmadan uzandık, dışarıdaki hemşirelerin yumuşak ayakbılarının, uzaktaki konuşmaların sesini dinledik.

“Öldüğünü sandım,” diye fısıldadım.

“Dediklerine göre aslında ambulansın arkasında bulunmaması gereken muhteşem bir kadın, kan kaybımı yavaşlatmayı başarmış.”

“Ne kadınmış ama.”

“Bence de.”

Gözlerimi kapadım, yanağında teninin sıcaklığını, vücudundan yayılan kimyasal dezenfektanın nahos kokusunu hissettim. Hiçbir şey düşünmüyordum. Yalnızca o anın, yanında olmanın, yanımdaki ağırlığını ve atmosferde kapladığı alanı hissetmenin verdiği o derin, depderin keyfe kendimi bıraktım. Başımı çevirdim ve kolunun iç tarafındaki yumuşak deriyi öptüm, parmaklarının nazikçe saçımda gezindiğini hissettim.

“Beni korkuttun, Ambulansçı Sam.”

Uzun bir sessizlik oldu. Aklından geçirip söylememeyi seçtiği milyonlarca düşünceyi duyabiliyordum.

“Burada olduğun için mutluyum,” dedi en sonunda.

Bir süre daha konuşmadan orada uzandık. Sonunda hemşire geldiğinde ve çeşitli önemli tüplere ve kablolarla olan yakınlığımı görüp tek kaşını kaldırdığında yataktan isteksizce kalktım. Hemşire tıbbi işlerini yaparken Sam’in benim kahvaltılık almamla ilgili verdiği talimatlara itaat ettim. Onu biraz da utanarak öptüm ve saçlarını okşarken gözlerinin köşelerden hafifçe kalktığını gördüğümde onun

için ne ifade ettiğimi minnetle fark ettim. “Vardiyamdan sonra geleceğim,” dedim.

“Bizimkilerle karşılaşabilirsin.” Bunu bir uyarı olarak söylemişti.

“Sorun değil,” dedim. “Gelirken önünde ‘Lanet Olası Aynasızlar’ yazan tişörtümü giymem o zaman.”

Kahkaha attı ve sonra canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu.

Hemşireler onunla ilgilenirken biraz daha oyalandım. Orada kalmak için bir bahane aradıklarında hasta yakınlarının yaptıklarını yaptım; biraz meyve çıkardım, peçeteyi çöpe attım, okumayacağını bildiğim dergileri düzenledim. Sonra gitme vakti geldi. Tam kapıya ulaşmıştım ki Sam konuştu: “Seni duydum.”

Elimi uzatmıştım, kapıyı açmaya hazırdım. Ona döndüm.

“Dün gece. Ben kan kaybederken. Seni duydum.”

Gözlerimiz kenetlendi. Ve o anda her şey değişti. Ne yaptığımı gördüm. Bir insanın hayatının merkezinde durabileceğimi, hayatta kalma sebebi olabileceğimi gördüm. Yetebileceğimi gördüm. Geri döndüm, Sam’in yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu şevkle öptüm. Sıcak gözyaşlarının kontrolsüzce yüzüne damladığını hissettim, beni öperken koluyla sıkıca kendine doğru çekti. Yanağımı onunkine yasladım, yarı gülüyor yarı ağlıyordum. Tüm bunlar hemşireler için bir şey ifade etmiyordu, karşımdaki adamdan başka hiç kimse için bir şey ifade etmiyordu. Sonunda oradan çıktım ve aşağıya doğru yürümeye başladım. Yüzümü siliyor, gözyaşlarıma gülüyor, yanımdan geçen insanların meraklı yüzlerini görmezden geliyordum.

Şerit ışıkların altında bile güzel bir gündü. Dışarıda kuşlar cıvıltıyor, yeni bir gün başlıyor, insanlar yaşıyor, büyüyor, iyileşiyor, yaşlanmayı ipe çekiyordu. Kendime kahve aldım ve bana dünyanın en lezzetli yiyeceği gibi gelen fazla tatlı bir çörekle birlikte yedim.

Anneme ve babama, Treena'ya mesaj attım. Richard'a gelmek üzere olduğumu haber verdim. Lily'ye mesaj gönderdim:

Sam'in hastanede olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Vuruldu ama şimdi iyi. Ona bir kart gönderirsen çok sevinir. Ya da meşgulsen bir mesaj bile olur.

Saniyeler içinde cevap geldi. Gülümsedim. Bu yaştaki kızlar her şeyi çok yavaş yaparken nasıl bu kadar hızlı mesaj yazabiliyordu?

Yok artık. Kızlara anlattım ve şu anda cidden tanıdıkları en havalı insan benim. Cidden ama... Ona sevgilerimi ilet. Eğer ayrıntıları yazarsan ona okuldan sonra bir kart gönderirim. Ah, bir de bir ara karşısına donumla çıktığım için özür dilerim. Niyetim o değildi. Yani niyetim oydu ama sapıkça bir şekilde değildi. Umarım çok mutlusunuzdur. Öptüm.

Cevap yazmak için beklemedim. Hastane kafeteryasına, girip çıkan hastalara ve parlak mavi gökyüzüne baktım. Sonra parmaklarım ben ne dediğimi bilmeden tuşlara bastı.

Çok mutluyum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Hayata Devam Edenler Çemberi'ne vardığımda Jake sundurmanın altında bekliyordu. Yağmur şiddetli yağıyordu. Efla-tun rengi yoğun bulutlar, ansızın oluklardan taşan gök gürültülü bir sağanak başlatmış ve otoparktan kiliseye koştuğum on saniye içinde beni sıırıslıklam bırakmıştı.

“İçeri girmiyor musun? Çok fena...”

Bir adım öne çıktı ve sırık gibi kolları kapıya ulaştığım anda beni hızlı ve tuhaf bir şekilde kucakladı.

“Ah!” Her tarafını ıslatmamak için ellerimi havaya kaldırdım.

Beni bıraktı ve geri çekildi. “Donna ne yaptığını anlattı. Ben sadece... şey, teşekkür etmek istedim.”

Gözleri kısıldı ve gölgelendi, o anda son günlerin onun için nasıl geçtiğini fark ettim. Annesini kaybettikten bu kadar kısa süre sonra yaşananlar... “Güçlü adam,” dedim.

“Lanet bir teflon o,” dedi ve İngilizlerin yoğun duygular yaşadıklarında hep yaptıkları gibi dengesizce kahkahalara boğulduk.

Toplantıda Jake alışılmadık derecede uzun konuştu. Kız arkadaşının, kederin onun için nasıl bir şey olduğunu anlamamasından bahsediyordu. “Bazı sabahlar örtüyü kafama kadar çekip yatakta kalmak istememi anlamıyor. Ya da sevdiğim insanların başına gelenler konusunda biraz telaşlı davranmamı... Başına hiç gerçekten kötü bir şey gelmemiş. Hiç. Evcil tavşanı bile hâlâ yaşıyor ve dokuz yaşında falan.”

“Bence insanlar kederden sıkılıyor,” dedi Natasha. “Sanki dile getirilmeyen bir zaman aralığı belirlenmiş. Belki altı ay. Sonrasında hâlâ ‘daha iyi’ olmadığını için hafif bir rahatsızlık duyuyorlar. Sanki mutsuzluğuna sıkıca tutunmak seni nefesine düşkün biri yapıyor-muş gibi.”

“Aynen!” Çemberin her yanından onaylayan mırıltılar duyuldu.

“Bazen eskilerin yaptığı gibi matem elbisesi giymek zorunda olsaydık daha kolay olurdu diye düşünüyorum,” dedi Daphne. “Böylece herkes hâlâ yas tuttuğumuzu bilirdi.”

“Belki yeni ehliyet alanların levhaları gibi her sene farklı bir renge bürünürüz. Mesela siyahtan mora geçeriz,” dedi Leanne.

“Tekrar gerçekten mutlu olunca sarıya kadar gelirsin,” diyerek sırttı Natasha.

“Ah, hayır. Sarı tenime hiç gitmiyor.” Daphne ihtiyatla gü-lümsedi. “Hep biraz mutsuz kalmam gerekecek.”

Rutubetli kilise salonunda hikâyelerini, küçük, duygusal engel-leri aşmak için ileriye doğru attıkları deneme adımlarını dinledim. Fred bir bowling ligine katılmıştı ve salı günleri dışarı çıkmak için bir bahanesi olmasından memnundu. Hem de bu, rahmetli karısı hakkında konuşmadan geçen bir etkinlikti. Sunil annesinin onu Eltham’daki uzak bir kuzeniyle tanıştırmaya teklifini kabul etmişti. “Bu ayarlanmış evliliklere bayılmıyorum ama açıkçası diğer yön-temlerle şansım yaver gitmiyor. Onun benim annem olduğunu kendime hatırlatıp duruyorum. Bana korkunç birini ayarlayacağını sanmam.”

“Bence çok güzel bir fikir,” dedi Daphne. “Benim annem, Alan’ımın yanlış kapıyı çaldığını herhalde benden çok önce fark ederdi. Her zaman çok iyi bir hâkimdi.”

Onları dışarıdan biriymişim gibi izliyordum. Şakalarına gülü-yor, uygunsuz ağlama hikâyeleri ya da yersiz yorumları karşısında

içten içe ırkiliyordum. Ama plastik sandalyemde oturmuş, hazır kahvemi içerken açıklığa kavuşan şey, kendimi bir şekilde diğer tarafta bulduğumdu. Bir köprüyü geçmiştim. Onların mücadelesi artık benim mücadelem değildi. Will'in yasını tutmayı, onu sevmeyi ya da özlemeyi asla bırakmayacaktım ama hayatım bir şekilde şimdiki zamana dönmüş gibi görünüyordu. Ve artan bir memnuniyetle şunu fark etmiştim ki burada tanıdığım ve güvendiğim insanlarla otursam da başka bir yerde olmak istiyordum: hastane yatağındaki koca bir adamın yanında. Tüm minnettarlığımı biliyordum ki o adam şu anda bile köşedeki saate bakıp ne zaman onun yanında olacağımı düşünüyordu.

"Bu akşam senden bir şey yok mu, Louisa?"

Marc tek kaşını kaldırmış, bana bakıyordu.

Başımı iki yana salladım.

"Ben iyiyim."

Gülümsedi, belki de ses tonumda bir şey yakalamıştı. "Ne güzel."

"Evet. Aslında bence artık burada olmama gerek yok. Ben... iyiyim."

"Sende bir şeylerin değiştiğini biliyordum," dedi Natasha öne eğilip beni neredeyse kuşkuyla süzerken.

"Vuruşmaktan," dedi Fred. "İlacının bu olduğuna eminim. Bütün o vuruşmalarla eminim ben de Jilly'yi kaybetmemin üstesinden çok daha hızlı gelebilirdim."

Natasha ve William birbirlerine tuhaf bakışlar attılar.

"Sizin için sorun olmazsa dönem sonuna kadar gelmek istiyorum," dedim Marc'a. "Yani... artık hepinizi arkadaşım gibi görmeye başladım. İhtiyacım olmayabilir ama bir süre daha gelmek istiyorum. Emin olmak için. Bir de sizleri görebilmek için."

Jake yarım yamalak gülümsedi.

"Bence birlikte dansa gitmeliyiz," dedi Natasha.

“İstedğin kadar gelebilirsin,” dedi Marc. “Bunun için buradayız.”

Arkadaşlarım... Birbiriyle uyumsuz, rengârenk bir gruptuk ama zaten çoğu arkadaşlık böyleydi.

Al dente pişirilmiş kulak makarna, çam fıstığı, fesleğen, evde yetiştirilmiş domates, zeytin, ton balığı ve parmesan peyniri... Lily’nin büyükannesinden aldığı talimatlarla bana telefonda tarifini ilettiği makarna salatasını yapmıştım.

“Yatan hastalar için en iyi yemeklerden,” diye bağırdı Camilla uzaktaki bir mutfaktan. “Yatarak uzun zaman geçiriyorsa sindirimi kolaydır.”

“Bence dışarıdan alıp paket yaptır,” diye mırıldandı Lily. “Zavallı adam yeterince acı çekti.” Sessiz sessiz kıkırdadı. “Neyse, onu zaten yatar pozisyonunda tercih ediyorsundur diye düşünüyorum.”

O akşamın ilerleyen saatlerinde elimde evcimenliğimin işareti olan küçük saklama kabımla hastane koridorunda gururla yürüdüm. Bu yemeği dün gece yapmıştım ve şimdi önümde bir onur nişanı gibi taşıyordum. Bir tarafım da birinin beni durdurup kabin içinde ne olduğunu sormasını istiyordu. *Evet, erkek arkadaşım nekahet döneminde. Ona her gün yemek getiriyorum. Hoşuna gidebilecek küçük şeyler işte. Bu domatesleri ben yetiştirdim, biliyor musunuz?*

Sam’in yaraları iyileşmeye başlıyordu, iç hasarı geçiyordu. Sık sık ayağa kalkmaya çalışıyordu. Yatağa mahkûm olduğu için huy-suzdu ve hayvanları için endişeleniyordu. Oysaki Donna, Jake ve ben aslında kendi aramızda gayet makul bir hayvan bakım çizelgesi oluşturmuştuk.

İki üç hafta içinde, diye tahmin ediyordu uzmanlar. Eğer söylenenleri uygularsa... Yaralarının boyutu düşünülürse şanslıydı. Doktorlar benim önümde birden çok kez, “Kurşun bir santim daha

o tarafa doğru gitseydi..." diye mırıldanmıştı. Bu konuşmalar sırasında kafamdan, *la la la la la la*, diye şarkı söylüyordum.

Odasının bulunduğu koridora ulaştım ve düğmeye basıp içeri girdim. Ellerimi antibakteriyel köpükle temizlerken kalçamla kapıyı ittim.

"İyi akşamlar," dedi gözlüklü hemşire. "Geç kaldınız!"

"Bir toplantıya gitmem gerekiyordu."

"Annesi şimdi gitti, kaçırdınız. Ona dünyanın en lezzetli ev yapımı bifteğini ve biralı tartını getirmiş. Kokusu bütün koridora yayıldı. Hâlâ ağzımız sulanıyor."

"Yaa..." Kutumu indirdim. "Ne güzel."

"İştahla yemek yediğini görmek güzel. Uzman hekim yarım saat içinde buralarda olur."

Saklama kutusunu çantama koymak üzereyken telefonum çaldı. Çantamın fermuarıyla boğuşurken telefonu açtım.

"Louisa?"

"Buyurun?"

"Ben Leonard Gopnik."

İsmi algılamam iki saniyemi aldı. Konuşacaktım, sonra hareketsiz durdum ve sanki yakınlarda olabilirmiş gibi aptal aptal çevreme bakındım.

"Bay Gopnik."

"E-postanızı aldım."

"Evet." Yemek kutusunu sandalyenin üzerine bıraktım.

"İlginç bir metindi. İş teklifimi geri çevirdiğinizde çok şaşırmıştım. Bunu Nathan da beklemiyordu. Sizin için uygun görünüyordu."

"E-postamda dediğim gibi. İş istedim, Bay Gopnik ama ben... şey... başka meseleler çıktı."

"Peki, şu kız şimdi iyi mi?"

"Lily. Evet. Okula döndü. Mutlu. Ailesiyle birlikte. Yeni ailesiyle. Sadece bir... alışma sürecinden geçiyordu."

"Bunu çok ciddiye almış gibi görünüyorsunuz."

"Birini öylece arkamda bırakabilecek bir insan değilim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sam'in odasına sırtımı döndüm ve pencereden otoparka baktım. Fazla büyük bir cipin fazla küçük bir park yerine girmeye çalışıp başarısız olmasını izledim. Bir ileri bir geri. Giremeyeceğini görebiliyordum.

"Durum şöyle, Louisa: Yeni çalışanımızla işler yolunda gitmiyor. Mutlu değil. Her ne sebeptense o ve karım birbirlerinin yanında rahat edemiyorlar. Karşılıklı anlaşmayla ay sonunda ayrılmasına karar verdik. Bu da beni bir sorunla karşı karşıya bırakıyor."

Dinledim.

"İşi size teklif etmek istiyorum. Ama çalkantılardan hoşlanmam, özellikle de yakınımıdaki insanlarla ilgili konularda. O yüzden sanırım sizi arıyorum çünkü gerçekten ne istediğinizi net olarak anlamaya çalışıyorum."

"Ah, işi gerçekten istiyordum. Ama ben..."

Omuzumda bir el hissettim. Döndüğümde karşımda Sam vardı, duvara yaslanmıştı. "Ben... eee..."

"Başka bir iş mi buldunuz?"

"Terfi aldım."

"Devam etmek istediğiniz bir pozisyon mu?"

Sam yüzümü izliyordu. "Pe... pek sayılmaz. Ama..."

"Ama belli ki kafanızda ölçüp biçmeniz lazım. Tamam. Peki, herhalde bu telefonumla sizi gafil avladım. Fakat bana yazdıklarınız ışığında, eğer gerçekten hâlâ ilgileniyorsanız işi size yeniden teklif etmek istiyorum. Şartlar aynı, mümkün olan en kısa zamanda başlamak üzere. Tabii bu iş gerçekten içinize sinerse, yapmak is-

tediğinizden emin olursanız. Bana kırk sekiz saat içinde haber verebilir misiniz acaba?”

“Evet. Evet, Bay Gopnik. Teşekkür ederim. Aradığınız için teşekkür ederim.”

Kapattığını duydum. Başımı kaldırıp Sam’e baktım. Fazla kısa hastane geceliğinin üzerine hastane bornozunu giymişti. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

“Kalkmışsın. Yatakta olman gerekiyor.”

“Seni camdan gördüm.”

“Vakitsiz bir rüzgâr esse bu hemşireler Noel’e kadar senin hakkında konur.”

“New York’taki adam mı aradı?”

Tuhaf bir şekilde baskına uğramış gibi hissediyordum. Telefonumu cebime koydum ve saklama kabıma uzandım. “Pozisyon yeniden açılmış.” Bakışının bir an için benden uzaklara kayıp gidişini izledim. “Ama bu... Seni henüz geri kazandım. O yüzden reddedeceğim. Baksana, sence o destansı tarttan sonra biraz makarna yemeyi başarabilir misin? Muhtemelen toksundur ama gerçekten yenilebilir bir şey pişirebildiğim o kadar nadir oluyor ki...”

“Olmaz.”

“O kadar kötü değil. En azından deneye...”

“Makarnayı demiyorum, işi diyorum.”

Birbirimize baktık. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve koridorun öteki ucuna baktı. “Bunu yapmalısın, Lou. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. İş kabul etmelisin.”

“Evden ayrılmayı daha önce de denedim ama işler iyice sarpa sardı.”

“Çünkü o zaman çok erkendi. Bir şeylerden kaçıyordun. Bu farklı.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Ne yapmak istediğimi fark ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Bunu bildiği için ondan da. Hastane koridorunda konuşmadan durduk. Sonra yüzünün hızla solduğunu gördüm. “Uzanman lazım.”

İtiraz etmedi. Kolundan tuttum ve birlikte yatağına döndük. Dikkatle yastıklara yaslanırken yüzünü buruşturdu. Yüzünün renginin normale döndüğünü görene kadar bekledim, sonra yanma uzanıp elini tuttum. “Her şeyi daha yeni yoluna koymuşuz gibi hissediyorum. Sen ve ben.”

Başımı omuzuna yasladım ve boğazımın düğümlendiğini hissettim.

“Öyle zaten.”

“Başka biriyle olmak istemiyorum, Sam.”

“Ah. Sanki bilmiyorduk.”

“Ama uzun mesafe ilişkileri nadiren yürür.”

“Şimdi biz ilişki mi yaşıyoruz yani?”

Karşı çıkmaya başlamıştım ki gülümsedi. “Şaka yapıyorum. Bazıları. Bazıları yürümüyor. Ama bazıları da yürüyor galiba. Sanırım iki tarafın da ne kadar çabalamak istediğine bağlı.”

Kocaman kolunu boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti. Ağladığımı fark ettim. Gözyaşlarımı başparmağıyla nazikçe sildi. “Lou, neler olacağını bilmiyorum. Kimse asla bilemiyor. Bir sabah dışarı çıkıp bir motosikletin önüne adım atarsın ve bütün hayatın değişebilir. Rutin işine giderken bunun bir erkeklik göstergisi olduğunu düşünen bir genç tarafından vurulabilirsin.”

“Yüksek bir binadan düşebilirsin.”

“Aynen. Ya da hastane yatağında gecelik giyen bir adamı ziyarete gidersin ve hayalindeki iş teklifini alırsın. Hayat böyledir. Ne olacağını bilmiyoruz. O yüzden imkân varken elimize geçen şansları değerlendirmeliyiz. Ve... senin şansın da bu olabilir.”

Gözlerimi sıkıca kapadım. Onu dinlemek, haklılığını kabul etmek istemiyordum. Elimin kenarıyla gözlerimi sildim. Bana bir peçete uzattı ve siyah lekeleri yüzümden temizlerken bekledi.

“Panda gözleri sana yakışıyor.”

“Sana biraz âşık olmuş olabilirim.”

“Eminim bunu yoğun bakımdaki bütün erkeklere söylüyorsunuzdur.”

Dönüp onu öptüm. Gözlerimi yeniden açtığımda beni izliyordu.

“Sen bir şans verirsen ben de veririm,” dedi.

Boğazımdaki düğümün konuşmama izin verecek kadar küçülmesi zaman aldı. “Bilmiyorum, Sam.”

“Neyi bilmiyorsun?”

“Hayat kısa, değil mi? Bunu ikimiz de biliyoruz. Peki ya benim şansım sensen? Beni en mutlu edecek olan şey sensen?..”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

İnsanlar sonbaharın en sevdikleri mevsim olduğunu söylerken sanırım böyle günleri kastediyorlar: Gün ağarırken çöken sis dağılıp pırıl pırıl bir aydınlığa dönüşüyor, köşelerde yaprak kümeleri uçuşuyor, nazıkçe sararıp dökülen yeşillikler belli belirsiz bir küf kokusu yayıyor. Bazıları şehirlerde mevsimleri gerçekten ayırt edemeyeceğinizi söyler. Sonsuz gri binaların ve trafik dumanlarının yol açtığı mikroiklimin asla büyük bir değişim geçirmediğini, yalnızca içerisi ve dışarısı, ıslak ya da kuru gibi ayrımların olduğundan bahsederler. Ama çatıda hepsi belirgindi. Yalnızca uçsuz bucaksız gökyüzünde değil, Lily'nin haftalarca tombul, kırmızı meyveler saçan domates fidelerinde, ara sıra tatlı ikramlar sunan askıdaki çilek saksılarında da... Çiçekler tomurcuklandı, açtı ve renklendi. Erken gelen yazın taze, yeşil serpilişi yerini incecik, kırılğan saplara ve önceden yaprakların olduğu bir boşluğa bıraktı. Çatıya çıktığında insanın yüzüne vuran esintide, yaklaşan kışın hayal meyal izleri fark edilebiliyordu. Bir uçak gökyüzünde uzun bir iz bırakıyordu ve sokak lambalarının dün gecedan beri açık olduğunu fark ettim.

Annem kumaş pantolonuyla çatıda belirdi, etrafındaki misafirlere baktı ve yangın merdiveninden pantolonuna yapışan nem zerrelerini silkeledi. "Burası olağanüstü bir yer, Louisa. Yüz kişiyi sığdırabilirsin buraya." Taşıdığı torbada birkaç şişe şampanya vardı,

onları dikkatlice bıraktı. “Kendine olan güvenini toplayıp yeniden buraya çıktığın için sana ne kadar cesur olduğunu söylemiş miydim?”

“Ben buradan düşmeyi nasıl başardığına hâlâ inanamıyorum,” diye gözlemden bulundu kız kardeşim içkileri tazelerken. “Ancak sen bu kadar geniş bir alandan düşebilirsin.”

“Ama Lou fitil gibi sarhoştun, tatlım, hatırladın mı?” Annem tekrar yangın merdivenine yürüdü. “Bütün bu şampanyaları nereden aldın, Louisa? Çok pahalı görünüyorlar.”

“Patronum verdi.”

Birkaç gece önce hesapları kapatırken Richard’la sohbet ediyorduk. (Son zamanlarda çok sık sohbet ediyorduk, özellikle de bebeği doğduğundan beri. Bayan Percival’ın ödemeleri hakkında kendisinin rahat hissetmeyeceği kadar çok şey biliyordum.) Planlarımdan bahsettiğimde Richard beni dinlemiyormuş gibi ortadan kaybolmuştu. Bunu da onun aslında biraz aptal olduğuna dair başka bir örnek olarak hanesine yazmaya hazırdım ama birkaç dakika sonra mahzenden, içinde altı şişe şampanya bulunan bir kasayla çıkmıştı. “Al bakalım. Yüzde altmış indirimli. Son kalanlar.” Kasayı bana uzattı ve omuz silkti. “Aslında boş versene! Bir şey vermene gerek yok. Al bunları. Hak ettin.”

Ona kekeleyerek teşekkür etmiştim, o da bunların öyle çok kaliteli mahsuller olmadığına, seri sonu olduklarına dair bir şeyler gevelemişti ama pembeleşen kulakları onu ele veriyordu.

“Gerçekten ölmediğim için biraz daha memnunmuş gibi davranmayı deneyebilirsin.” Treena’ya bir tepsi bardak uzattım.

“Ah, ‘keşke tek çocuk olsaydım’ meselesini aşalı çok oldu. Yani iki yıl falan oldu.”

Annem elinde bir paket kâğıt peçeteyle yaklaştı ve abartılı bir fısıltıyla konuştu: “Şimdi sizce bunlar uygun olacak mıdır?”

“Neden olmasınlar?”

“Traynorlardan dolayı tabii ki. Onlar kâğıt peçete kullanmıyor. Kesin keten peçeteleri vardır. Üzerine de hanedan armaları falan işlenmiştir.”

“Anne, Londra’nın doğusundaki eski bir iş hanının çatısına geldiler. Gümüş çatal bıçak beklediklerini sanmıyorum.”

“Ah,” dedi Treena. “Bu arada Thom’un yedek yastığı ile yorganını getirdim. Her gelişimizde birkaç ıvır zıvır getirmeye başlayabiliriz diye düşündüm. Yarın şu okul sonrası kulübüne bakmak için bir randevum var.”

“Her şeyi yoluna koymanız ne kadar harika, kızlar. Treena, istersen Thom’a ben bakabilirim. Söylemen yeter.”

Birlikte iş yaptık, annem yetersiz peçetelerden birkaç tane daha getirmek için ortadan kaybolana kadar bardakları, kâğıt tabakları dizdik. Annem duymasın diye sesimi alçaltarak sordum: “Treen, babam gerçekten gelmiyor mu?”

Kız kardeşim yüzünü ekşitti, ben de hissettiğim kadar sıkkın görünmemeye çalıştım.

“Cidden hiç düzelmedi mi?”

“Ben gittiğimde konuşmak zorunda kalacaklarını umuyorum. Birbirlerinden kaçınıp çoğu zaman benimle ya da Thom’la konuşuyorlar. Çıldırırsın. Annem, babamın bizimle gelmemesini umursamamış gibi yapıyor ama umursadığını biliyorum.”

“Gerçekten geleceğini sanmıştım.”

Sam vurulduğundan beri annemi iki kere görmüştüm. Yetişkin eğitim merkezinde yeni bir kursa yazılmıştı –modern İngiliz şiiri– ve artık her yerdeki sembolleri yorumlamaya çok düşküncü. Uçuşan her yaprak yaklaşan ihtiyarlığın işaretiydi, uçan her kuş umutların ve hayallerin simgesiydi. Bir kere South Bank’te canlı şiir okuma etkinliğine katılmıştık. Annem orada kendinden geçerek oturmuş ve iki kere tek başına alkış tutmuştu. Diğer buluşmamız-

daysa önce sinemaya gitmiş, oradan da o gösterişli otelin tuvaletine geçmiştik. Orada Maria'yla karşılıklı iki koltuğa oturup sandviç paylaşmışlardı. İki buluşmamızda da yalnız kaldığımızda tuhaf bir şekilde hassaslaşıyordu. "Harika zaman geçirmiyor muyuz?" deyip duruyordu, sanki ona karşı çıkmam için bana meydan okuyordu. Sonra sessizleşiyor ya da Londra'daki akıl almaz sandviç fiyatlarından şikâyet ediyordu.

Treena karşıdaki bankı çekti ve aşağıdan getirdiği yastıkları kabartarak üzerine yerleştirdi. "Ben asıl büyükbabam için endişeleniyorum. Bütün bu gerilimden hoşlanmıyor. Günde dört kere çoraplarını değiştiriyor ve fazla bastığı için uzaktan kumandanın iki düğmesini kırdı."

"Tanrım... Peki, asıl soru: Velayetini kim alacak?"

Kız kardeşim dehşet içinde yüzüme baktı.

"Bana öyle bakma," dedik ikimiz birden.

Hayata Devam Edenler Çemberi'nden ilk konuklar gelince konuşmamız bölündü. Sunil ve Leanne dökme demir basamaklardan çıkarken terasın büyüklüğü ve Londra'nın eski merkezinin doğusunun beklenmedik harika manzarası hakkında yorum yapıyordu.

Lily tam on ikide geldi, kollarını açıp bana koştu ve mutlulukla homurdandı. "Elbisene bayıldım! Göz kamaştırıcı görünüyorsun." Güneşte yanmıştı, yüzü açık ve çil çildi, kollarındaki küçük tüyler sararmıştı. Uçuk mavi bir elbise ve gladyatör tarzı sandaletler giymişti. Terasa göz gezdirirken onu izledim, belli ki yeniden burada olduğu için mutluydu. Onun peşinden yangın merdivenini yavaş yavaş çıkan Camilla ceketini düzeltti ve bana doğru yürüdü. Yüzünde yumuşak bir sitem ifadesi vardı. "Beni bekleyebilirdin, Lily."

"Neden ki? Sen ihtiyarın teki değilsin."

Camilla'yla birbirimize buruk bakışlar attık ve sonra neredeyse düşünmeden eğildim ve onu yanağından öptüm. Üzerinde pahalı

alışveriş merkezi kokusu vardı ve saçları kusursuzdu. “Gelmenize çok sevindim,” dedim.

“Hem de bitkilerime bakmışsın.” Lily her şeyi inceliyordu. “Hepsini ölüme terk edeceğimi sanmıştım. Ah, bu! Bunları çok sevdim. Yeni mi geldiler?” Önceki hafta çiçek pazarından aldığım iki saksıyı işaret etti. Çatıyı bugün için biraz süslemiştim. Kopyalanmış çiçek ya da ölebilecek herhangi bir şey almak istememiştim.

“Onlar sardunya,” dedi Camilla. “Kışın onları burada bırakmasan daha iyi olur.”

“Üzerlerine muflon serebilir. Şu terakota saksılar indiremeyeceği kadar ağır.”

“Yine de yaşayamazlar,” dedi Camilla. “Fazla açıktalar.”

“Aslında,” dedim, “Thom artık burada yaşayacak ve çatının onun için güvenli olup olmadığından emin değiliz, o yüzden kapatacağız. Giderken bunlardan yanınızda götürmek isterseniz...”

“Hayır,” dedi Lily bir süre düşündükten sonra. “Böyle bırakalım. Bu haliyle düşünmek güzel olacak. Olduğu gibi.”

Lily bir masayı taşımama yardım etti ve biraz okuldan bahsettik. Orada mutluydu ama dersler biraz ağırdı, sonra annesini konuştuk. Anlattığına göre St. John’s Wood’da yanlarındaki evi alan Felipe adlı İspanyol bir mimara göz kırpıyordu. “Boksurat’a neredeyse üzüleceğim. Başına geleceklerden bihaber.”

“Peki, sen iyi misin?” diye sordum.

“İyiyim. Hayat gayet güzel.” Ağzına bir gevrek attı. “Büyükan-nem beni yeni bebeği görmeye götürdü, sana anlatmış mıydım?”

Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalı ki, “Biliyorum,” dedi. “Ama bir yetişkin gibi davranmamın şart olduğunu söyledi. O da benimle geldi. Görsen nasıl soğukkanlıydı, epik bir olaydı. Bunu bilmemem gerekiyor ama özel olarak bir Jaeger ceket aldı. Sanırım daha fazla özgüvene ihtiyacı vardı.” Yemek masasının yanında

Sam'le sohbet eden Camilla'ya baktı. "Aslında büyükbabam için biraz üzuldüm. Kimsenin görmediğini düşündüğünde büyükan-neme bakıp duruyordu, sanki işlerin bu hale gelmesinden biraz üzüntü duyuyordu."

"Peki, nasıldı?"

"Bebek işte. Yani hepsi birbirine benziyor, değil mi? Yalnız en iyi tavırlarını takınmışlardı sanırım. Her şey biraz, 'Peki, okul nasıl gidiyor, Lily? Gelip kalman için bir tarih ayarlayalım mı? Peki, halanı kucağına almak ister misin?' tarzındaydı. Sanki *bu* kulağa hiç acayip gelmiyormuş gibi."

"Gidip onları tekrar görecektir misin?"

"Büyük ihtimalle. Fena değiller sanırım."

Georgina'ya bir bakış attım, babasıyla nazikçe konuşuyordu. Babası güldü, biraz fazla gürültülüydü. Georgina geldiğinden beri Bay Traynor onun yanından ayrılmamıştı. "Büyükbabam sohbet etmek için beni haftada iki kere arıyor, Della da sürekli bebekle benim 'bir ilişki kurmamızı' ne kadar istediğinden bahsediyor. Sanki bir bebek mama yemekten, çığlık atmaktan ve kakasını yapmaktan başka bir şey becerebilir de..." Lily somurttu.

Güldüm.

"Ne var?" dedi.

"Hiç," diye karşılık verdim. "Sadece seni görmek güzel."

"Ah, bu arada sana bir şey getirdim."

Bekledim, çantasından küçük bir kutu çıkarıp bana uzattı. "Bunu büyükannemin beni zorla götürdüğü acayip can sıkıcı bir antika pazarında gördüm ve aklıma sen geldin."

Kutuyu dikkatlice açtım. İçinde, koyu mavi kadifenin üzerinde *art deco* tarzı bir bileklik vardı, silindir şeklindeki kehribar taşları bir sarı bir siyah olarak dizilmişti. Bilekliği kutudan çıkardım ve avucuma aldım.

“Biraz abartılı, değil mi? Ama aklıma şeyi getirdi...”

“Çorabı.”

“Evet, çorabı. Teşekkür etmek istedim. Sadece, bilirsin işte, her şey için. Bunu seveceğini bildiğim tek insan sensin. Aynı şekilde beni de seven. O zamanlar. Aslında kıyafetine acayip uyuyor.”

Kolumu uzattım ve o da bilekliği bileğime taktı. Yavaşça çevirdim. “Bayıldım.”

Yerdeki bir şeyi tekmeledi ve yüzü bir an için ciddileşti. “Şey, sanırım sana birkaç mücevher borçluyum.”

“Bana hiçbir borcun yok.”

Lily’nin yeni kazandığı kendine güvenine, babasından aldığı gözlerine baktım ve bilmeden bana ne kadar çok şey verdiğini düşündüm. Sonra koluma sert bir yumruk attı. “Neyse. Bu kadar tuhaf ve duygusal olmayı bırak artık. Yoksa rimelimi mahvedeceksin. Aşağı inip yiyeceklerin geri kalanını getirelim. Iyyy, odama bir Transformers posterini asıldığından haberin var mı? Bir tane de Katy Perry? Tanrı aşkına, yeni ev arkadaşın kim senin?”

Hayata Devam Edenler Çemberi’nin kalan üyeleri de geldi. Demir basamaklardan farklı korku veya kahkaha dereceleriyle çıkıyorlardı – Daphne yüksek sesli rahatlatma nidalarıyla terasa adım atışını kutluyor, Fred onu kolundan tutuyor, William son basamağı ilgisizce atlıyor, Natasha onun arkasından gözlerini deviriyordu. Diğerleriyse ince ışıktaki bir alçalıp bir yükselen beyaz uçan balon demetine bakmak için duraksadılar. Marc elimi öptü ve bu grubu çalıştırmaya başladığından beri ilk kez böyle bir etkinlik yapıldığını söyledi. Natasha ve William’ın baş başa konuşarak çok vakit geçirdiğini keyifle fark ettim.

Yemekleri orta masaya koyduk ve Jake bar görevine geçti. Şampanya dolduruyor ve bu sorumluluktan tuhaf bir şekilde memnun

görünüyordu. O ve Lily başta birbirlerinden kaçınmış, ergenlerin küçük toplantılarda herkesin onların birbiriyle konuşmasını beklediğinin farkında olduklarında yaptıkları gibi ikisi de birbirine görünmezmiş gibi davranmıştı. Sonunda Jake'in yanına gittiğinde Lily onu abartılı bir nezaketle dizlerini büküp elini uzatarak selamladı ve Jake de bir an için bakakaldıktan sonra yavaşça gülümsedi.

"Bir yanımla arkadaş olmalarını istiyor, diğer yanımsa bundan daha dehşet verici bir şey düşünemiyor," diye mırıldandı Sam kuşağıma.

Elimi arka cebine attım. "Lily mutlu."

"Göz kamaştırıcı. Jake de kız arkadaşından kısa süre önce ayrıldı. Bilemiyorum."

"Hayatı dolu dolu yaşamaya ne oldu, bayım?"

Alçak sesle homurdandı.

"Jake güvende. Lily artık zaten yılın çoğunu Oxfordshire'da geçiriyor."

"İkiniz söz konusu olunca kimse güvende değil." Başını eğip beni öptü, o sırada diğer her şeyin kıymetli bir iki saniye boyunca yok olmasına izin verdim. "Elbisen hoşuma gitti," dedi.

"Çok hoppa değil mi yani?" Çizgili eteğimin pililerini tuttum. Londra'nın bu tarafı *vintage* kıyafet satan mağazalarla doluydu. Geçen cumartesi antika ipek kumaşların ve kuş tüylerinin arasında kendimi kaybetmiştim.

"Hoppalığı severim. Gerçi şu seksi peri şeyini giymediğin için biraz üzgünüm." Annem bir kutu daha kâğıt peçeteyle yanıma yaklaşıncam Sam benden bir adım uzaklaştı.

"Nasılsın, Sam? Yeterince iyileştin mi?" Annem, Sam'i hastanede iki kez ziyaret etmişti. Hastane yemeklerine mecbur kalanların çilesi konusunda derinden kaygı duyduğu için ona ev yapımı soslu börekler ve mayonezli, yumurtalı sandviçler getirinişti.

“İlerleme var, teşekkürler.”

“Bugün çok iş yapma sakın. Bir şey taşımak yok. Kızlar ve ben hallederiz.”

“Başlasak iyi olur,” dedim.

Annem yeniden saatine baktı, sonra gözleriyle terası taradı. “Beş dakika daha bekleyelim mi? Herkes içkisini almış olur.”

Sabit ve fazla parlak gülüşü yürek parçalıyordu. Sam bunu fark etti. Bir adım öne çıkıp annemin koluna girdi. “Josie, acaba bana salataların nerede olduğunu gösterebilir misin? Şimdi aklıma geldi, sosu aşağıda bırakmıştım.”

“Nerede o?”

Masanın çevresindeki küçük kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Kükreyen sese döndük. “Tanrı aşkına, gerçekten burada mı yoksa? Thommo yine benimle dalga mı geçiriyor?”

“Bernard!” Annem peçeteleri bıraktı.

Korkuluk duvarının üzerinden babamın yüzü göründü, çatıya göz gezdirdiyordu. Demir basamakların sonuncusunu da çıktı ve manzarayı incelerken yanaklarını şişirdi. Alnında ince bir ter katmanı parladı. “Bu kahrolası şeyi neden en yukarıda yapmak zorundaydınız, Louisa? Gerçekten hiçbir fikrim yok. Tanrım.”

“Bernard!”

“Burası kilise değil, Josie. Ve benim önemli bir mesajım var.”

Annem etrafına baktı. “Bernard. Şimdi sırası...”

“Ve benim mesajım... *bunlar*.”

Babam eğildi ve pantolonunun paçalarını abartılı bir özenle çekti. Önce solu, sonra sağ. Su tankının diğer tarafından görebildiğim kadarıyla babamın dizden aşağısının rengi açılmış ve hafifçe kabarmış görünüyordu. Teras sessizleşti. Herkes babama bakıyordu. Bir bacağı uzattı. “Bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz. Haydi, Josie. Gel de hisset.”

Annem ürkek bir adım attı ve eğilip parmaklarını babamın dizinden bileğine doğru kaydırды. Eliyle hafifçe yokladı.

“Bacaklarıma ağda yaptırırsam beni ciddiye alacağını söylemiştin. Buyur o zaman. Yaptırdım.”

Annem inanamayarak bakıyordu. “*Bacaklarına* ağda mı yaptırdın?”

“Aynen öyle. Ve böyle bir acı çektiğini bilseydim, tatlım, o aptal ağzımı hayatta açmazdım. Nasıl bir işkence o öyle? Ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanan da kim?”

“Bernard...”

“Umurumda değil. Çok eziyet çektim, Josie. Ama işleri yoluna koymamızın yolu buysa yine yaparım. Seni özlüyorum. Çok özlüyorum. Yüz tane üniversite dersine gitsen de –feminist politikaymış, Orta Doğu çalışmalarıymış, köpekler için makromeymiş, her neyse– biz birlikte olduktan sonra umurumda değil. Ve senin için neler yapabileceğimi kanıtlamak adına gelecek haftaya yine randevu aldım. Kol, bacak ve... Neydi diğeri?”

“Bikini bölgesi,” dedi kız kardeşim surat asarak.

“Ah, Tanrım.” Annemin eli boynuna gitti.

Sam yanımda sessizce sarsılmaya başlamıştı. “Durdur onları,” diye mırıldandı. “Dikişlerimi patlatmak üzereyim.”

“Hepsini yapacağım. İstersen lanet, yolunmuş bir kaza dönerim, benim için ne ifade ettiğini gösterecekse.”

“Ah, aman Tanrım, Bernard.”

“Ciddiyim, Josie. O kadar çaresizim.”

“İşte bizim ailede bu yüzden romantizm yok,” diye mırıldandı Treena.

“Kol, bacak ve bikini bölgesi nedir?” diye sordu Thomas.

“Ah, tatlım, seni deliler gibi özledim.” Annem kollarını babamın boynuna dolayıp onu öptü. Babamın yüzündeki ferahlama

neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu. Başını annemin omuzuna yasladı ve sonra onu tekrar öptü, kulağını, saçını... Küçük bir çocuk gibi ellerini tutuyordu.

“İğrenç,” dedi Thomas.

“O zaman şey yapmama...”

Annem babamın yanağını okşadı. “İlk iş olarak randevunu iptal edeceğiz.”

Babam gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

Bütün bu velvele sona erdiğinde ve Camilla Traynor’ın rengi atmış yüzünden, Lily’nin ona babamın aşk için nelere katlandığını ayrıntılarıyla açıkladığı belli olduğunda, “Pekâlâ,” dedim. “Belki son bir kez daha herkesin kadehini kontrol edip sonra... başlayabiliriz?”

Babamın bu büyük jestinin coşkusu, Bebek Traynor’ın bezinin patlamalı değişimi ve Thomas’ın yumurtalı sandviçleri Bay Antony Gardiner’in balkonuna (ve yeni hasır görünümlü Conran şezlonguna) attığının ortaya çıkması derken çatının sessizleşmesi yirmi dakikayı buldu. El altından notlarına göz atıp boğazını temizledikten sonra Marc ortaya geçti. Düşündüğümden daha uzundu, onu bugüne kadar sadece otururken görmüştüm.

“Hepiniz hoş geldiniz. Öncelikle Louisa’ya teşekkür etmek istiyorum, bize dönem sonu törenimiz için bu güzelim alanı sundu. Gök kubbeye bu kadar yakın olmanın durumumuzla oldukça örtüşen bir yanı var...” Kahkaha atmak için durdu. “Bu bizim için alışılmadık bir tören oluyor. İlk kez grubumuzun bir parçası olmayan yüzlerle de birlikteyiz. Ama bence açılmak ve arkadaşlarla kutlama yapmak çok güzel bir fikir. Buradaki herkes sevmenin ve kaybetmenin ne demek olduğunu biliyor. O yüzden bugün hepimiz grubun onur üyeleriyiz.”

Jake, babasının yanında duruyordu. Çilli yüzlü, saman sarısı saçlı bir adamdı ama ne yazık ki cinsel ilişkiden sonra ağladığını düşünmeden yüzüne bakamıyordum. Şimdiyse uzanıp oğlunu nazıkçe kendine doğru çekiyordu. Jake bakışlarımı yakaladı ve gözlerini devirdi. Ama gülümsüyordu.

“Adımız ‘Hayata Devam Edenler Çemberi’ olsa da hiçbirimiz arkamıza bakmadan ilerlemiyoruz. Kaybettiklerimizi her zaman yanımızda taşıyarak ilerliyoruz. Küçük grubumuzda yapmaya çalıştığımız şey, onları taşımanın kaldırılması imkânsız bir yük, bizi olduğumuz yere mahkûm eden bir ağırlık olmamasını sağlamak. Onların varlığının bir hediye olduğunu hissetmek istiyoruz.

“Ve anılarımızı, üzüntülerimizi, küçük zaferlerimizi birbirimizle paylaşarak öğrendiğimiz şey, üzgün hissetmenin yanlış olmadığı. Ya da kaybolmanın. Ya da öfkelenmenin. Diğer insanların anlamayabileceği bir dolu şey hissetmek yanlış değil. Herkes kendi yolculuğunu yapıyor. Kimseyi yargılamıyoruz.”

“Bisküviler hariç,” diye mırıldandı Fred. “Ben o çay bisküvilerini yargılıyorum. Korkunçtular.”

“Ayrıca başta imkânsız gelse de her birimizin burada konuştuğumuz, yasını tuttuğumuz, arkasından ağladığımız bütün insanların aramızda dolaşıyor olduğu gerçeğiyle neşeleneceği bir noktaya geleceğiz. Aramızdan altı ay sonra da altmış yıl sonra da ayrılışlar onlara sahip olduğumuz için şanslıydık.” Başını salladı. “Onlara sahip olduğumuz için şanslıydık.”

Çevremdeki alıştığım yüzlere baktım, dikkat kesilmiştiler. Will’i düşündüm. Gözlerimi kapadım ve yüzünü hatırladım. Gülümsemesini, kahkahasını gözümün önüne getirdim ve onu sevmenin bana nelere mal olduğunu ama en çok da neler kazandırdığını düşündüm.

Marc küçük grubumuza baktı. Daphne gözünün kenarını gizlice siliyordu. “Evet... genelde yaptığımız şey, nerede olduğumuzu anlamamızı sağlayan birkaç cümle söylemek. Çok bir şey olması gerekmiyor. Yalnızca yolculuğunuzun bu kısmında küçük bir kapıyı kapatmış olacaksınız. Kimse yapmak zorunda değil ama yaparsanız hoş olabilir.”

Grup utangaç gülümsemelerle birbirine baktı ve kısa bir süre için kimse bir şey söylemeyecek gibi göründü. Sonra Fred öne çıktı. Ceket cebindeki mendilini düzeltti ve biraz dikleşti. “Sana sadece teşekkür etmek istiyorum, Jilly. On numara bir eştin ve ben otuz sekiz yıl boyunca şanslı bir adamdım. Seni her gün özleyeceğim, tatlım.”

Biraz utanarak geri çekildi ve Daphne dudaklarını oynatarak, “Çok iyiydi, Fred,” dedi. İpek fularını düzeltti ve sonra o da öne çıktı. “Sadece şunu söylemek istiyorum... Özür dilerim. Alan’dan. Çok nazik bir adamdın ve keşke her konuda birbirimize dürüst olabilseydik. Keşke sana yardım edebilseydim. Keşke... şey, umarım iyisindir ve... ve her neredeyse orada iyi bir arkadaşın vardır.”

Fred, Daphne’nin koluna dokundu.

Jake ensesini ovuşturdu, sonra yüzü kızararak bir adım öne çıktı ve babasına baktı. “İkimiz de seni özliyoruz, anne. Ama kendimizi toparlıyoruz. Bizim için endişelenme sakın.” Sözlerini bitirdiğinde babası onu kucakladı, başının tepesinden öptü ve gözlerini kırptırdı. Sam ve o birbirlerine anlayışla gülümsediler.

Ardından Leanne ve Sunil konuştu, ikisi de birkaç kelime söyledi. Yersiz gözyaşlarını saklamak için gözlerini yukarı diktiler ya da birbirlerini cesaretlendirmek için sessizce kafa sallayarak onayladılar.

William bir adım öne çıktı ve konuşmadan ayağının dibine beyaz bir gül koydu. Alışık olmadığımız bir tavırla, ne diyeceğini

bilemeyerek, ifadesiz bir yüzle çiçeğe baktı ve geri çekildi. Natasha ona hafifçe sarılınca aniden dışarıdan işitilebilecek kadar sesli bir şekilde yutkundu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Marc bana baktı, Sam'in elinin benimkinin üzerinde kapandığını hissettim. Ona gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Ben konuşmayacağım. Ama sorun olmazsa Lily birkaç şey söylemek istiyor."

Lily ortaya geçerken dudaklarını ısıırıyordu. Notlar aldığı bir kâğıt parçasına baktı, sonra fikrini değiştirip kâğıdı buruşturdu. "Hımmmm, grubunuzun üyesi olmasam da bunu yapabilir miyim, diye Louisa'ya sormuştum. Babamla hiç tanışmadım ve cenazesinde ona hiç veda edemedim. Şimdiyse artık onu biraz daha tanıyor gibi hissettiğim için onunla ilgili birkaç şey söylemenin hoş olacağını düşündüm." Gergin bir gülümsemeyle baktı ve saçını gözünün önünden çekti. "Pekâlâ. Will... Baba. Senin gerçek babam olduğunu ilk öğrendiğimde açıkçası biraz çıldırmıştım. Gerçek babamın bilge ve yakışıklı bir adam olduğunu, bana bir şeyler öğreteceğini, beni koruyacağını, çok sevdiği inanılmaz yerlere gezmeye götüreceğini umuyordum. Ama şansına tekerlekli sandalyede öfkeli bir adam çıktı, bir de kendini öldüren... Ama Lou ve ailen sayesinde son birkaç ay içinde seni biraz daha iyi anlamaya başladım.

"Seninle hiç tanışmadığım için her zaman üzgün, belki biraz da kızgın olacağım ama şimdi sana teşekkür etmek istiyorum. Bilmeden bana çok şey verdin. Sanırım iyi yönlerden sana çekmişim – birkaç tane de o kadar iyi olmayan yönden. Bana mavi gözlerini, saç rengini, Marmite nefretini ve ileri seviye kayak becerilerini vermişsin... Şey, belli ki huysuzluğundan da bir miktar vermişsin. Bu arada bu diğer insanların fikri, benim değil."

Kahkahalar duyuldu.

“Ama bana en çok da sahip olduğumu bilmediğim bir aile verdin. Ve bu harika. Çünkü açıkçası onlar ortaya çıkmadan önce işler pek de iyi gitmiyordu.” Gülümsemesi titredi.

“Asıl sen ortaya çıktığın için biz çok mutluyuz,” diye seslendi Georgina.

Sam’ın parmaklarının benimkileri sıktığını hissettim. Bu kadar uzun süre ayakta kalmaması gerekiyordu ama her zamanki gibi oturmayı reddediyordu. *Ben lanet bir yatalak değilim.* Başımı ona yasladım ve boğazımda yükselen yumruya karşı koymaya çalıştım.

“Teşekkürler, Georgina. Peki, o zaman... eee, Will... *Baba*, artık devam etmeyeceğim çünkü konuşmalar sıkıcı oluyor ve şu bebek her an zırlamaya başlayıp ortamın havasını gerebilir. Sadece sana kızının teşekkürlerini iletmek istedim ve ben... seni seviyorum ve her zaman özleyeceğim ve umarım –eğer aşağıya bakıyorsan ve beni görebiliyorsan– mutlusundur. Benim varlığımdan ötürü. Çünkü benim burada olmam biraz senin de hâlâ burada olman gibi bir şey, öyle değil mi?” Lily’nin sesi çatladı ve gözleri yaşlarla doldu. Bakışları ona bakarak hafifçe başını sallayan Camilla’ya kaydı. Lily burnunu çekti ve çenesini kaldırdı.

“Belki şimdi balonlarımızı bırakmamız için iyi bir zaman olabilir, ne dersiniz?”

Tutulan nefesler bırakıldı ve birkaç ayak sesi duyuldu. Arkamda, Hayata Devam Edenler Çemberi’nin bir grup üyesi aralarında mırıldanıyor, iplere nazikçe uzanıyorlardı.

Beyaz uçan balonuyla ilk öne çıkan Lily’ydi. Kolunu kaldırdı, sonra aklına bir şey geldi. Saksıların birinden küçük bir mavikan-taron çiçeği kopardı ve onu ipe dikkatlice bağladı. Ardından elini kaldırıp kısacık bir tereddütten sonra balonu bıraktı.

Onun arkasından Steven Traynor’ın gelişini izledim ve Della’nın onun kolunu hafifçe sıktığını gördüm. Camilla kendi balonunu

bıraktı, sonra Fred, Sunil ve annesinin koluna giren Georgina... Annem, Treena, mendiline gürültüyle sümküren babam ve Sam... Terasta konuşmadan durduk ve balonların havada süzülmesini izledik. Masmavi gökyüzüne doğru tek tek yol alıyorlardı. Küçüldüler, küçüldüler ve sonunda sonsuzluğa, görünmeyene vardılar.

Ben de kendiminkini bıraktım.

Otuzuncu Bölüm

Somon rengi gömlekli adam dördüncü Danimarka çöreğini yiyordu. Tombul parmaklarıyla açık ağzına kocaman, kremalı lokmalar tıkıştırıyor, aralarda soğuk, ellilik birasından yudumlayıp yediklerini mideye indiriyordu.

“Şampiyonların kahvaltısı,” diye mırıldandı Vera yanımdan bir tepsi bardakla geçip öğürüyormuş gibi yaparken. Artık erkekler tuvaletinden sorumlu olmadığım için ani, geçici bir minnettarlık duydum.

“Eee, Lou! Burada bir erkeğin hizmet görmek için ne yapması gerekiyor?” Babam az ötede bir tabureye kurulmuş ve barın üzerine eğilmiş, çeşitli biraları inceliyordu. “İçki almak için biniş kartımı mı göstermem gerekiyor?”

“Baba...”

“Alicante’ye bir kaçamak? Ne dersin, Josie? İlgini çekiyor mu?”

Annem onu dirseğiyle dürttü. “Bu sene bir bakalım. Mutlaka bakalım.”

“Biliyor musunuz, aslında burası hiç de fena bir yer değil? Gerçek bir bara küçücük çocukların alınması gibi saçma bir olayı boş verebilirseniz...” Babam ürperdi ve arkasına baktı. Belli ki uçağı rötar yapmış genç bir aile, bütün masaya lego ve kuru üzüm yaymıştı. Bir yandan da iki kahveyi yudumluyorlardı. “Peki, ne öneriyorsun, tatlım? Hangi fiçılar iyidir?”

Elinde not panosuyla yaklaşan Richard'ı gözledim. "Hepsi iyidir, baba."

"Şu kostümler hariç," dedi annem, Vera'nın fazla kısa, yeşil, lureks eteğine göz atarak.

"Genel Merkez," dedi Richard, şimdiden annemden işyerinde kadınların nesneleştirilmesine dair iki nutuk dinlemişti. "Benimle alakası yok."

"Siyah biranız var mı hiç, Richard?"

"Murphy's var, Bay Clark. Guinness'e çok benziyor ama seçi-ciyseniz bir şey diyemem."

"Seçici falan değilim, evlat. Islaksa ve etiketinde bira yazıyorsa bana yeter." Babam onaylayarak dudaklarını şapırdattı ve bardak önüne kondu. Annem kahvesini "sosyal" sesiyle kabul etti. Artık Londra'nın her yerinde bu sesi kullanıyordu, üretim merkezini ziyaret eden bir kraliyet ailesi üyesi gibiydi: *Hımmm, demek bu bir lat-te, öyle mi? Ah, gerçekten çok hoş görünüyor. Ne kadar da akıllı bir makine.*

Babam annemin yanındaki bar taburesine hafifçe vurdu. "Gel de otur, Lou. Haydi. Kızıma bir içki ısmarlayayım."

Richard'a baktım. "Ben bir kahve alayım, baba," dedim. "Teşekkür ederim."

Barda konuşmadan oturduk ve Richard bize servis yaparken babam oturduğu her barda olduğu gibi evinde gibi davrandı. Diğer bar sakinlerini başıyla selamlıyor, tabureye en sevdiği koltuğuy-muş gibi kuruluyordu. Sanki bir dizi içki musluğu ve dirseklerini yaslayabileceği sert bir zemin anında manevi bir yuva yaratıyordu. Annemin dizinin dibinden hiç ayrılmıyordu, şefkatle bacağına okşuyor, elini tutuyordu. Bugünlerde birbirlerinden pek ayrılmıyorlardı. Baş başa veriyor, ergenler gibi kıkırdıyorlardı. Kız kardeşime göre bu tamamen mide bulandırıcıydı. İşe gitmek için evden çıkmadan

önce neredeyse küs oldukları zamanları arayacağını söylemişti. “Geçen cumartesi kulak tıkacıyla yatmak zorunda kaldım. Yaşadığımı dehşeti düşünabiliyor musun? Büyükbabam kahvaltıda bembeyaz kesilmişti.”

Dışarıda küçük bir yolcu uçağı pistte yavaşladı ve terminale doğru ilerledi. Reflektörlü yelek giymiş bir adam onu yönlendirmek için paletler sallıyordu. Annem oturdu, el çantası kucağında dengeleydi, uçağı izledi. “Thom buna bayılırdı,” dedi. “Bayılmaz mıydı, Bernard? Eminim bütün gün o pencerenin önünde durup izlerdi.”

“Eh, artık istediğı zaman gelebilir, değil mi? Yolun yukarısında oturduğuna göre. Treena hafta sonları onu buraya getirebilir. Bira güzelse ben de gelebilirim.”

“Dairende kalmalarına izin vererek çok güzel bir şey yapıyorsun.” Annem uçağın gözden kayboluşunu izledi. “Treena için çok büyük bir rahatlık olacak, başlangıç maaşını falan düşününce.”

“Evet. Mantıklı geldi.”

“Onları ne kadar özleyecek olsak da Treena’nın sonsuza kadar bizimle yaşayamayacağını biliyoruz. Sana minnettar olduğunu biliyorum, hayatım. Bunu her zaman göstermese de...”

Göstermemesi gerçekten umurunda değildi. Eşya dolu valizleri ve posterleriyle Thom ve o, peşlerinden de Thom’un en sevdiği Predacon ve Autobotlarının olduğu plastik kasayı taşıyan babam kapımdan içeri adımını attığı anda bir şey fark etmiştim: Will’in parasıyla alınan bu daire o anda içime sinmişti.

“Louisa sana kız kardeşinin buraya taşındığından bahsetti mi, Richard?” Annem şu sıralar Londra’da tanıştığı hemen herkesin arkadaşı olduğunu düşünerek hareket ediyordu ve bu yüzden hepsinin Clark ailesindeki bütün gelişmeleri duymak için sabırsızlandığını düşünüyordu. Bu sabah Richard’a on dakika boyunca karısının meme iltihabıyla ilgili tavsiyelerde bulunmuştu ve bir ara onlara

uğrayıp bebeğini görmemesi için hiçbir sebep yoktu. Ama tabii otel tuvaletinden Maria, iki hafta içinde kızıyla birlikte Stortfold'a çaya gidecekti. Dolayısıyla annem tamamen haksız değildi. "Katrina'mız harika bir kızdır. Zekâ küpüdür. Hesaplarıyla ilgili yardıma ihtiyacın varsa tam aradığın kadın."

"Aklımda tutacağım." Richard bana baktı, sonra bakışları kaydı.

Saate baktım. On ikiye çeyrek vardı. İçimde bir şeyler kanat çırpıyordu.

"İyi misin, tatlım?"

Hakkını teslim etmek gerekirdi; annemden hiçbir şey kaçmıyordu.

"İyiym, anne."

Elimi sıktı. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Son aylarda ne çok şey başardın. Kolay olmadığını biliyorum." Sonra parmağıyla karşıyı işaret etti. "Ah, bak! Geleceğini biliyordum. İşte bu, tatlım. Haydi bakalım."

Ve işte oradaydı... Herkesten bir kafa uzundu. Kalabalığın içinde biraz tereddütle yürüyor, koluyla ön tarafını hafifçe koruyordu. Sanki şimdi bile birinin ona çarpmasına karşı tetikteydi. O beni görmeden ben onu gördüm ve yüzümde kendiliğinden bir gülümseme belirdi. Heyecanla el salladım, o da beni görüp başını salladı.

Anneme döndüğümde beni izlediğini gördüm, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Bu çocuk çok iyi."

"Biliyorum."

Annem bana uzun uzun baktı. Yüzünde gurur ile daha karmaşık bir duygunun karışımı vardı. Elimı okşadı ve bar taburesinden atlayarak, "Evet," dedi. "Maceralara atılma zamanı."

Annemlerden barda ayrıldım. Böylesi daha iyiydi. İdari el kitabından bölümler alıntıylaıp kahkahalar atan bir adamın yanında duygusallaşmak zordu. Sam annemlerle kısa bir sohbet etti –babam konuşmayı *naa nii* sesleriyle bölüp duruyordu– ve Richard, Sam’in yaralarının durumunu sorduktan sonra babam en azından eski erkek arkadaşımın daha iyi durumda olduğunu söyleyince eski patronum gergin bir tavırla güldü. Babamın Richard’ı şaka yapmadığına ikna etmesi zor oldu. Hayır, Dignitas meselesi gerçektir ve çok üzücü bir durumdu. Richard tam da bu noktada gittiğime sevindiğine karar vermiş olabilir.

Annemin kollarından ayrıldım ve Sam’in kollarının arasına girdim. Birlikte yolcu salonu boyunca yürüdük. Kalbimin hâlâ küt küt attığını ve anne ve babamın beni muhtemelen hâlâ izlediğini görmezden gelmeye çalıştım. Sam’e döndüm, biraz paniklemişim. Daha fazla zamanımız olacağını sanıyordum.

Önce saatine, sonra başını kaldırıp giden uçaklar panosuna baktı. “Senin uçuşunun çağırısı.” Küçük, tekerlekli valizimi bana uzattı. Aldım ve gülümsemeye çalıştım.

“Güzel seyahat kıyafetleri.”

Leopar baskılı gömleğime ve üst cebime sıkıştırdığım Jackie O güneş gözlüğüme baktım. “1970’lerin jet sosyete ortamlarına gidiyorum da.”

“Hoş görünüyorsun. Jet sosyeteden birine göre.”

“Pekâlâ,” dedim. “Seninle dört hafta içinde görüşürüz... Dediklerine göre New York sonbaharda hoş oluyormuş.”

“Her türlü hoş olacak zaten.” Başını iki yana salladı. “Tanrım. ‘Hoş’muş. ‘Hoş’ kelimesinden nefret ediyorum.”

Birleşen ellerimize baktım ve gözümü onlardan alamadım. Sanki birbirimize dokunmanın nasıl bir his olduğunu ezberlemeye çalışıyordum. Vakti çok çabuk gelen önemli bir sınavın konularını

son kez gözden geçirememiş gibiydim. İçim tuhaf bir panikle doldu, sanırım bunu o da hissetmişti çünkü parmaklarımı sıkıttı.

“Her şeyi aldın mı?” Başıyla diğer elimi işaret etti. “Pasaport? Biniş kartı? Gideceğin yerin adresi?”

“Nathan beni JFK Havaalanı’nda karşılayacak.”

Onu bırakmak istemiyordum. Kendimi yamulmuş, iki kutup arasında kalmış bir mıknaş gibi hissediyordum. Diğer çiftler giden yolcu bölümüne, maceralarına doğru adım atarken ya da gözleri yaşlı halde birbirlerinin kollarından ayrılırken ben kenara çekildim.

Sam de onları izliyordu. Nazikçe bir adım geri çekildi ve ellerimi bırakmadan önce parmaklarımı öptü. “Gitme vakti.”

Söyleyecek milyonlarca şeyim vardı ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Öne çıkıp onu havaalanlarında insanların birbirini öptüğü gibi aşkla, çaresiz bir özlemle öptüm. Yolculuk boyunca, önündeki haftalar, hatta aylar boyunca alıcısının üzerinde etkisi kalması gereken öpücüklerdendi... O öpücükle ona benim için ifade ettiklerinin büyüklüğünü anlatmaya çalıştım. Sorduğumu bile bilmediğim bir sorunun cevabı olduğunu göstermeye çalıştım. Kalmamı istemesinden çok, benim ben olmamı istediği için ona teşekkür etmeye çalıştım. Ama aslında muhtemelen sadece dışlerimi fırçalamadan iki büyük kahve içtiğimi söylemiş oldum.

“Kendine iyi bak,” dedim. “İşe dönmek için acele etme. Ve sakın inşaat işlerine girişme.”

“Yarın erkek kardeşim tuğla işini devralmaya geliyor.”

“Ve işe geri dönersen sakın yaralanma. Vurulmama konusunda rezalettin.”

“Lou, ben iyi olacağım.”

“Ciddiyim. New York’a gittiğimde Donna’ya bir e-posta atacağım ve eğer başına başka bir şey gelirse onu sorumlu tutacağımı söyleyeceğim. Ya da belki patronuna seni masabaşı bir işe geçir-

mesini söylerim. Ya da kuzey Norfolk'taki uyuşuk bir istasyona göndermesini. Ya da size kurşungeçirmez yelek giydirmelerini. Kurşungeçirmez yelek dağıtmayı hiç düşünmüşler mi? Eminim ben New York'tan iyi bir tane alabilirim, eğer..."

"Louisa." Gözümün önündeki bir tutum saçı çekti. Yüzümün buruştuğunu hissettim. Yanağımı onunkine yasladım, çenemi sık-tım ve kokusunu içime çektim. Sağlamlığının bir kısmını kendime geçirmeye çalışıyordum. Sonra fikrimi değiştirmeme fırsat kal-madan boğuk bir "Hoşça kal," döküldü dudaklarımın arasından. Ama hıçkırığa, öksürüğe ya da aptalca bir yarım kahkahaya da benziyordu, ben bile emin olamamıştım. Sonra döndüm ve fikrimi değiştirmemek için hızlı adımlarla güvenliğe doğru yürüdüm, va-lizimi de arkamdan sürükledim.

Yeni pasaportumu ve geleceğimin anahtarı olan seyahat bel-gemi, gözyaşlarım nedeniyle yüzünü doğru düzgün seçemediğim üniformalı bir yetkiliye gösterdim. Ve sonra, tam gümrükten ge-çerken neredeyse bir dürtüyle arkamı döndüm. Oradaydı, bariyere yaslanmıştı ve hâlâ beni izliyordu. Gözlerimiz kenetlendi ve bir elini kaldırdı. Avucu bana dönüktü, ben de karşılık olarak yavaşça kendi elimi kaldırdım. Onun bu imgesi zihnime sabitlenmişti artık; hafifçe öne eğilişi, saçına vuran ışık, bana her zamanki gibi kararlı bakışı... Yalnız geçen günlerimde onu görebilecektim. Çünkü yalnız günlerim olacaktı. Ve kötü günlerim... *Nasıl bir şeyin parçası olmayı kabul ettim ben,* diye isyan ettiğim günlerim... Çünkü bunların hepsi maceranın bir parçasıydı.

Seni seviyorum, dedim dudaklarımı oynatarak. Kelimelerimi oradan görebilir miydi, emin bile değildim.

Sonra pasaportumu sıkıca tutarak arkamı döndüm.

Orada olacaktı. Uçağımın hız toplamasını ve masmavi gök-yüzüne yükselmesini izleyecekti. Sonra -eğer şanslıysam- yeniden eve döndüğümde yine orada beni bekliyor olacaktı.

Teşekkür

Her zamanki gibi temsilcim Sheila Crowley'ye ve editörüm Louisa Moore'a, bitmek bilmeyen inançları ve sonsuz destekleri için teşekkür ederim. Penguin Michael Joseph'teki bir sürü yetenekli insana teşekkür ederim. Ham bir taslağın, kalabalık kitap raflarının arasında parıldayan bir şeye dönüşmesine yardımcı oldular. Özellikle Maxine Hitchcock'a, Francesca Russell'a, Hazel Orme'a, Hattie Adam-Smith'e, Sophie Elletson'a, Tom Weldon'a ve biz yazarları oraya taşıyan bütün isimsiz kahramanlara teşekkürler.

Curtis Brown'da Sheila'yla birlikte çalışan herkese teşekkürlerimi sunarım. Destekleriniz için minnettarım. Özellikle Rebecca Ritchie'ye, Katie McGowan'a, Sophie Harris'e, Nick Marston'a, Kat Buckle'a, Raneet Ahuja'ya, Jess Cooper'a, Alice Lutyens'a, Sara Gad'e ve tabii ki Jonny Geller'a teşekkürler. ABD'den eşsiz Bob Bookman'a da teşekkürler. Kutunun içinde, Bob!

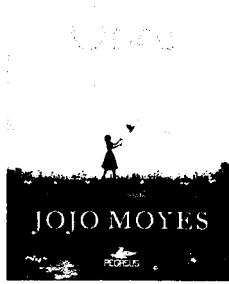
Arkadaşlığınız, tavsiyeleriniz ve ilgili konulardaki bilgellik dolu öğle yemekleri için Cathy Runciman'e, Maddy Wickham'a, Sarah Millican'a, Ol Parker'a, Polly Samson'a, Damian Barr'a, Alex Heminsley'ye, Jess Ruston'a ve Writersblock'taki herkese teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız.

Daha yakınlarımdan Jackie Tearne'ye (Bir gün e-postamı aktif olarak kullanmaya başlayacağım, söz veriyorum!), Claire Roweth'e, Chris Luckley'ye, Drew Hazell'a ve yaptığım şeyi yapmama yardım eden herkese teşekkür ederim.

Ayrıca *Senden Önce Ben*'in oyuncularına ve yapım ekibine teşekkür ederim. Karakterlerim ete kemiğe bürünürken orada olmak asla unutamayacağım, fevkalade bir ayrıcalıktı. Hepiniz aynı şekilde muhteşemdiniz (ama özellikle siz, Emilia ve Sam).

Anneme ve babama –Jim Moyes ve Lizzie Sanders– ve en çok da Charles'a, Saskia'ya, Harry'ye ve Lockie'ye teşekkürler, sevgiler. Onlar benim dünyam.

Son olarak, bana Twitter'dan, Facebook'tan ya da web sitemden yazan, Lou'nun başına neler geldiğini bilmek isteyen bir sürü insana teşekkürler. O sizin hayal gücünüzde bu kadar canlı bir şekilde yaşamaya devam etmeseydi bu kitabı yazmayı düşünmeyebilirdim. İyi ki yaşamış.

*Birbirlerine aşktan başka verecek hiçbir şeyleri yoktu...
Mucizelere inanmıyorsanız durup bir kez daha düşünün...*

“SAKIN SON BÖLÜMLERİ OTOBÜSTE GİDERKEN OKUMAYIN. Ağla-
mamak için kendinizi tutmaya çalışırken bir enkaza dönüşebilirsiniz.”

Tracy Williams

“Bu kitabı okuyunca duygudan duyguya koşacağınız bir lunaparka girmiş
gibi oluyorsunuz. Okurken dünyayı ve zamanı durdurmak isteyeceksiniz.”

Dooster

“Arkadaşların elden ele dolaştıracığı bir roman olacak. Moyes karizmatik,
gerçekçi ve çarpıcı karakterler yaratmayı çok iyi biliyor.”

The Independent

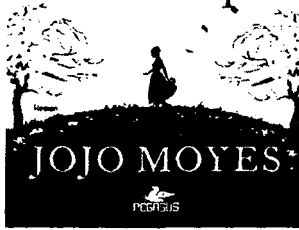
“Sizi bu kadar içine çekecek başka bir kitap bulmanız çok zor. Yıllardır
okuduğum en güzel kitap.”

Gill B.

“Bu hikâyeyi kitap bittikten çok uzun bir süre sonra bile hatırlayacak, her
daim yanınızda taşımak isteyeceksiniz.”

Romantic Book Lover

Sevgilimden Son Mektup.

*En azından şunu bil ki bu dünyada seni seven bir adam var.
Seni her zaman seven ve bu ona zarar verse de
hep sevecek olan bir adam...*

“Size aşk cümleleri yazdıracak bir roman...”

Glamour

*“Modern ancak tüm zamanları aşan bir kitap. Ölümsüz bir aşka
sımsıkı tutunanların hikâyesi...”*

Leila Meacham

*“Tutku denizinde yüzmek istiyorsanız Sevgilimden Son Mektup
kendinize vereceğiniz en güzel hediye olacak.”*

Sunday Herald

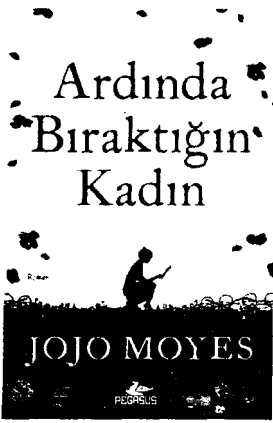
Jojo Moyes'in merakla beklenen kitabı Ardında Bıraktığın Kadın'la tanışmak için küçük bir başlangıç.

"Mutlaka etrafınızdaki insanlara da okutmak isteyeceğiniz sımsıcak bir kısa roman. Moyes karizmatik, inatçı ve hayattan ne beklediğini bilen karakterler yaratıyor."

Independent on Sunday

"*Paris'te Balayı* kahkahalar attırıyor, yoğun hislerle gülümsetiyor ve bir bebek gibi ağlatıyor."

Closer

Ardında bıraktığın kadını hatırlıyor musun?

“Tatlı acı romanların ustası Jojo Moyes büyük aşk hikâyelerini en karanlık noktalarıyla ele alırken okuyucusuna alışılmış mutlu sonlardan çok daha fazlasını sunuyor.”

Entertainment Weekly

“Lezzetli bir olay örgüsü, capcanlı bir hayal gücüyle yaratılan karakterler ve karşı konulmaz aşklar...”

USA Today

“*Ardında Bıraktığın Kadın* yüreğinize büyük bir darbe gibi inecek, baştan çıkarıcı bir roman.”

The Washington Post

“Kararlı ve yürekli aşıkların romanı... Son sayfayı çevirine kadar dünyadan koptuğunuzu fark etmeyeceksiniz.”

Los Angeles Times

“Hataları, cesaretleri ve tutkularıyla Moyes’in karakterleri sizi bambaşka bir dünyaya davet ediyor.”

Library Journal

Sen ve beni toplasak sonuç ne olur?

Sen ve beni toplasak sonuç ne olur?

“Bir su damlası kadar saf ve yeni yeni konuşmaya başlayan bir bebek kadar komik... İşte Jojo Moyes’in başyapıtı!”

Marie Claire

“Jojo Moyes aşk, romantizm ve komediyi coşkuyla yan yana getiren bir kraliçe gibi... *Senden Önce Ben*’e doyamayan herkes bu sevimli romana bayılacak!”

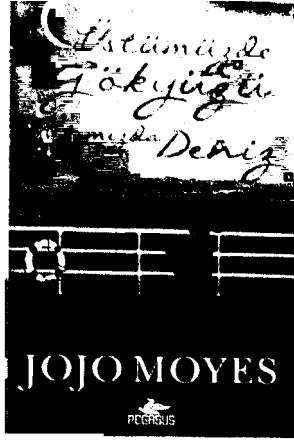
New York Times

“Rengârenk bir lunaparka girip duygudan duyguya koşmaya hazırlanın!”

Sunday Express

“Kitabın son sayfasını çevirdiğimde içimden bir parça koptuğunu sandım. Bu kitap ve karakterler içinize işleyecek.”

Random Things Through My Letterbox

Gözlerimi kapatıyorum şimdi.

Dünyanın öteki ucunda seninle yan yana uyanacağım.

“Bu kızlar bir harika... Sonunu deliler gibi merak edip uykusuz kalacaksınız!”

Morgenpost

“Tıpkı okyanusun dalgaları gibi bu roman da bitmeyen bir tutkuyla yükselip alçalıyor...”

The Times

“Enerjisiyle herkesi kendine çeken *Üstümüzde Gökyüzü Altımızda Deniz* herkese yazdan kalma bir gün yaşıyor...”

Mirror